

artmoney

Prolog

Forestiller mig at jeg vågner en morgen, maler de penge jeg skal bruge i løbet af dagen, og lever det liv jeg har lyst til. Hvad vil jeg lave? Hvordan vil jeg leve? Hvem vil jeg være sammen med? Hvor vil jeg bo? Forestiller mig at mennesker over hele verden gør det samme. Forestiller mig hvordan samfundet ændrer sig, hvis vi alle løsriver os fra økonomisk slaveri og maler vores egne penge. Forestiller mig artmoney.

Denne bog er min fortælling om artmoney. Denne bog, som objekt, opfylder kravene til artmoney, som de lyder i skrivende stund. Bogen måler 12x18 cm. Den indeholder en original tegning. Der er påført årstal, serienummer, forfatterens navn, forfatterens nation, forfatterens signatur og artmoney projektets web adresse. Det er muligt at købe bogen, læse bogen og bruge bogen som betalingsmiddel til samme kurs som en artmoney. Bogen, som objekt, er et eksempel på, hvordan artmoney fungerer i praksis. Et lille skridt mod at gøre forestilling til virkelighed.

I mine dagbøger har jeg plukket og omskrevet brudstykker af oplevelser, tanker og fortolkninger begyndende med afgang på kunstakademiet og sluttende med stiftelsen af familie og virksomhed. Historien er således en dybt personlig rejse som afsluttes i den tidlige fase af artmoney projektet. Personnavne er ændret for at respektere implicerede. Stednavne forbliver uændrede.

Tekstens substantiver er skrevet i ”morfem,” det mindste, sproglige element som kan have en meningsbærende funktion. Denne usædvanlige udtryksform har til hensigt at bringe teksten nærmere begivenheden. Ved at blotlægge ordets rod muliggøres en dybere og bredere fornemmelse for dets natur. En ur fornemmelse. En fornemmelse som ikke begrænses af det specifikke objekt. Morfem åbner muligheden for at sætte ordets ”tekstur” og ”associationer” fri.

Lars Kraemmer
2012

Art school

Høj forventning, lav standard, stor skuffelse. Story of my life. Min opfattelse af kunst viger åbenbart fra akademis officielle overbevisning. Jeg føler mig i den grad malplaceret. Emily Carr College of Art and Design er efter sigende vestkysts hotte art school. Burde betragte mig heldig

over at være kommet ind. Hvad er der sket? Skoletid er næsten overstået! Fire år fortabt i fortid. Fatter det ikke, men mærker bedrifts mathed i krop og sind. This shit really happened! Al begejstring er opbrugt. Tillid gjort til skamme. Jeg ser kun frem til at komme ud og væk.

Emily Carr ligger placeret på Granville Island. Under stor stålbro. Midt i Vancouver. Ved siden af det legendariske food market som bugner af frugt og grønt, brød og kød, fisk og horder af fede shoppers. I gyder stinker det af råd og fordærv, men udadtil reklamerer Granville Island Market for det sunde og perfekte. Og yndigt er det. Små specialbutikker. Glaspuster. Træsmitter. Væver. Helårsåben julepyntsbutik. Kunsthåndværk i alle afskygninger. Linet op i gågader med barakker af blå bølgeblik og store vinduespartier i gule rammer. Klassisk amerikansk pakkøløsningsidyl. Eller er det IKEA? Kilometerlang seawalk i rød sten skiller blå vand fra grønt land. Temaparker afbryder bygninger og veje med velplejede plæner, veludrustede legepladser og bede af blomster og buske. Gøglere underholder. Gademusikanter spiller. Børn leger med bold. Hunde gøer og skider. Joggere med headsets og farverige sweatsuits. Rulleskøjter og mountain bikes truer fodgængere i fuld fart. Voksne spiser grillmad. Gamle ser på fra privat finansierede bænke med sponsornavne på lakerede messingplader. Den lokale yacht club krydrer miljø med fiskerkutter, speedbåd og hvide sejle. For ende af kaj 7 er tilladt smarte designer husbåde med særlig bevilling. Her trives det skæve og kreative under streng kontrol. Granville Island er pusterum for travle velhavere på frokost og turister på gennemfart. Og så er der lige os studerende. Skoles ejendom fører ned til Burrard Inlet, som blander en mudret Fraser River med krystal klart stillehavssalt. Udsigt over vandspejl mod downtown i stål og glas. Skovbeklædte Coastal Mountains som bagdrop. Picture fucking perfect!

Tøver et øjeblik foran den høje skolebygning. Følelser? Er der spor af melankoli allerede? Jeg kikker op en ekstra gang og suger indtryk til mig, for at lade det brænde sig fast i min bevidsthed. Just in case. Rå lokaler fra den tidligere cementfabrik spiller op mod high-tech design og gør Emily Carr til lidt af en arkitektonisk perle. Indrømmer jeg nyder det gode håndværk. Fra gadeplan træder jeg gennem bronzebelagte svingdøre ind i det gigantiske Concorde Gallery, hvor reception ligger til venstre og kunst lige for. Oprindeligt tilegnet sand og grus. Nu med glatte, hvide vægge og ovenlys. Udstillinger veksler mellem store navne og små elever. Pingpong med positiv co-branding effekt. Win, win er skoles motto. Ung kunstner drømmer om berømmelse. Berømt kunstner om evig ungdom. Jeg spotter mine 5 malerier blandt hundrede andre værker. Retter på rammer og træder et skridt tilbage. De hænger sgu OK. Jeg har gjort mig umage og belønnes nu med deltagelse i års udstilling som åbner i morgen. Indkasserer 1500 dollars i førstepris. Well done, Lars!

De fem portrætter stirrer alvorligt tilbage, og sætter mit ego på plads på nederste hylde i familiereol. Man er vel dansker. Jeg skal ikke tro jeg er noget, synes malerier at hviske til mig. De er mine forfædre. Selv. Far. Farfar. Oldefar. Tipoldefar. Malet efter fotos som en hvid skal mod farvet grund. Store dystre værker hvor portræt er pladseret nederst. Centralt. Bottom line. Vi hedder alle sammen Christinan og Frederik på skift som den danske kongerække. En ren linje af laverestående bonderøve med høje tanker om sig selv. Kræmmer navn stammer fra Samsø. Kun de døde er blevet tilbage på den lille ø.

Det er gennem deres død, jeg forsøger at fange forståelse af vores liv ved disse værker. Jeg satser på, at drøm kan være et hul i den personlige nutid, hvorigennem det er muligt at fange den fælles evighed. Først sover jeg på lærred. Drømmer om pågældende forfader. Ruller det kropsvarme lærred sammen næste morgen og cykler til atelier. Fryser drøm i fiber med maling i farve valgt efter associations til hans tid og hans omdømme. Påfører magiske, geometriske symboler til hidkaldelse af den dødes ånd i materie. Overmaler symboler i tæt vævede, små strøg så overflade står ren og

vibrerende. Afstemmer de fem værker så de spiller sammen i dynamisk enhed. Resultat er pretty spooky. Ikke noget sofastykke.

Netop som jeg forlader denne skoles skude, høster jeg en smule respekt. Hvis ikke vel fortjent så i det mindste tiltrængt. Vender ryg mod min kunst og front mod Emily Carrs udgang. Går.

Besøgende får på dørtærskel det indtryk, at Emily Carr producer nogle af vor tids helt store navne. Dream on. Heller ikke denne hund kan skues på hår. I skoles flotte katalog står, at vores farverige kunstuddannelse er hver elevs begyndelse på en lys fremtid. For mit romantiske vedkommende er Emily Carr en endestation på tro, håb og kærlighed. Nutidskunst er rendyrket kapitalisme uden spor af den ro og tålmodighed som betinger en sand kunstnerisk indsigt og forståelse. Alting sker for hurtigt til at finde sted.

Vores årgang er snart udklækket. Tanke om graduering frustrerer. Jeg har næsten intet lært og føler mig flov. Skoles imponerende renommé beror på falske løfter og professionel markedsføring. Bag flot facade har jeg kæmpet en håbløs kamp for at tilegne viden og fagkunderskaber. Det ligner spild af ungdom og varsler om en gruelig fremtid som kunstner i den virkelige verden. Føj! De kvikke studerende er for længst droppet ud. Tilbage i disse fornemme rammer står kun vi dumme, vi blinde, og vi fortvivlede.

Jeg forlader Concorde Gallery. Tømmer i svingdør mine lunger for luft. Fylder dem på ny derude. Himmel er stadig blå. Skyer stadig hvide. For sent at vende om. For tidligt at give op. Det er nu, at lektie bliver til lære. Leg til alvor. Dovenskab til den visse død.

Viktor Maria

Viktors Maria. Sikke et navn. Sikke en karakter. Vi har forskanset os i den fjerne ende af maleafdeling på 1st and Fir. Den fungerer som en selvstændig satellit med egen butik for kunstartikler, fully upequipped wood workshop, toiletter, auditorier, store fællesatelier og en hal fuld af små privatatelier adskilt med hvide, mobile trævægge. En vidunderlig hørn af olie og terpentint præger vores univers, så vi føler os hjemme.

Her i det fjerne hjørne er godt, lyst og roligt. De andre elever har drilsk døbt vores plet "the Clint Eastwood corner." De tager naturligvis pis på os. Eller også er det min cowboyhat og vores cowboy boots som giver det indtryk. Vi er dog ikke så hurtige på aftrækker som Clint, når det gælder politisk korrekt kønsdebat. Skole domineres af hard core 2. generations feminister, og vi to kan åbenbart ikke lære deres lektie.

Malerafdeling ligger i en af skoles ældste bygninger et pænt stykke fra hovedbygning og ligner nok lidt en barak fra the Good, the Bad, and the Ugly. Det var i disse støvede lokaler at Douglas Coupland skrev Generation X back when. Utvivlsomt med afsæt i samme desillusion jeg føler ved skole og samfund i dag. Vores verden er ikke bedre, end den var.

Viktor er russisk, ortodoks polak og skoles ypperste romantiker. Knap to meter høj og rank som en flagstang. Det kraftige, leverpostejfarvede hår ligner noget som har haft for meget loftkontakt. Alligevel bærer han sit lange korpus med aristokratisk autoritet. Viktors hundeøjne kender kun tre udtryk: underdanighed, medlidenhed og hovmod. Hans sprog byder på avanceret engelsk så stærkt

pc 4/10/12 17.37

Deleted: .

kryddret med polsk, at man skal kende ham for at fatte, hvad han siger. Det gør ikke så meget. Den stolte, fysiske fremtoning og strålende karisma er nok til at overbevise hvem som helst om hvad som helst. Viktor læste 5 år på arkitektskole i Warszawa. Han undlod at tage den endelige eksamen og fik derfor intet diplom. I det mindste resulterede de mange år på arkitektskole i en dispensation for det første år på Emily Carr. Derfor er vi først havnet i samme klasse på andet år.

Viktors far er arkitekt med speciale i russisk, ortodokse kirker. Derudover er han ingeniør og opfinder af ferro cement. En afdeling af Warszawa universitet er opkaldt efter Mr. Maria takket være den opfindelse. Farmand er desuden formand for eget idealistiske, politiske parti. Lever et risikofyldt liv i et nyligt selvstændigt Polen styret af gangstere og korrupsion. Mor var kendt koncertpianist indtil hun fik konstateret gigt i hænder og hang sig i en pianostreng. Som enebarn arvede Viktor mors flotte flygel. Kort efter hendes tragiske død solgte han instrument og købte en one way ticket to Canada. Har ikke sat ben i Polen siden.

Det lykkedes Viktor at ægte en gammel, fed og rig advokat som han mødte tilfældigt på White Rock Beach syd for Vancouver. Næde lige at få opholdstilladelse inden visum udløb. Patricia, som hun hedder, er nu meget sød og passer godt på sin mand. Hun har købt en rød Pontiac sportsvogn og et stort hus til dem begge. Pontiac klæder Viktor som Hugo Boss klæder en muremester, men han nyder høj fart og lader ikke den kontrastfulde fremtoning sætte skår i sin køreglæde. Sjovt nok har Viktor indrettet soveværelse i et klædeskab. På hylder opbevarer han sit sparsomme, jordiske gods. På gulv sover han bag skydedør på skummadras. Han benytter kun sjældent de øvrige værelser til andet end gennemgang. Jeg har undladt at spørge hvorfor. Det falder Viktor naturligt at få det værste ud af en fordelagtig situation.

Troldmands lærling

Jeg tegner mig for Emily Carr's eneste dansker. Bonderøv fra Jylland. Korte ben, store briller, hestehale og markante bakkenbarter. Jeg bærer sorte Dan Post cowboy boots og en hvid Stetson hat, som jeg fik af min mors onkel, Mogens som bor på en gård i Langley langt fra down town. Ligesom Viktor går jeg altid klædt i overmalede klapbukser og T-shirt i skoletid. Sammen udgør vi front i kamp for det sande maleri. En sær kamp på Canadas foregangspost for banebrydende foto, video og multimedie kunst. En tåbelig kamp i midt 90'erne hvor marked for maleri er mæt. Samfund har bevæget sig langt bort fra 80'ernes økonomiske overdådighed og navlebeskuende hovmod. Canada er blevet erklæret i recession for Gods sake! Ingen har råd til kunst. Der er simpelthen ikke noget at leve af for en objektfikseret billedmager, med mindre man følger tids trend og laminerer sit budskab på overflade som grafisk design. Alt gøres op i timeløn disse dage.

We couldn't care less. Kalder os drengagtigt for "Art Attack." Tager på kunsterrortogt efter mørkes frembrud. Vores "tag" er en 30 cm bred, knaldrød, håndmalet linje, som stolt pryder en række officielle bygninger. Endnu ikke taget på forsk gerning. Ingen ved det er os. Folk er også ligeglade. Måske ser man ikke linje i forbifart. Storbystress gør blind. Vi gør det for egen skyld. For at udholde det uudholdelige. Puste kunstigt liv i et åndsforladt samfund. I skoles brede midtergang har vi monteret en postkasse i træ med samme, røde streg. Vi får sjældent post fra fremmede. Drømme lukrerer på absurd handling. Vi dropper derfor breve til hinanden med plan, skitse og lyrik så postkasse alligevel bliver kilde til daglig overraskelse, håb og inspiration.

pc 9/9/12 20.20

Deleted: .

Professorer kommer hver anden uge for at kritisere eleverns arbejde. Vi har rigelig fred til at dyrke egne metoder i mellemtid. Malerafdeling har 24 timers adgang. Jeg nyder særligt nat, hvor der sjældent er andre elever tilstede. Når det pakistanske rengøringspersonale med de brede mobber er gået, bliver der stille. De små timer rummer store drømme. I afdelings største auditorium praktiserer jeg bueskydning mod gipsvæg. Skudhuller er ingen skade i forhold til bygnings øvrige tilstand. Det giver en særlig ro i mave at mildne forbud med selverklæret nødvendighed. Bue er skåret i træ fra en væltet ceder i Stanley Park. Ceder er ellers ikke egnet til den slags, men jeg har forstærket det langscenede træ med bånd af tynd snor for hver 7. centimeter, så det holder til større spænding. Pile er forsynet med metalspids fra tilfilede savklinger samt ørnefjer samlet under hikes i lokale bjerge. Lyd af pil gennem luft er ren musik for sulten sjæl. Det har naturligvis intet med kunst at gøre – og dog. I like it!

Viktor og Jeg søger praktisk undervisning udenfor skole for at fylde det gabende, faglige vakuum. Det er begrænset, hvad man får ud af en sjælden overhaling herinde. Desuden er professorer fra 70'ers "jeg-kaster-med-maling generation." De kender ikke meget til traditionel teknik. Viktor arbejder for en bygningsmaler og er blevet helt ferm med rulle på stang. Jeg arbejder deltids for Canadas største malerforretning, "Color Your World." Har tilmed fået en uddannelse her som "Certified Product Consultant" og et lille messingskilt med deres logo og mit navn! Det giver god indsigt i farveblanding og materialekendskab at servicere Vancouvers bygningsmalere. Til åndeligt indhold henter Viktor inspiration i russisk ortodoks kirke, mens jeg, som tro anarkist, hænger ud med Aleh Nimkish Kaheen.

Aleh gik på Emily Carr samtidig med Coupland. Dengang var han punker med hanekam og hele svineri. Han spillede på en ombygget elguitar med påmonteret transistorradio, hvis kanalers skrattende forvrængning spillede sammen med ubeherskede anslag mod de seks strenge. Jeg har lyttet til optagelser på hans lille båndoptager. Lyder fortræffeligt! Det betød ikke så meget, hvilket medium man udfoldede sig i dengang. Alt var gennemsyret af drugs. Alt var kaos. Alle skønne kunstarter gik ud på ét. Intet var gammelt. Intet nyt. Alt skulle prøves.

Som afgangseksame satte Aleh sig ved et bord foran sine tre professorer med en glasplade imellem ham og dem. Han fyldte mund med rød maling og spyttede hver professor så voldsomt mod ansigt, at de gik derfra med varigt mén. Selv om glasplade skærmede for væske, fik han sin besked rent igennem. Smukke Sara Hill var blandt dem. I dag er hun min professor i performance. Hendes hår er gråt og pjusket efter alt for mange års undervisning. Da jeg nævnte Aleh sidste uge brød hun sammen i gråd og måtte gå hjem. Det gjorde mig helt stolt. Ud over at male laver Aleh så meget andet. Han dyrker yoga og nummerologi. Læser stakkevis af bøger om videnskab, kunst og filosofi og forsøger sig som troldmand.

Det sidste års tid har jeg været troldmands lærling. Aleh tager ikke mod besøg inden kl. 11, så jeg tropper op efter middag. Han åbner kun for få. Den lille uanseelige dør findes under tag på et af de sidste, gamle træhuse downtown, hvor han deler baghave med en familie vaskebjørne. De kravler tit op og kikker ind ad vindue, hvor han fodrer dem med grønne druer. Jeg banker forsigtigt på og venter i den mørke opgang.

Det første jeg konfronterer, da dør langsomt og knirkende åbnes på klem, er en sær blanding af sød røgelse og bitter morgenurin. Aleh tager altid et lille glas ved dags begyndelse. Det er sundt og holder samtidig piger på afstand. Troldmand foretrækker at være single. Mon ikke også en kæreste hurtigt ville sætte en stopper for hans galdskab. Det næste jeg møder er to gennemborende, isblå

pc 9/9/12 20.21

Deleted: .

øjne under kraftige bryn. De stikker ud gennem en røvballelang, orangeblond hårvækst der bedst kan sammenlignes med en løvemanke. Først skræmte. Så anklagende. Endelig kærlige og imødekommende. Han blinker afvæbnende med begge øjne. "Please come in Lars, good to see you!" Troldmand vasker sig i havvand og bruger aldrig sæbe. Manke er grov som ståluld. Aleh ligner nok lidt en laps, men når man vender sig til det særprægede syn, strutter han af sundhed. Hans tøj er hjemmelavet og mildest talt farverigt!

Jeg stiller mine sko på måtte og navigerer varsomt gennem et minefelt af små statuetter og gammelt plastiklegetøj nøje plantet ud over bonede gulvbrædder. Det er en kunst at nå den tæppeklædte futon uden at vælte et eller andet som kan få den følsomme Aleh til at fare sammen som en skræmt killing. Legetøj er levende og helligt i hans hule, og troldmand er meget øm over sine besiddelser. Jeg sætter mig forsigtigt mellem bløde puder, og lader rums ro sænke sig over mig. Først nu åbner Aleh for sine talegaver. Kun den som slapper af kan lytte ordentligt til, hvad han hører. Guldorn drysser fra tunge visdomsskyer. Regnbue stråler i al sin glans for ende af denne dags timelange beretning. Jeg glemmer, hvem jeg er. Husker hvorfor jeg er. Ikke et øre er tørt. Alehs undervisning er ren magi.

Vancouver

Lille storby kilet ind i en smuk og voldsom natur. Stillehav, bjerge og vidtstrakte skove presser Vancouvers borgere hårdt fra alle sider. Man føler sig konstant i vej for noget vigtigt. Noget vigtigere. Det er modsat opvækst i Danmark, hvor vi betragter os selv som naturlige herskere over det uendelige univers. Vi ænsrer hinanden på spadsereture ad tilrettelagte skovstier i friserede villakvarterer og planlagte plantager. Ænsrer ikke natur fordi der ikke findes natur to speak of.

Vancouver hed Granville, inden den brændte ned. Granville street er sidste lævn fra dengang. Borgere husker det ikke. Typisk for west coast tendency rives gamle bygninger ned til fordel for nye. Det samme gælder gamle minder. West coast handler om det nye og det unge, når det gælder mennesker. Om oldtid og det gamle, når det gælder natur. På Canadas vestkyst er natur nummer et, menneske nummer to. Penge nummer tre. Omvendt prioritering fra den i Danmark.

Ud over "Vancouver," som er opkaldt efter en hollandsk kaptajn, så er mange stednavne hentet fra indianere. "Canada" betyder "land between two oceans," hvilket ses symboliseret i Canadas flag. Rødt vand på hver side af hvidt land med rødt ahornblad. Hvidt styre med rødt blod. De fleste provinser er indianernavne. Vancouvers omkringliggende byer lyder navne som: "Coquitlam," "Chilliwack," "Squamish," "Saanich," "Nainomo." Bydele og gader lyder også indianiske navne. Indianere var her først. Ikke som i Europa hvor vi kom først. Her er vi stadig gæster. Det præger umærkeligt det canadiske samfund. Ligger som en hinde omkring os. Ligesom den uberørte natur. En konstant dårlig smag i mund ved daglig reminder om fortids forrykte forførelser. De opførte sig som svin de forbandede europæerere. Overfor lokale indianere. Lovede guld og grønne skove. Stjal guld og fældede grønne skove. Voldtog, omvendte og fordrev. Dengang langt væk hjemmefra. I dag hjemme. Men indianere er her endnu. Minder os konstant om åbne kontrakter og løftebrud. Friske retssager rykker op i gamle sår. Stjålet land tilbageleveres generationer efter. Panik er ved at gribe det hvide folk i det kolde nord. De er ved at miste deres greb. Bevidst glemsel er daglig medicin mod kulturel implosion for eurocanadiere.

Mummy og Daddy boede i Vancouver i 60'ere. Jeg blev født på Vancouver General Hospital en sommernat i 1966. Vi boede i det velhavende UBC endowment lands, som grænser op University of British Columbia. Folk her tilhører de allerrigeste. Grund under deres huse ejes af en indianerstamme som udlejer på langtidskontrakt. But of course! Der må være en fidus gemt i den aftale. Anyway, vores lejlighed lå i kælderetage med direkte udgang til swimmingpool og gigantisk græsplæne med uforstyrret udsigt over Stillehav. View matters. Da jeg var født her, kaldte jeg min far og mor for Daddy og Mummy. Mummy lavede mad og gjorde rent. Daddy var gartner. Ved siden af slavearbejde i have, arbejdede Daddy som mejerist for Safeway. Han lavede icecream og cottage cheese. Han arbejdede også for danske gartner, Sofus, som jeg arbejder for i dag, 25 år senere.

Den lokale fødsel gav mig instant statsborgerskab, da Canada hører under Common Wealth, og praktiserer "birth right." Jeg har to pas og to privilegier. To identiteter som spalter mit splittede sind. Hvor hører jeg hjemme?

Vi flyttede, da jeg var to og fortsatte liv i Danmark med afsæt på Samsø og opvækst i Hjørring. Først som 19-årig fløj jeg tilbage til Canada. Genoptog det canadiske eventyr i ly af frinummer i dansk militær. So here I am, and here we are, and here we go!

Alehs indsigt

Aleh introducerer mig for det grønne derude med rod i det grønne herinde. Vi samler urter, rødder og svampe. Smager på sager og tripper så himmel åbenbarer undergrunds hemmeligheder i fuldt flor. Troldmand underviser i krop og ernæring. Vender op og ned på alt jeg har med i min danske bagage. Overbeviser mig om hvad jeg troede var umuligt med henvisning til bedrifter af indiske yogis og tibetanske lamaer. Forsegler fantastiske fortællinger med eksempels magt fra egen erfaring. Efter Alehs kærlige behandling er det definitivt slut med kødgryder og junkfood. Jeg bliver veganer.

Hjemme på sit loft guider han i litteraturvalg, og sparer mig oceaner af tid ved at springe alverdens fortolkninger over og gå direkte til visdoms kilder. Han udpeger rødder til historie, filosofi, mysticisme, religion og kunst. Destillation af troldmands lærdom udvider min snævre horisont, og får den daglige skolegang til at tage sig endnu mere latterlig ud, end den allerede syner. Det er meget fedt med den nye indsigt i den gamle verden, men ufedt med den medfølgende udsigt til det tåbeland vi bevæger os i til daglig. Min tilværelse bliver ikke nemmere herfra. Knowhow forpligter.

Svampe og lattergas

Vi har aftalt at mødes på Jerico Beach. Jeg låser den grønne mountainbike til en lygtepæl på varm, asfalteret p-plads og skræer over den store, aftørrede, bakkede græsplæne som fører ned til Burrard Inlet. Tangtop og knælange shorts. Kun spredte badegæster på en hverdag. Ingen løse hunde. Ensom fyr med tromme nær det tætte brombærhegn op mod skovbryn slår taktfast rytme. Høj himmel og sensommersol.

Aleh har ikke fortalt, hvor jeg finder ham. Jeg må føle mig frem som sædvanligt. Krydser knasende grussti. Afmonterer sandaler på bæk med udsigt over Vancouver. Lægger sko i rygsæk og træder ud i det brændende sand. Dovent bølgebrus. "God, I love this beach!"

Jeg drejer til venstre og lader salte bølger svale mine fødder. For ende af strand bestiger jeg den lille bakke og træder ind i en skov af lavt voksende buske. Lyde fra frøkerner som springer i tørke som pistolskud. Fugle i skjul. Græshopper. Snart får jeg øje på den farverige troldmand i en gryde med åbent sand. Han sidder med ryg til på et kludetæppe. Den store løvemanke er ikke til at tage fejl af. Jeg når ikke at råbe ham an, før han kalder mit navn.

At sidde på Alehs tæppe er lidt som at besøge hans hjem. Nærmest indenfor. Her inviteres kun få gæster, og man må plante sig med omhu. Der eksisterer en usynlig mur rundt om tæppe. En skærm mod den ydre verden. "I brought these, Lars," hvisker han under sine store øjenbryn, "It's time for your big journey!" Jeg stikker næse ned i en æske, han rækker frem og dufter til en bunke sorte, sammenkrumpe vækster som ligner dyrelort. "I picked the mushrooms in October. They will open a world before your eyes. A world you have never seen before!"

Med kærlig omhu deler Aleh bunke i to og folder mine forbavsede fingre om min andel. Find a suitable spot and enjoy your meal." Jeg lister af og sætter mig i en gryde nær Alehs. Vi kan stadig høre hinanden men ikke ses. Kun sand, planter og himmel. Uforstyrret. The perfect place for take off.

Svampe smager lidt af røg. De er seje at tygge og producerer en del væske på trods af den tørre tilstand. Jeg tager mig god tid til at fornemme hver bid. Ruller mit håndklæde ud og lægger mig på ryg. Lammeskyer glider forbi sammen med minder og fremtidsdrømme og øjeblikke kun forstyrret af småfugle i ny og næ. Der sker intet. Jeg venter og der sker stadig intet. Rejser mig og finder en brombærbusk. Plukker en håndfuld bær. Tilbage på håndklæde. Sød saft løber over hage og pletter mine shorts. Smager fortrinligt!

Aleh har været stille. Ved ikke hvor længe. Stadig ingen virkning. Lægger mig til at slumre. Slår øjne op og ser et gigantisk brombær som dækker hele den blå himmel. Wow! Hver detalje i det modne bær står klart frem. Hver fordybning. Hver høj. Hvert lille hår og glans i sollys. Jeg forstår brombær!

Rejser mig og griner fjollet. Aleh kalder. "It has started, Lars, move down to the water and take in the beach!" Jeg dropper håndklæde og taske i Alehs gryde. Han ser glad ud, men virker ellers ikke påvirket. Går videre mod vand.

Stripper. Er ligeglad med at blive set. Vader nøgen ud i små, bløde bølger. Føler sandbund og skarpe småsten. Lader mig falde i bølgers favn og svømmer med langsomme tag. Blåbær hviler over verden. Jeg rejser mig. Vand når til bryst. Aleh står på strand og griner højlydt. "Throw some water into the air!" Jeg adlyder min troldmand. Op skyder vand. Ned daler diamanter. Jeg ser samtlige dråber. Hver enkelt dråbe er krystalliseret. Hver enkelt dråbe er en ædelsten. Har aldrig set noget så smukt. Med ét er alle minder borte. Hverken fortid, nutid eller fremtid bekymrer mit sind. Jeg er komplet.

Svømmer videre. Lægger mig på ryg over dybt vand og flyder. Vist nok længe. Vækkes af en dyster undertone. Noget mørkt og ondt lurker under overflade. Føler det koldt mod min ryg. Nogen rykker i

mine hæle og trækker mig ned. Jeg panikker. Det er Fanden selv. Jeg er gået i en fælde og står nu overfor den visse druknedød. Der lykkes at sparke mig fri af Fandens greb, og jeg crawler ind mod strand, så hurtigt jeg kan. Lander på sand slap som efter et skibsforlis. Finder med besvær tilbage til Alehs gryde. "There was something in the water!" gipses jeg. "I know," hvisker troldmand fortroligt. "There allways is." Vi pakker vores ting og forsvinder.

pc 9/9/12 20.21

Deleted: ,

Vi cykler sammen mod downtown. Standser ved en bankmaskine. Jeg vil hæve penge men har glemmt min kode. Maskine tester mig. Den truende situation gentages, da jeg forsøger igen. Ved tredje forsøg lykkes det mig storsvedende og totalt panikken at overkomme den krampeagtige frygt. Trykker den korrekte kode og overlever. Får endda penge udbetalt så vi kan spise lidt vegetarmad på The Naam Restaurant. Happy ending!

Et par uger senere. "Use my dentist, Paul, he will take you to the next level." Jeg booker en aftale og står pludselig foran reception på 7. sal i en bygning på 4th Avenue. En rar receptionist fører mig ind til tandlægestol. "Please have a seat. Paul will be here shortly." Gennem et stort vindue kan jeg nyde Costal Mountains og drømme mig væk fra tandlæges totur instrumenter til pop musik fra en usynlig radio. Det er længe siden, jeg har fået ordnet min mund.

Jeg hilser på Paul og hilser fra Aleh. Han lover at give mig fuld lattergas. En køn assistent i hvid kittel kommer ind og hjælper til. Der er stil over Paul og hans klinik! Mens gas flyder frit, går de i gang med deres arbejde. Gas er hurtigere end svampe. Snart har min kæbe sat sig fast, og jeg kan koncentrere mig om, hvad der sker i den parallelle verden.

En papirstynd isflage er åbenbart foran mine øjne. Endnu en isflage vokser frem bag den første. Og en til. Og mange flere. Jeg får et valg. Slå gennem dem alle med en tynd og tung jernstang eller ånd mig gennem de mange flader én for én. Svar gives på forhånd. Vælger jeg stang, vil jeg møde det store intet. Den skuffende erkendelse. Med det samme. Vælger jeg at ånde, vil jeg også møde det store intet men først efter en lang og langsom proces. Der er intet at finde på den anden side af de mange isflager. Det er i selve proces, at mit liv skal leves. Jeg skal ånde et hul af gang og nyde detaljer fra de forskellige former og farver. Der er ingen tvivl.

pc 4/10/12 17.39

Deleted:

Netop som jeg har åndet hul på den første flage og begynder at ånde mig gennem den næste, går det galt. Jeg bemærker, at pop musik fra radio går i hak. Det kan jo ikke lade sig gøre. Og jeg hører ikke en lyd derudover. Verden er gået i stå. Eller rettere, verden er gået i hak og gentager det samme øjeblik igen og igen. Jeg panikker men er ude af stand til at bevæge mig. Ude af stand til at tale. Kan ikke bede Paul slukke for lattergas og nu er det ikke sjovt længere. Jeg dør! I sidste øjeblik ser den kønne assistent angst i mine stivnede øjne og slukker. I løbet af no time er jeg tilbage og kan fungere igen. Har fået en smertefri tandrensning og en lærerig oplevelse.

Blue Steel

Snedkerværksted på Emily Carr er et frirum. En hule befolkning af hulemænd. Huleklans konge hedder Shawn. Han er lille og tæt af bygning med et ørneneb af en næse og tætbevæde, sorte fjer som hårpragt. Hans T-shirt er altid sort og altid for lille til den muskuløse overkrop. Selvom, eller måske fordi, hulekonge er en barsk karl, så er han blid som et lam, og alle elsker ham. Alle på nær skoles mandelige professorer. De fleste lider af en udbredt skinsyge, overfor alt som ligner naturlig skønhed. Art is art. Kunst er kunstig. Verden udenfor kunstverden vil altid stå som en trussel mod

menneskeheds kulturelle berettigelse, hvis man spørger dem. Som regel også når man spørger kvinder, men Shawn er så cute, at han udgør en undtagelse for samtlige hunner.

Jeg kan godt lide at hænge ud i Shawns træhule. Her befinder man sig mellem hans store kunstværker malet på træ i finurlige former. Flot malet og solidt håndværk. Stik imod tids trend, selvfølgelig. Alligevel udstiller han på nogle gode gallerier og sælger pænt. Der er ingen sammenhæng med trend og efterspørgsel, når det gælder kunst.

Shawns hjemmebyggede plexiglaskajakker hænger fra det høje loft som gigantiske flagremus. Gode, gamle, gedigne snedkermaskiner står og lokker. Savsmuld. Grunch for fuld musik fra en støvet ghetto blaster. Hackysack i back alley. Skateboards. Joints rundt om hjørne. Sved. Mandhørm. Man finder ofte hulekonger dinglede fra en jernstang over bagdør, hvor han træner sine biceps.

Det er en af disse gode arbejdsdage, hvor jeg står og bygger rammer til nye malerier, mens Shawn spiller hacky med sit crew ude bagved. Steve kommer hen til min maskine og begynder at overtale mig til at gøre noget "vildt." Steve er hulemand som Shawn men skjuler sig bag briller som Clarke Kent. Desuden spiller han en mean mundharmonika og er fast inventar til de mange, private kunstnerfester!

Det koster 500 dollars for en weekend, du aldrig vil glemme. "You've got to try it man!" Det er en enorm sum for mit sultebudget, og jeg slår det hen. Steve giver ikke op. Han insisterer gang på gang de næste par uger, indtil jeg bliver træt af at høre på ham og svarer lidt aggressivt "I don't have that kind of cash, Steve, I told you a thousand times!" Steve smiler og sætter sig på min stol i atelier. "I know, Lars, but don't let that stop you. I have already asked some guys to help raise the money. Meet us Saturday morning and dress for hard labour!"

Jeg kan intet få at vide. Hverken om hvad det handler om, hvor det finder sted, eller hvorfor en flok fremmede mænd vil hjælpe med at finansiere min weekend. Men jeg er både mør og solgt. Steves øjne lyser så vildt af begejstring, at jeg spekulerer over, om han er på stoffer. Jeg er nød til at finde ud af, hvad der gemmer sig bag alt det hemmelighedskrammeri.

Hele tre pickup trucks henter mig lørdag morgen. Steve springer ud og gør plads til mig på forsædesofa mellem en kæmpe chauffør og en beskidt arbejdsjakke. Vi triller afsted i konvoj og standser i et gammelt villakvarter i Kitshilano. Mens vi går i gang med at tømme biler for haveredskaber, banker Steve på og taler med en kvinde. Vi skal bruge en dag på at trimme hendes tilgroede have.

Det småregner. Vi arbejder hårdt og dækker alle hjørner. En slår græs. En anden skærer kanter. Nogle går i gang med at klippe buske og beskære træer. Jeg griber et lugejern og går i rosenbed. Til frokost hiver et par mænd nogle frysertasker ned fra deres lad og fisker friske sandwich frem. Der grines og hygges til den store medalje. Vi skyller efter med en kold Molson dåseøl, og de skåler for min weekend. De har alle sammen været der.

Fyraften. Steve banker på igen. En glad kvinde vises rundt i en friseret have. Hun stikker ham 500 dollars. Han vender sig og stikker dem videre til mig. Hun smiler, og de mange hobbygartnere klapper. Jeg bukker og takker og vælger at spadserer hjem for at klare min hjerne. Det hele virker lidt "kult." Hvad har jeg mon sagt JA til?

pc 9/9/12 20.22

Deleted: .

Vi hentes kl. lort på en mennesketom P-plads nær Main Street. Roxanne stod op og lavede morgenmad for at sige farvel. Sødt. Hun var ikke glad ved at sende mig afsted til en hemmelig weekend for mænd. Hun bliver urolig, når hun mister kontrol. Hvem gør ikke det? Nu sidder jeg i en bus i retning mod ukendt adresse blandt en flok forvirrede og indfangede mænd som mig selv. Der er ingen sammenhæng i alder eller udseende. De kommer fra vidt forskellige baggrunde. Alle virker trætte. Kun få mænd taler, men ingen er i stand til at sove.

Vi krydser grænse til USA, som sol står op. Kører bort fra alfavej og fortsætter længe ad små landeveje mod hvad? Endelig standser vores bus for at holde i kø foran en gitterport. Der står 5-6 busser foran os. Port bliver åbnet af en fyr i militærtøj, og vi triller langsom efter de andre ind på en stor grusplads, hvor vi parkerer.

En overvægtig mand træder op i vores bus og brøler ned gennem række. "Everybody out! On the double!" Folk rejser sig synligt fornærmede, griber deres soveposer og rygsække og trasker ud i den friske morgenluft. Der ligger en lav tåge over et fladt landskab, og der lugter af kølort. Vi er åbenbart havnet på en mark. Den fede mand fortsætter. "Line up here!" Vi stilles op i lige rækker foran en stor port i en kæmpe, grøn træbarak. Fed mand brummer videre. Han informerer os om, at vi befinder os på en militær base i Washington. Vi skal opholde os i denne barak de næste 48 timer uden at sove. Sovepose og skiftetøj bliver overflødig og kan lægges til side. Vi må ikke ryge. Ikke tygge tyggegummi, og man må kun tale, når man får lov.

Jeg er nok nysgerrig af natur, så det virker naturligt at adlyde for at se, hvor det fører hen. Et par stykker brokker sig højlydt og bliver pillet ud. De får tilbudt at køre tilbage med de tomme busser og forlade os. En mand er så sur, at han tager imod det ubehagelige tilbud og forsvinder, mens den anden surmulende liner op igen, da han bliver fortalt, at han ikke får de 500 retur og i øvrigt går glip af en fantastisk oplevelse. Tilbage står omkring 250 lamslåede mænd og ryster i morgendis. What the fuck?

Port åbnes, og vi marcherer indenfor med en reminder om, det vi ikke må. En stor gymnastiksal er fyldt med klapstole. Man sætter sig. Port lukkes bag os. Man hører en skydelås. Man undres over den tynde, blonde kvinde som filmer os fra hjørne af en stor scene for ende af sal. Havde man ikke lovet en kvindefri weekend?

Der sker intet. Siges intet. Og det bliver ved. Jeg skæver til mit ur. 20 minutter. Intet. Så begynder nogle mænd at protestere. En stor mexikaner med bredskygget, sort cowboyhat og et kraftigt moustache rejser sig og råber op. Han vil sku ikke finde sig i at blive holdt for nar. Og få i øvrigt fjernet de kvinder omgående, ellers!

Flere kvinder er troppet op med filmudstyr. De filmer os fra hvert hjørne. Nogle andre prøver at dysse Mexico ned, men det ser blot ud til at fyrrer op under ham. Han sparker sin stol hårdt tilbage og når hurtigt scene i store, raske skridt. Jeg bliver bekymret for kvinders sikkerhed og stemmer i med protester. Han ignorerer vores tilråb og styrer direkte mod den første filmfotograf, som han resolut griber om hendes talje og løfter tværs over scene. Han griber fat i håndtag på en sidedør. Den binder og får et ordentligt spark, så den åbner. Mexico kyler kvinde ud af dør til en hylekoncert af oprørske mænd på klapstole. Der opstår kaos. De andre kvinder forsvinder frivilligt.

pc 4/10/12 17.40

Deleted:

I det samme lyder en rolig mandsstemme fra skjulte højtalere. "Welcome to the Sterlin Mens Weekend!" Han erklærer i en munter tone, at vi har bestået første prøve. Kvinder skulle smides ud, før denne weekend kunne komme i gang. Kaos erstattes øjeblikkeligt af opmærksomhed. Mexico sætter sig selvtilfreds. Hans intuition talte sandt. Han fik ret. Vi "retfærdige" tog fejl. Gad vide om det var skuespil?

Op gennem midtergang vandrer en lille, kraftig mand med tilbagestrøget, sort hår. Han er udstyret med en sort mikrofon i sin hvide skjortekrave. Justin Sterlin i egen person, I presume? Jeg når netop at se hans strømpebukser i sorte laksko, da han passerer min plads. Ikke just en mandemand. Men de ord som strømmer fra ham er som skåret i stål. Rendyrket macho.

Langtrukket monolog. Justins sandhed om kvindenatur, om mandenatur, om menneskelig natur og samspil. Konfrontation med mans ønske til et målrettet liv. Mod. Beslutsomhed. Vilje. Handling. Du taber altid et skænderi med en kvinde, fordi hun skifter emne, når hun føler sig truet, mens du stædigt holder fast. Lad være at skændes på ord. Demonstrer i stedet din pointe med konkrete midler. Pis på gulv. Virker det ikke, så gør det igen. Og igen. Du har kun din cigar. Rest af verden er overtaget af kvinder. Husk at reservere et hjørne af dit hjem til dig selv, så du ikke forsvinder. En mand kan leve på en sten, men denne sten betyder alt. Beskyt din sten med alle midler. Det handler om at gøre hende glad. Hun bliver glad, når du består hendes test. En kvinde tester sin mand. Kend hendes list. Kend dig selv. Bekend dig selv. Husk at hun kun bliver glad, når du består hendes test. "Be a man!" "Love, honour and respect your woman and her nature."

Vi græder i flok. Voksne mænd hulker på hinandens skuldrer. En klump af 250 mænd i gruppegråd. Mexico lægger ud, og vi andre inspireres til at følge med. Ingen kan ikke holde sine tårer tilbage. Alle får det ud. Alle har noget at græde over. Vi spiller høvdingebold. Det går vildt for sig. Vi udpeger de svage i den store flok. De sendes udenfor, hvor de står i nat og lytter til kyote hyl på ubestemt tid. Vi deles op i grupper på 25 og vælger en høvding. Jeg bliver målløs over at blive udpeget. Vi stripper. Hver høvding dekorerer i krismaling. De udstødte lukkes ind. Forfrosne. Bange. Kuede. De lukkes ind i en pølse af nøgne mænd og tæves gennem en lang spiral. Den ender i midt af sal, hvor vi høvdinge byder dem velkommen, stripper dem og lader dem optage i flok af "rigtige mænd." De stråler af lettelse, af glæde, af stolthed. Det er galskab, og vi er alle grebet af samme dæmon. Vi bader under kold bruser, under opsyn, mens vi synger samtlige vers i den canadiske nationalsang. Det bliver filmet og kontrolleret. Man skal være barsk. Vi makker ret. Ingen ønsker en tur ud til stjerner og kyoter. Vi debatterer. Fokuserer. Erkender. Konkluderer. Føler at vi lærer noget nyt. Noget gammelt. Noget eviggyldigt. Til sidst ryger alle mand en fed cigar i flok og bryder det totale rygeforbud i småstykker. Aldrig før så meget røg. Aldrig før så meget snak om sex. Man taler om sex, når der ryges cigar. Sådan er det, siger Justin Sterlin.

Der kan være mange årsager til at undlade en detaljeret beskrivelse af det 48 timers hændelsesforløb. Det kunne være tavshedspligt, respekt eller frygt for repressalier. Det kunne være, fordi der skete alt for meget, alt for vigtigt, alt for hurtigt, alt forvirrende. Det korte af det lange er, at det er 250 radikalt forandrede mænd som kører tilbage til Vancouver efter to døgn non-stop brain wash. Ingen er trætte. Ingen er stille. Ingen er mutte. Alle føler at have fået fuld valuta for deres penge. Steve fik ret!

En uge efter samles vi genfødte mænd til et stormøde. Er du med eller er du mod? Man binder sig for ét år. Det er gratis, men man kan ikke fortryde. Ord binder. Sammenhold forpligter. Det er en æressag. En sag for en "Sterlin man."

pc 9/9/12 20.22

Deleted: .

Vi deles op efter geografi. Min gruppe tæller 10 medlemmer fra midtby. Vi mødes hver mandag morgen, kl. 05 på Jerico Beach til bål og pandekager. Lever efter Sterlins æreskodeks. Må ikke fortælle vores kvinder hvor vi er eller, hvad vi laver. Det er en mands ret at holde den slags privat. Roxanne vrider sig i nysgerrighed og afmagt.

Vi kalder os Blue Steel. Hærdet stål. Tager på hikes i lokale bjerge. Svedhytte med indianere. Spiser. Drikker. Hænger ud i et af medlemmers garage og drikker dåseøl, mens vi bygger en gigantisk tromme i cedertræ og dyreskin. Vi svejtses et stålstativ og laver trommestikker af bison knogler, skin og hår. En gave til Sterlings bevægelse som tak for den nye indsigt. Vores tromme vinder respekt og bruges til indvielse af nye mænd til de stadig hyppigere weekends. Ingen skal glemme Blue Steel.

Vi samler 3000 mænd og kvinder, fundraiser og arbejder gratis til en weekend med "Barn raising" for at restaurerer en nedkørt børnezoo. Vi føler os pave stolte. Der sker mangt og meget, og jeg lærer to ting. Man er mand, når man udlever sine løfter og drømme. Man er mand, når man siger fra. På ét års dag for Blue Steel kapper jeg bånd til de stærke mænd og slutter fred med min kone. Når blåt stål er hærdet, skal det ikke blive liggende i en smelteovn.

Retreat

I Alehs mystiske rum stifter jeg bekendtskab med epokegørende litteratur. José Argüelles kunsthistoriske mesterværk: "The Transformative Vision – Reflections on the Nature and History of Human Expression," som gennemhuller den akademiske beretning jeg får serveret på Emily Carr. Et værk som fornægter enhver gengivelse af kunstnerisk billedmateriale, for at være tro mod original kunst. Lige min kop te! Madam Blavatsky's bog, "The Secret Doctrine," som giver mig indsigt i geometrisk og numerisk mysticisme. En praktisk viden i komposition af malerier. Den tibetanske dødebog som puster liv i død og inspirerer til kunst med et helt nyt afsæt og en udvidet målgruppe. Oversat fra sanskrit til engelsk. Fra mystik til logik. Den tibetanske dødebog læses op for den døde som således guides sikkert i mål. Sådan forstår jeg Alehs pædagogiske udlægning. Tekst er præget af usædvanlig lange navne på ligegyldige ånder, jeg har opgiver at udtale. Den er dødskedelig, og jeg er lige ved at droppe den, da jeg falder over et spændende kapitel. I bog beskrives et "bardo retreat." Forfatter påstår, at man kan opleve dødsproces i levende live, hvis man opholder sig i mørke i 49 døgn. I den periode vil man konfronteres af samme ånder som besøger den døde, dog uden at dø. Bardo er rum mellem liv og død. Sidste station inden man sluses ud, eller sendes ad helvede til. Det lyder mærkeligt bekendt! Jeg beslutter at undersøge det nærmere.

På mit atelier formulerer jeg et projekt som efterstræber en smule indsigt i kunst inden afgangseksamen. Som dansker i udland har jeg bemærket, hvorledes jeg bliver mere bevidst om dansk identitet. Tit må jeg redegøre for danske værdier overfor fremmede. Den store afstand til Danmark bringer mig nærmere en fornemmelse for at være dansk. Snart er jeg uddannet som billedkunstner. Visual artist. Kunst "at se." Jeg forestiller mig, at et visuelt vakuum på samme måde vil kunne bringe mig nærmere en forståelse af, hvad det egentlig vil sige "at se." At fravær af farve vil give mig indsigt i farvers egenskaber. At blokering af synssans vil kunne styrke min forståelse for det visuelle. Duft, hørelse, føle- og smagssans vil kompensere for det midlertidige afsavn. At masser af tid til intet vil være mere frugtbar end ingen tid til en masse. Jeg forestiller mig, at jeg vil kunne lære mere fra en koncentreret oplevelse af "ingenting" end fra skoles rutineprægede

introduktion til informationssamfunds overflødigshorn af "alting." At fokus på død kan påkalde ny interesse for det levende liv. Jeg agter at kaste mig ind i en udvidet undersøgelse af "begrænsnings kunst."

pc 9/9/12 20.23

Deleted: .

Four Fathers

Tidligere på år forsøger jeg at nå de døde gennem drøm. Et langt ude projekt som bare må prøves. Fem nætter i træk sover jeg på fem forskellige lærreder. Forsøger at drømme om mig selv, Daddy, farfar, oldefar, tipoldefar. Et forsøg på at "finde mig selv" gennem åndelig kontakt med mine aner. En skattejagt efter den røde tråd blandt egne, forgangne gener. Næste morgen spænder jeg lærred på ramme og laminerer drøm i fibrer med en liter maling. Jeg påtegner okkulte symboler fra Madam Blavatskys bog, "Den hemmelige doktrin," for at hidkalde den pågældende forfaders ånd i materie. Bagefter maler jeg tegn over igen med en dækkende grundfarve af hjemmevervet oliemaling for ikke at forstyrre dets kraft ved besigtigelse af uvidende øjne. Til sidst maler jeg portræt af mand nederst på flade.

Malerier bliver færdige. Jeg bruger lang tid på at stirre på de alvorlige ansigter. Spejde efter livstegn. Efter flere uger uden ånd i sigte, indstiller jeg de fem malerier til en konkurrence. "Four Fathers" vinder skoles største legat og opfylder mit ønske om et økonomisk mirakel. Penge falder på et tørt sted. Uddannelse er en kostbar affære på disse kanter.

Det er lidt af en aha oplevelse at konstatere, at de fem malerier udgør de perfekte vægge og tag til den kasse, hvor jeg agter at opholde mig i mørke. Både fordi de personlige motiver giver mening på fremmed territorium, og fordi kunst endelig kan opfylde et praktisk formål. Jeg tegner en skitse, hvor kasse er eleveret på en træplade med en låge i midt og sorte, bøjede luftkanaler i sider. I en mørkelagt krybekælder under låg står en bakke til mad og afføring. For at sikre totalt fravær af lys skal kasse beklædes i pap og tæpper. Maleriers motiver skal vende indad, så jeg får følge af forfædre på rejse gennem døds dal. Det man ikke ser, ser man.

Roxanne

Blev gift for seks år siden. Mødtes for otte år siden i den populære family restaurant, Fresgo Inn, på Davie Street i '86, hvor jeg arbejdede som bartender. Vi var begge 19 og har været en del igennem sammen siden. Jeg spekulerer dagligt over, hvorfor en velskabt, smuk og begavet kvinde vælger en lille fattigrøv som mig. Love makes blind, I guess?

Min skoletid har været hård for Roxanne. Uddannelse lægger beslag på tid, penge og privatliv. Hun savner opmærksomhed. Der er aldrig råd til luksus. Det slider på et parforhold at være fattig. Film var ved at knække for to år siden. Jeg ledte skoles antikrigsbevægelse og prøvede ihærdigt at engagere en flok dovne studerende i lidt politiske arbejde. Vi demonstrerede i gader sammen med grupperinger fra andre skoler mod Canadas deltagelse i den amerikanske Golfkrig. Al tid gik med skole og politisk arbejde. Jeg kom kun hjem for at sove.

pc 4/10/12 17.42

Deleted: Vi ender med at gå fra hinanden. Sjovt nok er vi stadig gift, forelskede og dater ofte.

pc 4/10/12 17.42

Deleted: er på besøg i min lejlighed på Birch Street. Hun

Roxanne sidder og ser smuk ud i gylden eftermiddagssol. Langt, sort bølgende hår skinner. Store brune øjne funkler. Smil fuld af perlehvide tænder. Lækker henslængt i sofa med fødder i mit skød. Vi hygger os godt sammen, når det endelig er. I feel lucky. I feel sad.

Roxane tager det pænt, da jeg fortæller om mit kasseprojekt. Hun hjælper med at rette koncept til. Kommer med bemærkninger til praktiske aspekter i at sidde så længe i mørke. Jeg fatter håb. Orker ikke mere modstand fra hende. Aner dog hendes reserverede bekymring bag facade, men det hjælper at vi bor seperat. Vælger at tage hende på ord for at komme videre. Synes det er rimeligt med lidt støtte fra den man elsker. "Let's make it work out for both of us this time, baby!"

Hjem på hjul

Noget godt af noget skidt. Da vi sepererer, har jeg intet sted at flytte hen. Jeg må finde en hurtig løsning. Derfor køber jeg en bil gennem Buy & Sell, med 2000 dollars jeg arvede fra farmor. Den sorte GMC van fra 1977 er lige mig. Første bil jeg ser på. Beginners luck. Jeg tager mekaniker Mike med ud til Surrey, hvor bil står parkeret foran et rødstenshus bevogtet af to hvide cementløver. Mike undersøger køretøj, mens jeg prutter med sælger. Han finder nogle buler og skrammer som slår lidt af pris. Maskine er ellers i orden. 8 cylindere spinder som en mis hele vej tilbage til Vancouver.

Mens vi småsludrer om parforholds ups and downs, vælger jeg mig til mit nye hjem. Interiør er holdt i blåt imitationslæder. Vogns rat i simpel sort plast. Slidt, glat, stort og behageligt at røre ved. Automatgear, autopilot og servostyring. Passagersæde er en sofa til to og kan afmonteres, så man kan bruge den som havebænk. Bag i bil er indbygget to polstrede bænke langs sider og et bord i midt. Man kan fjerne bord og lave bænke om til en dobbeltseng. I dagtimer kan sengetøj og indbo gemmes væk i hulrum under bænke, så bil kan bruges til godstransport. Et vandkølet ventilationssystem regulerer temperatur. Vinduer bag i bil er tonede, og forsynet med blå gardiner, så man kan nyde lidt privatliv. Vogn passer perfekt til en boligløs, single og rastløs kunstner.

Hjemme hos Viktor går det omtrent ligesådan. Historie gentaget med variationer. Hans kunstprojekter har også fyldt for meget derhjemme. Viktor ender med at købe en blå og sølvfarvet Ford. Pamilla stormer lidt hårdere frem og forlanger skilsmisse. Hun er jo også advokat. På den måde er Viktor mere fri end mig. I hvert fald på papir.

Med en blanding af sorg og sensation flytter to, nedslåede amatøridealister ud på asfalteret P-plads bag Molson Brewery nær Emily Carr. Her parkerer vi vores mobile hjem side om side. Sover som drenge under åben himmel i midtby. Vi slår klapstole op og spiser breakfast på asfalt til summende trafik og fuglekvidder i brombærhegn langs nedlagt jernbane. Enhver storby har sine oaser for søgende sjæle.

En fed bonus ved det mobile hjem er, at det er mobilt. Pludselig ser jeg nye, fabelagtige egne af Beautiful British Colombia.

Forbudt kunst

pc 9/9/12 20.23

Deleted: .

Mira von Horn og Mathew McWarren er mine primære professorer. Jeg valgte netop dem, fordi de hader mig og forpuster min skolegang. Had er gengæld. Der er mere at lære fra fjender end venner. De besøger mit atelier på malerafdeling og lytter til fremlægning af kasseprojekt som jeg har døbt "Retreat." Det går selvfølgelig direkte i den gale hals. Det er ikke min teori som sådan, de kritiserer, men det faktum at jeg ønsker at gennemføre det i praksis. De understreger, at man hverken kan tage ansvar for mit helbred eller tolerere den slags uprøvet eksperiment på deres skole. Jeg får blankt afslag. De befaler, at jeg kommer med et andet projektforslag til afgangseksamen.

Det kontante afslag chokerer. I første omgang er jeg mundlam. Professorer rejser sig. "Jeg skal personligt sørge for at skoles ledelse forbyder projekt, så du behøver ikke bruge mere tid på den sag," afslutter Mira i sin sædvanlige, skarpe tone. De går. Jeg sidder alene tilbage i det tomme rum og summer en smule i min kube blandt hvide vægge. Så skyder forargelses raseri pludselig op i mig. Det er sidste chance for at lære noget, inden jeg forlader dette åndsforladte undervisningsmiljø. Efter flere år på skolebænk bliver man dolket i ryg, fordi de ikke tør tage ansvar. Jeg beslutter at gennemføre Retreat på trods.

Malerafdeling ligger godt to kilometer fra hovedbygning. Jeg tager bagdør og løber hele vej til rektors kontor. Braser forpustet derind. Han er tilfældigvis ledig. Jeg beder høfligt om en skriftlig tilladelse til gennemførelse af Retreat, så jeg kan skrive under på, at jeg selv tager ansvar for handling. Jeg forklarer, at projekt betyder alt for mig i denne sidste fase af skoletid. At det er fornuftigt med et dokument som afskriver skole ethvert ansvar. Just in case. Han skal selvfølgelig anerkende Retreat som "kunst," så jeg kan få kredit for de to måneders "fravær." Rektor er i godt humør og taster et kortfattet brev på computer. Han printer ud, og vi skriver begge under. Rektor får håndtryk og respekt. Jeg stikker dokument i lomme og forlader kontor, netop som Mira og Mathew banker på. Nogle gange må man handle hurtigt og resolut.

Kidnapper

Første år på Emily Carr forsøgte jeg oprigtigt at føje mine omgivelser og agere den gode elev. Tusind skuffelser senere er den åbenlyse erkendelse omsider faldet på plads. Ingen vil mit bedste. Skoletid er et magtspil. Kamp kører på fuld hammer blandt elever, lærere, uvidende og tilfældigt forbipasserende. Ingen skal føle sig sikker. Ingen skal vinde.

Den store fremvisning står for dør. Alle professorer dukker op i mit lille værksted kl. 14. Jeg skal forsvare mit kunstneriske virke. Mine malerier. Mine tegninger. Mine koncepter. Min magt står for fald, og jeg må tænke strategisk. Jeg har en plan.

De dukker op én for én. Jeg beder dem sidde og vente til alle er på plads. Snart er vi samlet. Fire store professorer og lille Jeg. "Welcome everybody," lægger jeg ud. "My presentation takes place at another location. Please follow me!" De rejser sig og følger pænt med ud til min sorte GMC varevogn som holder klar foran indgang til malerafdeling. Jeg åbner skydedør og beder dem træde indenfor. Mira tøver. Hun kikker mig i øjne og forsøger at gennemskue min hensigt. "Please!" forsikrer jeg og viser hende ind på et sæde med en høflig håndbevægelse. Da alle er på plads hopper jeg ind foran og starter. Den dunkle lyd fra V8 ser ud til at skræmme mine passagerer. Jeg beder dem spænde sikkerhedsseler og giver den så gas. Mens vi triller gennem Vancouver, taler jeg om vigtighed af den fysiske oplevelse. Hvad er kunst uden erfaring? Hvad er et liv uden oplevelser?

Hvad er farve og kontur uden det tænkende øje? Hvad er tanke uden hensigt? Hvad er hensigt uden vilje? Hvad er kunst uden mening?

Jeg taler længe. Kører længe. Overhører de efterhånd desperate anmodninger om at standse bil og sætte dem af. Mathew hisser sig op og råber med en imponerende dyb mandsrøst. Jeg forlader imidlertid down town, krydser Lions Gate Bridge til West Vancouver og stiler ad Eagle Drive Highway mod nærmeste bjerg. Finder den rette afkørsel og drejer til højre. Mens vi snekler os op af den stejle, bugtede bjergvej, bliver der endelig tyst. Ingen siger et ord. Deres angst er tyk som husblas. Jeg smager på min magt. Min adrenalin. Det virker berusende. Vi er hævet over by, over skole, over lov og orden og bevæger os på mine præmisser. Mit territorium. Min verden.

Jeg parkerer nær top med udsigt over land og by og sky. Kølig, klam og ren bjergluft indhyller os. Vi befinder os, hvor natur hersker over kultur. "Don't worry, soon I will bring you back to school." Alle bliver i deres sæder. I deres seler. Det giver ingen mening at stige ud så langt fra offentlig transport. Alle forbliver tavse. Jeg får taletid. Vinder langsomt tillid. Lydhør. Forståelse. Respekt. Da jeg har tømt mit hjerte, starter jeg motor og kører langsomt tilbage til deres verden. Der lyder ingen klager. Magt falder snart tilbage, hvor den hører hjemme, men jeg får lov at beholde deres respekt. Jeg får godkendt mit nye afgangsprøje. Syv malerier af det menneskelige tomrum.

pc 4/10/12 17.43

Deleted: også

Sort galleri

Artemesia er et lille, snusket galleri skråstreg boghandel på Main and 7th som drives af to feminister fra UBC ved navn Linda og Charlene. Kunst er street art og litteratur udelukkende feministisk.

Jeg stiftede først bekendtskab med den dynamiske duo ved en fernisering af Haida skulpturer i Concord Gallery. Charlene blev rasende over, at jeg roste en indianerudstilling og kaldte mig bonderøv. "Det er sku da folk art for fanden!" Nå ja, men jeg er jeg jo også en bonderøv, så jeg tog det stille og roligt. Hun faldt lidt ned, da jeg også roste hende for sine stærke meninger og smukke ansigtstræk. Vi endte i en rigtig god samtale. Linda var helt anderledes lige til og grinede og pjattede hele nat væk.

Når de to piger står ved siden af hinanden, ligner de salt og pepper. Linda er af dansk afstamning. Totalt blond and happy med sunde, røde kinder. Charlene er evig seriøs, ligbleg med knaldsort hår og gnistrende, mørke øjne som markerer sig særlig stærkt i det lille ansigt, fordi hun mangler sine øjenbryn. En markant, farverig kobra snor sig op ad højre arm og antyder, at flere tatoveringer skjuler sig andre steder på den yndige, petite damekrop.

Artemesia stiller location til rådighed. Fernisering er sat til i morgen, den 21. december, 1993. Års korteste dag. Jeg skal blive i kasse til den 8. februar. Ifølge plan kravler jeg ind kl. 19 og kommer ud kl. 07. 49 døgn ældre og en mørk oplevelse rigere. Aleh har rensset Artemesia for onde ånder og tegnet en gulvplan som skal sikre, at kasse vender korrekt efter oldgamle retningslinjer. Charlene, som elsker sort, har overgået sig selv. Både gulv, vægge og loft er blevet malet for at skabe den rette stemning.

Kasse er samlet, og folk gået hjem. Jeg trisser rundt om mig selv og lægger sidste hånd på forberedelser. Har ikke afprøvet kasse endnu. Jeg må hellere lige. Ligger mig på gulv og glider

forsigtigt ind i den lave krybekælder. Løfter lem i kasses trægulv og kravler op i det indre rum. Det lugter stadig af oliemaling og frisk tømmer. Lukker lem i gulv og rejser mig. Gyser en smule. Hold da kæft, hvor er der mørkt! Prøver at slappe af og vende mig til de usynlige omgivelser. Det er mørkere end mørkt. Nu véd jeg den holder tæt. Spørgsmål er, om jeg kan klare at blive spærret inde. Som barn led jeg af klaustrofobi. Jeg har ikke udfordret det lukkede rum, siden mine legekammerater rullede mig ind i et persisk tæppe og efterlod mig til at blive fundet. Min fornemmelse siger mig at det er OK. Det gør en stor forskel, at ophold er frivilligt. Som tortur på ubestemt tid, ville det være en rædsel. Jeg kravler ud igen. Rejser mig og børster gulvstøv af mine bukser.

Mira og Mathew har haft travlt med en underskriftindsamling for at få omstedt rektors godkendelse af "Retreat." De giver ikke op så let. Folk snakker. Der er delte meninger. Jeg har svært ved at se, hvad min sag vedrører andre. Selv om der er tale om kunst i det offentlige rum, er det stadig et privat anliggende. Linda har udsendt pressemeddelelse og er helt oppe at køre. Det er min første soloudstilling. Spænding smitter. Jeg begynder at mærke en tiltagende produktion af adrenalin. Det plejer at være et godt tegn. Ser mig om i galleri. Alt er på plads. Låser og går.

Vinterregn har sat ind. Falder lodret i god "Vancouver stil" med tykke tove af himmelsk væske. Fugt får luft til at emme af gummi, salt og nåletræer. Lyd af brede dæk på bred asfalt. Lyd af hårde plask fra tunge dråber i store pytter under højtragende Granville Bridge. Forventnings fornemmelse i mave. Jeg trækker krave på læderjakke op om ører og driver gennem nat med tanker mod i morgen.

Fernisering i mørke

Viktor sidder ved min højre side på det blå passagersæde fra min bil som er hvet ud til denne lejlighed. Vi har spændt vores sikkerhedsseler. Der skal være plads til humor, når det gælder kunst. Det lille galleri er pakket med vintergæster. Mellem fremmede står Roxanne og græder. Hun er stærk, sej og følsom. Projektører skærer i mine øjne, men det er ikke derfor, jeg sænker mit blik.

Lindas boblende entusiasme har givet pote. Begge TV stationer er mødt op samt de store aviser. Nu bliver jeg nok kendt, tænker jeg. Journalister tager mere plads i det lille galleri end vores gæster. Indslag skal sendes på TV-aviser kl. 21. Sjovt nok føler jeg mig godt tilpas med medieopmærksomhed. Ikke så skræmt, som jeg har formodet. Det skærper opmærksomhed og gør det nemmere at fokusere, når jeg skal svare på deres spørgsmål. Viktor virker også helt på hjemmebane. Den tense stemning blandt publikum bidrager til et kraftigt momentum. Lægger op til alvor. En lille, intim, privat handling bliver slået til offentligt øje.

Charlene bryder is med stenansigt og autoritær stemme. "It is time folks!" Journalister trækker sig tilbage, og vi gør os klar. Viktor løsner sin sikkerhedssele, rejser sig og gør tegn til at folk skal rydde en plet på gulv foran kasse. Jeg følger efter. Kysser kone farvel for åben skærm. Der bliver død stille. Gentager øvelse fra i aftes. Lægger mig på ryg på gulv. Glider ind under kasse. Kravler op gennem luge. Rejser mig. Klæder mig af. Dropper al tøj i bakke. Lukker lem. Hører Viktor trække bakke ud og lader forhæng til krybekælder falde.

Nøgen som en baby. Kun det tynde lærred, lidt pap og nogle vattæpper skiller mig fra de vinterklædte gæster. Alligevel er der lunt i kasse. Lyd fra de talende virker fjern. Klokke slår syv.

pc 9/9/12 20.24

Deleted: .

pc 4/10/12 17.44

Deleted: i

pc 4/10/12 17.44

Deleted: Hjemme er lys slukket. Jeg hænger forsigtigt det fugtige overtøj på knage og lister på badeværelse, for ikke at vække min Roxanne. Klæder mig af og kravler i seng. Jeg vil savne de hjemlige rutiner. Trækker min kone tæt ind til mig og falder i søvn i ske med næse dybt begravet i hendes tætte, sorte hår. .

... [1]

pc 4/10/12 17.45

Deleted: ,

Folk klapper. Det virker naturligt med en eftersmag af absurditet. Happening er overstået for dem. Først lige begyndt for mig. Kasse glemmes til fordel for vin og small talk. Nogle husker at råbe godnat, da de går. Roxanne hvikser tæt mod min væg "I truly wish you a good journey, Lars" og forsvinder med de sidste. Jeg hører den hårde, metalliske lyd af lås i dør. Alt er stille. Jeg sætter mig. Slapper af. Giver slip. Falder. Lader mørke gribe mig.

Mathew McWarren siger, at kunst kræver et publikum. Efter nærmere overvejelse må jeg give ham ret. I skabelse af kunst er man ofte alene med sit værk. Den kreative proces, selve forskning, er således ikke kunst. Kun præsentation skænker værk egenskab "kunst." Værk i den offentlige bevidsthed. Set i dét lys er det nærmere gallerist og kurator som er udøvende kunstner frem for skaber af værk selv. Når jeg sidder her i mørke og føler efter, er der ingen tvivl om prioritet. Jeg opgiver gerne titel "kunstner" for at vie mig til skabelse og forskning. Jeg gør det af egen interesse. For egen skyld. For at få et liv. Publikum og hele det offentlige set-up er god anledning. En disciplinerende drivkraft. En ansvarsskabende foranstaltning med det primære mål at fastholde kunstner i den kreative proces, indtil værk er klar til præsentation.

Udstillingskasse

På trods af kraftig mediedækning kommer kun få gæster til sidste åbningsdag i år 93. Det er jo også snart jul. Jeg sov godt den første nat i kasse og føler mig veloplagt. De fleste går stille rundt i galleri og forlader rum uden forsøg på kontakt. En pige spørger kasse, om hun må spille musik. Hun har taget sin guitar med. Jeg lægger mig på ryg med hoved i retning af hende. Prøver at danne et billede ud fra hendes stemme. "Please!". Hendes musik og sang fylder mit mørke med dansende farver. Jeg glemmer alt om kunst for en stund og føler mig glad. En smuk gestus.

Viktor tilbereder aftensmad. Vegetarburger. Den brænder på og smager af sod. Viktor er ikke plaget af begynderheld, men hvad han savner i kogekunst overskygges af en fænomenal sans for omsorg. Han må dog grine, da han trækker bakke ud for at servere mad. Ved siden af en lille stak tegninger finder han min første lort rullet ind i cellofan.

Mens jeg spiser, sludrer vi løst om fernisering og det første døgn. På væg i galleri hænger en sort træ tavle med 49 felter. Viktor slår en streg med hvid oliemaling i kalenders første felt. Hvis projekt afbrydes før tid, kan vi se, hvor langt vi nåede. Tegninger hæfter han på galleris sorte væg med nåle. Forhåbentlig når vi at fylde begge gallerirum med mørketegninger, inden udstilling er slut. Der skulle kunne nå at ryge en hel del op inden næste besøg. Fra i dag holder Artemesia ferielukket. Udstilling åbner igen for publikum efter nytår. Jeg kan se frem til en stille og fredelig højtid.

Sort jul

Det er den smukkeste jul i 28 år. Ingen larm. Ingen stank af sød julemad og juleknas. Ingen kulørte lamper. Intet gavehysteri og påtaget hyggesnak med familie man dårligt kender. Mens jeg sidder og tegner, går det op for mig. Jul er destillering af mennesks værste tendenser gennem et år som er omme. En koncentreret antigift til at vaccinere samfundsborger, så man kan udstå endnu et år som hykler blandt hylkere. Her i mørke slår den store julecocktail af Jesus og Julemand som bare fanden. Jeg får kvalme ved tanke om de mange forgange jule, hvor jeg i god tro har lappet den rødgrønne løgn i mig med stor appetit. Jeg tegner en kalkun og sender den i krybekælder sammen med

pc 9/9/12 20.24

Deleted: .

pc 9/9/12 20.24

Deleted: .

juletræ og stjerner. Det er sku synd for de dyr og planter. Det er også synd for os. Den mørke årstid kan bruges bedre, hvis vi lægger indkøbsnet, tager den vi elsker i hånd og går ned til den frosne skovsø for at indånde lidt kølig morgenluft i fælles stilhed. Jeg ved godt, det sjældent sker. Det er ikke nemt at være fornuftig.

Lys

To uger går. Viktor læser højt fra Zukav's "The Dancing Wu Li Masters." Jeg underholder mig selv ved at følge kugle gennem rum. Den viste sig først i sidste uge og har besøgt mig dagligt siden. Kugle glider ind fra venstre og forsvinder stille og roligt ud til højre, som den plejer. Hver gang rummer den et nyt motiv i skarp silhuet mod det blændende hvide lys indefra. Kugle viser i dag en hvid kiste med en rød rose på låg. Det er første gang i farver. Det bliver også sidste, for kugle dukker ikke op igen.

Tre uger. Nyt fænomen. Jeg har døbt den "The Video." Et klart afgrænset felt på størrelse med et camping-TV lyser svagt op en armslængde fra mit ansigt. Billede er todimensionalt, grovkornet og holdt i orange og grøn med en sjælden rød.

"The video" forstyrres ikke af besøgende. Jeg kan altid slappe af med en film, hvis gæsters samtale keder. Det ville måske virke uhøfligt under normale omstændigheder, men her hvor gæst besøger et galleri, og jeg er en kasse, gør det ingen forskel, om jeg svarer eller ej. Gæst er tilfreds med en lejlighed til at tale til et levende objekt.

Der vises to scener i "the video." Den ene er en dokumentar fra en byggeplads, hvor horder af mænd slæber store blokke til gigantiske bygningsværker. Sten bearbejdes og hejses med trisser. Den anden film er en action thriller. Mænd er samlet i en gold ørken for at slås. De angribes af ridende soldater med svær og spyd. Fodfolk forsvarer sig med kæppe og sten. I horisont anes en UFO som bryder det grovkornede billede med skarpt, hvidt lys. Det flyvende objekt svæver hastigt over de kæmpende. Forsvinder ligeså lydløst som den kom. Ingen bemærker den. De fortsætter med at knalde hinanden i hoved med køller. Begge film synes at foregå i et fjernt land. I en fjern tid. Jeg drager ingen konklusion.

Privat kabine

Fire uger. Charlene og Linda udtrykker lykke. Kun fordi de er idealister. Udstilling har været en økonomisk belastning for deres spæde budget. Intet er til salg. De fem forfædre skal med til Danmark en skønne dag. De mange mørketegninger har jeg endnu ikke set. Rent objektivt producerer min installation ikke noget salgbart. Rent subjektivt er det et overflødigshorn af indtryk og udtryk! Kasse stjæler opmærksomhed fra bogbutik. Ingen køber litteratur, så længe den levende kasse dominerer det lille galleri. De to piger er nødt til at opgive lejemål og koncentrere sig om deres studier på UBC. Det var nok sket alligevel, men vores non-profit stunt har hurtigt og effektivt drænet Artemesias sidste ressourcer. Jeg har lidt dårlig samvittighed.

De glade galleripiger beskriver begejstret de mange tegninger som nu pryder deres vægge. Beretter spændt om positive reaktioner fra de mange gæster. Og den massive mediedækning. Udstillingsperiode udløber. Projekt må fortsætte i mit atelier. Begge TV-aviser kommer igen i aften

pc 4/10/12 17.47

Deleted: rent

for at dække den omstændige flytning af kasse. Folk taler om Retreat tværs over Canada. Der skrives artikler og læserbreve. Radio talkshows debatterer det ”mystiske fænomen.” Nogle er for. Andre imod. Sundt eller skadeligt? Kunst eller fidus? Forudsigelige spørgsmål i en forudsigelig verden. Charlene elsker den intellektuelle udfordring i at forsvare en ”kunstnerisk” handling. Linda soler sig i berømmelse. Artemesia er blevet et kendt galleri. Borte, men husket!

De samme to TV-hold dukker op med deres ledninger, lamper og spørgsmål. Tydeligt stemningsskifte i galleri. Jeg tier, mens folk stresser. Den nationale TV-station, CBC, har åbenbart trukket det længste strå, så jeg får deres mikrofon leveret først. Viktor lægger den i bakke. Jeg åbner lem og føler mig frem. Sjovt at ”se” den ukendte form med fingre. Jeg svarer journalist og gentager samme proces i lettere variant med BBC bagefter. Så smutter de professionelle. Venner, som er dukket op for at hjælpe, går i gang med at skille kasse ad. Jeg forbereder mig på flytning ved at trække i sovepose og tage bind for øjne. Jeg surrer top stramt til over hoved.

Selv om der ikke slipper lys igennem, mærker jeg det store rum, da kasse fjernes omkring min forsejlede krop. En skov af arme løfter sovepose og bærer den gennem luft. Det er underligt at blive befamlet efter tre uger uden berøring. De lægger mig forsigtigt i udstillingsvindue, så de kan fjerne kasses gulv og kælder. Så forlader de lokale med kasse som samlesæt. Jeg efterlades som en luns kunst på galleris disk.

Jeg lejer et kælderatelier på Abbott Street af en gangsterbolighaj ved navn Tiger Papadupolos. En karakterfast midaldrende græker konstant iført italienske nålestriber og nylon strømper i skinnende sko. Han udstråler sin egen stil og indkasserer folks respekt, når han spadserer gennem by med sin evige cigarstump mellem korte fede fingre. Det er Vancouvers absolut hårdeste kvarter, men Tiger er til at handle med, og jeg får et atelier til billig penge. Efter evigheder kommer Viktor og venner tilbage. ”Der er gået mug i kasse,” fortæller den tålmodige polak. ”Vi måtte sande gulvplade af og rense tæpper på vaskeri. Dine forfædre har vi skrubbet i vand og sæbe og tørret med luftblæser. Alt er klar til indflytning. Vi mangler kun dig!”

Venner udviser usædvanlig hjælpsomhed og nænsomhed. Jeg griber mig selv i at nyde mit handicap. Den slags omsorg er sjældnen og skal påskønnes. Slår det så til side og fremstammer et stort og velment ”Thank you guys!” Sovepose løftes på ny, og jeg fragtes ud til en ventende bil. Åbenbart lykkedes det ikke at skaffe en Taxi. I sted havde min kassepasser vinket en tilfældig bilist ind til side og bedt om hjælp med den specielle transportopgave. Det viser sig at være en open bed truck, hvor der netop er plads til en menneskelig pølse blandt alskens værktøj. Viktor kniber sig ned mellem min sovepose og en trillebør og beskriver vores rejse med bevingede ord, mens vi glider gennem trafik og ind i den dårlige bydel. Jeg føler mig som en mumie på sightseeing indtil vi endelig standser på min adresse. Jeg bærers ned ad trapper med fødder først. Ind i atelier. De undgår omhyggeligt at støde min dødvægt mod dørkarm. Vender mig om og fortsætter med hoved først. Op i kasse som nu lugter stærkt af sæbe, hør og savsmuld. Jeg krænger pose af og tager bind fra øjne, så jeg atter kan se mit mørke. Efter lang tid i det ”offentlige rum” føles det godt at være tilbage.

Tid er svær at fornemme. Hver dag er sig selv nok. Hvert øjeblik. Hver oplevelse. Det er blevet vigtigt at opretholde en rutine herinde for at huske det lineære samfund derude. Huske at de samme naturlove gælder her som der. Eller gør de? Jeg sigter efter gentagelse. Samme procedure når jeg spiser. Samme procedure når jeg skider. Same procedure når jeg træner. Samme procedure når jeg skal sove. Så længe det er det samme, er det lineært. Så længe det er lineært, er det målbart i tid. Søgen frem for udvikling. Erkendelse frem for nysgerrighed. Hvis jeg glemmer en handling, skaber

pc 4/10/12 17.48

Deleted: t

pc 4/10/12 17.48

Deleted: var

det uro, og det er ikke godt. Ophold drejer sig nu om at finde ro og balance. Mening. Mening er godt.

Jeg laver de sædvanlige benbøjningsøvelser, da det pludselig render koldt ned ad ryg. Jeg er ikke alene! Der er selskab i kasse. 12 personer har slået cirkel om mig i deres fineste søndagstøj. Jeg står i min kiste over åben grav. Det ser alvorligt ud. Bag de besøgende tegner sig et bugtet hedelandskab under høj, blå himmel med lette, hvide fjerskyer. Det er sensommer. Vejr er lifligt, men stemning er tung. En kvinde til højre rækker ud efter min arm. Hun er min mor. Hun begraver sin søn. Jeg træder forskrækket tilbage og får gåsehud. Ingen siger noget. Der er dødstille. Jeg ser de 12 perifert. Der er solpletter for mine øjne. Ved direkte øjenkontakt viskes ansigter ud til ukendelighed. For første gang i mørke føler jeg angst. Samtidig er det super spændende!

Prøver at sænke min puls. Trækker vejr dybt og langsomt. Får styr på de nye omstændigheder. Er godt klar over, hvor jeg er, men oplevelse virker så overbevisende, at jeg må tvivle på de 12 personers faktiske eksistens. De findes jo ikke på samme måde som Jeg. Kan hverken røre eller høre dem. De heller ej mig. Ser dem kun grovkornet, todimensionalt. Ser de mon mig? Alligevel er de her. Det er ingen drøm. Ingen hallucination. Fejer fejlslagen forklaring til side. Der er kun én måde at lære mere. Jeg byder høfligt mine gæster velkommen og lader det magiske øjeblik bryde de trygge, lineære rammer for at eksplodere i kaotisk og risikabel uendelighed.

De 12 står stille og kikker sørgmodigt på min kiste. Afventende måske. Føler jeg skal træffe en rask beslutning om liv eller død, inden kiste sænkes i grav. Jeg vælger død. Instinktivt véd jeg, at liv betyder død i min fysiske virkelighed. Jeg vælger død i går for at leve videre idag. Der er bestemt tale om et andet liv i en anden tid, hvis jeg tager hjem med de besøgende. En parallel verden eller måske endda en simultan lineær verden forskudt i tid. Hvad ved jeg? Det eneste som tæller nu er følelse og instinkt. Jeg er ene om oplevelse og føler ingen umiddelbar trang til at genforenes med de familære fremmede.

Så snart beslutning om død er taget, forsvinder de 12. Jeg sætter mig i forladt ensomhed. Dags gymnastik er definitivt overstået. Underligt. Jeg føler mig let. Glad. Afklaret. Hvad end der sker i andre liv. Andre verdener. Fortid eller fremtid eller altid. Hvad end der står skrevet eller bliver fortalt. Jeg har min krop. Er min krop. Fra fødsel til død. Her er mit liv. Mit hjem. Min kirke. Min virkelighed rummer intet andet, for all I am concerned. Det er svært nok at begribe min hverdag. Blot at opleve et enkelt øjeblik i al sin herlighed. Med en fast beslutning om at afskære muligheder for alternativer, kan det fysiske liv få plads til at blomstre. Blomst springer ud for at dø. Ikke fordi den skal, men fordi den kan. Alive and kicking. Flower power. Liv kan være dødlækkert!

Apropos. Seks uger uden sex. Valgte afholdenhed som en "naturlig" del af Retreat. Del af det fysiske eksperiment. Personlig prøvelse. Mental træning. Viktor fortæller, at Emily Carr's skoleavis netop har trykt en tegneserie om mig i kasse med talebobbel: "Get me some wrist bands Viktor!" Den illustrerer mine ømme håndled som trænger til forbindelse på grund af for meget onani. Mulighed har selvfølgelig fristet. I start var det svært. Nu er nemt. Krop hungre ikke længere efter sex. Enhver fræk tanke ligger mig fjern. Jeg er taknemmelig for at have undertrykt den trældende trang. Uden afholdenhed havde jeg næppe kunne klare den langtrukne ensomhed. Sex kan drive en til vandvid.

Viktor sætter endnu en streg på kalender og serverer morgenmad. Det både dufter, føler og smager fortrinligt. Han er blevet helt god i køkken efter de mange måltider. Kun syv døgn tilbage! Jeg har

travlt med intet. Kasse er konstant i bevægelse. Farveskyer som svævende regnskyl af funkulende juveler. Tegn og symboler toner frem og forsvinder i et væk. ”De 12” kikker forbi hver dag, og underholder med deres triste miner. Det er helt ensomt, når de ikke er her, og jeg hygger mig i deres selskab. Er ikke længere angst. Det mørke rum lyser rødt. Det bløder. Jeg ser objekter med min krop. Behøver ikke øjne for at se. Ser gennem vægge. Følger hemmeligt med i hvad Viktor går og laver ude i atelier. Søvnrytme er for længst forsvundet. Jeg sover sporadisk. Ganske lidt og kun når jeg føler mig træt. Søvn følger intet skema. Intet mønster. Når jeg vågner, bliver drøm hængende. Kan blive i søvns historie. Fortsætte uforstyrret gennem egen fantasi fortalte fortælling. Følge drøm i vågen tilstand. Det er syret sjovt. Går på de vildeste eventyr i vågen søvngang.

Retreat har bidt sig fast i Canadas medier. Viktor må agere talsmand, når journalister ringer. Vi får post fra det ganske land. Viktor læser indkomne breve op for kasse. En skole i Prince George laver opgave på Retreat. Elever leger i mørke og skriver stil om deres oplevelse. Klasse sender en pige til Vancouver for at fotografere fænomen og interviewe kunstner. Jeg kan ikke betragte det som en forstyrrelse, selv om det unægteligt grunder vores ophøjede ro. Det hele giver god mening. Retreat er et eksperiment, må vi huske. Det er jo kunst. Jeg er ingen buddhistisk munk. Det er hverken tænkt som meditation eller privat mission. Når det er sagt, føler jeg, at kunst uden personligt engagement er spild af tid og talent. Med kunst følger ansvar som garant for gensidig tillid. Det er et spørgsmål om integritet, hvor vidt projekt lykkes eller ej. Både udadtil og indadtil.

48 døgn tilbagelagt og ét tilbage. Den sidste uges tid har jeg haft umådelig trang til at blive i kasse og lade projekt fortsætte for evigt. Heldigvis for Viktor ligger deadline fast. Hans arbejde med mit væsen har været en kraftpræstation for den gæve kæmpe. Han har også sit med sig at passe. Lyst til at fortsætte overrasker mig. Mørke og den begrænsede plads i kasse udgør et nemt og overskueligt forum. Liv er ligetil. Herinde har jeg rigelig tid til meget lidt. Derude har jeg kun lidt tid til alt for meget. Bitter, bitter. Life is bitter. Jeg nyder de fysiske begrænsninger og det faktum, at andre sanser end syn kompenserer så fyldestgørende. Mørke er mættet med farver, former, bevægelse og billeder. Det er alt rigeligt for et godt liv. Lugtesans er så udviklet nu, at næse kan identificere samtlige ingredienser i salat. Jeg er glad. Troede at mangel på lys skabte depression. Tro om. Ved nu at det ikke passer. Jeg føler mig ikke engang alene længere. Jeg spiser, skider og sover. How difficult can it be? Laver nogle få tegninger når inspiration åbner en ærlig kanal. Fører tre gode, daglige samtaler med Viktor, mens han fodrer kasse. Ellers intet overraskende som kan ødelægge mit gode humør. Skal ikke tage stilling til indkøb, regninger, parforhold, skole, underholdning, nyheder, samfunds syrlige soap. Al fristillet hjernekapacitet rettes mod vejtrækning, drømmevandring, esp, smag, fordøjelse, gymnastik og eftertænksomhed. Gode gavnlige gaver. Det er en svir, og jeg ønsker mere. Det er ingen udfordring at fortsætte ophold i mørke. Udfordring består i at holde op. At forlade mit nyfundne paradys, netop som jeg har adopteret livsstil så godt. At vende tilbage til en stresset hverdag som kaospilot på jagt mellem meningsløse opmærksomhedsmagneter. At fylde sund krop og afbalanceret sind med gift og forvirring fordi det er norm. Udefra set virker Retreat måske absurd. Herfra virker den mørke ferie som det mest fornuftige, jeg nogensinde har foretaget mig. Trist at sige farvel.

På arkitektskole i Warszawa skulle ansøgere tegne en perfekt cirkel i fri hånd for at blive optaget. Viktor kunne tegne og kom ind. Han fortæller at mange dumpede på den simple opgave. Viktor spørger i spøg, om jeg kan forsøge mig. Jeg tager selvsikker hans udfordring op. Griber papir og pen. Slår stille og roligt en fuld cirkel. Lægger tegning i bakke og lukker lem. Viktor trækker værk ud. Lang stilhed. Så bragende latter. Vi griner i kor. Kender begge resultat. Det er dejligt at grine

sammen. "I can't tell beginning from end!" hoster han gennem sin dybe latter. Griner bekræftende. Test skal ikke bevise noget. It's all fun and games her på faldereb. Jeg har bestået!

Den stille tid mellem måltider er hellig. Her i den dybe kælder er ingen forstyrrelser. Jo, da brandalarm går i gang. Jeg er nøgen. Måske ude af stand til at bruge mine øjne. Who knows? Dør til atelier er låst, og jeg har ingen nøgle. Yderdør er også låst med gitter for. Udenfor er det vinter. Folk på gade ved ikke jeg er her. Ingen kan høre mine skrig. Jeg begiver mig ind i en langtrukket tidssekvens til lyd af sirener, mens jeg forestiller mig at gå op i røg og flammer. Endelig hører sekvens op og sender mig tilbage til almindelig årvågenhed. Heldigvis er det falsk alarm. Den efterfølgende stilhed er guld værd. Det næste måltid en nydelse for Guder. It's nice to be alive!

Mens jeg sidder og fordøjer frokost, prøver jeg at spejle ud over atelier, med lukkede øjne naturligvis. Véd at Mummy snart lander i Vancouver Airport. Prøver at se hende for mig. Et billede toner frem. Hun sidder og taler med en ældre dame på vinduesplads. Billede fra kabine er svagt i farver men skarpt optegnet. Jeg ser, hvordan de er klædt i den snævre kabine. Hvordan de bevæger sig akkavet for ikke at støde hinanden. Jeg hører ikke deres ord. Forstår fra ansigter at stemning er god og høflig. Beslutter at teste resultat, når Mummy dukker op.

Den anden fødsel

Seance bliver afbrudt ved lyd af nøgle i dør. Viktor introducerer kasse og gæst. Jeg hilser pænt på herre fra CBC radio. Han ønsker at lave et interview. "Hvis det optages nu, kan jeg nå at sende det omtrent samtidig, som du kommer ud kl. 19," siger han. Mikrofon lægges i bakke. Jeg samler den op. Interview er behageligt og afslappet. Det er god forberedelse til den forestående konfrontation med verden.

Vi spiser tidlig aftensmad. Så begynder gæster at indfinde sig. Roxanne. Charlene og Linda. Wim og Tracy, som filmer en dokumentar på Retreat. Lucy som laver en studenterfilm. Steve som skal fotografere arbejdsgruppe. Troldmand Aleh, som selv har fastet på en blanding af citronsaft, maple sirup og cayenne pepper i hele min kassetid. Han må være totalt høj på afsavn!

Endelig dukker mummy op med kuffert og jetlag. Det er altid underligt, når man beskæftiger sig med kunst og forældre pludselig blander sig. Hele det smarte set-up falder til jord med et brag. Område forandres til kunsthøj zone. Kan være at kunst er for seriøs. For selvoptaget. For ophøjet. Kan være man skal undlade at indblende familie og venner. Forblive fremmed blandt fremmede. Jeg har altid sladret til daddy og mummy, så de kan følge med i, hvad jeg laver. Er måske for god en søn til at lære fra dårlig erfaring. Er måske ikke hard core nok til den professionelle scene. Masser af spørgsmål banker gennem mit hoved, mens jeg forsøger at fremstamme et overbevisende "Velkommen til Vancouver, mummy!"

Det går nogenlunde. Viktor servicerer med polsk høflighed. Mummy falder til ro. Fyrer derefter en række spørgsmål af på dansk, for at sikre sig, at jeg er ved mine fulde fem. Sprogskifte er svært for mig at håndtere lige nu. Særligt da jeg ikke kan se hende. Samtidig med at jeg forvandles fra kunster til søn, fornemmer jeg en snigende glæde. Gas går af ballon og afslører den oprindelige Lars. Ham som bare er mig. Det er OK at give slip her. Jeg føler mig ligeså tryk som fortabt. Viktor har sat den sidste hvide streg. 49 døgn er fuldført. Om lidt skal jeg ud. Forlade mørke for at vende tilbage til mig selv in the light of day. Mummy er den korteste vej til virkelighed. Som hun selv

pc 9/9/12 20.25

Deleted: v

formulerer det: ”Jeg var der første gang du kom ud af mørke, nu vil jeg være her igen, for at sikre at du kommer godt til verden.” I situationer som denne, er det fint med en bekymret mor.

Jeg husker at stille mit spørgsmål. ”Jo, jeg sad ved vinduespladsen og talte med en ældre dame fra Calgary, kort inden vi landede.” ”Jo, hun var klædt i hvid skjorte og gul sweater med knapper.” Jo, hun havde gule briller.” ”Hvordan kunne du dog gætte det, lille Lars?”

Mens vi taler, er de to TV aviser dukket op. De er allerede i gang med at filme. Mummy sidder sikkert på sin kuffert med vinterfrakke i skød og hennafarvet hår imod kasse for bedre at høre sin søn. I imagine. Very touching!

Klokke bliver 19. Jeg tager bind for øjne og slår tæppe om nøgen krop. ”I am ready, Viktor!”

Lyd af gaffa som rives af. Sus af frisk luft, da vægge fjernes. Først da Viktor lægger hånd på blottet skulder, går det dog virkeligt op for mig. Retreat er tilendebragt. Fysisk berøring virker så voldsom, at det bringer tårer til øjne. Knæ vakler under mig. Det kunne ligeså godt være elektrisk chok. Syv uger uden menneskelig kontakt har gjort min hud super følsom. Med en blød hånd på hver skulder leder omsorgsfuld polak spændt dansker fra varme tæpper ned på vinterkold beton. Sætter mig nænsomt på kølig træstol. Jeg mærker kulde gennem uldtæppe. Fornemmer stols hårde, glatte overflade. Så brydes stilhed af klapsalver og skønne, skøre canadiske glædesskrig. ”Jeeehaaa! The bird is free!”

De kommer på skift og giver en krammer. Først Roxanne. Hendes vante duft og det bløde hår mod kind. Føler hendes tårer. Ryster ufrivilligt ved hendes berøring. Vi har vist savnet hinanden. Så kommer mummy. Hun græder også. Så de andre. Så er det slut. TV folk pakker og går. Steve har sit gear klar og kalder til orden. Viktor guider folk i position foran kasse. Steve tager første foto med blind kunstner på stol foran team. Andet foto er en aftalt overraskelse. Jeg lader uldtæppe falde. Flok skal i fællesskab løfte mig og præsentere den nøgne sandhed i stil med almindelig storvildsfangst. Linse fanger den tilsigtede forvirring og fabelagtige ansigtsudtryk. Intet seriøst uden et stænk af humor!

Steve slukker for sine spots. Smiler kækt under sit rødbrune overskæg, og pakker sit grej. Et stearinlys i det fjerne skiller form fra mørke. Gruppe slår halvmåne om stol. Jeg løfter forsigtigt på bind for øjne og slår låg på klem. Lys rammer baghovede som en syl. Jeg må knibe øjne sammen og forsøge igen. Langsomt samles grovkorn til finere partikler. Et billede jeg sent skal glemme kommer mig utydeligt i møde. Roxanne rækker mig mine briller, som jeg har kunnet undvære i knap to måneder. Jeg tager bind af og sætter brille på næse. Nysgerrige ansigter af mennesker jeg elsker brænder sig ind i nethinde. Dumper direkte ned i hjerte. Første indtryk størkner som lys på fotopapir. Propiller store som iris. Et langt øjeblik står verden stille. Så vågner jeg, og fotografi bliver til levende billeder. Mine elskede kommer i bevægelse. Historie fortsætter ufortrødent, hvor den slap for 7 uger siden. Dog med en forskel til forskel. Før var der mørke. Nu kan jeg se.

Syn er ikke blevet bedre. Heller ikke værre. Minus 3 på hvert øje. Ønskede hemmeligt at kunne undvære briller efterfølgende. Jeg må indstille mig på at genoptage rolle som mig på godt og ondt. Viktor klipper mit hår med en trimmer. Jeg stirrer vantro på maleri mod væg. Alle lag separerer. Værk er håndsbredde dybt. Jeg befamler overflade, for at sikre det er bedrag. Jeg ser hvert eneste strøg indtil til hvid grund. Mens de sidste totter falder, forduffer røntgensyn. Nu ser jeg kun overflade. Blot maleri. Sådan var det før. Sådan skal det blive. Mellem perspektiver har jeg vidnet

andre virkeligheder. Set andre ting end de tingslige. Det er ikke spild af tid at spille tid. Med indsigt i en parallel verden, kan jeg med sindsro følge strøm i de vante kanaler. Nu da jeg véd, er jeg fri for at tro.

Vi forlader atelier og går hver til sit. Jeg følger med Roxanne. Det sner fra oven på Abbott St.. Store fnug drejer lydløst ned fra knaldsort himmel mellem butikkers kulørte neon og kontortårnes blege rør. Selv her på skid road er alting pludseligt smukt. Øje labber grådigt i sig. Det er virkelig trippy at vandre ad gade. Jeg er glad for at Roxanne knuger min nyfødte hånd i sin velkendte, så jeg ikke stener rundt i travl trafik på overdosis af synsstimulans. Dårlig city duft er også liflig. Giv mig sjap og sjask på affaldsbunker i gyder. Giv mig udstødning fra amerikaner flydere og udrangerede vans. Giv mig junkfoods greasy spoon stank fra arabisk pizzeria. Giv mig smøg os fra sammenstuede udendørsrygere på trappeafsats. Giv mig billig parfume fra trækkertøser på gadehjørne, pisvåde bukser fra bumser på sprit, og hvidløgsdunst fra selvoptagne west coast post hippies på gennemfart. Alt herude virker som bjergluft på spray efter så stor tid i lille kasse. "I love ya all, Vancouver!"

Vi ender i Roxannes lejlighed på East 6th. Hun tilbereder sit gule badekar. Klipper hans negle. Klæder ham af. Kysser sin mand. Lader mig alene i badeværelse og går i ud køkken, for at pusle med velkendte lyde fra romansisk hindsigt. Mærkeligt at jeg ikke lugter beskidt efter 7 uger uden sæbe. Løfter en fod op i kar. Vand er blødt som skind. Bølger behageligt ved berøring. Favner min hud i perfect fit. Lader krop følge trop. Varmer hele vej ind. Lukker øjne og glider under overflade. Finder mig tryk og hjemme hernede. Mørke er min trofaste ven. Isolation mit fristed. Det er ren nydelse. Det er lettelse. Det er eventyr på hjemmebane. Første bad. Anden dåb. Tiltrængt renselse. Taknemmelig tilgivelse. Frelse. Det er ikke for at overdrive, men jeg føler mig lykkelig.

Roxanne tørrer genfødt krop i lyserød frotté. Hendes lange hænder stryger mand undersøgende over skind. Også der. Synlig reaktion. Jeg lever stadig! Vi ligger os på hvidt lagen og drikker grøn te. Døser hen til pip fra de to undulater. Kryber i ske og falder i søvn uden handling. Med sex som med vand. Ved voldsom tørst doseres små portioner. Lidt efter lidt over tid. Desuden føles det fremmed og genert. Utroligt så hurtigt vi skilles i hinandens fravær. Vores brikker passer stadig. Spørgsmål er, om det gamle puslespil nogensinde skal samles igen.

Sorte kutter

Forår i Vancouver.

Begivenheder byder sig selv. Særligt overfor den som flyder. Og det flyder over. Vand oversvømmer tankebarker. Sind pisker i dessertstorm. Kærlighed. Kunstakademi. Stat. Kirke. Krig.

Kuwait står stadig i flammer. Tændstik brænder mellem vores fingre. Hvor skal jeg investere min identitet? Gud er død. Tro er gennemhullet. Viden modbevist tusindfold. Afgangsceremoni om 7 dage. Ubrugelig uddannelse. For sent at klage.

Det sorte bomulds lærred lapper spæd sol i sig og står i sort kontrast til det anmassende forår. Vi ruller stof ud i fuld længde. Klipper over i to dele. Viktor er størst og får en ekstra meter. Vi rejser os og spejder mod bjerge. Over hav. Over nyklippet græsplæne i McMillan Park. Fucking friseret. Spejder efter noget gammelt. Noget dybt. Mystisk. Genkendeligt. Noget ægte. Der opstår altid en

pc 4/10/12 17.49

Deleted: ,

pc 4/10/12 17.49

Deleted: ,

ophøjet stemning, når vi er sammen. År er ungt. Kutteprojekt nyfødt. Vi står og spejder efter konsekvens af de næste 7 måneder, hvor kunst påbyder os at bære de nye klæder.

I dag findes ingen overkrop. Ingen underkrop. Føler os helstøbte. Folder stof og syr syv tusind korssting. Det tager tid. Ingen erfaring. Endelig færdig. Prøver sæk. Afmåler hul til hoved, hænder og fødder. Syr en vabel til. Klipper længde og former stump som hætte. Sol farver himmel og hav rødt. Blod er gået os til hoved og til fingerspidser. Til hjerne og til hjerte. Fornemmelse for fantasi fortryller fanatiske fantaster. Der er ikke noget som en frisk begyndelse på et friskt projekt!

Jeg er først færdig. Dansk effektivitet over polsk følsomhed. Går ned til strandkant og strækker ømme muskler. Dypper min ømme finger i saltvand. På den efterhånd sorte plæne i den sene time har Polen indhentet Danmark. Vi folder vores værker ud på græs og træder nogle skridt tilbage. No doubt – det nye tøj ligner munkekutter til forveksling!

Hjemme i atelier rager vi hår af hinanden og trækker i sandaler. Værk er komplet. To kunstmunke vil frelse verden. Verden udenfor. Verden indeni. Ved afgang fra akademi er vi klædt på til opgave. Opfyldelse af selvforanstaltet pligt. Opfyldelse af kunstnerisk gerning. Det skal blive godt at afslutte uddannelse og påbegynde et liv som voksen.

Man kunne frygte at to kunstmunke mister forbindelse og går for seriøst til værks. Vi smiler indforstået til hinanden. Der er gemt en god portion humor i de rummelige ærmer for ikke at nævne den altoverskyggende hætte. Der er noget at stå imod med, når alvor hits the fan. Tidsramme er vores ventil. Syv afmålte måneder skal sikre mentalt helbred. Minde os om, hvad vi er, og hvad vi ikke er. Vi har en uddannelse, en plan og et publikum. Ergo. Det er kunst. Så virkelig som mulig. Så kunstig som nødvendig.

Som den klovn jeg er, kan jeg ikke dy mig. Selv om vi kun har boet sammen igen nogle få måneder. Et håbefuldt forsøg på at genforenes. Jeg burde vide bedre. Ringer på dørklokke derhjemme og lader Roxanne åbne. Hendes brune øjne udtrykker først forbavselse og lyner så af raseri. Da indser jeg min brøler. Hun vender om uden en lyd. Det ses på hendes spændte ryg at hun græder. Fuck! Følger efter ind i stue og får den kolde skulder. ”How can you do this to me!” Hvordan kan jeg forestille mig, at hun skal dele min begejstring, når hun helt uforberedt konfronteres med sin mand som kronraget munk på egen dørtærskel? Efter hvad hun allerede har været igennem. Den lille overraskelse er dråbe som får ægteskab til at flyde over. Kone har fået nok. No way back. ”You can pack your stuff and leave, Lars!” Jeg rykker tilbage til min bil.

Den virkelige verden

Dag før dag. Henter familie i lufthavn i mit mobile hjem. Viktor kommer med. Det er længe siden, jeg har set Daddy og Henrik. Det er sjovt at vidne dem rulle ud af svingdør i ankomsthale med kuffert og en dunst af Danmark. Daddy ligner sig selv. Lillebror virker forandret. Har mistet hår og fået muskler. Han er jo også den ældste af de yngste. Lang tid i marine har gjort en mand ud af en lømmel. Flot fyr med glimt i øje. Jeg bliver helt stolt. I ren begejstring glemmer jeg, at vi er klædt i kutter. Henrik er den eneste som ikke griner. Daddy fyrer nogle sarkastiske bemærkninger af som fortæller, at han regner vores påklædning for en velkomstjoke. Vi krammer, genforener og bærer bagage ud i det gode vejr.

På tur ind mod Vancouver fortæller jeg om vores kutte projekt. At det er alvor, men kunst, og derfor også sjov. At det skal vare i 7 måneder. At de skal forberede sig på at færdes blandt munke. Henrik bander og svovler og efterlyser den gode, gamle storebror. "Du kunne sku godt have fortalt mig det i forvejen, så var jeg fandeme aldrig rejst helt herover!" Det bliver selvfølgelig ikke bedre, da jeg parkerer foran vandrehjem på Jerico Beach. De var gået ud fra, at jeg kunne huse dem hjemme, hvor de kunne nyde Roxannes gode mad. Men jeg er uden komfur, og der er for trangt til os alle i den lille bil. "Fanden ta' dig!" brøler Henrik og styrter op af strand som en hidsig trold. Nu kender jeg ham igen.

Vi indkvarterer Daddy og lillebrors bagage. Sætter os ud på græs med en kop kaffe og nyder lyd af skulp fra dovne bølger mod sandstrand. Efter en times tid dukker Henrik op igen. Det fede ved lillebror er hans formidable evne til at brænde al raseri af på kort tid. Han er helt på top igen. God ånd genopstår. Sol går ned over bugt og bjerg og kaster et rødt lys over fire smilende blegansigter. Family.

Afgangsceremoni

Her er en mulighed for Emily Carr at vise muskler. Skole har lejet det gamle, klassiske, "Vouge Theater" på Granville Street og gjort et stort nummer ud af pynt og mediedækning. Mens vi vandrer op af den røde løber, står journalister på begge sider af veloursnore og flasher forbigående gæster. Det er ren Hollywood og overdrevet vulgært, set med danske øjne.

Daddy er stolt og Henrik helt hypet. De ænser ingen unoder. Vouge er pakket med elever og familie i stiveste puds. Jeg er glad for at have booket siddepladser på forhånd, selv om det ikke ligner mig at planlægge den slags. Big fucking deal! Jeg føler mig udnyttet som en brik i et skuespil om dollars og kontakter. Kan dog ikke lade mig rive med på trods af fancy opsætning.

Heldigvis er det ikke alle elever som tager afgang lige højtideligt. Sputnik Hannah, elev fra multimedieafdeling, som altid er lidt af en spøgefugl, har monteret en fiskestang på ryg. Den svinger hen over hans store, lyse mulat krøller og stikker et par meter frem. Foran hans evigt grinende fjæs dingler en gulerod på krog, mens han kravler op på scene for at modtage sit eksamensbevis.

Der grines også mens Viktor træder op i rampelys. Sal tror kutte er en morsomhed. Der grines selvfølgelig en smule mindre, da jeg gentager samme stunt i lignende kostume. Jeg giver rektor hånd og leverer et oprigtigt "thank you!" for dengang, han bakkede mig op i kassesag. Han smiler tilbage bag blå briller. "May the force be with you!" hvisker han hæst, rækker ud og trækker min hætte op over sin elevs skaldede hoved. "Be careful out there, Lars!" Han ved sgu godt, hvad der venter!

Jeg vender mig mod publikum og bukker som en skuespiller. Fanger et kort øjeblik syn af mine bare tæer i brune lædersandaler. Obligatoriske klapsalver fra publikum. Træder tilbage i mørke og gør plads til næste levende billede. Afgangselever på samlebånd. Færdige kunstnere i lange baner. Jeg blinker farvel til kendte ansigter gennem fugtige øjne fra min plads i mængde. Famler det store diplom i mit kuttebedækkede skød. Det var så den uddannelse. En sand storm af indtryk i Emily Carrs beskyttende verden. Tomhed afløser håb. Ubarmhjertig virkelighed erstatter barmhjertig kunstnerdrøm.

pc 4/10/12 17.51

Deleted: ,

pc 4/10/12 17.51

Deleted: ,

Mr. Tiger

Slut med skole. Slut med student loan. Det samme gælder Viktor. Efter to uger er vi flade som fregner. Kutte udelukker lønnet arbejde. Så længe vi ikke køber benzin, koster biler ikke meget. Mad kommer vi billigt til på denne årstid. Leveomkostninger er små. Husleje til atelier er det mest presserende problem, så jeg går til Tiger, vores græske bolighaj, for at forhandle.

Tiger sidder i sin vanlige, brune læderstol. Mageligt tilbagelænet bag tungt egetræsskrivebord betragter han med eftertænksom mine, den udbrændte cigarstump, han altid holder i venstre hånd. Har den excentriske millionær da aldrig travlt? Han løfter øjenbryn en smule, da jeg træder ind men kommenterer ikke mit nye dress. "What can I do for you Lars?"

Jeg sætter mig i én af to dybe gæstestole foran skrivebord. Herfra er jeg tvunget til at se op til den lille græker med det store ego. Taler lige ud af pose. "Der er ingen kontanter, så jeg vil gerne betale næste måneds husleje med et maleri." Tiger konfererer med cigar og vender tilbage med et "I don't care much for art!"

I sted for at give op lader jeg blik vandre rundt i lokale. Tigers kontor er ganske rigtigt rensset for kunst. Alt er holdt i bastante, klassisk græske – og derfor også amerikanske – kontorinventarer. Rødbrun, topersoners lædersofa. Kunstig pejs med bredt mantlepiece. Stort spejl i svulstig guldramme. Silkeblomster i oldgræsklignende lertøj. Rødbrune reoler med uberørte bøger i brun læderindbinding. Gulv til loft guldfarvede gardiner på tykke stænger. Marmoraskebægre. Et rundt lykkehjul i messing med drejepil, som kan lande på "good luck" eller "bad luck", hvis man giver den et spin.

Tigers kontor emmer af tradition for det traditionelle. Solid stabilitet og fulden fravær af kreativitet. Det samme kan siges om hans person. Tiger går altid klædt i lysegrå, nålestribe Armani jakkesæt med tynde, sorte silkestrømper i sorte, italienske lædersko. Det runde ansigt prydes af en imponerende, sølvgrå hårpragt så stiv som en hjelm. Den tætte, tilbagestrøgne hjelm er vist ægte nok. What you see is what you get. Under en rødsprængt næse stritter et stort, stift, sølvgråt overskæg som fremhæver en lille, rød mund med smalle læber. Tigers øjne er stjålet fra et dådyr. De sætter liv i det stive, kontrollerede væsen. Hans gestikulation er blød, selvsikker og meget græsk, på trods af adskillige år i den britiske del af Canada.

Alt på Tigers kontor foregår manuelt. Ingen computer. Sekretær i forlokale på den anden side af glasdør er hans kone, som han mødte som ung. På en eller anden måde har han formået at opbygge sit ejendomsimperium med primitive midler, mens samfund omkring har udviklet sig til et elektronisk kommunikationsmareridt. Tiger er selvfølgelig stok konservativ. Denne her bliver ikke nem!

Blik lander på Tigers familiehylde. Det eneste ledige rum i den bogfulde reol. Hans smukke datter smiler ned til mig med hvide tænder og sorte øjne. Hende kunne man jo prøve at skore, tænker jeg flygtigt, men det må vente, til jeg trækker i normalt tøj igen. Fotografi er taget, da hun får sit college diplom, for hun bærer en sort firkant på hovede. Fra billede ved siden af stråler hendes storebror af glæde under samme dumme gradueringshat. Så kommer det obligatoriske sejrsmoment af far med fluestang og fisk på krog. Han knæler foran kamera sammen med en jagtven. Hvem mon tog det

pc 4/10/12 17.51

Deleted: ,

pc 4/10/12 17.51

Deleted: ,

foto? Der er ikke spor af Tigers kone på hylde, men hun arbejder her jo også, så han kan nyde hende live. Sidste foto på hylde må være hans forældre. To knastørre grene på det græske familietræ. Sikkert nær de 100. Jeg tager chance. Fra amerikanske film husker jeg det evige faderkompleks. Tiger er arketype på "the American Dream." Fattig første generations europæer som immigrerer til "The Promised Land" og arbejder sig rig fra rendesten. "How about a portrait of your father?"

Plets kud. Tiger bøjer sig til venstre og åbner øverste skrivebordsskuffe. Henter en gulnet konvolut. Folder den forsigtigt ud og trækker et foto frem. Lægger det ømt på bord. Jeg må rejse mig fra den dybe stol for at få en bedre vinkel. Fotografi viser et solbrændt, furet ansigt, en spinkel krop i lædervest og et sæt knortede hænder som rager ud af store, hvide skjortærmer og beslutsomt knuger en stok med sølvhåndtag. "Try to paint this."

Den grå bolighaj går for at være en hård nyser. Det er med en vis stolthed, jeg forlader Tigers kontor med fars foto. Passere en alt observerende, spinkle kone med stramt tilbagetrukket hår i knold og lange, aldrende hænder med en overbevisende diamantring på skrivemaskines tastatur. Hun ligner en, som bestemmer derhjemme. Jeg danser ned ad brede mamotrappes til foyer. Lukker høj dør bag mig med et tunkt smæld. Indånder storby stress under blå efterårshimmel. Stolthed deles ikke med nogen. Til gengæld spalter den ego, så man kan dele med sig selv. "Godt gået munk!"

Det er svært at gengive Tigers far efter det lille foto. Jeg har jo heller ikke lært meget om kopimaleri på kunsthøjskole. Det er ikke underligt, at jeg føler mig som amatør. Efter alt for mange timers arbejde tør jeg dog kalde værk for færdigt. Jeg pakker det ind i den daglige avis, The Sun, og går til Tiger.

Eftermiddagssol stikker en kegle gennem det græske kontorlandskab. Tiger læner maleri op ad væg for ende af kegle og træder tre skridt tilbage. Hans ansigt anlægger endnu usete folder, mens han tager et sug af den udpinte cigar. Den er ikke tændt, men det distraherer ikke den nyfødte kunstner. Luft bliver tyk af koncentration. "That's not my father!" erklærer han endelig, "You must try again." Der er ikke så meget at diskutere. Jeg pakker billedet sammen og forlader skuffet Tigers grotte.

I andet forsøg maler jeg videre efter foto, men supplerer med studier i spejl for at lade værk med liv fra et rigtigt menneske. Jeg er ikke Tigers far, men det er det lille fotografi jo heller ikke. I det mindste ånder jeg liv, og der er stadig lidt kød og blod på min krop på trods af mager veganerkost. Stadig et glimt i mit øje selvom bunke af knuste kunstnerdrømme hober sig op.

Play it again Sam. Sol skinner ikke i dag. Til gengæld hamrer kraftig regn en god indendørsstemning mod vinduer til Tigers kontor. Jeg trækker portrætet ud af regnvåd affaldssæk. Dråber fugter grønt gulvtæppe med sorte pletter. Maleris hvide skjorte stråler som lotus i sump.

Læner den gamle far op af samme plet som sidst. Tager plads ved siden af Tiger, som allerede har indtaget sin kritiker positur. Enten fordi han er udpræget vanemenneske, eller fordi han har set andre gøre det samme. Far på lærred stirrer myndigt tilbage mod søn på gulv, nu med liv i materie. Maleri er skide godt, hvis jeg selv skal sige det, men det afholder jeg mig fra. Søn har glemt sin cigar på kant af marmoraskab. Han virker nøgen og forladt uden den lille stump. Pludselig bryder Tiger stilhed. "How much do I owe you?" Jeg foreslår straks syv.

pc 9/9/12 20.26

Deleted: eks

Tiger stikker sine små, tykke og fint manicurerede kløer ned i sin brystlomme og hiver et bundt sedler op. Tæller omhyggeligt syv hundrede dollars, som han diskret lader passere over i min magre hånd. Han lukker mine fingre om penge inden han skubber rest tilbage i egen lomme. Jeg forstår, at kone skal holdes udenfor dette regnskab. Munk takker ærbødigt går. "Wait a minute Lars!" Vender mig i dør. "Come back Tuesday – same time." "OK," siger jeg uden at spørge hvorfor. Drejer om på sandal og forsvinder. Sikke en lettelse!

pc 9/9/12 20.26

Deleted: eks

"Så har vi til dag og vej, Viktor! Two for the price of one!" Viktors husleje er lavere end min, så de syv hundrede dækker os begge. Han har også fået sin første opgave. Rig Japaner fra West Vancouver skal bruge en gengivelse af et gammelt samuraimotiv. Arbejde går skidt. Japaner er netop smuttet. Bestillingsværk står, hvor det stod. Ingen handel i denne omgang. Viktors stil er for abstrakt i forhold til kundens ønske. Han forlanger fotorealisme. Skuffet kunstner kikker træt op fra sin skammel. "He did 'nt like it!" "Can't please them all, I guess!" Det skal ikke blive nemt! Gid man kunne male sine egne penge.

pc 9/9/12 20.27

Deleted: eks

Tirsdag samme tid, samme sted. Jeg sætter ære i at være punktlig. Har kun tillid til de som gør det samme. Desværre alt for få. Afskriver hurtigt folk som ikke kan holde en aftale. Knock, knock. "Come on in, Lars!" Hans kone må have anmeldt min ankomst. Jeg fornemmer på Tiger, at han har noget særligt på hjerte. Han smiler skævt med et snedigt blik i sine dyrejone. Sætter mig i sædvanlig stol ved sædvanligt skrivebord. Noget ved Tigers tilstedeværelse byder én at gentage sig selv. At gentage sig selv.

"I would like to help you, Lars. Pay your bills. Move you into a large studio. Give an artist a chance to paint without having to worry about the money." Tiger forklarer, at hans fætter i Grækenland er mæcen for tre kunstnere. Tiger har opsparet masser af frie midler og kan sagtens ernære en kunstner. Man kan være heldig. Jeg trykker blød, græsk forretningshånd og accepterer ubetinget det uimodståelige tilbud. Mon ikke kutte har været medvirkende til mit held? Tiger ser en kunstmunk som går kompromisløst ud i kunstørken direkte fra akademi uden en klink på lomme. En oplagt kandidat? En god historie? What ever it is. Klæder gør underværker!

Jeg bliver flyttet som lovet. Mit nye atelier ligger for ende af gang i samme kælder. Kæmpe stort i forhold. Samtidig ubehageligt fugtigt. Viktor overtager det gamle, som er større end hans. Mens vi flytter rundt på møbler deles romantiske drømme i små, forpustede frekvenser. Vi hygger os.

Min nye mæcen stiller ingen betingelser. Alligevel genererer gavmildhed en lyst til præstation. Et ønske om at gøre Tiger stolt og glad over sin gode gerning. Affødt af taknemmelighed eller skyldfølelse. At vise ham, at det har været det hele værd. Ansvar. Handling. Professionalisme. Who knows? Gave har med ét trylleslag forvandlet to dugfriske afgangselever til professionelle karrierekunstnere. Vi bliver hyper aktive. Maler. Laver street art. Skriver. Inspirerer hinanden i lange samtaler. Selv om vi roder rundt i kælder, er vi helt oppe at flyve over vores held! Den nyfunde optimisme får os til at glemme skilsmisser og lommesmertesmerter for en stund.

Kunstmunke

Den første tid i kutte ligner sjov og ballade. Det er et godt break for os begge efter de kedelige oplevelser med vores parforhold. Samtidig kommer vi på afstand af os selv, hvilket gør liv temmelig nærværende. Kostumer har på magisk vis forandret hver mand til sin munk. No kidding!

Efter morgenmad spadserer vi til atelier downtown. Biler lader vi stå. En vandring på en times tid. Vi bevæger os langsomt, da kutte kun tillader en begrænset skridtlængde. Under vejs får vi talt og filosoferet. Vi føler os inspireret, når vi ankommer til kunsts arbejdsplads. Vores "happening" virker iøjnefaldende for travle trafikanter. Den daglige rutine begynder at vække en del opmærksomhed. To munke er ved at integreres i bybillede og folkemund.

Hvad kan denne kunstneriske udtryksform så? En åben, rød sportsvogn trækker ind til side. "Hi, guys!" fniser to kvindestemmer højlydt. "Are you wearing anything under that robe, eh?" De to midaldrende blondiner blinker frækt til os. Fører træder på speeder, og de er væk i en sky af lyserøde tankebobler, udstødning og varm asfalt.

Vi når Abbot Street, som ironisk nok er navn på vores gade. Dør er forsynet med jerngitter, for at give lejer en falsk fornemmelse af tryghed. I dag er den blokeret af en lokal drukkenbolt. Han sover tungt med snavsede jeans om knæ. Bukser er vædet i pis. Der er brækrester i hans skulderlange, grå, filtrede hår. Mand er gammel og færdig. En kæmpe tud vidner om en lang karriere på flaske. Jeg talte med ham i forgårs. Han hedder James. Han er ingeniør og far til tre. Fik hele historie. Det er vist længe siden, men han taler stadig om fortid i nutid. Lidt som jeg gør nu. Vi får James bakset op og sidde, med ryg mod nabobutik, en pond shop med tyvegods og billigt skrammel. Stadig sovende. Han drømmer videre, mens vi åbner tremmedør og lister underground. Nogle drømme er at foretrække frem for barske fakta. Men der findes alternativer til drøm. Kunst for eksempel. Virkelighed fortøner sig i vores kælder atelier. Farver og streger kalder fra Vancouvers katakomber.

Noget min professor Mathew sagde, spørger stadig i mine tanker. "It is only art with an audience." Hele skoletid har jeg kæmpet for det ædle i kunst. Det ægte. Det sande. Det som giver liv. Det som rykker på det åndelige plan. Det magiske element som i voodoo, hellige ikoner og andre mystiske objekter af religiøs art. Nu er jeg kommet i tvivl. Måske har han ret. Måske er jeg så tykpandet og blåøjet, at jeg ikke fatter kunsts egenlige funktion i vores vestlige samfund.

Det er muligt, jeg sætter kunst på en piedestal. Men måske er det slet ikke kunst, jeg placerer så højt. Måske er det i virkelighed, noget helt andet jeg søger. Måske falder kunst udenfor mit interessefelt som så meget andet kommercielt merchandise. Hvis Mathew har ret i sin antagelse, tror Fanden at art school faldt mig så svær at komme igennem!

Kutteprojekt fører kunstner ud af vante rammer. Vi har kappet den faste forbindelse til gallerier, museer og ekspertpaneler og er gået "mobile." Projekt dokumenteres ikke. Vi oplever det. Lever det. På gade dealer vi med folk i nød, sorg og personlig søgen. Mellem os går samtale på alt andet end kunst. Det handler om identitet. Om et personligt opgør med samfunds projektion af os selv. Det handler om at begynde forfra. Eller bagfra. Eller fra en anden vinkel end den vi konfronterer i spejl, i medier og blandt familie og venner. Hvis det betyder, at vi kommer ud af periode uden nogen kunstnerisk glorie, so be it!

Jeg tegner ukrudt. Bruger en time på den enkelte plante. En tegning pr. dag. Fra første streg har jeg holdt fast i en disciplin som tvinger mig på afstand af kunst og på nært hold af virkelighed. Den virkelighed vi blinde passerer i daglig færden. Den usynlige verden. Ukrudt holder fane højt som den irriterende vækst der har undsluppet menneskes ihærdige indgreb for at manipulere natur. I syv år som gartner har ukrudt haft en helt særlig status. Jeg skylder disse slyngler respekt og opmærksomhed. De trives under kummerlige forhold i storbys huller og revner. Fra samfunds

pc 9/9/12 20.27

Deleted: .

smuldrende fundament stråler de små bæster med en ustyrlig kraft og skønhed. Ukrudt er symbol på menneskes inderste væsen. Oprør. Revolution. Klassekamp. Ukrudt mod de ædle planter er et billede på menneskes ironiske kamp med sig selv. Min kamp.

Tilbage i atelier forsøger jeg at finde ydre orden i indre kaos. Binde ukrudtstegninger op på ord. Poesi. Overføre streg og tekstur fra papir til abstrakte strøg på lærred. Farve. Forske for at fatte det sprog som gentages gang på gang i planters form og farve, ugavn og gavn. Forstå det sprog som fortæller, den historie jeg kender på forhånd men hele tiden glemmer, på forhånd. Hvis blot jeg kunne huske fremtid og glemme fortid. For fanden, hvor er jeg ensom. Ups! Dykker hurtigt tilbage i kunst efter en slurk bitter kærlighedsmelankoni. Det har også sine fordele at glemme/gemme. Videre i den uskrevne tekst. Kunstnerisk skabelse er min forbandelse og min frelse.

Kuttets kraft

Kuttets magiske kraft. Tøj gør forskel. Udadtil, indadtil. Særligt når stil skiller fra mode. Og det gør munke på afveje. Jeg går alene gennem Vancouvers moderne gader i oldtidsbeklædning. Bemærker hvordan folk standser og glor. Når vi vandrer to opstår mylder. Folk stimler sammen og betragter fænomen med vantrø. Udadvendte individer kontakter os og spørger til vores religiøse overbevisning. Andre beder om personlig krisehjælp. "Help me please!" Hvad svarer man på sådan en anmodning, andet end, "Yes – follow me!" Maby crazy? Men det virker ganske naturligt.

På det seneste er opstået en lille gruppe unge. Følger os i gader. Hænger ud i atelier. Køber ind og bringer praktiske gaver. Sidder, spørger, lytter. Svar fra kunstmunke som fra orakler. Intense unge får os ganske enkelt til at tale som hellige. Det er med blanding af undren og nysgerrighed, at jeg hengiver mig til rolle som orakel. Lader forbavsende vise ord flyde fra ligeså forbavset mund. Bag performance facade prøver jeg at finde en brugbar kobling. Begribe hvad der sker. En ting er vidst. Kontinuerlig kutte kreerer kult. Noget er under opsejling. Noget organisk som gror blandt mennesker med rod i beklædning.

Unge Adam Burns er høj og tynd. Kraftigt, bølgende, tilbagestrøget brunt hår. Pænt, konservativt, blå tøj. Sund kulør. Store uskyldige kastanjeøjne spærret vidt åbne for en forunderlig verden. Ansigtstudtryk af dyb naivitet og lynende intelligens. Han ligner svigermors drøm. Adam studerer fysik på UBC og interesserer sig brændende for åndelige spørgsmål. Han besøger mig dagligt, og er vores kuttets mest dedikerede discipel.

"Can I ask you a question, Lars?" Selvfølgelig kan han det. Vi har skubbet fire borde sammen. Gruppe af unge sidder og lytter opmærksomt til, hvad to kunstmunke har at sige. Lokale er stort og rummeligt. Røg danser under lavt hængende lamper af grønt glas i messingbeslag. Vægge og loft gule af nikotin. Ved indgang ligger lille bar som bestyres af en streng, lille, tæt, midaldrende dame med lyserøde læsebriller i opsat, gråsprængt hår. Den type som kan tale en urolig rocker til ro. I den fjerne ende to poolborde og en jukebox som netop er gået i gang med Johnny Cash: "A ring of fire." Vi befinder os bag en anonym dør i den beskidte ende af Gas Town. Sted er oprindeligt tænkt som Vancouvers Taxiklub men benyttes kun af kunstnere. Don't ask, why?

Jeg lader hænder forsvinde ind i kuttets brede ærmer. Læner mig mod bord og søger ind i hans propiller. "Please?" Adam stiller sit spørgsmål: "Det forholder sig sådan med kvantemekanik, at man drager nogle slutninger baseret på fænomener uden at forklare proces. Ofte blokerer

forklaringsbyrde for tankestrøm, således at man staller ved umulige opklaringsopgaver og glemmer den oprindelige hensigt. Hvis man betragter åndelige spørgsmål efter samme recept som kvantemekanik, kan man så opnå dybere indsigt?"

Jeg læner mig tilbage i stol uden at tage hænder ud af ærmer. Kutte yder god beskyttelse mod usikkerhed. Min foldede positur ligner én som tænker. Jeg har efterhånd lært orakles kropssprog. Tager det stille og roligt. Afventende. Venter på mig selv. Et godt svar har sin egen hastighed. Siver langsomt frem, når man undgår stress.

"Find en blank side i din bog, Adam. Tegn et træ." Adam gør sig umage og tegner stamme og krone, grene og blade. Han skubber bog over bord. Jeg betragter tegning et øjeblik. "Lån mig din blyant, Adam." For nede af stamme trækker jeg en vandret linje. Så vender jeg bog på hoved og tegner et lignende træ i spejlvendt forlængelse af Adam's. Skubber bog og blyant tilbage til den unge mand.

"We tend to forget the root beneath the surface. What you see is what you imagine. Certainty is a matter of conviction. What you know is what you decide. What is, will be, for you who become. The distance between curiosity and knowledge equals the distance between experiment and phenomena. Between audience and artist. To know a tree you simply have to become a tree."

Kutte har talt. Det virker åbenbart overbevisende. Der er stille i taxiklub. Johnny Cash er død. Naboborde lytter med. Klubs gæster har lagt ansigter i eftertænksomme folder. Er der noget særligt ved munks ord. Noget vi ikke må gå glip af. Fra kuttens vrang studerer kunstnerspire den offentlige reaktion. Oplever hvordan ord lægges i mund. Vægt i ord. Mening bag handling. Når en kritisk masse beslutter at opgive sig selv for et øjeblik at tro på en mærkelig klædt fremmed. I sags natur er det munk som bliver belært ved fysisk involvering og strategisk performance. Jeg kikker over på Viktor. Han nikker bekræftende. Vi rejser os uden et ord og forlader det gode selskab. Fulgt til dørs af blanke, unge sind i bevægelse. Mission accomplished!

Wrecked Beach

Varm sommer. Vi følger Aleh's eksempel og bader i stillehav. Den lange gåtur til Wrecked Beach byder på intense møder og spektakulære reaktioner. Vi har vendt os til at vandre som munke i by og betragter vores bevægelse som kunst. Det er en genial måde at samle erfaring og inspiration til malerisk efterbehandling tilbage på Abbott Street.

Wrecked Beach er fantastisk på denne årstid. Ingen veje fører hened. Kun fodfolk entrerer. Politi nægter at stige ud af deres vogne og få sand i sko. Med andre ord er Wreck's område udenfor lov og ret. Vi når de stejle trapper på track 6 for fod af UBC. Nedtur fører gennem uberørt urskov. Stolt Red Ceder og Douglas Fir når fabelagtige højder. Skaber rum som en grøn katedral fra samme tidsalder som de i Europa. Gamle stammer som er faldet i tids løb får lov at ligge. Alt er dækket af kraftigt, grågrønt mos. Skråning munder ud i bred, råhvid sandstrand for fod af trappe. Her er altid godt gang i den. Siden 60'ere har Wrecked været lejr for hippies og andet godtfolk som ynder hash, hårde stoffer, sprut, sex, politiske skænderier og den nøgne krop i fri natur.

Tidlig sommer bygger strands stamgæster en mindre by af drivtømmer. Gigantiske træer har revet sig løs fra overlæssede transportskibe. Stukket af fra en svulstig industri. British Colombia er

verdens største leverandør af tømmer. Det er ikke småting som driver i land. De ligner søjler fra græsk oldtid. Hvide som kalk efter lang tid i Pacific Ocean. Står i hundredvis med bund i vejr langs den brede ende af strand og udgør tilsammen "The village," som Wreck Beach by summer er døbt.

Selv på pakket strand spores ingen større reaktion på to sorte kutter på trods af lutter nøgne kroppe og kulørte hængekøjer. Wrecked has seen it all. Vi fortsætter målrettet til vandkant. Krænger kjoler af og vader ud i det lave, lune vand. Føles himmelsk. Mærke moder jords saltvandshandske smyge sig op ad korpus til fod slipper grund. Svømmer nøgen i åbent hav. Sol bager skaldet isse. Varm sommerdag. Sæl stikker nysgerrig næse over flade og svømmer med. Over himmelspejl svæver havørn overlegen. Mod land syner stejl skov. "Ohøj, intet hus i sigte!" Griner fjoget. Ingen optræk til ballade. Ti trætte fingre skærer gennem blødt, grønt vand. Bølge blinker. Lys slår juveler af skumsprøjt. Svampetur spøger stadig i sind. Dyb indånding. Lodret dyk. Nedkøling. Tanketom. Fredelig sandbund. Ensom krabbe løber sidelæns.

Kutte er god som tæppe. Vand damper fra nøgen hud. Hedebløge danser over sand. Våde baller laver hvide skjold på kuttens falmende sommorsort. Viktor falder i snak med en russer. Jeg falder i søvn. Da vi vil gå, er mine sandaler forsvundet. Skotyv har været på spil. Man har altid noget at midste. Jeg tager den lange tur på bare fødder. Virker meget munkeagtigt. Smerter som bare fanden. Hud er ikke vant til asfalt. Hud flækker. Munk bløder for sin sag. Selvpinslers perverse nydelse er lærdoms løn idag.

Helen Hunter

Roxanne er uden for rækkevidde. Physically speaking, naturligvis. Hun lever et andet liv nu. Bor på en anden adresse. Eget hjem. Andre fyre. Vi afholdte garage sale, da vi splittede. Oplevede vores fælles indbo forsvinde styk for styk for en slik. Godt det samme. Ting taler tunge tanker. Roxanne er en hård dame. Ønsker en ren tallerken. En frisk begyndelse ovenpå et forlist ægteskab. Selv det grimme vækkeur med de store bjæller, som vi købte i Danmark og malede over i kobber og sølv, forsvandt. Det svimler for mine øjne. Hvordan i al verden er vores vækkeur havnet her?

Helen Hunter sætter 10 lange negle i mit blottede bryst. Trækker blod og smiler sødt og ondt gennem spejl i guldramme. "Av for fanden!" "Love hurts, baby!" spinder hun og slipper sit tag. Presser små bryster mod min ryg. Mærker hendes hårde vorter. Pige griber fat om mands hofte med højre ben. Jeg kan ikke få øjne fra fortid og mister både koncentration og erektion.

Vækkeur står centralt placeret på udstillingshylde blandt mystisk samling. Alter for særligt udvalgte objekter. Meget typisk "West Coast." Kan der virkelig være tale om en tilfældighed? Skal jeg læse det som et tegn? Jeg rammes af dårlig samvittighed. Noget er for tidligt. Andet for sent.

Helen samlede mig op for en time siden med kutte og hår i bys første Internet Cafe på Granville og 4th, hvor jeg forgæves forsøger at forstå, hvad IT går ud på. Hun har været udsat for hele tre nærdødsulykker i trafik og fået tildelt en mindre formue i erstatning. Poor thing! Kører en splinterny, lyserød Chevrolet pickup og er munter som en sand blondine. Det virker ikke, som om hun har lidt synderlig skade, men man ved jo aldrig. Her i Nordamerika, hvor blondiner sidder tungt på top af skønhedspyramide er Helen intet mindre end en social prinsesse. Jeg indrømmer, at hun er smækker af en blondine at være og skide fræk! "Would the monk like a ride?" Kunne simpelthen ikke sige nej. Bjergetaget, bortført og bollet af boblende blondine. How about it?

Den generelle befolkning har langt om længe vedtaget, at tid er relativ. Et øjeblikks tøven virker som den uendelige historie. Roxannes alt observerende ånd siver ud af ur som Aladins ånd fra lampe og lammer al handling med et fast fortidsgreb. Kommer i tvivl om hvem jeg er. Hvad jeg er. Vridder mig ud af Helens liderlige favn og sætte mig på sengekant.

Helen ænsrer det ikke i sin opstemte krop. Jeg siger intet. Smiler afvæbnende. Lige meget hjælper det. Den lyserøde panter angriber igen. På ingen tid får hun den op og ind, og vi tager fat på andet kapitel i en lige gyldig knaldroman. Munkeknald sår tvivl om munkekald. Første fremmede hud udenfor ægteskab. Jeg kommer over hendes ansigt og de bølgede blonder. Føler skyld skylle ind over mig med hvert sprøjt. Forlader hendes kammer duknakket. Besluttet på aldrig at vende tilbage. Kutte har smagt blod. Munk er forført. Kunst sat over styr. Vækkeur spøger og spørger. I limning skinner den indre Lars igennem. Skræmte drengeøjne vidner køds forbrydelse og sinds fortrydelse. I det mindste var hun lækker!

Der sker underlige ting. Er det kutte. Er det oceaner af fritid i ly af Tigers praktiske penge. Er det betinget af befolknings bevågenhed. Tilbedelse fra åndstørstige teenagere. Hjælpeløse narkomaner og hjemløse på slæb. Er det kunst eller magi? Reality eller fantasi? Jeg ved ikke hvorfor, men jeg ser tegn over alt. Er min sindssyge knop endelig gået i blomst? Den er også gal for Viktor. Tal og symboler træder frem, hvor end han vender sin opmærksomhed. Blavatski bekræftet i by og natur. På bred asfalt og himmelhvelving. Fysik og metafysik. Fra ukrudt til politik. Fra filosofi til fysik. Fra den ene ende af Vancouver til den anden åbenbares viderekommen mystik for begyndermunke. Det er ved at være ganske underholdende!

Holly Hean Dolly Dean

Viktor bliver mere introvert. Gemmer sig flere dage i træk på sit lille kælderatelier. Jeg bliver mere ekstrovert. Udforsker Vancouvers art world i en verden som langsomt udvider sig for mit kunstneriske gen.

Contemporary Art Gallery viser en smart udstilling af endnu en ukendt, anerkendt kunstner, hvis navn jeg ikke kan læse mellem bogstaver på den ellers så tydelige invitation. Mens kunsthistoriker forsvarer forsvarsløse værker fordamper tanker fra min overophedede hjerne. Jeg griber mig selv i oprejst søvn. Ligesom en hest når jeg lige at tænke. Jeg vågner med et sæt, mens jeg falder og puffer lidt for hårdt til et kæresterpar foran. En iøjnefaldende dame spotter min pludselige bevægelse fra den anden ende af rum. Sender mig et sigende blik og smiler sødt. Jeg tager mig sammen. Smyger mig bag menneskehob, langs hvid væg, og går derover.

Hun er et halvt hoved højere og klædt i kanariegul Chanel med matchende Prada på høj hæl. Spejlglat, skulderlangt, hvidt hår. Klor hvide tænder. Øjne som klokkeblomster. Et langt, dybt ar markerer kind med en bred linie i magenta. Vi deler den egenskab at skille sig ud. Det er vist også det eneste, vi har til fælles. Jeg præsenterer mig som Lars. Hun tilbyder en lang, blød hånd. "Holly Hean Dolly Dean, pleased to meet you, Mr. Munk."

Historiker tysser, så vi smutter. "Hungry?" Vi lander på etiopisk restaurant nær skidroad og bestiller store pandekager med grønsagsfyld. Holly er healer. Håndspålæggelse med overtonesang. Gammel Indisk opskrift. På ingen måde overraskende, den kolosale kontrast taget i betragtning. Holly ligner

alt andet end min forestilling om en Indisk guru, men hun virker super grounded. Afrikanermad smager fortræffeligt ovenpå overdosis af konceptkunst, og snart er vi tilbage til sans og samling.

Vi takker farvel til Etiopien. Holly følger med ned ad East Haistings Street mod den beskidte ende, hvor jeg lukker hende ned i min skumle kælder. Hun er ikke bange. Uden et ord klæder hun sig af og lægger sig nøgen på mit betongulv. "I really need a massage, Mr. Munk, do you mind?" Jeg beholder kutte på og lægger al lyst fra mig. Denne gang vil jeg øve mig i den ypperste munkepligt. Hjælp din næste. Det virker rigtigt. Massage er massage. Holly er Holly, og Lars forbliver munk.

Jeg eskorterer dame i gul tilbage ad skidroad mod "sikkerhed" på den anden side af Homer Street. "I park over there!" Hendes lange hånd peger op ad gade. "I will send you a tape of healing chant." Hendes tale er dyb, troværdig og intelligent. Nyder selskab med den gule gave. Holly Hean Dolly Dean sætter nøgle i gul Mercedes. Ser sig ikke tilbage. Triller bort i sommernat. Efterlader magenta spor i undrende sind. There flew the canary!

Den ægte helgen

Det banker forsigtigt på. Ikke til at tage fejl af. "Please!" Viktor træder ind og sætter sig i min sofa. Jeg mærker, han har noget på hjerte. Koger vand og sætter et par kopper på frem. "What's up buddy?" Han lægger en konvolut på bord og klapper den venligt med håndflade. Skrift er på polsk. "They are going to canonise my great grandfather." "Hvad betyder det på almindelig engelsk?" "Han skal slås til helgen!"

Jeg skænker urtete og tager plads ved side af min ven. Vi sidder en rum tid i stilhed. Så fortsætter han, "Jeg er inviteret til Polen og skal deltage i ceremoni om tre uger." Opgivende suk. Jeg smager på te og tænker. I kælder på Abbott Street sidder to kunstmunke og fordøjer en underlig nyhed. Viktors oldefar bliver den første helgen den Russisk Ortodokse kirke har fået i 200 år! Han blev indstillet kort efter henrettelse under første verdenskrig. Dengang havde han en anseelig menighed og skulle efter sigende have udøvet mirakler. Hans lig blev forsejlet i metalkiste og omhyggeligt opbevaret af troende. Viktor er inviteret til at deltage. I kutte, naturligvis. Selv om kutteperformance ikke dokumenteres, skal det nu foreviges som live element i historisk verdensbegivenhed. Vores gadekunst får en ny dimension. Det ligner alvor. Kutte. Abbott Street. Helgen. Spøjse sammentræf. Utroligt held. God timing. Lad os nu ikke forvirre begriber. Kunst forbliver kunst.

Munk rejser let. Jeg betragter Viktor, mens han går gennem sikkerhedscheck i lufthavn. Tolder behandler munk med særlig respekt. Jeg smiler ved mig selv ad den overbevisende performance. Alt han bringer er en lille særk over skulder. Skiftetøj behøves ikke. Fri for at slæbe en tung kuffert. I Polen venter utvivlsomt en speciel oplevelse. Returbillet gælder en måned. Vi ses snart igen.

Den ægte munk

Molson P-plads danser som en drøm. Jeg er lige vågnet, og sol har allerede godt fat. Den sorte bil er som en ovn. Ruller straks alle vinduer ned og lufter ud. Spiser lidt frugt og drikker lidt vand. Det bliver en flot dag.

pc 9/9/12 20.28

Deleted: .

Jeg har planlagt en studietur og glæder mig til at komme ud af storby. Drejer nøgle på velopløst Chevrolet og glider langsomt ud i travl morgentrafik. Mission ligger et godt stykke fra Vancouver. Jeg sætter den på autopilot og læner mig tilbage i bils blå førersofa. Alt for sjældent har jeg råd til landevej, hvor jeg virkelig kan nyde General Motors formidable køreegenskaber. Selvom benzin er forholdsvis billig på disse kanter, så kører min bil kun to kilometer på en liter. Det render hurtigt op.

Tænder for radio og stiller ind på en countrykanal som matcher de marker som just passerer forbi. Kaster et hurtigt blik på landkort for at være sikker. Jeg har aldrig været der før. Nogle spurgte engang, om jeg var én af dem. Det var sådan, jeg hørte om deres kloster. Munke har boet der i årevis uden at drage særlig opmærksomhed mod sig selv. Mens Viktor får sin religiøse indsigt gennem den polske modernælk, vil jeg prøve at skrabe lidt i overflade med et uanmeldt besøg hos den Benedikte orden.

Skilt viser 7 kilometer til Mission. Drejer til højre som eneste bil og forlader kollektiv motorstøj. Følger snorlige landevej som afskæres i det fjerne af store, blå bjerge. This is countryside! Små landejendomme ligger spredt mellem frodige marker. Græs, heste, køer og får. Masser af æbletræer. Grupperinger af hængepil markerer våde pletter i det flade landskab. Sænker fart. Slukker radio. Ruller vindue ned. Skruer op for lyd af lænkehund, insekter og vinds susen. Landlig dunst punkterer enhver illusion om illusion. This shit is for real!

Asfalt skifter fra flad til stejl. Sætter bil i lavt gear og snegler op mod kloster som titter frem fra top af terræn. Religion har altid haft sans for realstate. Det lille bjerg knejser stolt som ensom kolos blandt lutter flade frimærker. Parkerer bil i fjern ende af plateau og lander på hellig grund i nye sandaler. "Wow, what a view!" Frodigt landbrug trækker grønt tæppe fra fod af munkebjerg. Costal mountains skærmer område længst borte med ultramarin krystal. Mount Baker spyder lavt hængende sky mod syd og brillerer med hvid permafrost i bugtende sommerhede. Himmel kobolt og uskyldig. Sommerfugle i min mave. "This is a day to remember!"

Jeg er ved at have det bedre med liv som single. Mindre nedtrykt. Mere henrykt. Dog tynnes jeg af perioder med savn, ensomhed og afmagt. Roxannes fravær har skabt et følelsesmæssigt vakuum som slynger mig ud i desperat søgen fra tid til anden. Spændt på at høre hvordan Benedikter klarer et liv uden sex.

Vender på hæl og stiler direkte mod kloster. Banker lille, ung næve mod stor dør i gammelt egetræ. Hjertebank under kølig kutte. Skridt tilbage. Ærbødig ventepositur. Længe høres intet. Endelig kommer nogen. Håndtag drejes ned og dør åbnes på vid gab. Jeg er spændt på en reaktion, men den udebliver. Munk overfor kunstmunk fortrækker ikke en mine. "Sejt!" Kun jeg får et kick ud af det absurde scenarie.

Vores kutter ligner hinandens til forveksling. Han er ældre. Gråsprængt, kort sort hår. Briller i tyndt stål på let kroget, spids næse. Glade, grå øjne. Jeg får flashbacks til Huxleys: "Den grå eminence." Selv om mit kunstprojekt er uden realstate og orginaseret religion, så føler jeg en vis berettigelse. Hviler efterhånd godt i de sorte klude. Det er uden skam, jeg konfronterer den ægte vare. Uden at føle mig falsk. Det er jo ikke gas. Hensigt er god nok. Med åbent sind at søge erfaring i håb om ny indsigt fra en gammel verden. Sådan er det ofte med kunst.

Imødekomende smil. Benedikter rækker højre hånd frem og byder mig velkommen. Jeg forklarer mit ærinde som ren nysgerrighed, eftersom andre har sammenlignet min påklædning med deres

orden. Han lader mig tale, mens vi går. Jeg spørger løs. Hvordan lever I jeres liv? Hvorfor? Hvor kristen skal man være? Hvordan bliver man medlem? Er det noget for mig?

Jonatan, som han hedder, viser mig rundt på kloster. Giver sig bemærkelsesværdig god tid på trods af uanmeldt besøg. ”Vi spiser altid sammen her,” forklarer han og klapper ryg af stol på sin egen, faste plads ved spisebord. Der er mange borde i spisesal. Faste tider. Sang og bøn inden spisning. Masser af sang og bøn hver dag. Døgnrytme er nøje planlagt. Fremtid i faste rammer. Vi går videre. ”Vi når mest ved ikke at have travlt,” fortsætter Jonatan. ”Et veltilrettelagt liv giver overskud. Undgår unødigt stress. Vi har ro til at vende blik indad. Spiser sundt og får rigelig motion ved at arbejde i have og mark. Landbrug gør os næsten 100 % selvforsynende. Og så undgår vi mange af de giftstoffer ”almindelige mennesker” indtager med sprøjtemidler, tilsætningsstoffer, snacks, røg og alkohol. Our life is plain and simple!”

Det er køligt bag tykke vægge, når radiator er sommerlukket. Vi går hurtigt for at holde krop varm. Jonatan viser sovegang, hvor munke sover to og to i små, beskedne rum. Bibliotek ligner noget fra et gammelt universitet. Reoler i sortnet eg. Bøger fra gulv til loft. Klassiske rullestiger hæftet til højsiddende rør, så man kan nå de øverste bind. Kontor med lidt for meget computerudstyr i forhold til min forventning. I foyer står lille reol med rækker af ensartede, hvide bøger. Jonatan forærer mig et eksemplar. ”Read this and you will know more about us.” ”Seeking God – The Way of St. Benedict.” Lidt overraskende er forfatter til eneste bog om denne eksklusive mandeverden, en kvinde fra en pigeskole i England.

Bølger af tør sommer skyller ind over to sorte kutter. Fører farverig duft af syv millioner klosterblomster med sig ind i fugtigt mørke. Jonatan holder dør, mens jeg træder ud af kloster og ind i have. Vi krydser stor, velplejet plæne fri for gule pletter. Grønt græs går i ét med himmel for ende af plateau. Passerer bede med flere arter af urter, jeg ikke har set i 7 år som gartner. Vandreren gennem lang tunnel af hvide pagoder med hvide roser. Bøjer os for at undgå lavt hængende torne. Knasende grus under fire sandalsåler. Jeg ser ingen andre munke i have, men alt er trimmet og velholdt. Vidner om mange travle hænder og en sund arbejdsdisciplin.

Inden vi når kirke, har Jonatan indviet mig i forskellige aktiviteter, munke tumler med i deres fritid. Billedkunst. Poesi. Musik. Automekanik. Snedkeri. Fysik. Kemi. Matematik. Sprog. Tennis. En af de hellige engle ejer endda en Harley Davidson. Han har lov til at skifte kutte ud med læder, når han kører. ”I princip er der ingen grænser for, hvilke slags mænd kan træde ind i vores orden,” slutter Jonatan, med en vis stolthed i sin stemme. Den tygger jeg lige på.

Det er en ganske lille kirke, i forhold til det markante tårn som afslutter bygningsværk. Konstruktion er holdt i rå, grå klipper. Tårn udmærker sig ved høje partier af massivt glas i primære og sekundære farver. Det er svært at se de klare farver udefra. Det kræver gennemskær af sollys. Jonatan åbner tung, knirkende dør på kraftige hængsler, ulåst. Vi træder ind i kirkes kulde. Her er intet til at dæmpe lyd af tale. Det virker naturligt at hviske. Følger ekko af vores skridt ind i kor. Drejer til højre om bænke og stiler mod ende. Alter er blot en tilskåret klippe uden bagstykke. Ikke nogen dikkedar. Til gengæld illumineres det i en palet af en anden verden.

Op mod solstråler knalder rød i rød, gul i gul og blå i blå. Hvert vindue holdes i nuancer af samme farve. Motiv fraværende. Historisk vakuum rummer intet og alt. Tillader sjæl at funkke. En tysk glaskunstner med frie hænder og et sjældent talent har brugt årevis på at kreere et sandt farveorgie for de heldige Benedikter. Vi sætter os på første række og vender blikke op i fælles stilhed. Her

findes port til Paradis. Syv høje, smalle vinduer. Sjovt nok i samme farver som mine malerier ved afgangsudstilling, tænker jeg. Tænker tit på mig selv, tænker jeg, og forsøger at ryste min opmærksomhed bort fra egen navle. Jeg erkender underdanigt, at maleri falmer ved siden af rene lys fra glasmosaik. Kunst kan nå guddommelige højder.

Vi har talt længe nok. Mit sind er fyldt. Ingen af os går med ur. Tid måles på indhold. Sagt er, hvad øre kan rumme. Hvad hjerte begærer. Ikke et ord om sex. Føles rigtigt at tage afsked. Jonatan trækker sig tilbage gennem samme port, hvor han først trådte frem. Jeg går tilbage til bil.

Sæde brænder gennem kuttet tyndslidte stof. Må beskytte baller med gårsdags avis. Sol brænder velsignet ubarmhjertigt. Sort varevogn har stået længe under sol. Ruller alle vinduer ned og stirrer over bjergs kant mod nærværende evighed. Roxanne er væk. Viktor er væk. Familie i Danmark. Skolekammerater spredt for alle vinde. Klosterbesøg lokker med en velordnet munketilværelse, men jeg trækker mig. Gud er cool business. Jeg ønsker ikke at fylde mit liv på tomme tønder for senere at sælges på fyldte flasker og drikkes af beskidte glas for at gøre fremmede tilpas. Jeg må lære at være alene og finde mig selv i egne sandaler. Der er ingen endegyldig frelse.

Fætters foredrag

Den sjove fætter er på bane igen. Georg Skriver alias Fætter Georg. Først på besøg med sin kone, Mona, for et par år siden. Dengang var alt stadig "normalt." Vi genfandt hurtigt vores gode dialog fra fælles barndom. Hans forældre sendte lille fætter Georg fra Skovlunde til Hjørring hver sommer. Vel i håb om at blød natur og naive bonderøve kunne gøre pæn dreng af storbybelastede, ungdomskriminelle møgunge. Dengang importerede Georg Djævløes ondskab til "fromme" Hjørring. Jeg svarede igen med Vendsyssels dyd og moral. Mente jo at onde mennesker skulle hjælpes. De mange sommerferier resulterede i, at vi hver især blandede det gode med det onde. Samtidig knyttede vi ungdoms bånd. Det holder åbenbart endnu. Slår stadig gode gnister, når vi mødes.

Georg arbejder for Dansk Teknologisk Institut, DTU, men er blevet meget optaget af at skrive på det sidste. Han har en klumme i Berlingske hver tirsdag. Leger med sjove, sarkastiske tekster, som jeg får tilsendt i A4 kuverter. Georg har sin helt egen skrivestil. Lomme filosofiske tankeknuder glattet ud med vel afmålt og dybt original humor. Det handler om menneskes håbløse tilbagegang i kamp mod teknologiske fremskridt.

Fætter er flot, sjov og charmerende. Ikke nogen stereotyp IT nørd. 190 cm høj. Slank og muskuløs. En beskeden dusk kortklippet, blond hår overlever stædigt som en krans på hans hoved. Bred, glatbarberet hage og kæbeparti. Stor, skarp næse. Lille stram mund. Et drilsk og vågent blik gennem kloge, blå øjne. Han elsker piger. Piger elsker ham. Han er vild med sex, og oplærer gerne piger til også at være det. Alligevel har kone smidt ham på port. Vi står pludselig med fælles sag for første gang siden barndom. Nyligt skilt fra hver sin partner i færd med hver især at samle os selv på ny, som vi var engang.

Lillebror har kraftigt advaret fætter Georg om ikke at opsøge mig. Henrik fik åbenbart det indtryk fra sit besøg, at det rabler for mig. Georg, som altid har været på udkik efter forandring, blev begejstret og måtte straks af sted til Vancouver. "Jeg har bestilt en billet," fortæller han i telefon. "Jeg må sgu se dig, mens du stadig går i kutte! Hvis du vil være min guide, kan vi tage på roadtrip

pc 4/10/12 17.54

Deleted: ,

sammen – jeg betaler!” ”Fint, fætter,” mumler jeg mistroisk, vel vidende at penge er lige så svære at vride ud af fætter som vand af sten! Intet ondt ment. Det ligger blot til den gren af min familie.

De næste dage spejder jeg efter en lånelejlighed. Gamle Klaus Arnesen, som har hjulpet mig gennem skolegang med et job som blomsterpasser i en medicinalbygning downtown, giver mig et telefonnummer på sin søn, Balder. Jeg får en aftale i stand og besøger Balder i hans hus på West 3rd Avenue i Kitshilano. Balder rejser til Himalaya for at klatre og vil gerne fremleje, mens han er væk. Det er en god deal og et fedt hus. Den gamle stil i træ og med cedertag. Gult som en citron. Han planlægger at rejse et par dage inden fætters ankomst for at blive væk i tre måneder. Jeg slår til med det samme. Savner tag over hoved. Seng og badekar. Hvor kommer penge fra? Jeg ved det ikke. Som munk må jeg stole på tro og tro på tilfældighed. Sådan noget ordner sig jo altid, ikke sandt?

Georg og Jeg har det bedst, når vi leger for alvor. Der skal være noget at rive i med mulighed for at påvirke andre. Jeg sælger et fælles foredrag til Emily Carr, hvor Georg bliver slået lidt for stort op som Europæisk IT guru. Jakketsæt møder munkekutte. IT vs. ånd. Grafisk design afdeling arrangerer og skole inviteres. Der laves en fed plakat, som jeg hænger op på udsatte poster under daglige vandreture. Drømmer mig bort fra øjeblik. Ser dårligt hvor jeg går og står. Et tilbagevendende problem ved fremtidsudsigter. Jeg undgår helst at lægge planer forude, så jeg ikke snubler over dem, når jeg når dertil. Engang imellem kommer jeg alligevel til at gøre det til stadig fortrydelse. Det er svært at blive klog.

Fætter Georg glider hurtigt gennem told i lufthavn. Nogle mennesker møder kun lidt modstand. Særligt munke og IT nørder. Vi giver hånd og falder straks i snak. Georg hører ikke til den mest kropsnære slags. Her på West Coast er jeg blevet vant til at give en krammer. Det er ikke en mulighed med denne fætter. Jeg bryder mig egentlig heller ikke om at kramme. Flere år i Vancouver har gjort vane ud af den væmmelighed. Som kunstmunk er det svært at slippe for kropskontakt, paradoksalt nok!

Foredrag i morgen. Nu er det nu. Vi smider rejsetasker i gult hus og fortsætter downtown for at spise. Spagetti House er fyldt med gæster som sædvanligt. Det lykkes at få et bord efter tre kvarter i kø. Jeg låner kuglepen af tjener. Tegner foredrags slagplan på serviet. Vi øver den et par gange og bestiger så et bjerg af pasta.

Efter at have besejret den store mængde mad tager det en evighed med regning. Jeg rykker i tjener, men lige meget hjælper det. Personale stresser og tid trækker ud. Georg foreslår, at vi skrider. Ikke en tanke som slår kutte til daglig. Det lyder dog muntert og vejer godt op for flere måneder på dydig sti. Vi ser på hinanden med indforstået blik. Bliver drenge igen. Rejser os og går. Det skal prøves for at opleves. At skride fra sin regning. På en eller anden måde bringer den simple handling os nærmere hinanden. Nothing like partners in crime. Forsegler plan om foredrag. Lurende road trip i vente. Vi er spændte. Det er godt at være to, når man er alene.

Jakketsæt og kutte sætter dør på klem og spejder nervøst ud over forventningsfuldt publikum. Sal er halvt fyldt. Det er første gang, vi to egoister skal dele samme scene. Ingen af os er trygge ved situation. Jeg har glemt plan fuldstændigt. Georg husker det hele udenad. Det tegner ikke godt. Blandt publikum spotter jeg Kenneth Keyes. God ven og tøjmaster. Han er en fantastisk forretningsmand. Betragter business som en videnskab og sig selv som lidt af en Einstein indenfor sit felt. Kenneth mangler ikke selvtillid og stråler med smittende entusiasme. Han får selvfølgelig

øje på os i dørsprække. Rejser sig og vinker begejstret. Vi smækker dør til publikum og åbner for kollektiv, back stage sceneskræk.

Så er det nu, at jeg får ondt i mave! Leder af grafisk design træder op til mikrofon og skamroser fætter og munk vulgært på forhånd. Det frister at kalde det ”game over” med det samme. Jeg har nok smurt lidt tykt på for at få dette job, og mand må have ædt det rå. Nu bliver det virkeligt svært at løfte opgave.

Georg går på. Folk klapper pligtopfyldende og forventningsfuldt. Han lægger ud med god dansk humor. Det bliver mødt med øredøvende tavshed. Jeg venter panikslagen på min tur. Talepause lader mig vide, at jeg er på. Entrerer og taber straks en sandal. Går et par skridt tilbage og får den hængt på igen. Ligner nok en dårlig Charlie Chaplin imitation.

Kold sved pibler frem. Tænker febrilsk men husker ikke min rolle. I stedet for at gå helt i fisk, vælger jeg at standse. Lukker mine øjne. Lader spændte arme klaske ned langs side. Tager dybt åndedrag. Åbner øjne igen og ser over de mange ansigter i sal med nyfunden selvtillid. ”Time is precious,” siger kunstmunk, henvendt til jakkesæt. Pludselig er jeg ligeglad med, hvad vi har planlagt og freestyler rest af tid.

Foredrag er total fiasko for Georg og Jeg som team, men fungerer godt for os hver især. Publikum virker tilfreds. Vi får vores penge. Hænger ud med Kenneth Keyes på Arts Club Theatre cafe bagefter. Georgs stil er nøje planlagt på forhånd. Min opfindes til lejlighed. Vi er et elendigt makkerpar men gode venner. Lad os betragte det som en lærerig begyndelse, og se hvordan vi kan samarbejde fremover.

Ulve og hestekræfter

”Vi tager den røde!” Georg peger på en Ford Mustang som holder ud mod Burrard Street. Papirer udfyldes og et sæt nøgler langes over disk. Jeg sætter mig i det dybe passagersæde og prøver at føle mig tilrette. Det virker unægteligt en smule utilpasset i min mundering. Samtidig luner kontrast mellem munk og sportsvogn mit underholdningssgen. Det kan godt blive sjovt, det her!

Fætter sætter i gear, og vi drøner ud på vejbane. Asfalt i Vancouver er designet med henblik på stilhed. Den er dog så glat, at den tillader nem udskridning og hvinende dæk i skarpe sving. En lille hvid røgsky løfter sig i bagspejl som vidnesbyrd på overdreven begejstring. Få minutter efter holder vi ved det citrongule hus. ”Lad os pakke med det samme og komme af sted!”

Det er stadig morgen, mens vi lægger Vancouver bag os. Standser først ved kontrolstation til Coquihalla Highway. Betaler pige i billetluge for brugsret og fortsætter med høj hast i retning af Rocky Mountains. Road trip!

Gennem bilrude nyder jeg velkendt landskab fra nyt perspektiv. British Columbia gennem fætters øjne. Som guide tilsidesætter jeg mig selv. Indlevelse fremmer formidling af oplevelse. Georgs sind har plads i mit væsen. De er ikke plads til to hele, så jeg har lagt lidt af Lars på hylde under fætters besøg og erstattet det med lidt af Georg. Fætter er familie. Jeg er del Georg. Kunstmunk bliver en karikatur af sig selv. En slags performance med dobbeltkonfekt. Landskab udfolder sig som et levende landkort. Dagligdag bliver en tegneserieføljeton. Totaloplevelse destilleres over tid.

pc 4/10/12 17.54

Deleted: en

pc 4/10/12 17.55

Deleted: i

Reserveres til senere servering og fordøjelse af Lars i sin helhed. Minder huskes først, når det er for sent. Keep that in mind!

Vi overnatter på en lille kro. Interiør får os til at bryde sammen af grin. Traditionel Canadisk indretningsdesign. Masser af blonder i gardiner, duge og sengetæpper. Pastelfarver ad libitum. Anonyme kæledyr i prøverammer. Silkeblomster i store vaser. Plastikbetrukne standerlamper. Dybe plystæpper. Frugtdufte fra toilet som i øvrigt er udstyret med lyseblå frotté håndklæder i tre størrelser. Som prik over "i" den obligatoriske, forkromede ventilationspropel med tre hastigheder og fire spots. For almindelig dansker virker det så bøsset, at det slår den vildeste fantasi. Prøv bare. Georg knipser løs med sit kamera og får nogle prisværdige motiver i kasse. Vi redder os en fabelagtig søvn på fede madrasser. Drømmer som drenge på græs i Shangri-La.

pc 4/10/12 17.55

Deleted: i

pc 4/10/12 17.56

Deleted: Carsten

Bjerger vokser i takt med afstand til Vancouver. Bil bliver kølig hen mod aften, hvor bjergfugt sætter ind. Jeg tænder for varmeblæser. Himmel vinker farvel til sol med en vifte i alt fra gul til magenta. Efter en tarvelig aftensmad på et truckstop, hvor kører i lastbil udenfor overbeglor fætter, mens han indtager sin burger, kører vi af sted i mørke. "Jeg ender sku som vegetar ligesom dig." gumler han skyldbetyngt.

pc 9/9/12 20.29

Deleted: ,

Håber at finde logi for nat i Nelson. Terræn flader ud. Der er ingen trafik så sent. Jeg slukker for radio og varmeblæser. Kun lyd af kraftig motor som banker jævnt og stabilt. Det virker beroligende. Bliver lidt træt. Jeg ruller vindue ned, for at kvikkes op. Luft føles ren og rar. Inden længe nikker fætter alligevel med hoved. Det har været en lang dag. Vi holder ind for at skifte chauffør. Han slukker for maskine. Jeg åbner dør og sætter fod på jord for at stige ud, men nej! Et kraftigt hyl får mig til at løfte fod tilbage og smække dør med et smæld. "Ulve!"

Træthed afløses øjeblikkeligt af årvågenhed efterfulgt af spænding og nysgerrighed. Lys slukkede med motor. Bjerger går i ét med sort himmel. Langsomt vænnes øjne til mørke, og stjerner træder frem på den øverste del. Hyl virker nærmere. Jeg stikker hoved ud af vindue og spejder ind over mark. Sagte hvisker vi. Ikke noget at se. Lytter til lyd som vokser. Det er svært at holde stemme nede, da der pludselig tegner sig en bevægelig skygge i græs. Og en til, og en til. Tykpelsede dyr omringer Mustang af stål. Et problem med ny teknologi er, at når tænding slukker, er der intet som virker. Lige nu kunne jeg tænke mig et godt, gammeldags rullehåndtag, for at lukke min rude.

pc 9/9/12 20.30

Deleted: godt

pc 9/9/12 20.30

Deleted: godt

Fætter famler febrilsk i mørke efter kamera på bagsæde. Han er jo turist. Den lange mand må slå knude på sig selv for at vende i lav sportsvogn. Jeg løsner sikkerhedsbælte og trækker på smilebånd, mens førerulv lunter nærmere. Ulv er højere, end man skulle tro. Nu sidder vi jo også lavt i vores smarte bil. Fører kommer uforfærdet helt hen til åbnet vindue. Vi er i øjenhøjde og på bølgelængde. Liflig bjergluft erstattes af dårlig ånde fra "dødens gab." Dyrs vejrtrækning er langsom og rolig. Danner små skyer af damp. Ulvs øjne er klare som fuldmåner og blanke som en bjergsø. Ingen tegn på stress. Ingen frygt. Ingen ond hensigt. Jeg aner endda kærlighed i dens blik, men fejer tese til side og slår tilbage i almindelig angst som en godt bymenneske. Måske er det samme blik jeg selv vender mod et lækkert måltid. Georg er klar med et stemningsfoto og flasher bæst op i, ja, man kan vel ikke kalde det et ansigt? Reaktion indfinder sig prompte. Ulv er væk i ét spring, og flok åbner for en overvældende hylekoncert. "Start bilen for satan!" Jeg har allerede finger på knap i dørpanel. Vindue ruller op i samme nu, at motor sætter i gang. I skær af billygter funkler adskillige ulveøjne som kugler af rav i mudder. Vi ruller forsigtigt ud på asfalt. Pelse træder til side og giver stålkasse plads til at passere. Mustang transporterer os sikkert gennem, ud og væk med hale mellem ben. Hvad flygter vi fra? Hvorfor denne evindelige flugt?

Efter lang tid i British Colombia opdager jeg nu, hvor stor betydning den uberørte natur har for lokal befolkning. Stik mod dansk tradition findes avantgarde kunstnere både i bush og i by. Nelson er en lille flække mellem sneklædte tinder in the middle of nowhere. Vi taler ikke ”udkants Danmark.” Vi taler meget langt ude.

Den lille by er kendt for sit unge, pulserende kunstnersamfund. Langt fra metropoler. Langt fra dyre gallerier, museer og anerkendte kunstinstitutioner. Tæt på naturlig kilde til kreativitet. Uberørt natur og masser af motion. Kunstnere fra hele Canada mødes på denne plet for at leve billigt, hænge ud med hinanden og forske i kreativitet. Malerier her er ikke solnedgange på savklinger. Skulpturer ikke totempæle og lakerede ørne i cedertræ. Video er hverken porno eller naturfilm. Foto hverken blomster eller børn. Nilsons musikscene er præget af grunch, men præsterer også eksperimenterende klassike og elektroniske genrer. Kunst her repræsenterer samme rå og cutting edge som i New York. Ligeså frisk. Ligeså meget on the beat. Der er ikke noget bonderøvs-kultur over Nelson.

Vi falder i med nogle unge, lokale og farter rundt mellem udstillinger, performances og afterparties. Sover på motel. Trasker rundt i stejl skov under sol og stejl kunst under måne. Liv i Nelson er varieret og sundt. Jeg overvejer at slå mig ned men arkiverer eventuel beslutning til eventuel fremtid. Alt for meget if, but and how. Den koncentrerede kunstindsprøjtning er gået direkte i blod på fætter Georg. Han virker opløftet, glad og inspireret.

Køretur hjemad lægger muntert ud. Gode oplevelser har sat frø i fætters kræsne grobund. Fantasere om at droppe sit sikre job på DTU for at kaste sig over forfatterskab og foredrag full time. Udfordrer veltilrettelagt liv i Danmark med chance frem for tryghed. Georg har ingen ambition om at blive kunstner men lader sig gerne provokere og inspirere af kreative. Han har set en del og er sulten efter mere. Dejlig forandring ovenpå anstrengende skilsmisse.

”Hvad med at flytte tilbage til Danmark, fætter Lars? Du kan bo hos mig på Vesterbro. Kone fik alle møbler, så der er god plads. Vi kan indrette et galleri. Invitere gæster og holde foredrag. Forske og lege?” Det lyder fristende. Jeg må først afslutte 7 måneder i kutte, inden jeg kan drage af sted men hvorfor ikke? Det kan gavne at komme på afstand af opløst ægteskab, knugende fattigdom, det hårde, kriminelle miljø på Abbott Street og mit store, tunge, Canadiske ego som nok ikke overlever en uge med Jantelov.

Samtale går forrygende. Vi tænder først radio, da det er for sent. Sne daler som blomsterregn fra Japanske kirsebærtræer. Fede, flagrende flager. Begrænset sigtbarhed. Sænker fart. Det er blevet aften og mørke gavner ikke vores sag. ”We repeat. Do not enter the pass! Snow warning!” Lyder speakers stemme, som afbryder Brian Adams på Rock 101 FM.

Pokkers! Vi er helt alene på bjergvej. Bil kryber usikkert op ad snoet glidebane i laveste gear. Skrider ud når jeg forsøger at øge hastighed en smule. Det er varm sommer. Havde ikke skænket sne en tanke. Nu er sportsvogn ikke særlig smart længere. Sommerdæk med alt for mange hestekræfter på isglat kørebane er en farlig forbindelse! Endelig når vi pass top med tunger lige i munde. Stigning jævner ud. Overvejer at overnatte. Efter næste melding på radio beslutter vi dog et dristigt nedstigningsforsøg. Prognose forudsiger flere dage med snefald. Fraråder al udkørsel. Vi risikerer at fryse ihjel, hvis vi bliver.

pc 4/10/12 17.57

Deleted: ,

Jeg bliver bag rat. Ingen lyst til at stige ud i snestorm med kutte og sandaler for at skifte plads. Desuden foretrækker jeg at have kontrol, når det virkelig brænder på. Sætter bil i gear og triller stille afsted. Optur en udfordring. Nedtur rent vanvid. Det er én form for frygt for at miste sit liv. En anden form for frygt for at midste en andens. Bil og to liv står på spil, og jeg er ikke herre over situation. Sne ligger tungt på vejbane. Dyner af pulver hober sig op, hvor vind møder klippevæg. Det nytter ikke at bremse. I lavt gear manøvrerer jeg mellem driver. Slowmotion slalom i stor slæde. Vi klamrer os krampagtigt til bjerg og præsterer imponerende glidetur i hårnålesving. Flere gange forestiller jeg mig to fætre i frit fald. Der tales ikke længere. Svedes til gengæld en hel del på trods af kulde. Det virker helt forkert at spille musik. Kun stilhed egner sig til fuld koncentration. Kun lyd af virkelighed.

En tidslomme render ud. Vi når helskindet gennem pas. Ned på jord uden skrammer i lak men til gengæld en god lærestreg i bagage. ”Du får lov at køre rest af vej, fætter Georg.” Vi kører ind til rabbat og bytter sæder. Dyb vejtrækning og afspænding. Georg jokker på søm, og vi drøner lettede mod storbys sikkerhedsfølelse med fornyet energi.

pc 4/10/12 17.58

Deleted: en

Viktor den anden

Farvel Georg. Goddag ensomhed. Sidder og bager under sensommersol på terrasse i det citrongule hus. Blottede fødder op på rækværk. Blod ned til beklædt hoved. Kasket ned i pande. Skriver dagbog og føler mig godt tilpas, så længe jeg skriver. Så længe jeg beskæftiger mig selv. Der er så mange tanker, når man er alene. Så mange tanker når man skriver. Jeg fører tre bøger samtidig. En til poesi. En til tegning. En til ide. Smider alle tre i skuldertaske, smækker hoveddør og går ny dag i møde.

De lange traveture har gavnet. Jeg føler mig i form og har fået hård hud under mine fødder. Adskillige digte, tegninger og ideer senere står jeg i lunt og lummert atelier under gadeplan på Abbott Street. Så er det bare at komme i gang igen.

Åbner køleskab og trækker frossen fugl ud af fryser. Maleri er godt undervejs. De tre studier af død stær hænger på væg. Selve hovedværk hviler på det store staffeli for ende af rum. Stær fandt jeg første dag efter fætters afrejse. Den fløj ind i en stor, blank bankfacade og knækkede sin lille nakke. Som så mange gør så ofte. Faldt som en sten. Som så mange. Måtte samle den op og bære den hjem. Som så mange. Død fugl er blevet min trofaste model. Pynter mig med lånte fjer. Som så mange.

Kunst vinder. Tid forsvinder. Ingen minder. Pensel i farve på lærred. Bevægelse, strøg, form og figur. Træder tilbage. Tumler frem og tilbage gennem tid. Gennem tanker. Falder i svime. Maleris mime. Nats sidste time. Fornemmelse af tosomhed sætter pludselig skræk i liv. Vender mig forfærdet mod syn af skikkelse på min sofa. Kollaps af konstellationer. Hjertebanke for millioner. ”Fuck! Get out of here! Where did you come from, all of a sudden?”

Viktor smiler roligt tilbage fra sofa. ”I came a bit early!” Han sneg sig ind, uden jeg bemærkede det. ”What is that bird you are painting?” Lettelse erstatter angst. Polak rejser sig og kommer dansker i møde. Vi krammer og griner. ”Good to see you, brother!”

Viktor skifter fra rolig til spændt. Sætter sig på kandt af sofa og stirrer fjernt frem for sig. Lægger ud med historie om fugl fra Polen. ”Stær fløj ind ad et åbent vindue. Hele forsamling havde vandret med om kirke tre gange med kors og ikoner. Jeg holdt et ikon af oldefar. Malet af farfar, som var Polens store ikonmaler dengang. Bagefter skulle vi spise. Vejr var varmt. Døre og vinduer stod på vid gab. Der var flere hundrede til bords i den store lade. Først baksede fugl forvildet rundt under loft og stjal gæsters opmærksomhed med støj og spektakel. Så landede den på patriarks høje hat og så sig forvildet omkring sig. Lettede kort efter for at lande på tantes skulder. Så fars halvskaldede hoved og endelig min venstre skulder, hvor den sked på kutte. See for yourself!” Viktor peger mod hvid plet på sort stof som strækker sig fra skulder til midt på hans bryst. ”Og der står du og maler en stær! Go figure?”

pc 4/10/12 17.58

Deleted: ,

”Lad os sætte os Viktor!” Jeg stikker malerpensel i terpentin og tænder kedel med vand. Viktors stemme har flyttet sig fra det naturlige, rolige leje, til en febrilsk fløjtetone, jeg ikke før har oplevet. Han hiver efter sit vejr. Udtryk i vens øjne er flakkende og fjernt. Der er sket et eller andet oprivende i Polen. Noget af en anden verden.

”Det hjælper med friskplukket pebermyntete!” beroliger jeg ham. Henter en stiv håndfuld fra blå plastikpose i samme fryser som frossen fugl. Dropper det i kogende vand. Sætter sædvanlige, hånddrejede keramikkrus på bord og gør ham selskab i sofa. ”Hvad end du har oplevet derhjemme, så tag det stille og roligt. Fortæl din beretning helt fra begyndelse.” Viktor tømmer sit hjerte og fylder mig med polske eventyr.

Hjem til Danmark

Vi er langt henne i projekt. Kutte dikterer en livsstil som vender op og ned på alt. Vi oplever ægteskaber gå i opløsning. Skoletids bratte afslutning. Opstart som selvstændig, eller i bedste fald professionel, kunstner. Vi er undersætter for bykonge Tiger. Støtter for gades fattige. Guides for unge søgende. Vi berører religion. Okkultisme. Identitet. Og nu – mirakler!

Jeg fornemmer, hvor væsentlig slutdato er for vores projekt. For at bibeholde fatning, gælder det om at adlyde den fastlagte tidsplan. Sidste dag af syv måneder skal blive den absolut sidste. Ellers risikerer vi den dag bliver den første på vej mod de evige ”La La-marker.”

pc 4/10/12 17.58

Deleted: ,

pc 9/9/12 20.32

Deleted: .

Jeg beslutter i mit stille sind at forberede en tilbagetrækning, når det hele er slut. Tage Georg op på hans invitation and get the hell out of here! Jeg har været væk fra Danmark i syv år. Savner mine rødder. Savner mit sprog. Min udtryksform. Som Viktor den fjerde, ham den amerikanske kunstner i Amsterdam, engang sagde: ”Enough is always too much!”

Uge inden afgang. Folk vælter heldigvis ned i atelier. Smukke, velklædte mennesker i vores skumle omgivelser. Underholdende kontrast for en mand på vej bort. Jeg nyder sceneri fra døråbning. Byder velkommen og viser ned ad trappe mod kælder. Deres parkerede luksusbiler er en direkte invitation til kvarters narkotyve. Spadseregang fra deres bil til min dør er en fornægtelses tunnel. Gæster ænser hverken områdets betændte kriminalitet eller iøjnefaldende fattigdom og desperation. Blot det er noget med kunst, kan disse luksusdyr lokkes til billige lokaler. Når uptown besøger skidroad er det altid god underholdning. Jeg rykker sandwichskilt helt ud til vejkant, hvor det gør sig bedre. Vender om og følger strøm af mennesker ned ad trappe, ind til hvad nok bliver min sidste udstilling i Vancouver. I hvert fald i denne omgang.

Det nytter ikke med advarsler. Win some, loose some, som Tiger så rigtigt udtrykte det, til en parkeringsvagt der ikke nåede at notere nummerplade på Tigers kones Jaguar. De køber min kunst til billig penge og har derfor råd til at miste lidt fra deres bil imens. Alt skal væk, inden jeg forsvinder fra Vancouver. Atelier renses og rømmes. Jeg sælger min elskede varevogn til en privatdetektiv ved navn Glen, som er vild med de tonede ruder. Jeg får det samme, som jeg gav. Not bad.

Skænker te og snakker kunder efter mund, mens tanker kværner og forvirrede følelser bevæger mig rundt mellem de rige på rastløse fødder. Det er en underlig tid. Brydningstid. Forvirringstid. Forandring gør ondt og godt. Når noget ophører begynder noget. Forandring er lig bevægelse. Lig udvikling. Noget forlader krop og giver slip, for at give plads til noget andet som trænger sig på. Noget for noget. Nu gælder det om at få solgt mest muligt kunst. Fylde min pose med penge. Det bliver dyrt at flytte hjem, men jeg sparer mig selv for en masse pinsler. Blodpenge. Hjertesorg. Bitter moon.

Hvor er mit hjem. Bag rund rude skrumper Vancouver ind til en plet på et landkort, mens g-kraft afløses af kvalme. Min svage mave bukker altid under for lufthuller. Kutte er pakket i kuffert med mine sidste jordiske rester. Kærlighed, venskab og karriere er byttet bort for en drøm om et liv som hjemvendt dansker. Jeg luner mig ved tanke om oprindeligt tilhørsforhold, selv om jeg er blevet voksen i mellemtid og godt ved det er for sent. Men drømme, det kan jeg stadig.

Dansk regering har varslet kunstnerløn til professionelle kunstnere. Rygte har spredt sig til Canada og falder mig for øre kort før afrejse. Det er sku heldigt, at det sker, netop som jeg mister Tigers private sponsorat. Et liv som fastlønnede kunstner er en sand ønskedrøm. Det her kan vist ikke gå helt galt! Jeg rejser fortrøstningsfuld tilbage til Danmark.

Vesterbro. Fætters hjem råber efter opmærksomhed. Ingen møbler. Ingen lamper. Ingen tegn på liv. Georg viser rundt i en rummelig herskabslejlighed på Sønder Boulevard. Fra fjerde sal ser de store hundelorte ikke så voldsomme ud. Elmetræer smiler grønt og opmuntrende til os gennem snavsede ruder i rund hjørnekarnap. Måske de har glemt, at efterår lurer lige om hjørne.

”Du får mit børneværelse,” fniser fætter og viser vej. En bittersød bemærkning, der leder tanke mod hans lille søn, som fætters X tog med sig som nyfødt, da hun skred. Ude i gang til venstre drejer hans store, bløde hånd lille rusten nøgle og åbner dør til et rum proppet med papkasser. Her står lejligheids indbo opmagasineret fra gulv til loft. Jeg kan ikke få mit hoved ind i børneværelse men behøver ikke kikke for at vide, hvordan det står til. Det stinker. Lugt af skilsmisse. Lugt af fornægtelse. Lugt af kuldslået pap, pis, papir og sur erfaring. Indelukkede følelser. Ikke nogen dårlig begyndelse. Nu kan det kun blive bedre.

Vi spiser på den lokale Inder grill på Enghave vej. Skyller fastfood ned med Cola og rejser os stille fra stov. Første nat i København. Jeg knalder brikker på fætters danske gulvplanker i canadisk sovepose. Den lugter også slemt, da jeg ruller den ud. Det er ikke lutter gode minder, jeg har bragt med som bagage. Man siger vist, at dårlige minder bliver gode over tid. Eller også er det noget, jeg prøver at fortælle mig selv. God nat.

Rådet for NUFT

Vi sveder tran og sætter os på gulv i tomt børneværelse. ”Nu har vi flyttet levn fra din fortid på loft, hvad så Georg? Hvordan skal vi indrette mit rum?” Efter længere brainstorm når vi frem til et nyt, funktionelt look. Inspireret fra ophold i kasse maler vi vægge mat sort. Jeg snedkerer nogle kraftige skodder i træ fra paller. Afskærmer det eneste vindue. Den smule dagslys som slipper gennem revner, bliver slugt af sulten sort. Mine ejendele ruller jeg sammen til en bylt i hjørne bag dør. Midt på gulv placerer Georg højtideligt den metronom, han har brugt til guitartræning. Han åbner den, fæster lod på øverste position og puffer pind i bevægelse. Tik, tak. Fætter sætter sig på gulv overfor fætter. Metronom svinger langsomt og taktfast. Tid opløses, og jeg mærker minder forsvinder. Et indre vakuum tager form. Ny inspiration får lejlighed til at slå rod og vokse. Hjerter pumper nyt blod. Beat af metronom maner to fortabte mænd mod mental rehabilitering.

I det tidlige stadie af skilsmisse føler vi os ikke fri, men forladt. Ensomhed. Kedsomhed. Rastløshed. I det mindste er vi to om samme smerte. Lettelse ved at se en andens knuste hjerte. Inden vi forlader sort rum, har vi navngivet vores fælles projekt: ”Rådet forNUFT”. NUFT skal bruges som forkortelse til hvad som helst. Fremtids uanede muligheder. Vi ønsker at spænde over en usammenhængende, kaotisk og impulsiv serie af formålsløse og meningsfulde events. Rådet forNUFT’s hensigt er ganske enkelt at redde verden. Min verden. Vores verden. Deres verden. Din verden. Formål med den hensigt at fylde to åndsforladte åndsfæller med nyt indhold, tro og håb, så liv atter giver forNUFT.

Galleri Gøgereden

Den var god nok! Jeg bliver tildelt kunstnerløn i ét år. Et eksperiment som skal vise Københavns kommune, om der er belæg for en permanent ordning. Beløb er afstemt i forhold til bistandshjælp. Jeg føler mig heldig. Fætter får husleje. Kunstner får ro. Tak København! Du har skænket et lille menneske stor selvspekt. Iværksat skaberkraft og kultur. Det du har gjort er stort. Store ting begynder i det små. Hvad få skaber, kommer mange til gavn. Kunst er min gave til dig København.

Vi vender os i grav. Brygger livs eliksir på forlis. Skeletter stilles i skab. Følelser lægges på is. Angst, sorg og had er ren skaberenergi. Vi retter modsatte poler mod hinanden og griner i vanvittigt raseri. Gør regnskab op og ser kun røde tal på den personlige bundlinje. Spild af tid, kræfter, umulige muligheder og håbløse håb. Vi har begge fulgt folks formaninger i valg af uddannelse, karriere og parforhold. Nu sidder vi tomhændet, med knust hjerte og splittet sind. Intet at give. Intet værd at få. Det hele er slut. Hypnose er brudt. Verden står åben, og vi fødes på ny. København skal blive kærlighedes, kunsts og kulturs by!

Rest af fætterhjem indrettes som galleri. Georg må punge ud, selv om det jo strider imod hans natur. Eller netop derfor. Møbler. Belysning. Vægmalning. Mens fætter er på job, knokler jeg med istandsættelse. Over aftensmad udvider vi planer og drømme. Døber lejlighed: ”Galleri Gøgereden.” Fordeler arbejdsopgaver fordelagtigt. Georg skal blive rig og berømt. Jeg skal forske i kunst og det menneskelige væsen i søgen efter svar på livs store spørgsmål. Georg skal blive lands ”Konge” og jeg hans ”Merlin.” Sammen vil vi ændre love og regler og redde verden fra undergang inden udgang af millennium. Jeg går på bibliotek og låner Aksel Sandemoses ”En flygtning krydser sit spor” for at finde fodfæste til afsæt. First thing first. Kend dig selv og dem du spejler dig i.

Rådet forNUFT indrykker en annonce i Berlingske Tidene. Inviterer Danmarks eksperter til tænketank i Gøgereden. 17 mere eller mindre kendte forskere dukker op. Blandt andet en kvindelig ingeniør ved navn Maren som jeg svinger godt med. Vil alle sammen gerne være med til at redde verden. Det er NUFT's første offentlige forsøg. Begyndergejst smitter vores gæster. Ingen ende på ideer og forslag til, hvordan menneske kan finde tilbage til sig selv og frem til hinanden. Mætte og begejstrede sender vi de ankomne hjem. Tilbage i det sorte rum fornemmer vi i sandhed, sandhed. Varm luft løfter dog ikke denne ballon. Vi ser aldrig de 16 eksperter igen. Kun Maren bliver husgæst.

Georg skriver artikel om kunstmunk. Den pryder en hel forside i Politikens kultursektion. Stort billede af nøgen munk på træstub. Instant respons. Gør mig til kunstner i Danmark over night. Flere folk retter henvendelse. Jeg får invitationer og besøg. Der kommer nye gæster til Gøgereden. Flere udstillinger. Flere debatter. Doris Hassing er en anerkendt kunstner. Hun kontakter mig, og vi indleder et inspirerende samarbejde. Hun udstiller i Gøgereden sammen med en børnehave fra Nørrebro.

I syv måneder op til udstilling har jeg frekventeret den lille børnehave med det store navn, "Troldeheksen." Hver onsdag har jeg lånt "grøn stue" en halv time. Karakteristisk for 2200 N repræsenterer det grønne vækstlag en kulturel mangfoldighed uden sammenligning i det ganske land. Børn fra Pakistan, Afghanistan, Chile, Vietnam, Sudan, Bornholm og København i tilfældig rækkefølge. Det er egentligt flot, at kun lille Muhammed fra Irak forbydes aktiv deltagelse i den eksperimenterende workshop. De andre muslimske unger får lov, eller også forstår forældre ikke, hvad de udsættes for i min varetægt.

Som jeg tidligere søgte at finde en skjult kanal til kontakt med de døde gennem drøm. Til de levende gennem mørke. Således er mission her, at grøn stue skal åbne en ny kanal til gammel visdom gennem de yngste. Jeg har specifikt bedt om børn på tre og fire år. I den alder har de netop lært at gøre sig forståelige i billeder. Endnu i god afstand af tekst. Endnu i god afstand af erfaring. Endnu i god afstand af skoles indoktrinering. En alder hvor menneske kan berette om ting endnu uprøvede i et billedsprog endnu ulært og derfor nødvendigvis må trække på endnu ufødte minder fra frisk fantasi. Med andre ord tænker disse små mennesker stadig ganske naturligt udenfor de voksnes rækker.

Hver onsdag møder jeg op, med en billedopgave som voksne er ude af stand til at løse. Tegn lyd af ingenting. Tegn din egen fødsel. Tegn Gud. Det bliver til rigtigt mange tegninger i løbet af periode. Jeg samler dem i mapper til forskning og udstilling.

En pige på tre år tegner et billede af ensomhed. Hun har aldrig prøvet at være alene. Jeg spørger til tegning som viser en cirkel med skraveriger på tre punkter og fyldt med prikker i et kaotisk mønster indenfor. Hun har kun brugt den røde farve. "Kan du ikke se, hvad det er?" spørger hun anklagende. "Øh, nej, ikke helt, vil du forklare?" Hun rynker en babyfed pande under små, brune lokker og peger med sin lille finger på cirkel. "Det her er stien." Hun peger på de røde skraveringer. "Her og her og her bor menneskerne." Så peger hun i midt af cirkel på de mange prikker. "Det her er fodspor i sneen!"

Jeg holder tegning op i voksenhøjde og betragter den nøje. Jeg er helt paf. Hvor kommer hendes visdom fra? Med større præcision end psykolog. Med større poesi end poet. Sikke en fuldtræffer! "Tusind tak søde, hvor er du dygtig!" Lige så snart tegning er i mappe, har hun glemt alt om

pc 4/10/12 17.59

Deleted: ,

ensomhed og leger videre med de andre unger. Det er intet mindre end en guldgrube som hober sig op i disse mapper!

Doris Hassing er ved at installere en skulptur ved navn "Adams øje" i Gøgeredens sorte rum. Hun har monteret stålwirer i et tæt væv fra bolte i væggen. Udspændt højt under loft i midt af lokale hænger det store øje. Øje er støbt i glas på Hebsgaard Glasstøberi, har tidligere været udstillet på Louisiana. Det blå øje er helt klart blåstemplet som "high art."

Jeg har valgt at udstilling skal vise to versioner af et billede på Gud. Én version fra den professionelle kunstner, og én fra de uprøvede børn. Mens "Adams øje" stirrer stift ned på beskuer fra det sorte rum, hvisker 20 tegninger fra de to stuer med hvert sit figurative bud på, hvordan Gud ser ud. Jeg har fået sponsor på, og tegninger er flot indrammede. Rammer hænger så lavt, at børn kan se dem i øjenhøjde, mens voksne må anstrenge sig en smule ved at bukke sig. Denne udstilling tager hensyn til de små menneskers udgangspunkt og udfordrer vi voksne ved at bringe os ud af vores alvidende sikkerhedszone.

Meget forudsigeligt forstår børn ikke, hvad de selv har skabt, og deres forældre forlader udstilling uden at fatte deres tegningers betydning. Doris Hassing stiller med et krav om skyhøj erstatning, fordi der er slået et hjørne af et stort, skrøbeligt timeglas, som ikke blev brugt i hendes installation, og derfor lå henslængt i et hjørne. Det er ikke nemt at uddele gaver, i et samfund som har nok i sin daglige dårskab.

Vi giver ikke op. Laver flere udstillinger. Flere evenets. Får mere presse. TV indslag. Radio. Flere blade og magasiner. Georg bliver endelig kendt og siger op på DTU med en forhåbning om, at penge følger berømmelse. Han kommer i TV. Bliver udnævnt til IT guru. Figurerer i medier som modstander af ny informationsteknologi. Scorer kasse på stribevis af dyre foredrag land over. Skriver prisbelønnet bestseller: "Samtaler med et træ," med foto af mit maleri af vores afdøde bedstefar som cover.

Fællesatelier "Sigurd" på Nørrebro accepterer mig efter adskillige afslag fra andre atelierer. Der er åbenbart noget ved min person, der får kunstnere til at sky mig som vand på terpentin. Nu kommer der for alvor gang i mit maleri. Vi flytter vores midnatsmøder til Sigurd, hvor der som regel er tomt efter kl. 17. Arbejdsrum er kæmpe stort, når vi kun er to. Det gøder god samtale med mange kunstværker i forskellige stilarter. Mens jeg maler i mellemgang, skriver fætter ved køkkenbord. Kaffepauser er til gensidig inspiration. Alt er fryd og gammen, når vi er sammen.

Xander

Første møde med Xander opstår ved et tilfælde. Hygger med ingeniør Maren på cafe Sabine i København K. Fortæller om 7 uger i mørke. En fyr ved navn Muhammad kender åbenbart Maren. Han overhører vores samtale fra bardisk og henvender sig. "Jeg kender en kunstner som skriver digte i mørke," erklærer han henkastet. "Har du en kuglepen, Maren?" Hun finder en firmapen i sin taske og rækker ham den. Muhammad noterer nummer på avis og forsvinder.

Jeg ringer næste dag. Xander svarer. Inviterer mig straks hjem. Åbner sin dør til herskabslejlighed på Nørre Farimagsgade. Her er højt til loft. Sort mand i hvid smoking. Skulderlangt, gråsprængt rasta hår. Guldglimmer på glatbarberet bryst bag åbentstående selskabsskjorte. Livsglade øjne under

pc 4/10/12 18.00

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.00

Deleted: ,

klog rynke. Ægte smil over kæmpe læber. ”Come in, Lars!” runger det muntert, som om han kender mig allerede. Xander vender ryg til og går med raske skridt ind i lejlighed.

Jeg lukker dør, sætter mine sko og følger efter gennem to store stuer og en lang gang med væg til væg spejl på højre side og døre til rum på venstre. Tur slutter i rummeligt køkken med udsigt til lille baggård. Xander er i gang med at kokkerere nogle sære vegetarretter, mens MTV danser derudad. Jeg sætter mig på fletstol ved køkkenbord og ser på.

pc 9/9/12 20.34

Deleted: Lennox

Han fortæller om et eventyrligt liv. Opvækst i Trinidad. Rejse og karriere som maler, journalist, forfatter, teaterskribent og økologisk landmand gennem Sydamerika, Nordafrika, New York City og tilbage til Trinidad, hvor han ender som politiker og ”spokesman for the president.” Er der noget han ikke har prøvet? Nogen kendisser han ikke har kendt? Inden jeg går, har vi planlagt en performance på Den Frie, sammen med Flemming Pynt og Jacob Kofoed. Ikke navne jeg kender, men jeg er jo også ny i by. ”I write in darkness because I don’t need the light,” svarer Xander på mit spørgsmål. Mæt på mad, musik og metafor siger jeg farvel og tak og går.

pc 9/9/12 20.35

Deleted: Lennox

Det bliver heldigvis ikke ved snak. Inden længe står vi i Den Frie. Det er en ret tam performance, men det styrker vores forhold, og jeg fornemmer et venskab under opsejling. Vi begynder at mødes jævnligt. Det udvikler sig til flere projekter, hvor Xander skriver, og jeg tegner. Ofte foregår det i hans køkken efterfulgt af henrivende mad. Xander har været vegetar siden 1961, og har styr på sine grønsager!

pc 4/10/12 18.01

Deleted: ,

Efter lang tid møder jeg endelig hans kone. Hun er bortrejst det meste af tid. Helle Jensen, som hun hedder, arbejder som økonomisk rådgiver for Carl Bro og er søster til tidligere udenrigsminister, Janus Jensen. Hun besidder en skarp hjerne og god sans for sarkastisk humor. Det er ikke svært at holde af Helle. Det går dog temmelig heftigt for sig, når Xander og Helle diskuterer! Der er ingen håb om enighed. Alligevel fornemmer jeg en sær, gensidig kærlighed. Godt makkerpar men jeg nyder dem helst hver for sig.

Reddet fra vandvid

Når det ligger i blod, så bliver det i blod. Oplevelser fra Alehs rusture har sat permanente sporer i krop og sind. Permanente erfaringer. Permanent gift. En gift som gerne vil gentages. Nu er der opstået en mulighed for et nyt svampetrip med min heks som guide. Det giver mening. Første gang en troldmand. Nu en heks. Det sætter betrykkende rammer for det risikable besøg på sinds back stage og lyder som et rigtigt eventyr.

Hun plukker dem i Klampenborg om efterår. De små svampe vokser i højt græs og er umulige at få øje på. Først spiser hun en lille portion fra sidste års høst. Sætter sig under et træ og venter. Rejser sig når virkning sætter ind. Spejder over mark og lader sig ”kalde” af de små spidshatte. Når den første er plukket åbenbarer den næste sig for hendes overfølsomme opmærksomhed og så fremdeles. Heks opløses i natur. Natur optager heks og skænker hende de forbudte frugter.

Heks kommer til sig selv efter nogle timer og bringer sine giftige venner hjem i sikkerhed på sit magiske loftrum i Ballonparken på Islands Brygge. Hun tørrer dem på trækpapir. Gemmer dem i en sammensurret silkepose og deler dem med moder jord, sig selv, ”all my relations” og sine nærmeste.

Hun hvisker sin historie, mens hun løsner snor, åbner pose og ryster indhold forsigtigt ud i sine vejrbidte hænder. Jeg genkender dem med det samme. Dyrelort af en ukendt gnaver art. Små, mørkebrune krympesvampe. Den velkendte duft kobler situation til Wrecked Beach over tid over territorium. Min krop tæller ikke sekunder. Kun oplevelser. Kun proces. Genkendelse vokser frem indefra. Jeg læner mig frem under heksehår. Stikker en sulten næse ned til hendes hånd. ”Mmmh!”

Heks fodrer mig nænsomt med langsomme fingrer. En lille portion ad gang. Vi er krøbet ind i mit mørke kammer. Kun en vag stråle af blåt eftermiddagslys tegner en lodret linje på den overskrevne sovekammervæg. Halve ord danser i tussmørke. Jeg tygger godt og grundigt. Smager på eftersmag og beder med et nik om den næste mundfuld. Vi taler ikke, mens jeg spiser. Heks har afmålt en antageligt passende bunke svampe til min krop og mine ambitioner. Der er altid en risiko for at ramme point of no return. Jeg er nød til at udøve tillid til hendes dømmekraft. Enhver følelse kan ekspandere eksplosivt. Også angst. Jeg må holde mig i sikker afstand af angst. No fear.

Læg dig og hvil. Jeg vækker dig, hvis du falder i søvn. Der går nok en lille times tid, inden de virker. Heks lader mig ligge i mørke og lister ud i atelier. Jeg hører en tændstik. Duft af rulletobak. Lyd af flaskeprop. Hun forstår at hygge sig, den heks! Hun lytter til regn mod rude derude. Jeg vender opmærksomhed indad og spejder efter syner bag øjenlåg.

Vågner med hendes hånd mod min pande. Den er varm og venlig. ”Dont leave me, darling.” Vi taler halvt dansk og engelsk. Dansk når det er dagligdags. Engelsk når det er vigtigt. Jeg sætter mig op med et ryk. Stribe af lys på væg har skiftet farve. Danser nu som en gul flamme i lys af glødepærer fra atelier. Det er blevet aften. Det er ikke sært den er gul. Det sære er, at den danser. Det er begyndt!

Jeg rejser mig. Føler vægs ru overflade under håndflade med overdreven tydelighed. Bevæger mig over madras ud på trægulv. I bare tæer. Hen til dør. Åbner. Går ud på toilet. Tisser i en evighed. Brag af toiletbræt er øredøvende. Vasker hænder. Slukker for hane. Den drypper. Lyd af dråbe som eksploderer i våd vask. Lyd taler. Prøver at fortælle mig noget. Jeg står længe og lytter. Prøver at forstå. Så dukker heks op i spejl. ”Come back, Lars.” Jeg følger med.

Hun sætter mig i grøn stol. Hendes tanktop er rød. Skænker to glas rødvin fortyndet med vand. ”Vanogvino” er en heksespecialitet. Hun sætter sig over skrævs på mit skød. Krænger sin tanktop over hoved og kaster den bort. ”Salute!” Jeg skåler med hedes bryster. Mens vi taler forvandles heks til Jesus. Jeg sidder med Jesus på mit skød. Han stirrer barmhjertigt ned på mig og smiler. Det føles pinligt at have ham på mit skød. For det første er han en mand. For det andet min overmand. For det tredje kender vi ikke hinanden, og situation føles alt for intim for en fremmed.

Jeg spørger Jesus om alt, jeg kan komme i tanke om af livs store spørgsmål. Det er nok et sjældent besøg og enestående lejlighed. Han svarer forbløffende godt og afklarende. Da han rejser sig og forsvinder i den blå luft, har jeg glemte det hele. Efterlades blot med fornemmelse af at have berørt den store sandhed. Jeg ved i det mindste, at den findes. Jeg fornemmer, at jeg ikke behøver huske den for at kende den.

Min heks dukker op med et glas vand. ”Drink it all. You are talking in the wild.” Mens jeg drikker, kravler et væsen gennem min hals og ned i min mave. Jeg er ikke alene i min krop. Pludselig ligger

pc 9/9/12 20.35

Deleted: .

jeg på min maddress. Heks har plantet sit lysebrune hår som en skov omkring mit ansigt. Hendes ansigt er enormt.

Jeg lukker mine øjne og splintres i fraktaler af alverdens luminære farver. For ende af et tomrum står Gud som silhuet mod et skarpt, blåt lys. ”Kom indenfor!” Hans stemme er dyb og rungende og svarer at stedbestemme. Det blå lys omkring ham er blændende. Bag lukkede øjne spejder jeg og blændes.

Gud træder lidt til side og gør plads til mig i den smalle åbning. Det virker forjættende. Jeg drages. Svæver som trukket af magnetiske kræfter mod det blå lys. Jeg dømmes der er 7 meter til Gud, da tvivl griber mig. På en eller anden måde ved jeg med sikkerhed, at der ikke findes nogen vej tilbage. Jeg husker at have følt det tidligere. Det er en fælde. Jeg begynder at stride imod. Må mønstre al viljekraft for at bremse bevægelse. Det virker nytteløst. Langsomt og sikkert trækkes jeg nærmere. Gud griner ondskabsfuldt. Sadistisk. Han træder helt ud af sin åbning og lader det blå lys skabe en perfekt rektangel skræddersyet til min krop.

Vand i min mave har samlet sig til en drilsk dæmon som skubber på indefra. I desperat flugtforsøg åbner jeg mine øjne, stirrer bønfaldende på min heks og skriger ”hjælp!” Hun lægger sit bryst mod mit. Holder om mig. Trøster mig. Stjæler opmærksomhed fra Gud og dæmon. Redder mig fra vandvid.

Kunstnerløn

Det undrer ikke men ærgrer mig dog. Familie Danmark kræver 5 censurede udstillinger for at anerkende en kunstner som kunstner. Såkaldte ”blå stempler.” Svinekultur. Nuvel. Held står mig bi. Den Frie accepterer to malerier, så jeg deltager i fernisering på første, danske, censurede udstilling. Inviterer stolt familie med. Big deal.

Bagefter er der spisning for udstillere. Halvdelen af kunstnere er allerede skredet. Ved halvtomme borde nyder tilbageblivende et usselt måltid i pinlig tavshed. At banke en samtale i gang er nærmest umuligt. Det lykkes dog at få nogle få ord ud af min borddame som er kommet ind på nogle smukke, innovative, keramiske værker. Den tørre censurkomité holder en hjertetom tale. Der deles overskudskataloger ud fra sidste års udstilling. Jeg skyller oplevelse ned med billig kartonvin i plastkrus, tager genbrugskatalog under arm og forlader fint selskab i nedtrykt sindstilstand.

Jeg forventede samarbejde med kulturs vugge. Vi skal åbenbart ikke videre, så jeg smutter. Det giver ingen mening at spille kunstnerisk talent og potentiale på denne måde. Never again, lover jeg mig selv! De blå stempler er simpelthen for lamt.

Jeg ved godt jeg er naiv, men hvad fanden driver den flok tørvetrillere udi kunst, hvis det hverken er gejst, trods, mod eller hensigt? De virker ugidelige, sure, negative, forurettede, forvænte og forkælede. Er stort set alle sammen på A-kasse, bistand eller førtidspension. Gamle spørgsmål drøner med fornyet aggression gennem hårdt prøvede hjernekanaler. Hverken etablissement eller udøvende har så meget som en dråbe blod flydende i åre. Alt er størket. Dødt. Støvet. Forladt. Danmark er en kulturel spøgelsesby. Jeg er fanget i en ond drøm i en ondskabsfuld virkelighed.

Gallerier vil ikke se på mine ting, før jeg kan præstere 5 blå stempler eller en afgangseksamen fra verdens eneste kunstakademi som sjovt nok ligger i København. Jeg hører det gang på gang og opgiver til sidst at opsøge flere. Det virker lidt overdrevet at skulle vente 5 år på at komme i betragtning.

Jeg dropper de bonede gulve og opsøger i stedet kunstforeninger. Godt nok lidt ydmygt men brød på bord og endda temmelig dansk. Cykler rundt i industrikvarter og stemmer dørtelefoner. Taler med kontorfolk.

To udstillinger per måned holder økonomi sammen. Pudsigt nok oplever jeg større interesse blandt slips end kolleger på atelier. Kunstnere er så skide sure. Alligevel er det perledans for svin for de fine slipsedrenge fatter ikke en meter, hvad kunst angår. Hvad skal man stille op?

Jeg trækkes længere ned i søl. Hårdt arbejde. Ringe indsigt fra publikum. Sørgelige udsigter for kunst. Hvis det ikke var for fætter, Rådet forNUFT og Gøgereden, var jeg nok smuttet hjem til Vancouver igen. Der sker heldigvis spændende ting i vores fætterlige samarbejde. Jeg mærker, vi udvikler os professionelt og personligt. Det er sjovt og interessant. Hyggeligt og grænsebrydende. Hvad har jeg også at vende tilbage til, anyhow?

Et år forkløber. Kunstnerløn skæres bort. Permanent. Forsøg må være mislykket, eller også har regering skiftet mening. Nobody knows. Jeg må opgive mit hjem for at beholde atelier. For dyrt med to lejemål. Selvfølgelig må man ikke bo her, så jeg sover i en stol med malerbuks på. Parat, hvis en kunstner, mod al forventning, skulle møde tidligt på arbejde.

De få ting jeg ejer ligger i flyttekasse under malerbord. Der findes ingen synlige tegn på husly. Det skal nok gå. På folkeregister forlanger de en bopæl. Jeg melder pas. De skriver mig op til en bøde på kr. 600. Det er ulovligt at være adresseløs. "Så lad dog være at slette den kunstner løn!" skriger jeg tilbage til stram kontordims, som i øvrigt selv ligner noget fra en vejkant. Jeg kan ikke lade være at smække med dør, da jeg forlader det firkantede kommunekontor. De beholder mit sygesikringsbevis, fordi jeg ikke kan oplyse en adresse. Kan man det? Må venne mig til at være hjemløs – igen!

Mobil telefon er netop kommet frem i Danmark. Jeg køber én og driver forretning videre fra min cykel. Det er en stor AGV telefon, som kan forveksles med en boremaskine. Batteri holder kun få timer, og den vejer et ton! Jeg er nød til at bære telefon og oplader rundt i en taske overalt. På trods af øm skulder er det god træning at sælge kunst direkte til forretningsliv. Jeg får efterhånd en ordentlig pris for mine værker og kan lægge lidt til side. Det går også nemmere med at spare op, nu hvor jeg ikke kan betale skat!

Shaheen

Daddy fylder 60. Invitation til tre brødre. Charter tur til Eilat, Israel, i stedet for suppe, steg og is. Cool nok. Det er længe siden, vi har lavet noget sammen. Henrik og Jesper får udgangstilladelse, selv om deres koner mugger. Hvad andet kan man forvente af et ægteskab? Billetter bestilles.

Det er utroligt, hvor forskellige vi er. Alligevel ligner vi hinanden, og kommer godt ud af det når vi er sammen. Henrik elsker at føre an. Jesper følger trop og kommer med skarpe bemærkninger fra

hans skarpe hjerne. Jeg driller og underholder. Daddy nyder os på afstand. Vi skåler hele vej derned i fly og vakler opstemte gennem hed ørkenluft til vores ydmyge hotel.

Brødre støder kugler og tyller øl i hotels spilledal for at holde deres flyverros kørende. Jeg svømmer baner i hotel's pool for at blive ædru. Daddy læser endnu en bog om kvindens syn på følelsesliv for at dyrke sig selv.

Svømmebassin er kort og køligt. Jeg tager nogle baner under vand og nyder stilhed i stilhed. Napper en dobbeltbane under overflade for at teste min fysik. Fuldender med nød og næppe. Hiver mig gispende op til kant og drukner i hendes store, brune øjne. Damn! Først som et efterchok rammer syn af perfekt krop min bevidsthed. Bryster, hofter og ben ryster mit indre. Hun er Gude smuk!

“Nice to watch you swim!” Stemme er varm og sexet. Hun smiler. Tænder funkler som perfekte perler bag kraftigt polstrede læber. Tæt, sort, bølget, kortklippet hår skinner vådt i sol. Hud er mørk og velplejet. Små, faste bryster. Stram bikini på stramme baller. Slanke silkelår. Kønne, velformede fødder. Rødmalede tånegle i grønne badesandaler.

Blond, britisk veninde trækker hende i arm. ”Let's go Shaheen.” Skønhed skyder mig et gennemborende blik fra en fremmed verden. Vender om og går. Jeg bliver hængende i vandkant. Hårdt såret. Følger opmærksomt hendes atletiske krop, mens hun stiger ned i boblebad bag glasvæg. Behøver ikke at se mere. Giver slip på blå beton og glider tilbage i svalende stilhed. Under vand lever man kort. Husker for evigt. Det ville være en smal sag at dø. Men sådan en skønhed kan man ikke brænde af. Jeg er på ferie fra dagligdag. Må absolut tage liv og udfordring op til seriøs overvejelse.

Situation er gunstig. Tiltrækning gensidig. Ørkensol bager over det hellige land. Nat vækker dufte af eksotiske blomster og frodig jord. Vi boller i skulpene vandkant, badet i måneskær. Jeg føler mig pludselig beruset af selvværd. Ser min tilværelse i et positivt lys. Stort atelier på Islands Brygge. Godt gang i salg af kunst. Privat elev og kroner i kasse. Single i bedste alder. Fysisk fit. Mentalt overskud. Underskøn, pakistansk ferieprinsesse hud mod hud. Hvem behøver Gud! Måske er jeg lidt manisk? So be it.

Forhold forplanter sig til europæiske stævnemøder. København, Paris, London. Shaheen må hverken for Allah eller sin familie. Vi skjuler os i storbyens anonymitet. Dyrker sex så det syder af synd. Vi efterlader hotelværelse på Mont Martre indsmurt i blod. Det røde er ingen hindring, når vi en sjælden gang tørner sammen. Jeg deler hende med andre piger. Hun synes det er sjovt. Vi kører tog og trækker nødbremse og løber ud i rapsmark, hvor hun skrider nydelses bekendelser ud over sure, danske bønder.

Vi gør det under hendes lillebrors bruser, mens tissetrængende muslimer banker utålmodigt på den låste dør. Vi gør det i hendes storebrors seng, mens han spiser morgenmad i køkkenet med kammerater. Hver gang sørger Shaheen for at udøve mest mulig larm under elskovsakt.

Hun inviterer mig hjem til sine forældre i London forklædt som brødres kammerat. Må ikke se på hende mens hun underdanigt serverer østerlandsk gastronomi for mine vestlige smagsløg. Samtidig sidder 80-årige far med langt, hvidt skæg, hat og rosenkrans på et persisk tæppe under neonrør midt i stue.

Hun ordner mig med hånd under bord til julefrokost i Daddys sommerhus under første samtale med Mummy. Denne gang uden det anes i hendes rolige og interesserede stemme. Jeg fascineres af Shaheens skuespil. Jo mere ulovligt des bedre. Hun danser fornøjet med død. Hun er høj på Gud og sex. Jeg er høj på angst's adrenalin. Vi elsker at elske og vender de trange, kulturelle kår til fælles fordel.

Elskovsbølger går højt, og vores forhold er dømt til forlis. Shaheen ringer kort før jul og aflyser sit planlagte besøg. "I am getting married," forklarer hun! "OK?" Vi siger pænt farvel i rør og hænger oplevelser op på afbrudt telefonlinje. Jeg har altid respekteret ønske om afslutning. Vil dog aldrig forstå ønske om det permanente brud. Er man først nået ind under hud på hinanden, virker det forkert at forestille sig en permanent, åndelig adskillelse. Men gode minder er som skjulte skatte. Ikke væk. Blot begravede. Verdens bedste investering.

Pastor Bastian

Daddy afleverer et brev fra Denis Dahlstrøm. Jeg mødte denne høje, brillebærende og begavede kulturformidler i en brillebutik på Østerbro, hvor der var fernisering på en mindre udstilling. Han leder Toldkammeret i Helsingør. Inviterede mig derop i min formodede egenskab af "kendt kunstner" for at kommentere på en installation med 5000 par røde sko af Lonny Holten på TV2 nyheder. Vi kommer godt ud af det med hinanden og er vel en slags venner efterhånd. Så hvorfor vil han af med mig nu?

Brev er en invitation til Afrika. 12 danske kunstnere skal udsendes på kulturekspedition til Uganda, Tanzania og Kenya for at udveksle med 12 afrikanske kunstnere i håb om gensidig forståelse og inspiration. Jeg kender ingen navne på medsendte deltagerliste. Dahlstrøm står for fundraising og har sat som betingelse, at han selv udpeger to kunstnere. Gurli Gram er "hende." Jeg er "ham." Denis har en bred smag. Vi ligner på ingen måde hinanden.

Hvorfor ikke tage mod det gode tilbud? Jeg er fri, fattig og hjemløs. Trykker Dahlstrøms nummer på den mobile "boremaskinen" og bekræfter min deltagelse. Samme uge afholdes planlægningsmøde hos Pastor Bastian på Nørrebro. Bastians præstegård ligger gemt bag hæk ved side af Hellig Kors kirke på Nørrebro. Aldrig bemærket hans hus før. Det er en fejl. Bastians præstebolig er noget at det mest eksotiske, jeg har lagt øjne til i vores konservative nation!

Åbner hoveddør og træder ind i en røverhule proppet med tyvegods fra rokoko til idag. Presser min jakke ind i overfyldt garderobe og træder ind i overfyldt stue. Svært at se tapet for masker og malerier. Gulv er optaget af tunge møbler, kringlede standerlamper og okkulte statuer. Mange værker er portrætter af Bastian himself. Nogle motiver er religiøse med satanistiske undertoner. De fleste malerier viser pornografiske scener. Masser af bryster og baller overalt.

I den ene stue står et klaver. I den anden en Harley Davidson med et menneskekranie på dens flot lakerede tank. Hvor der ikke hænger kunst står reoler med antikke bøger en mas. En skov af gamle lamper med store skærme kaster finurlige skygger fra blade og grene af ligeså finurlige planter over den finurlige forsamling, som jeg finder omkring et langbord.

Jeg er lidt sent på den og sætter mig som sidste gæst forsigtigt på den tomme stol. Prøver ikke at forstyrre dame med spisepinde i knaldrød knold af en hårpragt og tilsvarende ordforråd. Sally

Stoksted, som hun hedder, fabulerer højrøstet om sig selv og sin kunstneriske begavelse. Jeg forstår, at vi er i gang med den obligatoriske introrunde. Den voldsomme dame taler længe om sig selv og sine gerninger. Jeg forstår, at det kommer til at tage tid at nå rundt, hvis de andre er lige så slemme, hvilket alt tyder på, hvis man skal dømme efter udseende.

Jeg knapper en øl op med antik åbner og prøver at finde mig tilrette i den gamle, stive spisebordsstol. Jeg forstår, at Afrikarejse bliver en stor mundfuld, hvis det nogensinde bliver til noget.

Bord er besat med trolde og feer fra en ukendt, Københavnsk underverden. Gamle, gemte kulturlevn og venners venner. Rakkerpak ligner røv af fjerde kunstdivision. For ende af det lange bord troner Bastians vældige eksistens stille og tålmodigt som Holger Danske. Det må være pastor som har støvet disse underlige karakterer op sammen med rest af hans eksotiske inventar. En sand samler må man sige!

Pastors gigantiske hoved hænger tungt på krop og hans blik er rettet mod gulv. Apropos Afrika, ligner han faktisk en gnu fra min vinkel. Først da han bladrer i en bog i sit skød, bemærker jeg, at Bastian er vågen. Rundt om bord vimser unge, frække nymfer i korte kjoler med kaffe og kage. Vi er sgu allerede i himmerig!

Jeg må være faldet i søvn. Sidemand rusker min skulder og beder om en præsentation. Jeg smider en slat lunken øl i gane og ridser hurtigt min baggrund op. Flov over at have misset de sidste egocentriske fabelfortællinger.

Gynter Ege, som er vores afrikanske forbindelse, fremlægger sin handlingsplan. Han introducerer Mark og Thor som bor i Tanzania på deltid. De skal agere tolk og guide under vores ophold. Mark er høj og mager med hule kinder, kortklippet, gråt hår og et gennemborende blik. Han udstråler rolig autoritet og ligner den kloge høvding. Thor ligner så meget Robert Redford i "Out of Afrika" at der må være tale om bevidst efterligning. Behøver man sige mere? De er begge et par barske drenge i 50'ere som tilsammen udgør en solid og tillidsvækkende modvægt til vores håbløse kunstnerklub. Thank God!

Afrika i sigte

På en eller anden måde fører forvirring til, at troldeflok pludselig står i Kastrup og indskraver en mildest talt katastrofal udgave af en rejsebagage. Alt fra staffelier, lærreder og malerpulver til termosoveposer, klapstole, højhælede sko og fyldige sommerkjoler. Allerede ved udrejse er vi nød til at betale overvægt! Gurli pryder top af kranskegale med en gigantisk sommerhat på sit tårnhøje stativ som får Dronning Margrethes hattesamling til at ligne studenterhuer ved sammenligning.

Dahlstrøm har meldt fra i sidste øjeblik med mavepine. Can't blame him! Jeg føler mig ensom og udstødt, men det er jeg jo vandt til, og fightergejst er i top. Efter alt for lang tid kommer vi endelig af med bagage og forlader trykke, lille, kedelige Danmark med retning mod lutter bange anelser.

Ifølge plan har vi tre timers ophold i Heathrow. For længe til at hænge ud i terminal. For kort til sightseeing i London. Jeg har derfor aftalt et hurtigt stævnmøde med Shaheen. Hun står parat i lufthavn, da vi lander. Jeg trodser de andres formaninger og stryger af sted med smilende skønhed

for at nyde et par timer i kødelig lyst. På P-plads kravler vi ind i hendes mini som hun formår at banke op i en voksen bils fart på motorvej. Efter halv time lander vi i udkant af London. På pigeværelse forsvinder tid. Hun er for lækker. Vi synker ind i hinanden på forbudte dyner og glemmer alt om reality. Pludselig ringer en klokke i mit baghoved. "What time is it? Fuck!"

På tilbagetur får Shaheen sin mini ud i overhalingsbane og holder den i top speed hele vej til lufthavn. Da der ikke skal skiftes gear bruger hun den ene hånd til at kærtegne mit skød. Hun er for sød og ville gøre en god racerfører. Shaheen sætter mig af ved hovedindgang og kysser på gensyn some time some where. Forsvinder med hvinende, små dæk. Det er nok bare hendes stil på en vejbane.

Står i departure og prøver at orienterer mig. Sidste udkald lyder fra højtaler. Jeg finder vej til skranke og viser pas. "Can I see your ticket please?" Holy shit! Bastian holder samtlige billetter. Jeg nægtes naturligvis adgang.

Syv minutter til afgang. Jeg spotter Thor, som kommer løbende ned ad gang. Han har fået øje på mig og nærmer sig i høj hast. "Here is his ticket!" råber han på afstand. Jeg bliver ledt udenom kø og følger efter den aldrende Thor, som løber en, alder taget i betragtning, usædvanligt hurtigt slalom mellem lufthavns-gæster. Han ikke bare ligner Redford, han "er" Redford! En sand "he-man."

Vi når fly₁ netop som dør er ved at lukkes. Thor får dem til at åbne igen med stor pædagogisk kløgt, og vi bliver budt velkommen af stram, men professionel stewardesse. De blikke jeg møder i smal midtergang er som giftpile fra pygmæer. Undermålere, tænker jeg, og gengælder angreb med mit mest triumferende vikingesmil. De skulle bare vide! Thor sætter sig og smiler fortrøstningsfuldt. Han er god nok. Jeg finder min plads ved siden af en sur kunstner og spænder min sikkerhedssele overdrevent omhyggeligt. Lukker øjne og husker Shaheen på mine læber. Labber god oplevelse i mig og lykønsker mig selv for at udnytte den spæde mellemlanding optimalt. Mit stunt var selvfølgelig ret egoistisk og dumdristigt, men hele rejsegruppe er "me me me" originaler anyway. Motor går i gang. Fly flytter forventningsfulde folk. Take off. Afrika i sigte.

20.000 years

MS står for Mellempøkeligt Samvirke men kaldes ikke andet end MS. Det var ikke mening at vi skulle bo her, men de var venlige at åbne dør for os, da færge fra Uganda til Tanzania netop er sunket i Lake Victoria. Samtlige 600 passagerer druknet. Mange allerede spist at krokkediller, siges det. Det kom bag på os, da ingen medier i Danmark har gidet nævne det.

Vandvej er udelukket. Enten fortsætter vi med bus eller fly. Bus er billig og besværlig. Fly er dyr og effektiv. Meget symbolsk spiller Mark på to fløjter og danser sammenbuket rundt om højt bål, mens debat bølger frem og tilbage mellem forfængelige egoister. Endelig stemmer vi for fly og skåler. Der er stadig lidt penge på vores kistebund til uforudsete udgifter.

Varm natteluft vrimler med store insekter. Fra træer bag hus lyder et spektakel af jungles dyreliv. Næse er mættet med kraftig dunst fra jernholdig, rød jord under aftenfugt. Sanser fyldt til rand med nyt til det vante Europa. Jeg fikserer mit blik på dansende Mark. Han virker rolig, glad og på hjemmebane. Thor har trukket sig tilbage i mørke. Også han virker fattet. Jeg har som regel et problem med autoriteter men nærer allerede en stor tillid til vores to tavse tolke.

En uges ventetid i Kampala virker lang for en lille flok opblæste kunstnere fra København. Vi er opdraget målrettet. Betragter spildtid som spild af tid. Aner ikke hvad vi skal stille op med overskudsliv.

Der er opstået grupperinger blandt kunstnere. Vi flakker rastløse rundt i fremmed by. Alene eller i små enklaver. Første indtryk af Afrika er en kraftig blanding. Kraftig sød lugt. Kraftig rød jord. Kraftige, sorte mennesker. Kraftige kontraster. SAS hotels bar bliver hurtigt selskabs foretrukne udflugtsmål, hvor kraftige indtryk kan mildnes i svalende skygge af Europæisk komfort. Man er vel et luksusdyr, når man er i den tredje verden.

Leonardo elsker cognac. Han går konstant med vest og hat og ligner Stanley møder Livingstone. Jeg har svært ved at tage ham alvorligt. Hans hårpragt flygter fra en skaldet isse og fosser voldsomt bagud under hatterem, når det ikke knyttes i hale med en tarvelig elastik. Han har en fortid i Syntax, en kunstnersammenslutning fra 80'ere, og hænger konstant ud med den anden Syntaxkunstner, gamle Frank Sunde, selskabs alderspræsident på knap 80. De to udgør et centre of attention og kender øjensynlig rest af forsamling bortset fra mig.

Efter et par drinks må jeg væk fra SAS. Der prales og brøles, så det kammer over. Det er ikke til at bære mere gammelmandssnak oven på varm luft udefra og alt det nye indeni. SAS ligger naturligvis på en bakke, så nedtur går nemt. Jo længere ned ad bakke, des længere væk fra mig selv og dybere ind i Afrika.

Bar bund når jeg vel aldrig, men jeg når da at fare vild på stor markedsplads og panikke, da jeg opdager, at jeg er eneste hvide i sigte. Jeg fornemmer alle andre har opdaget det samme. Rædsel skyder op i mig. Jeg føler hvid mands arvesynd og frygter det værste. Hævn fra sorte, undertrykte folk for alt det onde vi har forårsaget i Afrika.

Klapper forsigtigt på lomme og mave for at sikre pas og penge og tager så en dyb indånding for at falde til ro. Heldigvis fortager frygt sig, da folk atter ignorerer mig, og jeg begynder så småt at nyde situation. Bevæger mig igen. Træder af fortov, væk fra husmure, ud på plads, rundt mellem farverige boder. Der sælges eksotiske frugter, rødder og nødder. Batterier og tyggegummi. Transistorradioer og farverige stoffer til skønne kvinder. Der er børn og gamle og masser af smil. Løjnefaldende, hvide tænder. Støjniveau er ti gange højere end i København, selv uden motoriseret trafik. Ikke stressende støj men fornøjelig tumult. Kun få biler og knallerter skærer gennem mættet lyd af tusinde tunger og sandaler i sand. Støv klæber til min svedige krop.

På modsat fortov føler jeg at have krydset et farligt terretorie. Får øje på en bar på hjørne og søger ly i mørke for bagende sol og nysgerrige blikke. Bestiller en kold pombe. Bartender langer en øl over disk. "Tantor," hedder den. Der er et billede af elefant på edikette. Elefantøl passer noget bedre her end hjemme. Jeg sætter flaske for mund og drikker. Koldt er godt. Smager dejligt. Det giver ro. Bar er lille og hyggelig. Stemning afslappet og rar. Jeg glemmer min hudfarve og giver mig hen.

"Can I buy you a drink?" Farvet fyr sidder på barstol til venstre. Jeg har ikke bidt mærke i hans ansigt. Kun hvide tænder og det gule i hans øjne. Stik modsat dansk, hvor øjne er hvide og tænder gule. "Please!" Oprigtig glæde i min stemme. Overraskelse overrasker mig. Jeg kan ikke bedømme hans alder men skyder ham til et par og fyrre. Glat hud med dybe, skarpe rynker som var de skåret med en kniv. "James!" "Lars!" Vi skåler "Afria" og sætter pomber for munde.

pc 4/10/12 18.05

Deleted: et

pc 4/10/12 18.06

Deleted: ,

Jeg fortæller James, hvem jeg er, og hvad jeg laver. Han spørger til min familie. "Family?" Jeg ridser far, mor og børn op for ham. "Wife?" Nej, jeg er single. "Children?" "No thank you!" "How about you, James?" Efter et par timer og en hel del pombe begynder jeg at forstå. James besidder den uendelige historie. Hans familiesaga står frisk i erendring. Vi er flere hundrede år tilbage. Han husker navne, historier, alt. "How far back do you remember?" James overdriver en smule. "About 20.000 years, I guess!" Hans engelsk er perfekt. Hans hukommelse fænomenal. James har ingen fotos. Ingen tekst. Ingen dokumentation. Kun fortællinger hørt og fortalt i en kæde af familiemedlemmer gennem generationer. Det bliver sent, og jeg nødt til at byde på sidste omgang, inden det bliver mørkt. Vi griner, skåler, krammer og hygger, og jeg føler den afrikanske jord smile velkommende under mine blege fødder.

Tilbage på SAS er Leonardo blevet snydt for 500 dollars, af en fyr som bad om byttepenge. Et par hurtige træk og den falske seddel havde skiftet plads med den ægte. Han er helt oppe at køre. Så var "Little Europe" alligevel ikke så sikker en havn som formodet. Jeg er træt og trasker alene tilbage til MS. Godt tilfreds med at overkomme min skræk for de sorte. Opdage menneske på den anden side af medbragte fordomme. Nu gælder det om at hvile inden flyvetur til Mwanza, Tanzania, i morgen tidligt. Det afrikanske eventyr er lige begyndt.

Bujora

Fra lufthavn i Mwanza kører vi med en faldefærdig og farligt overlæst bus over hullede jordveje mod vores destination, Bujora. Landskab udenfor by er bakket og tørt. "Her var urskov indtil for få år siden," fortæller Mark. Så kom Sukuma bønder som sværme af græshopper og klippede træer ned til grund. Bar jord til afgrøder. Byggematerialer til hytter. Brænde til bål. Mad i mund. Nu er mål nået. Træers rodnet binder ikke længere jord. Træers kroner tilbyder ikke længere svalende skygge. Regntid skyller vej og mark bort. Blotlægger moder jord. Afrikas brændende sol svitser ubeskyttet overflade til ubrugelighed. Sukuma stamme tæller mere end 6 millioner medlemmer. De strækker sig over Uganda, Tanzania, Rwanda og Burundi. De ekstreme, menneskeskabte konsekvenser af regn og sol er for meget for det barberede landskab. Dybe furer i vejbane tvinger os til sagte og forsigtig kørsel. På den positive side får vi rig mulighed for at nyde det ukendte Afrika som triller langsomt forbi støvede ruder.

Bujora er holdt i den oprindelig "Sukuma stil" med lerklinede, stråtækte hytter. Den ligger smukt placeret på top af en bakke. 360 graders udsigt over grønne marker i rød jord. Bujora fungerer som kulturcenter for Sukuma og er finansieret med danske skatte kroner. Det giver vores selskab en særlig status på godt og ondt. Bujora virker alligevel ret "autentisk." "Negerlandsby" bygget i selveste Afrika, efter bedste, danske forestillinger om, hvordan de sorte bor i pagt med natur. Jeg tænker at formål kan være at formidle fotos af det "ægte Afrika" videre gennem velgørhedsorganisationer til uvidende borgere, så der kan ryge nogle ekstra kroner i deres indsamlingsbøsser. Jeg nærer dyb mistillid til organiseret velgørhed!

Over Bujora cirkulerer en stor flok marabustorke på udkik efter friske kadaverer. En lidt uhyggelig velkomst, synes jeg. Tygger lidt på, hvorfor svenskere har opkaldt deres chokolade efter denne kæmpemæssige ådselæder? Charmerende er den i hvert fald ikke.

Støvet bus med støvet bagage parkerer foran Gynter Eges hus. Han kommer os i møde iklædt hvid koloniuniform og stråhat. Selv om man er dansk, kan man vel godt klæde sig britisk. Langs hans hus i skygge af halvtag står tjenestefolk linet op sammen med hans unge elskerinde, deres lille søn og nogle af Bujoras ”spidser.” Gynter tog herved en uge tidligere for at gøre klar. Han må have brugt en del tid på at organisere denne flotte velkomstkomite.

Rundt om plads står hob af nysgerrige med store, hvide smil i mørke ansigter. De ser til mens flok af blegfede, svedige danskere maser sig prustende og stønnende ud af trang bus for at havne under den bagende sol med alt for mange kufferter og alt for få kræfter. Bus efterlader os i stor støvsky. Sand lægger sig igen, og vi får en chance for at hilse på folk. Mænd i lange hvide bukser og hvide skjorter. Kvinder i farverige Kitenge kjoler og Khanga klæder med farverige mønstre og påtrykte Swahili digte. Halvnøgne børn i plastik sandaler. Rynkede gamle med dybe furer og knortede næver. ”Velkommen til Bujora!” Gynter undlader at slå ud med arme, men kan ikke skjule glæde over sin stolte status bag den påtagede, og meget danske, ydmyg facade. Han er vist intet mindre end en sand konge her!

Vi fordeler os mellem en gruppe runde lerhytter med stråtag som udgør Bujoras ”hotel.” Desværre er de lige så primitive indeni som udenpå. Det er vi vel også ved nærmere eftertanke. Jeg kunne godt tro på illusion om den afrikanske landsby, var det ikke for hytters sunde betonfundament som er meget lig det under min barndoms parcellhuse.

Jeg deler hytte med Marianne, kunstnergruppes vandrende nervevrag. Den hårde, krumme ryg og stirrende, fastlåste øjne, som nær triller ud af den stramme ansigtsmaske, siger alt om hendes anstrengte vinkel på tilværelse. Når hun åbner sin mund, er der ingen tvivl længere. Stemme er skinger og hakket som en rusten fukssvans. Passer glimrende til hendes savklingeformede krop. Hun slæber på alt for meget gods og slår alt for store brød op i forhold til sin ydeevne. På sørgelig vis ganske typisk for en kunstner. Jeg ruster mig med tålmod og påtvunget næstekærlighed. Hvad skal jeg ellers stille op? Kun en meter mellem vores køjer og udsigt til tre ugers trangt teamwork tilsammans. Oh, du afrikanske Gud bedre det!

Vores hytte ligger et stykke nede ad bakke nær udkant af landsby. Udsigt fra døråbning over bugtet landskab. Tørt gult græs. Smalle røde stier. Pletter af grønt budskads, som sikkert vrirler med farligt kryb. Adskillige små marker med hver sin lerhytte. Afrikansk himmel som varm hvælving holder hånd over os. Nærmeste bakketop er prydet af et imponerende radaranlæg i rustent stål. Metallisk larm fra en flok bavianer som leger tagfat i den klatrevenlige konstruktions. Radar er et levn fra Idi Amins tid, hvor man måtte holde et vågent øje med Uganda.

Jeg vifter nogle vel voksne firben væk fra loft, inden Marianne gør sin entre. Hun fylder det meste af gulv med sit frygtindgydende habengut. Heldigvis har jeg begrænset mig til en enkelt rygsæk, så det indretningsmæssige regnskab går op.

Leonardo og Frank vælger en hytte nærmest køkken, toilet og bar. Leonardo griner triumferende. Drengerøv! Jeg ser ikke, hvor de andre danskere lander. I en aflang barak længst væk indlogeres de afrikanske kolleger i små rum. Dansker får åbenbart luksusudgave af Bujora hotel, mens Afrikaner må tage sig til takke, med noget som ligner en stald. Ti Tanzaniakunstnere og to Kenyanere sat i båse. Jeg er spændt på, om de har noget kunstnerisk at byde på, eller om de blot er med på grund af gode forbindelser? Frygter det værste fra vores egne klovnerækker. Uanset forventninger kan vi

pc 4/10/12 18.06

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.07

Deleted: ,

heldigvis ikke undgå at opleve noget nyt og fremmed. Vi er jo blot mennesker. Nu er vi nået ud hvor Marabu er en stork. Ingen vej tilbage. What the hell. Let the show begin!

Held i uheld. Jeg synes det er for fedt. Leonardo og Frank bander og svovler højlydt i døråbning, mens de tager sig til deres ømme hoveder i raseri. Lidt før solopgang blæser ung mand til dansekongurrence på plads klos op ad deres hytte. Det er ingen almindelig trompet. Et langt, snoet antilopehorn med dyb, klagende og gennemtrængende klang som uden tvivl når nærliggende nabolandsbyer. Efter en kort pause brydes stilhed med et brag af trommer. Spektakel skal nok trække nysgerrige til fra hele Bujoras opland.

Nogle kunstnere er allerede introduceret til områdets særdeles stærke marihuana. Leonardo er jo feinschmecker og nyder kvalitet. "Dette græs er første klasse!" hørte jeg ham sige i aftes. Man er bare ikke så meget værd næste morgen, når man har røget og drukket den ganske nat. De lokale er til gengæld veloplagte fra morgenstund. De har nok heller ikke råd til andet. Går i seng med sol som sætter klokke 7 hver dag år rundt. Står op igen med sol som rejser klokke 7 hver dag år rundt.

Vi er landet i Bujora netop som Sukuma stammes årlige dansekongurrence åbner. To uger med intens tromme og dans. Konkurrerende grupper fra opland samles i Bujora for at dyste fra solopgang til solnedgang. Fra 7 til 7. Der er stor ære i at vinde. Alle kneb gælder. Det bliver svært at vække interesse for billedkunst blandt de lokale, så længe det står på. Den altopslugende "sportsbegivenhed" stjæler "vores billede." Til gengæld får vi en kulturoplevelse af de helt store med hjem! God, sund inspiration, hr. kunstner. Be greatful!

Ved middagstid er jeg mæt af dans. Jeg pakker en lille taske med malergrej og vand. Den store, canadiske bowie knive, jeg har sneget med som blyantspidser/selvforsvar sætter jeg i bælte. Begiver mig alene og nynnende op i det tørre bakkeland udenfor bygrænse. Jeg har taget langskafede støvler på af respekt for slanger og hælorm. Man siger at disse modbydelige orm tygger sig ind under hud gennem hæl og gnaver sig op gennem ben og krop til hjerne for derefter at slukke for den menneskelige hovedkontakt. Der er ikke noget at stille op! Godt fodtøj, yes!

Efterhånd som den snoede sti fører mig nærmere radaranlæg, fortaber lyd af trommer sig og lader græshopper tage over. Stilhed bringer mig tilbage til mig selv. Hoved, hænder, fødder. Skridt for skridt. Tanke for tanke. Sans for sans. Bingo – sat mål er nået. Jeg kravler op på den store sten, som jeg spottede fra vores hytte i går. Lægger taske fra mig. Skuer ud over landskab imod ingenting alt. Tømmer mine tanker.

Mens jeg konstruerer nogle abstrakte fortolkninger af menneske og natur på papir, larmer aber i baggrund uden at distrahere. Lidt som husdyr derhjemme. Investering har alligevel ikke været spildt, selv om krig aldrig brød ud. Aber elsker deres legestativ. Liv går sin gang. Hvad er skidt for nogle, er godt for andre. Det er godt at komme på afstand af de danske aber og hvile sig blandt den ægte vare. Når vi rejser sammen, som vi gør, oplever jeg mest vores egen flok. Alene opleves omgivelser. I uvante omgivelser derude ser jeg vante landskaber inde i mig selv. Måske ikke så smukke, men dog genkendelige og personlige på trods af alt det uvante.

Nogen kender, nogen som kender nogen. En velgørhedsorganisation stiller os til opgave at dekorere et kæmpe banner til en demonstration mod børnevold. Banner bliver malet og ser forfærdeligt ud. Det ligner i bedste fald en mislykket børnetegning. Jeg har måttet lægge øre til Leonardos bedrøvelige belæringer om form og farve og Lones hjemmestrikkede billedanalyse,

pc 4/10/12 18.08

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.08

Deleted: ,

mens jeg udfører de tåbelige tegneseriefigurer som blev resultat af samlet gruppes kompromispolitik.

Dag igennem har kunstnerflok slået gnister mellem selvbestaltede genier i barnlig kamp om at være den bedste. Den som bestemmer. Varme, sult og tørst er benzin på fælles bål. Vores resultat er det værste, man kan forestille sig. Som prik over "i" afleveres banner til velgørenhedsorganisationens forbavsede repræsentanter med sure miner, fordi vi sølle kunstnere ikke får en krone for vores ulejlighed. Det kan forekomme forvirrende for kunstner, om man skal være benovet eller forarget i situationer som denne. Jeg har ingen mening men lader mig alligevel påvirke af den dårlige stemning. Går ned med flag og trækker mit stik ud. Vandrer tilbage til de afsvedede bakker. Laver egne skitser i ro og mag. Slapper af mellem bavianer. Spilder ikke flere menneskeord denne dag. Trist har sin farve og sin streg. Ikke uden skønhed!

pc 4/10/12 18.08

Deleted: ,

Victoria

Jeg vågner. Det banker på dør til vores hytte. Marianne er allerede gået. Jeg kravler ud under myggenet og åbner på klem i Tarzanuniform. Smilende øjne får mig straks til at tikke. Det er også lang tid siden. Pige foran dør er en dygtig pædagog og forklarer sit ærinde med grin og fagter. Hun introducerer sig som Victoria Ndege og stikker mig en frisk, lille næve med gode kræfter i. Hun taler ingen engelsk på trods af europæisk fornavn. Hun går rundt for at hente vores snavsede tøj. Tilbyder at vaske for en billig penge. Alt mit tøj er snavsset, så hun får hele bundt. Jeg klarer mig med nok shorts i denne hede.

Victoria er lille og fin af bygning. Runde kinder. Kort og tæt afro. Sund og stærk og med masser af energi. Hun løfter den tunge byrde op på ryg og begynder at gå. Jeg smækker hængelås på dør og render efter. Tilbyder galant at bære det store læs. Hun tager grinende imod mit tilbud. Vi går gennem støvede stier og lander i baggård af fjerntliggende hytte, hvor Victoria driver sin vaskevirksomhed.

Der er ingen rindende vand i Bujora. Piger henter vand i Kisessa, den nærmeste by, og bærer det på deres hoveder i store spande den lange, hårde vej op ad bakke. Danida har bygget en vandledning, men den benyttes ikke. Lokal mand som styrer ledning er ikke blevet betalt bestikkelse, og så kan der jo ikke åbnes for hane.

Victoria vasker for hele vores gruppe og skal spare på de kostbare dråber. Hun hiver en malkestol frem og beder mig sidde med et storgrinende: "karibu kiti!" Værsgo at sid. Det er fascinerende at se hendes kyndige hænder vaske skjorter tre gange i samme vand for endelig at gnutte al snavs ud og hænge dem til tørre under brændende sol. Hun gnutter sæbe ind i fibre mod sine håndled og vasker den ud igen mellem sine knoer. Hendes hænder er hærkede som læder. Ikke ødelagte og udtørrede, som mine, når jeg har for meget kontakt med vand, men smukke og glatte, hårde og stærke.

Mens Victoria vasker, indtager hun en arbejdsstilling som er absolut umulig for en dansker. Man or woman. Strakte, samlede ben med overkrop fremoverbøjet til jord, hvor hænder arbejder hjemmevant og hurtigt i en lille, rød plastikbalje. Ind imellem retter hun sig op som en kran og hænger tøj på tørresnor mellem to små træer for hurtigt at bukke sig igen over næste stykke snavssetøj. Hun synger på Kisukuma, mens hun arbejder. Jeg forstår ikke et ord og fornemmer derfor sangs betydning på det reneste. Foroverbøjet filmer hun mig med store, sorte, øjne, mens hun

bevidst hypnotiserer mig med store, sorte, gyngende bryster i løsthængende hvid T-shirt med den danske påskrift: ”mælk er sundt.” Jeg er helt solgt. Lader endelig den muntre, unge pige få fuld kontrol. She is capable!

Tidlig morgen inden klokke 7. Victoria henter mig, mens det stadig er mørkt. Denne gang er det mig som efterlader en sovende Marianne i vores trange hytte. Det er et mysterium, hvordan folk finder vej gennem så sort en nat. Bujoras eneste pære oplyser den eneste bar midt i by ved hjælp af en støjende generator. Ellers findes ingen elektricitet. På ækvator sænker mørke sig hurtigt. Ingen glidende overgang med blå time som hjemme i Danmark. Alligevel bevæger lokale Sukuma stammefolk sig hjemmevant rundt i den mørke morgenstund.

”Karibu sana!” hvisker hun i vores døråbning. ”Følg venligst med mig.” Jeg trækker i nyvasket tøj og stiger ned i mine obligatoriske hikingstøvler. Hun rækker mig sin varme hånd og trækker hvid mand ud i budskads. Selv uden sko og let til fods. Vi glider hastigt ad usynlige stier og bugter os nedad mod udkant af Bujora, hvor marker afløser hytter. Andre slutter sig til undervejs, og vi sænker fart for at følge flok i fast fodslag. Victoria sludrer livligt på Kisukuma, mens jeg lytter tavs og opmærksomt. Kun lyde og hendes varme hånd leder mig som en blind.

Ved kant af den første mark standser vi. Vælger en hakke hver blandt de mange redskaber spredt over græs. Sol rejser sig pludselig over fjern bakketop. Bader landskab i fabelagtige farver. Mørke silhuetter bliver til farverige khangakjoler. Lyse stemmer til sorte kvinder. Jeg er ikke blot eneste hvide arbejder, men også eneste mand. Nogle kvinder har deres sovende baby bundet på ryg i et sjal, så børn ikke kommer i vej, når der skal luges ud. Mænd sover stadig i landsby. Her findes ingen vuggestue.

Victoria er en dygtig lærerinde. Hun tager om mit skaft og fører min hakke forsigtigt og rutineret mellem sårbare planter. Jeg prøver at kopiere hendes bevægelser og suger til mig, hvad jeg kan. Hun peger og fortæller, nu på Swahili vel i håb om at jeg bedre skal forstå, hvad skal væk, og hvad skal blive. Afgrøder vokser fra top af aflang jordhøj. Ligner danske kartoffelrækker. I hvert hul er sået tre forskellige frø. Ud kommer tre forskellige planter. Én vokser nedad og bliver til kasawa, en giftig kartoffel som skal bleges i sol, inden den tilberedes. Én vokser opad og bliver til majs. Én vokser langs jord og kravler op ad majsstilk for at bære bønner i plukkevenlig højde. En smuk treenighed som skal befries for kvælende ukrudt. Derfor er vi her.

Arbejdsdag slutter klokke 12. Ingen går med ur, men alle kan se sin skygge forsvinde, når sol står lodret. Eftermiddag er for varm til markarbejde. For at nå dags dont, går kvinder i mark før solopgang. Arbejdsdag slutter dog ikke med markarbejde. Der er meget at se til i landsby, hvor det huslige skal ordnes, børn skal passes, og mand skal opvartes.

Victoria og to ældre søstre står taktfast og banker kasawa rødder i en høj morter med store, tykke kæppe. Jeg er blevet placeret med en plastik kop under et af gårdsplads to beskedne træer. Deres far, Mr. Ndege, inviterer på chai te, som Victoria får den ære at servere. Families overhoved taler en smule engelsk. Han har sin lillebror ved sin side. Bror Ndege taler ganske flydende og springer til, når det kniber.

Mr. Ndege er lille, spinkel og senet. Hans hud er næsten sort. Store, sorte, venlige, og bestemte øjne pryder et prøvet ansigt. Det hvide i hans øjne er så mørkegult og blodsprængt, at det tangerer brun. Der hviler en permanent tåre i hver øjenkrog. Det er vanskeligt at fange hans fugtige blik. Kan ikke

pc 4/10/12 18.09

Deleted: ,

pc 9/9/12 20.37

Deleted: -

skelne pupil fra iris. Han er iført lysebrune bukser og en skjorte så hvid, at jeg ikke tør tænke på, hvor hårdt Victoria har måttet skrubbe den. Brormand ligner Mr. Ndege en smule men falmer fuldstændig i lys af den klippefaste autoritet Mr. Ndege lægger for dag.

Det korte af det lange er, at der mangler penge. I fem år har de sparet op i håb om at udvide deres hus. "It do not amount to much!" fortæller Mr. Ndege. Den lille hytte rummer 13 familiemedlemmer. Der er dårligt plads til alle og findes ingen privatliv, som vi kender det i Danmark. Mr. Ndege lader mig forstå, at det nødvendige beløb ikke er stort i Europæisk målestok, men at det er nær uopnåeligt i lokale mål. Derfor bør jeg venligst spytte i den slunkne kasse. Sejt at bede om penge ved første møde!

Rytme fra tre søstre med stokke har taget til. Ligesom en puls. Som en hypnose. Deres samtale kører muntert derudad og afbrydes jævnligt af smittende latteranfald. Stjålne blikke svirper tre mænd under træ og sørger for, at intet undgår deres opmærksomhed. Victoria ser bedårende ud herfra. Stråler som en lille sol i orange, grøn og rød. Mit hjerte smelter. Det er svært at undgå påvirkning af gruppepres på udebane.

"Tell me about your plan, Mr. Ndege." beder jeg oprigtigt interesseret. Han rejser sig og giver tegn til, at vi skal følge med. Omme bag hus klapper han på den lerklinede væg. "We must move wall here." Med fod slår han en streg i sand en meter fra væg. Vi kikker alle tre på streg og forestiller os det nye hus, med plads til en smule privatliv i forældres sovekammer. "But why not move the wall a little further?" Jeg spørger forsigtigt, og forsøger at undertrykke min undren for ikke at støde den stolte familiefar. "Because this!" Han peger på en sten, som stikker op af den røde jord. Ånder tillader ikke at rykke om på landskab, når der skal bygges til. Sten i jord er derfor en naturlig begrænsning på udvidelse af hus. Den kan man skam ikke bare flytte! Jeg opgiver at tage projekt seriøst. Må forlade det gode selskab med erklæret løfte. "I shall think it over, Mr. Ndege. Thank you for the chai!"

Portræt af en medicinmand

I kunstnerlejr har vi egoister fordelt os over et bredt areal. Hver på jagt efter eget mesterværk. Det er svært at få øje på kulturel udveksling. Dansker og afrikaner er lige god om det. Lige elendig. Der er snart gået en uge. Der er stadig ingen tegn på samarbejde eller gensidig inspiration. Kunstnere maler, hvad de altid har malet. Det er ikke så let at parre 24 selvbestaltede genier fra to verdener. Hverken på kryds eller på tværs. Jeg trækker mit grej frem og begynder at grunde et stort lærred. Der må ske noget. Noget interaktivt. Noget direkte. Noget med kød og blod.

Mens lærred tørrer i sol, skynder jeg mig op til medicinmands hytte. Der findes tre magtfulde mennesker i Bujora. Gynter Ege, sognepræst og medicinmand. Det er svært at afgøre, hvem som har størst indflydelse.

Knock, knock. "Who is there?" Jeg undertrykker en "knock, knock joke" da selveste Mosha, the medicine man, åbner dør. Jeg hilser høfligt og foreslår at han sidder model for et portræt. Vi kan udveksle europæisk malerteknik og afrikansk shamanisme? Når Mosha er i godt humør skinner sol, måne og stjerner på samme tid. Han stikker mig en stor, læderagtig næve og inviterer ind i hans medicinhytte.

pc 9/9/12 20.38

Deleted: !

Fra sin trone for ende af langt spisebord fortæller han levende om sit arbejde. "Two jobs in one!" Læge og medicinmand. Hvis ikke almindelig lægevidenskab helbreder den syge, smider Mosha den hvide kittel og ifører sig leopardkappe. Han trækker en amulet ud fra skjorte og viser stolt den hvide cirkelformede skal frem. Kvindelige shamaner bærer en halvmåne, fortæller han.

Hvid og sort magi ligger i krig. "Hvide" shamaner beskylder "sorte" shamaner for at sprede AIDS. Sorte forsvarer sig med at hvide er håndlangere for Europæiske missionærer og derfor selv er skyld i problem. Krig betyder ofre. Kropsdele dingler fra træer. Øje for øje. Mosha påstår, at han er den hvide slags. Jeg har svært ved at kende forskel. Det handler vist også om at have de rigtige venner.

Mosha er kraftigt bygget og velnæret. Han har ingen kone, men alle de elskerinder han behøver. Ingen tør sige nej. Det samme gælder sognepræst, lader Mosha mig vide i al fortrolighed. Pastor er far til mange af Bujoras børn. På trods af sin høje alder er han yderst aktiv. Moshā lægger ikke skjul på sine beføjelser og beskriver stolt og levende nogle af sine seneste erobringer. Lige min mand! Det er sjældent at høre den slags perverse pral fra duknakket dansker. Samtidig er han aldeles afskyelig!

Det tager Moshā et par timer at shine sig op. Jeg ved ikke, hvordan rygte har bredt sig, men der venter et talstærkt publikum, da han gør sin entre på malerplads iført hvid skjorte, hvide bukser og gule sko. Flot fyr! Han sætter sig på den lave trebenede uden et ord og stirrer stift udi intet. Helt optaget af sig selv. Jeg har samlet faldne fjer fra marabu storke som stadig svæver over os roligt og tålmodigt. Fjer erstatter pensler i forsøg på at bryde tradition.

Scene virker storslået. Jeg lader mig gribe af stemning. Med vifte af kæmpe fjer i højre hånd udstrakt til side og venstre hånd udstrakt som sigtekorn pegende på medicinmand lige frem, fryser øeblik. Ikke en lyd. Ingen bevægelse.

Efter en magisk evighed farer jeg frem med et brøl og berører Moshā blidt på top af hoved med en fjerspids, hvorefter jeg løber tilbage til min post og dyster den i bøtte med rød. Fjer knækker, da jeg trækker den lidt for voldsomt over det store lærred. Jeg kyler den bag skulder og fatter straks en ny. Gul. Angrib. Forsigtige strø. Den holder. Blå. Yes! Nu kører det!

Mellem farver danser jeg foran medicinmand. Moshā rører sig ikke. Abstrakte strøg tager form. Efterhånd som jeg danser mig varm, toner figur af magtfuld mand frem på stort lærred. Publikum har skruet op for lyd. Der hujes og klappes og danses, når billede tager ny retning. Midtvejs vender jeg portræt på hoved. Fortsætter upside down. Smider T-shirt og fortsætter i bar overkrop. Sved hagler fra min pande. Tårnhøj puls. Jeg er besat! Moshā er den perfekte model. Stille som en statue. Mægtig som en vulkan. Vender portræt igen. Det tegner godt. Energi. Udstråling. Farvekontraster og komposition.

Det begynder at ligne mand på trebenet stol og nærmer sig en afslutning. Som prik over "i" spinder jeg hen foran medicinmand. Trækker en rød streg ned over eget ansigt, mens jeg stirrer ham intenst i øjne. Farer så tilbage til min post og kyler den farvetunge fjer mod lærred. Rød maling splatter ud over billede i et skønt, naturligt mønster. Done deal! Moshā rejser sig uden et ord. Han virker tilfreds. Vender sig og går uden at bese sit kunstværk.

Publikum er ellevilde. Småbørn styrter frem og griber efter mine malerfjer. Jeg må holde materialer op over rækkevidde for ikke at miste alt til grådige, små hænder. "Polle sana!" Rolig nu, formaner

jeg og trækker nogle farvekridt og en blok papir op af min skuldertaske. De små kunstentusiaster klumper sig sammen på jord og tegner koncentreret, mens jeg lister tilbage til hytte med medicinmandsbytte.

Dansedyst

Hver dag fylder et år. Indtryk vejer tungt som perler på hår. Efter to uger er fremmed kunstnergruppe fuldt integreret i lokalmiljø. Danmark virker så fjern som Afrika inden afrejse. Vi færdes hver især frit og ubesværet mellem Bujora, Mwanza og Kisessa. Alle har lært at sige habari – hvordan går det – og rafiki – ven. Vi møder glade og venlige mennesker som viser stor tålmodighed og interesse overfor vi eksotiske indvandrere fra det kolde Nord.

Kenyanners malerier er grundige og øvede. De har udviklet en særlig afrikansk stil, hvor de kun maler med spartel. Sværger til Winston Newton oliemaling. Uheldigvis sværger de også til Pinsebevægelse. Deres mening er klippe fast. Sætter en naturlig grænse for, hvor langt vi kan tage vores kunstneriske dialog. Damn religion. Både kenyanere og tanzanianere bruger maleri til historieformidling. Klar forskel fra danskere som enten arbejder abstrakt eller efter levende motiv. De med udtryk til indtryk. Vi med indtryk til udtryk.

Den store drukneulykke uge inden vores ankomst er det altoverskyggende tema. Glubske krokodiller, ældgamle ånder og friske lig krydrer det afrikanske landskabsmaleri. Andre griber sag an fra det åndelige plan. Illustrerer medicinmænd og kvinder i heftig dans med slanger og spøgelse. Nogle figurer svæver hen over stråhytter med fakkel i hånd. Værker falder nok ikke indenfor ramme af europæisk kunst, men billeder er detaljerede, underholdende og høster vores beundring! Det står pludselig klart, at kunst spiller en væsentlig rolle som formidler af historiske og kulturelle begivenheder i afrikansk kultur. Noget som ikke længere er almindeligt derhjemme, hvor vi beror mere på bøger, foto, TV og IT, når historier skal fortælles.

Gynter Ege viderebringer en invitation fra lokal dansekomite til at deltage i den igangværende dansekonkurrence. Hvis nogen kan spille, danse eller underholde, så er man velkommen! Leonardo er gammel trommeslager, så det ligger ham lige for at gribe til stikker. Mark melder sig på dobbeltfløjte. Thor tilbyder sit speciale som er dans på stylter. Jeg kan ingen triks men vil ikke gå glip af mulighed for endnu en oplevelse. Jeg skriver mig derfor på til free style dans, hvor oplands unge mænd dyster indbyrdes med soloperformance. Man behøver ikke kunne nogen trin, så der er mulighed for fri udfoldelse. Scene er åben for alle tænkelige stilarter, så længe det er mega macho og adrenalingenererende. Det handler vist bare om at fyre den af.

Leonardo bruger formiddag på at arrangere tønder, spande og stubbe, så det bedst muligt simulerer hans europæiske trommesæt. Han får backup fra spændte lokale trommeslagere som liner op med deres hjemmebyggede instrumenter overtrukkede med huder og spændt op med pinde. Der er talstærkt publikum fra omkringliggende landsbyer og danseplads summer af forventning. Mænd står i klynger under de sparsomme træer. Pigers farverige dragter og paraplyer stråler om kap med middagssol. Børn har gang i egne lege i egne verdener. Suser ind og ud mellem mange voksne ben der står tæt plantet, som den regnskov her engang voksede her.

Det er et syn for guder. Leonardo med sin evige hat. Ensom hvid musikanter placeret i midt af det store, sorte orkester. En blanding af kapelmester og rockstjerne. Overfor et publikum af en anden

pc 4/10/12 18.11

Deleted: -

pc 4/10/12 18.10

Deleted: De to kenyanere er også åbnet op og yder god og venskabelig dialog om kunst, tro og kærlighed. De maler begge med kniv og sværger til Winston Newton's oliefarver. Uheldigvis sværger de også til Pinsebevægelse. Deres mening er klippe fast. Sætter en naturlig grænse for, hvor langt vi kan tage vores kunstneriske dialog. Damn religion. -

pc 4/10/12 18.10

Deleted:

verden. Deltagende i en intern musikkonkurrence af en tredje verden. Han løfter stikker i vejr for at markere start, og lader dem så gå til arbejde på det primitive trommesæt, vel båret igennem af mange dygtige musikere på skind under lokale hvide, håndflader. Underholdningseffekt er i top. Publikum danser flittigt med og klapper og griner som gale, da det er overstået. En storsmilende Leonardo forlader svedende og stolt sceneri. Trækker sig tilbage til sin barstol for at skylle anstrengelse ned med velfortjent pombe på flaske og congnaiki på 2 cl pose.

Jeg lader mig gribe af energi i næste opvisning. 30 kvinder iført flotte kitenge opfører en dynamisk hakkedans. Lange køller symboliserer bønderes hakker. Deres bevægelser er hentet fra arbejde i mark, så det kender jeg allerede lidt til. Mens de danser og svinger deres køller, synger kvinder i kor, og publikum klapper taktfast til arbejdes faste rytme.

Jeg hvirvles ind i kvindeflok med tegneblok på højre arm og fedtfarver i venstre hånd. Streger udtrykker direkte indtryk fra den sansefulde oplevelse. Mens jeg danser af sted gennem gruppe af kvinder, river jeg de færdige tegninger af og lader dem falde som moden frugt. De trykkes ned i sand af bare fødder og blæses omkring af farverige kjolestoffer i fuld fart. Nær ekstase. Jeg glemmer alt om skam. Oplever momentær frihed til nærvær. Samler mine værker ind efter støv har lagt sig. De små kunstobjekter bærer præg af dansende kvinders hærkede fødder og afrikas røde jord. De er vidnesbyrd til energi, oplevelse og historie.

Sidst på dag. Først i kø. Unge mænd linet op til solodans. Alle dansere kender deres melodi på forhånd. Bestiller særlig rytme til egen præstation. Jeg kender intet, og beder mænd på skind at improvisere. Lilletromme slår an og stortromme sætter ind. Jeg springer frem i maneage som en kanin. Danser for Afrika. Danser for Danmark. Danser for en verden fuld af forskellige mennesker med fællesnævner. En verden fuld af angst. En verden fuld af kærlighed. Danser for at vise jeg tør. For at vise hvem jeg er. For at vise min dødelighed. For at vise mig selv, at jeg lever.

Masanja

Victoria har lært mig at tale. Jeg går lange ture i bakker. Besøger små gårde og hytter. Glad over at kunne en smule swahili som åbner døre og sind. Kontakt med de lokale er guld værd, og jeg mærker, hvordan jeg falder for Afrika. Hun er uimodståelig. Det samme gælder Victoria. Hun har gjort mig helt blød.

Kærlighed har ramt flere i kunstnergruppe. Leonardo har kvindetække og bejles så kraftigt, at han ofte må gemme sig for at få fred. Gurli gemmer sig også. Mest fordi hendes bejler er halvt så høj som hende og presser på for at blive gift. Lone er faldet pladask for en ung, muskuløs troldmandslærling og er væk med ham det meste af tid. På trods af de hårde kendsgerninger med 40 % AIDS blandt tanzaniere, er der vild gang i alles hormoner, og folk boller lystigt væk uden prævention. Vi er ikke plaget af fornuft.

Efter dags tøjvask, hvor jeg endelig har lært håndværk godt nok til at være til gavn, kommer Victoria snigende op til mig. Presser sig helt ind til mit bryst. Gør tegn til at jeg skal bøje hoved. Hvisker i mit øre: "Sisi tutembe kwa Kisessa." Jeg forstår og nikker. Vi skal gå ned til Kisessa sammen.

pc 4/10/12 18.12

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.12

Deleted: ,

pc 9/9/12 20.39

Deleted: s

Hun tager min hånd og trækker mig småløbende hen ad den røde jordsti. Hele vej til Kisessa leger hun kærligt med "sin mand" og gør mig glad. Hele vej derned møder vi folk med spande eller kurv på hoved. Børn på ryg. Cykler læsset så tungt med grene, at det virker umuligt. Børn sælger peanuts og tyggegummi fra vejkant. Altid peanuts og tyggegummi. Hvorfor tænker ingen på at sælge noget anderledes end de andre, tænker jeg flygtigt, og lader det passere. Vi befinder os i kontinent for "opportunistic business." Ikke opfindsomheds mekka.

pc 4/10/12 18.13

Deleted: ,

På marked opgiver jeg at forstå, hvad der bliver sagt. Der råbes og grines så højt og hurtigt, at jeg må give slip for at følge med. Victoria holder min hånd i et fast og beskyttende greb. Så sødt. Trækker mig fra bod til bod og bestiller stoffer. Når der skal betales, peger hun på sin mand. Mens jeg betaler, er hun allerede videre til næste bod.

Vi ender i et køligt lokale, hvor nogle mænd sidder bag deres symaskiner. Hun smider indkøbte stoffer på disk og lader sig måle op. Bagefter fortsætter vi på bar og bestiller pombe. Victoria finder en bænk med udsigt mod bakker bag by. Her i mørke kan ingen se os. Vi skåler "afria." Skål foregår ved langsomt at trække sin flaske fra bund af den andens op til top. Da Victoria når top af min flaske, og jeg når bund af hendes sorte øjne, mærker jeg blød hånd på hård bule i mine shorts. Fuck! Hun er mere direkte, end hvad jeg havde forventet.

Sol er forsvundet, så klokke har passeret 7. Vej tilbage foregår gennem mørke. Uden Victoria var jeg på herres mark. På stemmer i mørke fornemmes stadig livlig trafik. Flere gange høres støn fra buske ved vejside. Man aner jo hverken hvem eller hvad. Hun ser som en ugle, og trasker afsted i samme slentrende tempo som ved dagslys. Kun stjerner oplyser denne nat. Duft af jord og hud er så tyk, at det knaser mellem tænder. Kysser blødt og vidunderligt!

pc 4/10/12 18.13

Deleted: ,

I Bujora bliver Victoria opmærksom. Hendes far er vagtmester og sidder sikkert på lur et eller andet sted. Vi sniger os forsigtigt ned mod hytte og standser ved min dør. Der er larm oppe fra bar, og man fornemmer den vage duft af hamp. Der er gang i kunstnergruppe. "Hapa," kom her. Hun hiver mig væk fra bygninger og ind mellem træer. Skubber mig beslutsomt op mod en stamme og sætter sin stærke finger mod mine bævrende læber. "Shh!" Uden at tøve glider Victoria ned og åbner min gylp. Hendes hår er tæt og fast med en kraftig snert af hø. Hendes tunge smidig som en slange. Hvad jeg ikke har sluppet endnu glider endelig ud af kontrol, og jeg føler mig let som stjernestøv. Pludselig trækker hun mig ud, og ser op, som om hun har fået en lys ide. "Wewe Masanja!" du er Masanja! Nogle fortæller mig senere, at mit nye navn betyder "ham som er kendt."

Vores hytte er tom. Marianne må være til fest med de andre. Jeg lader lommelygtes kegle kærtegne nøgen, sort hud på hvidt lagen. Ser for første gang Victoria i fuld figur. Bryster trodser tyngdelov og peger mod loft, som om de har fået øje på noget uhyggeligt under tagbjælker. Jeg har set nok, slukker lygte og lader mørke komme os til undsætning. Hud er tyk og sej og let kølig efter svedtur fra gåtur. Mens vi kysser, synker jeg langsomt op i Afrika. Hengiver mig til kulturudvekslings ypperste disciplin menneskelig nærkontakt af første grad. Vores nærkontakt ender brat, da dør pludselig tegner den næmt genkendelige silhuet af frustrerede Marianne med sit spinkle gestalt og store krusede hår. "Gisp!" Hun forsvinder, så pludselig som hun opstod, men sætter alligevel en kedelig stopper for vores intimitet. Victoria klæder sig skyndsomt på. Forsvinder flov og forfærdet.

pc 4/10/12 18.14

Deleted: ,

Hærmyrer

Nat er stadig ung. Jeg føler mig lidt fortabt. Kravler i en sweater og går ud. Standser et øjeblik og studser. Hold kæft hvor er man langt væk fra Danmark.

På vej mod Bujoras bar hører jeg en underlig lyd. Sidder på hug. Forsøger at spejde i lys af stjerner med perifert syn. Ned ad hovedgade bugter sig en lang, smal skygge. Den kriblende lyd kommer stille og roligt nærmere. Nysgerrighed overstiger frygt. Jeg holder min position ved vejkant. Skygge er kun få meter væk. Jeg beslutter, at det er en kæmpe kvælerslange. Jeg har aldrig set en i det fri, og indstiller mig på en oplevelse. Holder vej og sætter fingerspidser i sand for at balancere, lydløs, urokkelig. Selvom forventning ofte leder til skuffelse, er det et fedt rush og synd at leve foruden.

Da skygge er lige ud for mig, ser jeg den er flad. Jeg samler en kvist op og prikker til den. Den standser bevægelse i et brat ryk. Uhyggeligt stille. Så angriber skygge kvist. Jeg flår hånd tilbage med et hvin. "Hærmyster! Fy for satan!" Det eneste jeg husker er skrækfortællinger fra biologi om, hvordan hærmyster kan fortære en okse på no time. Forestiller mig ligbleg dansker skrællet af tusinde små insekter, inden jeg får talt til 7.

Da myrerhær har slået kvist forsvarligt ihjel, genindtager den sin slangekamouflage og fortsætter sin bugtede bevægelse videre ned ad hovedgade. Jeg går over for grønt og møder de andre under den ensomme pære. Marianne smiler lumsk. De ved det allerede og griner i kor. Nyttter ikke at skjule noget for nogen i Bujora. Jeg skifter emne før det tages op og fortæller om møde med punkteret myreslange. Eventyr i eventyr i eventyr.

Kryb og kønshår

Selv om sol brænder fra klar himmel, er der mørkt og skummelt i Bujoras lortehul. Kun et lille vindue øverst oppe lukker en smule lys herind. Stank er ulidelig. På væg sidder firben og venter tålmodigt på, at jeg går. Det kunne jo være der faldt en godbid ved siden af hul! På venstre væg, hvor man kunne forvente en rulle toiletpapir, hænger en hylde med en lille skål vand. Heldigvis kan man ikke se farve i mørke, men der skal ikke megen fantasi til at male det brunt. Jeg nægter at stikke klør fem i det fælles vandbad, og må ofre endnu sok på at rense min fornemme røv. Det værste gør det slemme til det bedste.

Jeg klør i skridt og har identificeret kløes synder. Det lille, sorte møgdyr hager sig fast i den tynde hud mellem kønshår og holder sin flade krop tæt med spidse fangearme forsvarligt boret fast i mit legeme. Det afbrudte knald med Victoria, har givet pote(r). Efterhånd som jeg skiller hår, opdager jeg en mindre ZOO, af lignende møgdyr. Har medbragt saks, skraber og beslutsomhed. Så er det bare at gå i krig.

Totter fra saks daler i hul, så der ikke efterlades bevismateriale for næste toiletgæst. Ingen behøver kende til mit skridts tilstand. Endelig er alle bæster blottet for mit rædselsslagne syn. Jeg prøver at nappe dem med to fingre, men de holder godt fat, de små sataner! Skraber er mere effektiv end negle. Efter hvad der synes som en evighed, er jeg glat som en baby og ren som en engel. Jeg fylder 30 i dag. Det er første gang med barberet skridt. Første gang med fladlus. Der er mange måder at huske sin fødselsdag på. Happy dirty thirty!

Safari

pc 4/10/12 18.14

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.14

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.14

Deleted: Elisabeth

pc 4/10/12 18.14

Deleted: zoo

Ligesom mange navne fra Tarzanlitteratur så lurer dette sprog ubemærket i vores danske ordforråd. Safari betyder ”rejse” på swahili. Vores rustetur tværs over Tanzania oplever jeg i sekvenser. Skilsmisse med Victoria tynger voldsomt de første 300 km. Derefter letter kærligheds tåge. Jeg kan hverken forklare hende, hvorfor det er så svært at inviterer hende til Danmark eller mit problem med fladlus. Hun vil med og forstår ikke mit afslag. Efter en hel del spektakel slår hun over i lydløs mode og giver sig til at surmule. Hun nægter at vinke farvel, da vi forlader Bujora. Hvorfor skal noget så godt ende så trist?

Skyld begynder endelig at smuldre, og jeg vender min opmærksomhed mod vores ongoing safari. Serengeti park er den voksne udgave af Københavns ZOO. Nu med løbende giraffer. De springer for liv i slow motion for at undgå vores sindsyge chauffør. Meget smukt syn, iøvrigt. Han lader sig ikke råbe op af 24 skræmte passagerer, som er blevet nervøse efter at have passeret adskillige væltede busser i de dybe grøfter. Er helt oppe at køre over den fine mekanik. Tænk at den faldefærdige bus kan presses op over 100 på grusvej!

Først da Selma Østers får den geniale ide at vifte nogle dollars foran ham slækkes der på speeder. Chauffør foreslår kort pause, og vi kravler lettede ud fra vores trange siddepladser. Midtergang er fyldt med kunst og tag stablet med kufferter. Bagage kræver al den ekstra plads som ligger udenfor vores kroppes udfordrede masse. Det har været lidt af et mareridt, men vi lever endnu, og bus har på forunderlig vis undgået ulykker, selv om vi måtte op på to hjul ved flere lejligheder.

Tidsskema er stramt som en Amerikansk Greyhound. Lidt overraskende på disse breddegrader! 10 minutter til smøger og pis. Jeg ryger ikke, og får lidt mere spillerum. Bevæger mig bort fra sydende bus, cigaretter og slap smalltalk.

Behageligt, blødt sand under svedige sandaler. Bagende sol over isse. Hvor kan man tisse? Finder stille plet ved bred af en sø. Skjuler mig bag busk og lader mit vand. På den anden side står en hanelefant og basker fredeligt med store ører. Sikke et syn! Her er chance for at nappe nogle rigtige safarifotos. Jeg fisker mit kamera op, stiller skarpt og fanger stolt kolos i Nikon's lukke. Der er magi i luft og tid punkterer.

Pludselig når en irriterende lyd igennem. Den sindsyge chauffør skriger som en gal og vifter med begge arme. De andre er allerede på plads, og så gælder det jo om at skynde sig. Minder mig om gruppepres fra flysekvens i Heatrow. Minder også om indledning til ”En flygtning krydser sit spor,” hvor fabriksarbejdere skynder sig til arbejde og de samme syv kommer for sent, hver dag. Uanset hvor fjernt fra Danmark er jeg forfulgt af mig selv, min kultur og en bus fuld af tåber.

Mens jeg trasker tilbage, bliver chauffør vildere og vildere. Det virker totalt overdrevet, og jeg sænker fart yderligere i ren trods. Da jeg når trinbræt må Thor og Mark stå imellem, så jeg undgår de flyvende næver. ”What's his problem?” Selma griber mig i skulder og peger ud af vindue. På den anden side af ”min busk” står en vandbøffel og stirrer mod os med et ondt udtryk. Den havde bogstaveligt talt åndet mig i nakke, mens jeg knipsede løs mod elefant. Det var altså ikke ren magi. Jeg mente nok, at luft var lidt tung og fugtig. Selma fortæller. ”Sidste uge blev en Oxfordstuderende ædt af krokodiller ved samme sø. Bøffel er savannes farligste dyr,” understreger hun. ”Den har et voldsomt temperament! Du er bare skide dum og heldig, Lars! Du har stået mellem en bøffel, en sø fuld af krokodiller og en hanelefant!”

pc 4/10/12 18.15

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.16

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.16

Deleted: ,

Chauffør har prøvet at fange min opmærksomhed, for at få mig ud af farezone. Da bøffel dukkede op, blev det for meget for ham. Han var allerede stærkt påvirket af sidste uges Oxfordstudent, som han så blive hevet ned i vand. Han ønskede ikke at miste endnu en betalende turist og få et dårligt ry. Jeg foreslår Selma, at chauffør selv udgør en langt større trussel overfor sine passagerer med sine manglende køreegenskaber end park's dyr. Hun undertrykker et fnis og puffer mig tilbage til min plads. "Slap nu af, Lars, og nyd din safari." Bus sætter i gear og efterlader hidsig støvsky i bagrude. Der bliver ikke flere pauser i Serengeti.

The Silent Tribe

Safari fortsætter øst i punktform. Strudse i flok. Aber i leg. Børn i hver eneste støvede by sælger stadig tyggegummi og nødder med spinkle arme gennem åbne ruder i vores bus. Over os de evige marabu storke.

Masaikriger prakker mig et tæppe på ved kant af Ngorongoro krater. Vi får ikke tid at bevæge os ned til den berømte savanne, som ifølge sagn er vores vugge, men jeg får vekslet et par ord med den høje fætter. Den "komet" som slog hul i jord på dette sted bar de første mennesker, forsikrer han mig. Jeg vælger et rødt tæppe med tynde blå og hvide striber. Masai tæpper produceres i Kina. Det syntetiske stof har en særlig evne til at holde krop varm i kold nat under åben himmel, og så ser det fortræffeligt ud på de stolte krigere.

pc 4/10/12 18.16

Deleted: ,

Han fortæller mig, at han er uddannet som advokat på Oxford University. Kæmper for at vinde deres jagtmarker tilbage gennem ret's vej. Stat har gjort krav på alt og forbudt jagt af storvildt. Han er selv ikklædt rødt tæppe, spydspids af bilfjerder og sandaler af bildæk. Måske er det ikke et tilfælde med de mange biluheld langs den støvede landevej? Tænder funkler hvide og stærke. Øjne lyner intelligent. Han er høj og smuk. Det er ikke den sultne tigger som taler, men Afrikas stolthed. Ser ikke hvorfra han dukker op i "middle of no where." Ser ikke hvorhen han forsvinder i næste nu. Efterlader bløde bakker af grønt græs. Jeg spejder forgæves efter røde pletter. Bus dytter. Jeg må hellere skynde mig. Safari fortsætter for fuld fart.

Veltrimmede kornmarker så langt øje rækker. Vi triller forundret forbi tidligere præsident Nixons afgrøder som udgør en skarp kontrast til lokale bønders udmagrede marker. Usselt motel med ussel mad i ussel, støvet landsby. Jeg køber en pakke tyggegummi og en pose nødder.

Vi gør ophold i Arusia og nyder dansk luksus oase på MS. Udstiller resultat af workshop i Bujora som en ydelse mod økonomisk støtte fra MS Danmark. Noget for noget. Deres fine lokaler egner sig ikke til primitiv kunst, så vi laver en ophængning i haves eksotiske urskovsbeplantning. Malerier pryder træer som farverige sydhavsfrugter. Det ser forfærdeligt ud men tilfredsstillende deres ønsker, og bestyrelse virker begejstret.

Det godt for kunstnergruppe at strække ben og slappe af på velplejet plæne under palmers behagelige, blå blade. Lone kissemisses med sin unge troldmand som er slæbt med fra Bujora. Der er nogen som kan. Jeg fortryder et øjeblik at have efterladt søde Victoria. Kommer i tanke om mine fladlus, slår det hen og tegner nogle portrætter af de andre kunstnere isted. Marianne danser rundt for sig selv og nynner småtosset. Gurli og Sally sludrer i en skygge. De to Kenyanske kunstnere

vandrer omkring i lange hvide bukser, rene skjorter og religiøse samtaler. Insigter sommer. Alt ånder fred og idyl.

Aften i Arusia. MS's værter byder på god mad, sprut og erotisk dans i topklasse. Hold da kæft hvor kan de vrikke! Skatteydere derhjemme skulle bare vide! Derpå er der film. En amatørfoto fra Arusia har været i Danmark med et kamera. Film hedder: "The Silent Tribe." Dokumentar om den danske stamme set gennem en nysgerrig Tanzanialinse. Historie rammer lige i mellemgulv. Det er rystende, at genkende sig selv udefra. Hvorfor bor i alene? Børn i vuggestue? Forældre på alderdomshjem? Solbadning sydpå? Stille stimer af travle rejsende i busser og tog. Hvorfor er der ingen som taler eller synger? Hvad har I gang i? Spørgsmål som vender vrang ud på velfærdsstat og danske værdier. Har vi det egentlig så godt, som vi bilder os ind. Er danske lykkelige? Hvorfor er vi så stille? Hvorfor er der ingen som synger? Keder vi os, eller er vi bare bange?

Vi er fodret og har sovet på blød madrass. Amen! Halvvejs gennem Tanzania og still alive. Klar til at fortsætte safari. Kunst og kufferter pakkes og svedig kunstnergruppe presses på plads i hårdt prøvet bus. Vi fortsætter ad hullet jordvej mod det Indiske Ocean. I Dar es Salaam indlogeres vi på et skummelt hotel i en skummel bydel. Masaivagter bærer bue, pil og spyd. Det siges, at de ikke sover. Hviler med lukkede øjne og åbne sanser. Uanset fup eller fakta, er de andre stammer bange for Masai, så det virker. Vi kan ikke ønske os bedre beskyttelse – fra who knows what?

På Galleri "Nyumba ya Salaam" er vi i gang med at hænge den sidste og vigtigste udstilling. Over kant på mit medicinmandsportræt ser jeg Lone tale med en kraftig, hvid kvinde i rød dragt. Hendes blonde hår er sat op i en knold. Hendes holdning afslører et magtfuldt menneske på hjemmebane. Kvinde i rød går videre og taler med de andre kunstnere. Peger ivrigt på forskellige værker som straks pilles ned og sættes til side.

"Goddag, jeg hedder Helle, og arbejder for MS i Dar," siger hun, da hun når min stand. Hendes hånd er blød og fugtig, ligesom alt andet i den kogende kysthede. "Hvad skal du have for dine malerier?" Vi er alle sammen presset økonomisk, da vores sparsomme fondsmidler røg i forkerte lommer et sted undervejs. Vi må selv spytte i kasse for at komme hjem. Stemning er rimelig negativ, når samtale falder på penge. Helle kender vist vores situation, for hun giver et latterligt lavt bud og køber en masse for ingenting inden fernisering. Vi sælger alle sammen ud. Jeg gemmer nogle tegninger som minde og stikker Helles beskidte sedler i mit tomme pengebælte. Så bliver medicinmand Mosha alligevel i Afrika.

Jeg er træt. Afrika svimler for mine øjne. Efter et forpustet ophold i Nairobi letter vi endelig og flyver hjem til "The Silent Tribe."

Brændte minder

Alle mine fotoalbums står stablet i en totem på det lave teaktræs kaffebord som jeg samlede op af en container, efter jeg var flyttet ind i atelier. Jeg sidder i den grønne lænestol som sædvanlig. En tryk bastion. Armlæn er så slidt nu, at det gamle halm stikker ud og drysler landmandsagtigt på det mørke trægulv. Ét efter ét går jeg mine minder igennem og afmonterer hvert eneste foto fra de mange albums som har fulgt mig gennem tykt og tyndt. Dropper affotograferede øjeblikke i sort sæk og tomme albums i hvide flyttekasser. Negativer ryger samme vej.

pc 4/10/12 18.17

Deleted: ,

Sol reflekterer fra forladt fabriksbygning overfor. Sender genbrugsstråler gennem tilsandet terrassevindue. Bader ansigt i det blege, kølige lys med pletter af skygge som fregner. Der spilles ingen musik på mit anlæg. Kun lyd af iturevet papir. Mine slidte jeans får mørke pletter. Jeg græder.

Handling udspringer fra møde med mand på den mørke bar i Kampala. Hans billedrige hukommelse på trods af mangel på dokumentation. Eller på grund af? Ville jeg kunne befri mine minder ved at bortskære de fotografiske objekter som binder hukommelse op på frosne begivenheder?

Min private handling gødes af udvikling i vores samfunds virtuelle verden. En udvikling som har ledt os vild i en urskov af dokumentation. Fotos og dokumenter kræves i højere grad end nogensinde til at redegøre for individets fysiske eksistens. Tendens er eksploderet med internets indtog og hviler sin hovedvægt i centrum af hvert eneste, menneskelige hjerte. Hjerte rimer ikke længere på smerte men på bevisbyrde. Det er ikke nok at leve. Det skal kunne bevises! Ikke blot overfor myndigheder. I den grad også overfor én selv. Den som ikke dokumenterer sin gøre, og færde har ingen fortid. Den som ikke kan dokumentere en fortid, har ingen fremtid. Den som er uden fremtid har ingen værdi på disse breddegrader. Her høstes ingen respekt for historiefortælling. Ingen respekt for kvalitet, godt håndværk og hårdt arbejde. Kun dokumentation belønnes. Jeg dokumenteres, derfor er jeg.

Generelt tænder jeg på at være Rasmus modsat. For at mærke liv er jeg nød til at skabe modstand. Jeg løber hellere hoved mod væg end at agere medløber blandt medløbere. Hvis det er nemt, bliver det hurtigt for nemt. Hvis der er modstand og det er svært, så må jeg anstrenge mig. Først der bliver det interessant. Først der udvikler jeg mig.

Det er med fuldt overlæg, at jeg destruerer det materiale som er nødvendigt for en karriere som professionel kunstner i den første verden. Jeg hungrer efter virkelighed. Sammenhæng. Overblik. Møde med den tredje verden mindede mig om, at vi er kørt fuldstændigt af spor i Danmark. Vi ser ikke vores vej for bare asfalt. Det er nok at skyde over mål, hvis man agter at forandre et helt samfund, men det er stadig muligt at forandre sig selv ved at ændre sine dårlige vaner.

Jeg håber at kunne befri mine minder, ved at destruere de fotos som binder dem. At erstatte punktvis hukommelse med en flod af minder. Billeder fra fødselsdage, højtider, rejser, kunstværker, kunstudstillinger. Mindeværdige objekter og begivenheder samt billeder af fjollede ansigter og ligeegyldige postkortsmotiver. Fælles for fotografisk dokumentation er, at den fanger udvalgte øjeblikke i et evigt nu og overblænder derved mellemtider fra linseåbning til linseåbning. Meget sigende har jeg ingen fotos af det første kys! Smager det stadig på mine læber. Sådan vil jeg have det. Sådan ønsker jeg at huske hele mit liv.

I Gøgereden klumper gæster sig sammen for at vidne offentlig afskaffelse af privat identitet. Jeg har hældt mit liv ud i en stor tinbalje. Mens jeg pøser vand over billeder og negativer med en grøn vandkande, går der et gys gennem forsamling. Hvordan kan han gøre det? Da jeg vender mig om for at stille den tomme kande på fætters kommode, stjæler pastor Bastian en stak fotos og stikker dem i sin lomme. Jeg opdager det ikke. Først et par måneder senere stjæler dem tilbage og brænder dem af. Intet er gjort, før det er fuldbyrdet.

Efter min performance tager jeg balje med ned på DSB's banelegeme bag Sønder Boulevard. Der, blandt bunker af grus og stakke af svælger, tilføjer jeg tændvæske og stryger en tændstik. Flammer

pc 4/10/12 18.17

Deleted: n

pc 4/10/12 18.17

Deleted: n

skyder op og en sort sky søger til himmels. Det er svært at brænde fotos. Materialet smelter sammen i blokke. Må konstant skille fotos ad med en pind, for at sikre at alt bliver brændt.

Min heks hjælper med afbrænding og støtter mig i overgang fra levende død til dødelig alvor. Hun vidner min handling i tilfælde af, at jeg selv forsvinder og ikke vil være i stand til at være sikker på om det skete eller ej. Fra i dag er jeg dømt til det tvivlsomme liv i kød og blod! Jeg håber at blive genfødt som et levende væsen, men kan ikke være sikker, da det jo ikke dokumenteres.

pc 4/10/12 18.18

Deleted: ,

Sindssyg glad

Daddy ringer. "Der er brev fra Viktor," siger han. "Jeg kommer ind til København og tager det med." Viktor har ikke haft min evigt skiftende adresse, så han sender det til Daddys faste.

Vi mødes i Cafe Guggenheim, på hjørne af Jagtvej, til kaffe og sladder. Daddy fortæller, at han har godt gang i sine stensulpturer oppe i Tisvildeleje. Det hele begyndte med skilsmisse fra Mummy i 81, men den historie kender jeg jo til hudløshed. Første skulptur var et hjerteformet fuglebad, så dybt at en skovdue ville drukne, hvis den tog det i brug. Det blev hugget med træmejsel i granit. Senere er Daddy skiftet til professionelle stenredskaber, og nu kører det derudad med skulpturer i lange baner. Hvad Kræmmer senior mangler i kunstnerisk uddannelse opvejes af en hård arbejdsdisciplin efter et langt liv på fabrik.

Der begynder at ske noget for Daddy med store kunstforeninger og mindre gallerier. Samtidig opsøges han af virksomheder og private som ønsker en solid investering i kunst. Typisk dansk at kunstsamlere prioriterer de tykke, tunge eller tidskrævende værker. "Så får man da noget for pengene." Daddy insisterer på, at det ikke er kunst, så han døjer ikke med samme nøkker som sin søn. Det tillader også en fordelagtig prissætning, som gør det nemmere at sælge. Al opmærksomhed tæller, og han er glad, så længe folk roser hans værker. Daddy er et følsomt gemyt som ikke tåler kritik og samtidig soler sig i smiger. Det er nemmest at tale ham efter mund. Han er nu også blevet rigtig dygtig med sit håndværk, så det meste ros er ærligt ment.

pc 4/10/12 18.19

Deleted: ,

Viktors brev er overbemalet og ligner et fund fra fjern fortid. Sådan virker Vancouver også efterhånd. Der er gået tid, siden jeg forlod mine sørgelige ruiner. Åbner konvolut med skaft af en teske og folder Viktors sirlige skriblerier ud på cafebord. Først nu går det op for mig, at dette brev er sendt fra Polen og ikke fra Canada. Han skriver fra et sindssyghospital!

Her er den korte version. Viktor rejser til Sydpolen iført kutte. Russisk ortodoks kirke inviterede ham og betalte hans rejse. De skal fejre ét-års-dag for oldefars kanonisering. Viktor får til opgave at udsmykke kirkesal med en installation. Han involverer landsbys beboere i sit kunstprojekt. En svær opgave at formidle videre til en flok bønder. Giver dem hver en flise på kirkegulv, hvor de kan udtrykke sig indenfor Guds begrænsede frihed. Det er en umulig opgave at få folk til at forstå. Han forestiller sig at trække røde snore fra de færdige kunstværker på hver flise op til vindue i gavl. Det skal se smukt ud.

pc 4/10/12 18.19

Deleted: hans

Polsk fjernsyn følger den gale kunstner i tykt og tyndt. Han bliver grebet af oppisket stemning og glemmer at spise og drikke. Det er meget varmt den sommer. Han bliver udmattet, og må til sidst bæres rundt. Han kan ikke længere tale og dirigerede sine hjælpere ved at pege. Det bliver for meget for Viktor.

pc 4/10/12 18.20

Deleted: tte

En morgen finder han det nødvendigt at forlade det ufærdige værk. Han vandrer op i bjerge, hvor han må have fået sin stemme tilbage, for han begynder at prædike for folk. På et tidspunkt må han krydse en flod. Tager sin kutte af. Begraver den under en sten, og fortsætter som Gud har skabt ham. Ikke alle bjergfolk er lige begejstrede for hans nye look. Efter et forgæves forsøg på at omvende en munkeorden på et højtliggende kloster, bliver han indhentet af polsk politi. De giver ham en kanyle i ryg. Han vågner op på den lukkede i Warszawa.

Skyld. Som så mange gange før. Skyld har fulgt mig siden min barndom. Jeg husker ikke, hvornår jeg pådrager mig mit skyldsyndrom. Måske det kan hjælpe at vide. Måske skyld kan afværges, hvis jeg opdager, hvorfra den kommer. Hvem der gav mig den i første omgang. Hvis skyld det er. Måske jeg kan dræbe det svin. Få afløb. Få hævn. Men jeg husker det ikke. Må smage min most og fordøje min kost. Måske er det alligevel min skyld, at Viktor endelig er blevet sindssyg? Det var jo min ide med vores kutter.

”Kære Viktor,” bliver til et længere brev. Jeg inviterer ham naturligvis til København. Skyld fører til undskyld. Måske kan jeg frelse min ven og mig selv i samme hug. Give ham den opmærksomhed han har savnet. Yde det offer jeg skylder. I mit brev prøver jeg at tegne et billede af min situation. Bor ulovligt på fællesatelier. Fattig. Lettere nedtrykt og bitter. Han vil sikkert forstå. Han vil sikkert blive glad. Jeg savner ham også. Han vil sikkert komme.

Tid går, og Viktor kommer. Det er hen mod aften men stadig lyst. Bredgade er tom for mennesker. Jeg tager bus nummer 5A og går resten af vej ned til færgeleje. Polensfærge er allerede ankommet. Folk strømmer ud på gade. Viktor skiller sig klart ud fra det vandrende færgetræk. Allerede på afstand fornemmer jeg et problem. Det står ikke for godt til. Hans gang er for tung. Arme hænger livløst langs side, og han bevæger sig sky langs husmur op ad fortov uden at se mig. ”Over here buddy!” kalder jeg muntert. Han standser og løfter sørgmodigt ansigt fra fortov. Misser med trætte øjne og fanger endelig mit blik. ”Hi, Lars. Suk”

Vi tager bus 16 til Gøgereden. Viktors krop er svulmet op. Han lugter af medicin. Hænder ryster. Øjne genskinner Vesterbros lys uden modstand. Uden lyst. Ubarberet. Usynlig. Vi ankommer i tavshed.

Mens Viktor bruser, sætter Georg te over og tænder ét af tre stearinlys i den trearmede. Over te taler tre mand til sol kaster sine første stråler gennem bladtunge elm på Sønder Boulevard. Selskab har hjulpet en smule. Viktor går til ro med et beskedent smil.

Rest af uge sover Viktor på gulv i Sigurd. I dagtimer maler jeg på stort portræt af min polske ven. Vi efterlader ingen synlige spor fra ulovlig overnatning. Alligevel fornemmer Sigurds kunstnere min situation. Der hviskes i kroge. Skules og skulkes. Hentydes og anes. Ingen konfronterer mig direkte, men det står klart, at man ikke bryder sig om min livsstil. Fucking cowards!

Jeg vinker farvel til en glad mand. Viktor forsvinder fra færgeleje med fornyet energi og tro på en fremtid. Plan er at få ham overflyttet til Vancouver. Ophold på Warszawas lukkede er ved at tage liv af ham. Heldigvis er han fuld af nyt håb og gammelt tålmod. Der skal nok gå.

Mit portræt af Viktor sælger jeg til et mikrobiologisk forskningscenter, hvor de forsøger at bygge det nye menneske med kunstige DNA. Så kan de jo bruge ham som model.

pc 4/10/12 18.20

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.20

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.20

Deleted: fornyet

Islands Brygge

Tilbage på Sigurd finder jeg en maskinskrevet seddel. Indkaldelse til møde med bestyrelse. Intet emne. Ingen afsender. Det er ikke svært at regne ud.

Tirsdag eftermiddag. ”Hej, venner!” Sigurds kernegruppe sidder klar ved køkkenbord. Ansigter i alvorlige folder. Jeg snupper en nescafe og sætter mig for bordende. ”Hvad drejer det sig om?” Tavshed. Lene bryder stilhed. Skyder sin pande lidt frem, så hun bedre kan se mig over læsebriller, mens hun præsenterer den kollektive anklage. ”Man må ikke bo på atelier. Det er ikke noget personligt. Sådan er regler bare. Bestyrelse har besluttet at opsiges dit lejemål. Du får en måned til at finde noget andet.” Jeg ser på Lene. På René. På Martin. På Paul. På Susanne. På Simone. Og på min plads hvor lærreder og pensler står ophobet efter en lang og aktiv periode. Jeg kikker og ser, hvad jeg altid har set, når jeg kikker. En væg af anonymitet bag en skov af angst. Det er sgu synd for dem. Og for mig. Og for sammenhold. Solidaritet kunstnere imellem. Storslåede drømme som gang på gang må lide stråød for at tilfredsstille den umættelige tørst efter hævn. Hævn over de tab man selv brænder inde med, fordi alle kaptajner skal ned med deres skude, hver gang den synker. I Danmark er hver sin egen kaptajn. Vi tåler ingen overlevende. Ingen levende overhovedet.

”OK. Så må jeg hellere komme i sving.” Forsøger at lyde ligeglad og upåvirket, men jeg ved mine øjne hvisker ”røvhuller.” Rejser mig med et høfligt smil. Går over på min plads og begynder at male. Må finde noget andet. Life moves on.

Damper afsted på stjålen cykel. København bobler af muligheder og bitter erfaring. Kul og syre. Lander på Islands Brygge, hvor jeg ikke har sat mine fødder før. Der går eventyr i det, når nye arealer udforskes. Jeg glemmer heldigvis nemt og fortrænger hurtigt min skuffelse over kolleger på Sigurd. Er på udkik efter en ny start.

Der er noget tiltrækkende ved det rodede industri kvarter langs havnefront. Vand og beton. Ukrudt slår revner på ruiner af gammel industri. Rust og uldhatte. Skødehunde og gale katte. Havnebassin er sørgeligt tomt for trafik. Den saltholdige fugt emmer minder om en svunden tid med travl handel og indædt strid. En eller anden idiot har blokeret Københavns havn og slået al liv ihjel.

Drejer til venstre ad Sturlasgade. Stiger af cykel på Kigkurren. Der hvor vej ender. Følger et par langhårede, identiske fyre ind ad en port og parkerer i baggårds cykelstativ. ”Sted hedder Sputnik,” siger den ene tvilling, da jeg spørger, hvor jeg er. ”Tidligere Eigens Ballroom.” De forsvinder og jeg ser mig lidt omkring.

Bygning rummer adskillige øvelokaler, en koncertsal og en bar. Nederst bor en kunstmaler. Ovenpå bar en anden. Ellers er det kun musik. En åben dør i venstre fløj tilkalder min opmærksomhed. Jeg tager det som en invitation. I et højloftet rum på første sal møder jeg en mager kvinde i 50'ere. ”Karin,” præsenterer hun sig, og ser mig an gennem røde læsebriller. Sammen med hendes sorte jeans og mørkebrune sweater giver hun mig det indtryk, at vi har at gøre med en kommunalt ansat intellektuel projektmanager. Bang on! Karin er flink og imødekommende med et kontrolleret ydre og et snotforvirret indre som afsløres ved kontors kaotiske tilstand. Der er ikke plads til så meget som en blyant mellem imponerende papirbjerge på hendes skrivebord.

pc 4/10/12 18.21

Deleted: ,

pc 4/10/12 18.21

Deleted: ,

Uden tøvlader jeg "Lars" føres videre. Inden jeg forlader bygning, har vi skrevet kontrakt. Atelier på første sal er 100 m². Ét stort rum. 5 meter fra trægulv til gipsloft. Egen terrasse. Inde i det store rum er bygget et mindre, lavloftet rum med plads til lager på "tag." Det lille, mørke rum egner sig godt til soveværelse for uopsigtsvækkende, ulovlig beboelse. I entré er anlagt nyt badeværelse med brus. Pris på kr. 2.500 er fire gange den på Sigurd, men det store atelier er et fund til de penge.

Desuden skal jeg først betale i næste måned! Jeg kalder fætter over mobil, og vi mødes på Sigurd. Pakker fatters røde varevogn og flytter al min kunst til Bryggen inden sol går ned. Sætter kaffe over. Trækker to bløde stole op på en lille forhøjning foran vindue. Den grønne og den røde. Vi indvier nyt lokale i ædruelig skål!

Liv

Sidst på måned. Første husleje falder om et par dage. Jeg sidder i den grønne lænestol og stirrer på regn som driver ned af vinduesparti mod terrasse. Det tager tid at falde til. Den sidste uge har jeg arbejdet på de første malerier i det nye atelier. Stil skifter med omgivelser. Rums størrelse kræver større værker. Kraftigere farver. Bredere penselsstrøg. Mere bevægelse. Det er spændende, hvordan fysiske rammer producerer psykisk respons. Gennem kunstner udtrykkes dagligdags indtryk uensureret og direkte i abstrakt formsprog. Genkendeligt for den som forstår at analysere og fortolke. Nonsense for den som ser nonsense. Bedst for den som ikke kræver oversættelse til andet sprog end det talte – farve, kontur, bevægelse.

Alligevel presser penge atter på og slår hul i min fantasi. Gode ideer siver ud og forsvinder i almindelig frustration. Jeg har ikke haft kræfter til at sælge kunst oveni flytterod og indretning. Mangler knap 1000 kr. for at det hænger sammen. Mat. Ugidelig. Tom.

I det samme banker det på dør. Det er første gang, det sker. Måske en fejl. Nogen er vel gået forkert. Jeg trasker over og åbner for en høj, rødmosset og lettere babyfed pige med blond rasta og stor, drivvåd islænder sweater. "Hejsa! Jeg hedder Liv!" Hun stikker en kold og våd hånd i min og inviterer selv sit muntre gemyt indenfor. Jeg lukker dør efter pige og følger undrende efter.

"Wow! Er det dit helt alene?" Liv går rundt mellem halvfærdige malerier og sluger det hele med sultne øjne. Vender sig på hæl og ser pludselig alvorlig ud. "Tager du imod elever?" "Øh, det har jeg ikke rigtigt overvejet," svarer jeg forsigtigt. "Jeg er på den Frie Ungdomsydelse," fortsætter Liv. "Københavns kommune betaler!" Pludselig vågner jeg af min døs. Back to reality. Reagerer promte. "Du kan få en læreplads, hvis du betaler min husleje! Kr. 2500 om måneden." "Top!" Liv rækker frejdigt hånd ud på ny, og vi indgår aftale. Drikker pebermynte te. Sludrer. Siger på gensyn til den første.

Sætter mig atter i grøn lænestol. Stirrer atter på regn. Det ene øjeblik flad. Det andet øjeblik på den grønne gren. Sjovt at fremmed pige pludselig kommer ind og redder mig ud af lommesmerte. Sidste måned kæmpede jeg for lille husleje på ussel plads i fællesatelier. Nu sidder jeg gratis i ren luksus. Får endda den udfordring at skulle undervise. Dråber fortsætter ned langs vindue. Jeg læner mig tilbage og driver med.

Det går godt med undervisning. Jeg finder på forskellige grænseoverskridende tegneøvelser. Liv løser opgaver tilfredsstillende. Liv udvikler sig. Jeg udvikler mig. Kunst udvikler sig og får ny saft gennem nyt fokus. Jeg tror almindelig skoleundervisning ville kvæle min inspiration. Denne form

for personlig one on one indlæring, derimod, er ren energi. Both ways. Liv får mig til at sige ting, jeg ikke vidste, jeg vidste. Lidt som min tid i kutte, hvor jeg kunne prædike på kommando, hvis jeg blev spurgt. Liv gør mig til lærer ved at stille de rigtige spørgsmål. Jeg føler ansvar og formål. Gode følelser i en meningsløs tilværelse. Det smitter af på mine egne værker. Når Liv forlader atelier, går jeg straks i flæsk på egen produktion. Maler og tegner som besat. Løber rundt på gulv for at fange ideer inden de fordufter. Spyder dem som sommerfugle i mine notesbøger. Skriver notater en mas og slår store værker op på genbrug til små penge. Værksted er for længst indviet. Jeg savner intet og ingen. Life is simple. Føler mig i mit es.

Solgt

Livs sidste lektion består i at sælge sig selv. ”Kom, lad os gå ud og se, hvad Islands Brygge byder på af salgsmuligheder.” Selvsikkert drejer jeg til højre ad Ateliervej med Liv i hæle. Kikker op efter tegn på velstand og får øje på et flag med virksomhedslogo. ”Hvis de har råd til et flag, har de vel også råd til kunst. Lad os bare prøve.”

Ringer på dørtелефon og bliver budt velkommen til ”Datakontoret.” Træder ind i en reception på fjerde sal. ”Hvad drejer det sig om?” spørger en midaldrende, kvindelig sekretær. ”Det drejer sig om penge!” svarer jeg, og beder om at tale med deres direktør. Liv undertrykker et fnis og holder maske. Dør går op, og en rigtig direktøragtig direktør kommer os i møde. ”Mads Videbæk” siger han, og tilbyder en stor, blød hånd med tæt, mørk manke på overside. Isse er skaldet, men til gengæld er overlæbe dækket af et kraftigt overskæg. Something lost something gained. En sparsom rand af tæt, mørkt hår vidner om, hvad der engang var. Bag stålbriller stråler varme, venlige øjne. Hr. Videbæk er vist helt i orden.

Det går godt for direktør. Han har sadlet op og ridder på en bølge af ny og forunderlig ”dot-com” industri. Har overskud på alle planer. Lytter interesseret til mit forslag om kunst på vægge. Hvorfor ikke? Vi forlader kontor med en aftale om total udsmykning og trasker tilfredse tilbage til atelier.

Værker hænger en måned. Jeg kommer for at hente dem med et håb om at sælge et maleri eller en tegning. Mads Videbæk træder mig i møde med samme venlighed som sidst. Vi sætter os på hans kontor med en imponerende udsigt over Ballonpark og Amager Fælled. Herfra kan jeg se heks’ s hus.

Direktør fortæller om sig selv. Sin tid i Tibet. Sin interesse for kunst og kultur. Kunders og ansattes anerkendelse af mine værker i hans gange på tredje og fjerde sal. ”Jeg har et tilbud,” siger han pludselig. ”Take it or leave it.” Jeg lytter. ”Hvad siger du til at sælge det hele for det halve?” Det føles helt rigtigt og jeg accepterer. Vi laver en hurtig deal. Datakontoret beholder det hele og betaler mig månedsløn ét år. Jeg takker og går. Føler mig solgt.

Lettelse uden grænser. Jeg er ved at eksplodere af begejstring og må dele glæde, inden den flår mig i stykker. Krydser mudderpletet fodboldbane ved Ateliervej og træder gennem tjørnetræer ind i Ballonpark. Denne lille enklave af rødmalede træhuse blev bygget til luftvåbens ballonflyvere. Nu bor farverige folk til billig leje på primitiv vis. Ingen fjernvarme. Ingen isolering. Fællesbad. Sted er selvfølgelig super hyggeligt!

Banker på hos heks Saba. Kom in my darling. Saba tager sødt imod som altid. Det buldrer behageligt i brændeovn. Vi kravler op på skunk. Sidder på fåretæppe og drikker italiensk kaffe med varm mælk. Hygger med ånder under bjælkeloft. Saba er ven, elskerinde og heks i én skøn og afslappet forening.

Det er lørdag og fuldmåne. Mørke sænker sig og god stemning stiger os til hovede. Vi går tur på Amagers savanne. Blinker til stjerner. Sniffer bark i den iskolde, fugtige natteluft. Tygger svampe fra Klampenborg. Tripper. Danser den ud til tung tekno på Sputnik. Crasher i min hule på atelier. Springer en dag over. Den slags skal fejres.

Or "else"

I postkasse finder jeg en invitation fra Sans Air Gallery i Vancouver. Jeg har fået en udstilling. Hvorfor ikke fortsætte den gode bevægelse og rejse til Canada? Jeg springer på cykel og sælger et par værker til en eller anden dødsyng virksomhed. Kører direkte videre til rejsebureau og køber returbillet. Jeg trænger virkelig til at komme ud af København.

Sans Air bestyres af David, en ældre, excentrisk konceptkunstner og håbløs romantiker med cykelstyrverskæg, store brune krøller og sygekassebriller. Han er af den støbning, som samfund har svært ved at udrydde. Heldigvis for os andre er David med på den værste og åbner gerne op for nye udfordringer i kunst's undergrund.

Sans Air er Canadas første Internet galleri. Rum er udstyret med web cam, så udstillinger kan ses live fra en computer et sted i Australien. Han sender udelukkende invitationer ud pr. e-mail. Der er ikke så mange som er koblet op, så der er altid begrænset besøgstal. For David er det et spørgsmål om principper, så det er vist helt i orden. Sans Air er intimt, hyggeligt og interessant. Som navnet indikerer, er det uden frisk luft og ligger godt gemt på 5. sal, midt i en kontorbygning. På trods af alt får han en hel del presse.

Jeg har ringet til Viktor på forhånd. Han henter mig i lufthavn. Godt at se den gamle makker tilbage i sunde, canadiske omgivelser efter mental kolbøtte i Polen. Han er kommet godt på plads i det vestlige sundhedssystem. Blevet afrettet med medicin og etableret med en livsvarig pension. Det giver den ro, det kræver for at komme til hæfter igen.

Vi tager en bus mod Vancouver og drejer til venstre ad 4th Avenue. Fortsætter ind i det mondæne Point Grey kvarter op til Hans og Grethe, det gamle, danske ægtepar som er det nærmeste jeg har til familie i Vancouver. Min far arbejdede for Hans's gartnerfirma, før jeg blev født. Jeg arbejdede selv for ham i flere år og holdt jul med dem i ly af bedre. Jeg får mit sædvanlige værelse i kælder, og vi drikker te på terrasse med udsigt over by, hav, bjerg og himmel. Her findes ingen problemer.

Det går lidt nemmere, når man benytter sine kontakter. Efter lang tid i Vancouver har jeg fået nogle knapper at trykke på. Tiger spyttede i kasse igen, så der er til materialer. Ikke noget voldsomt. Blot et enkelt maleri. Alligevel skal hel farvecirkel i brug, og jeg må købe alle tuber. Han giver også et nap med transport og en fantastisk middag. Over mad betror Tiger mig, at han overvejer at skrive en bog om, hvordan han blev så rig. Noget ved genskær i hans fugtige øjne fortæller mig, at det aldrig vil ske. Nogle drømme skal realiseres for at realiseres. Andre drømme skal drømmes for at udholde

pc 5/10/12 09.15

Deleted: ,

den barske virkelighed. Der er en god grund til at Tiger sponsorerer en kunstner. Han vil aldrig selv få lov til at være kreativ. Det er ikke lutter lagkage at være millionær.

Regler stikkes ud. Jeg skal bruge 7 dage. Hver dag én farve fra nær kontrast til nær kontrast. Gul fra rød til blå uden at nå violet. Orange fra violet til grøn uden at nå blå. Etc. Fuld cirkel uden ankerfarve. Jeg vælger galleris udstillingsvindue på stueetage ud mod beskidte og travle East Haistings Street. Udstillingsvindue går for at være et selvstændigt galleri ved navn "Or." Det er endnu mindre end Sans Air men til gengæld eksponeret mod forbipasserende fodgængere. Foran vindue parkerer bybusser med 5 minutters interval i dagtimer. David regner med 15.000 "passagerer" på en uge. Projekts ene lærred er spændt op i kropsstørrelse. Lænet mod væg. Rum afdækket med klar plast. Mit gear består af en kraftig vandpistol. Spand med vand. Sæt pensler. Plenty of paint.

I historie om vikingekonge, hvor en kvinde bestod prøve som prinsesse, henter jeg inspiration til kostume. Jeg ifører mig en dragt i klar plast. Balancerer hermed på kant af lov om beklædning. Udstilling får titel: "else," i forlængelse af galleri's navn. Fernisering skydes i gang kl. 14 med et hyggeligt sammenrend af gamle studerende fra Emily Carr. Jeg går straks i gang med at male.

Kun et kvarter inde i "gul" tilføjes seance en festlig blå fra politis blændende blink foran vindue. Den uniformerede åbner dør til mit rum og stiger op i udstilling for at sætte en stopper for skandale. Jeg prøver at forklare politimand, at jeg faktisk ikke er nøgen, og at han nu er kunstner som aktiv deltager i en performance. Betjent er stor som en okse og omtrent lige så begavet. Mine ord preller af som fluer mod glas. Han tager et solidt tag i min venstre overarm og begynder at hive mig ud.

Jeg løfter en spørgende finger på den frie arm og beder om et øjeblik. Han slipper sit tag. I hjørne har jeg gemt, en lille bylt til samme lejlighed som nu hives frem til undsætning. Gage bind! Jeg vender ryg til uniform og mængde af nysgerrige udenfor. Vikler gage rundt om nosser og binder knude. Vender atter front og viser stolt det nye klæde frem. Okse grunter og trækker på skulder. Lader mig slippe med en advarsel. "The working girls don't like your stunt, buddy!" De blå blink trækker atter ud på Haistings Street, væk fra den jublende hob og videre mod større udfordringer dybere inde i den betændte bydel. Tænk sig at jeg blev anmeldt af en luder! Begivenhed varer ganske kort, men skænker dog mine 15 minutes of fame, som Warhole har lovet os allesammen. Historie går live på trafikradio. Det har allerede været det hele værd!

Kunst er en dans med et ben i hver lejr. En konstant vekslen mellem alvor og humor. Kunstner smider tøj og tager publikum med bukser nede. Bøjer normer for at rette moral. Overskrider grænser for at definere frihed. Kunstner tager fri for at kunne tjene samfund på fuld tid. Tjener samfund ved at tænke på sig selv først. "Me, me, me" resulterer i "we."

Jeg tager afrikanske Victorias navn til mig og hedder "Masanja." Sukuma navn yder en passende distance til mig selv og den intime kropsudstilling. Masanja koncentrerer sig i tredje person og maler flittigt. En enkelt gang låser jeg øjne med en nysgerrig forbipasserende gennem rude. Magi splintres øjeblikkeligt. Person trækker sig et skridt tilbage, slår blik ned mod fortorv og går videre. Der opstår tvivl og uro i mængde og flok opløses. Masanja efterlades. Alene. Afsløret. Afklædt. Afkunstet. Må samle stumper op og begynde på ny. Ingen rum til personlig kontakt fra scene. Anonymitet tillader engagement. For megen personlighed forstyrrer privatliv. Hvis kunst skal nå andres hjerte, må man bruge sin hjerne. Træde til side for at give plads til sig selv. Giv gæst fred til at fortabe sig. Indleve sig. Kunstner er den levende skal som befolkes af midlertidigt hjemløse

pc 5/10/12 09.16

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.16

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.17

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.17

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.17

Deleted: wahili

ufødte. Back to work. Maleri skal males. Dans skal danses. Jeg kan ikke stå her og være Lars. I am Masanja!

VIRUS

Back in Copenhagen. Jeg keder mig. Fætter Georg har gang i sin forretning. Hans emne glider fra computerproblemer mod parforhold. Fætter gennemgår IT-gurus forudsigelige forvandling til new age-guru. En naturlig evolution i computeralders vorden. Glæder sig over at potentiale for new age er langt større end for IT, som er ved at udtømmes for argumenter for og imod. Nyhedseffekt er fordampet, da computere er blevet allemandseje, og emne er uddebatteret.

Han får imidlertid masser af jobs fra frustrerede, midaldrende og ødelagte mænd. Tæller sine penge. Plejer sine piger. Går mere op i sex end i syv. Han turnerer konstant. Vores midnatsmøder går i opløsning. Vi ses sjældent og har svært ved at finde fælles fodslag. Time for change.

Daddy udstiller flittigt og taler mere og mere om sig selv. Det kan være svært at holde ud. Jeg skal være forsigtig for ikke at såre ham ved at brokke mig over hans fraværende interesse for andre. Jo, han finder det yderst interessant, hvad eksperter mener om depression og knust kærlighed. Det er kun i samtale med familie, venner og bekendte, at der er et problem. Selvom han tit er munter, er det en hårfin balance. Daddy er super følsom. Hellere se ham glad og aktiv end deprimeret. Jeg er holdt op med at fortælle ham om mig og mit. Lægger øre til hans og sit. Han er min Daddy.

Rest af familie er evigt beskæftiget med den endeløse kæde af traditionsrige fødselsdage og påtvungne højtider. Det hænger mig ud af hals. Jeg forsøger at deltage nu og da for at bibeholde en smule familiekontakt og "jordforbindelse" men kan ikke undgå kvalme. Jeg har hverken TV, hobby, kæreste eller udstilling. Kun kunst. Rastløst er et liv uden kunst. Rastløs er kunst uden et liv. Der mangler noget. Jeg begynder at gå i skole.

Det er en produktiv periode med masser af tid og penge. Jeg maler. Skriver. Sover. Motionerer. Jeg har været nødt til at udbygge mit lagerstativ for at holde gulvplads fri til at arbejde. Formålsløse værker hober sig op. I pauser dyker jeg sex med min heks. Træner forstand i samtale med min ven, lange Jonatan. Udforsker umuligheders muligheder med Xander. Læser mere rodlitteratur.

Dagtimer tilbringes på Københavns Universitet, hvor jeg læser teologi. Mulighed for at udnytte kirkerum som scene for diverse performances eller kunstnerisk undergravende virksomhed frister. Kunstnerpræst? Allerede ved studiets start er gnist dog slukket. UNI's teoretiske tilgang til tankevirkosomhed lammer selvstændigt virke og fordummer mere end det gavner.

I sted for at sigte mod studies afgang stiler jeg mod UNI's udgang ved semesters afslutning. Jeg kan i det mindste få gavn af at glide videre på SU et halvt års tid. Det er dyrt at male. Lad os kalde det skjult kunstnerstøtte, hvisker jeg til min indre moral og beslutter at høste tilbageværende SU med oprejst pande.

Jeg udskyder oldgræsk og latin til Never Never Land. Ærgeligt nok har jeg allerede købt de dyre lærebøger. I sted vælger jeg et kursus i swahili. Det er en mulighed at få skik på det sparsomme ordforråd. Jeg drømmer stadig om Afrika.

pc 5/10/12 09.25

Deleted: ,

Filosofi er også god inspiration. No doubt. Jeg sluger de gamle tekster råt og fordøjer dem i småbidder over tid. Rom blev ikke bygget på en dag. Jeg er stor modstander af paratviden. Gør mig ingen anstrengelser for at huske hvem, hvorfor, hvor eller hvornår.

Muntlig eksame varer en halv time. Et kvarter til forberedelse. Et kvarter til at fyre den af. Jeg trækker et spørgsmål om huleskyggeteorier. ”Ja, så?” ”Fortæl om hvem, hvorfor, hvor og hvornår!”

Efter en formålsløs forberedelse sætter jeg mig på den tomme stol og læner fortroligt ind over skolebord mod professor og censor. ”Historie om huleskygger er interessant nok til et kvarters filosoferen, men I får mig ikke til at lege papegøje. Jeg kom ikke på UNI for at gentage, hvad andre har sagt. Jeg kom for at lære at tænke selv. Spire nye tanker på gammel gødning. Det sidste halve år har jeg øvet mig i at filosofere, og føler mig helt parat til dialog.”

Jeg får mit kvarter. Bagefter får jeg min karakter. ”00.” Forlader chokeret og mærkelig stolt UNI og skyller kærkommen frihed ned med en latte på Paludan’s bogcafe i Fiolstræde. Skriver min egen, private udredning med kuglepen i dagbog til højtalermusik af Mozart. Så meget for en karriere som præst. Back to base camp, kunstner.

I postkasse venter endnu en invitation fra Sans Air Gallery! David må være rendt tør for ideer.

Svarer med det samme at jeg kommer, og beder ham om frit lejde til at gøre, hvad som byder sig. Selv om kedelig tid føles lang, punkterer den som en ballon, når den er udløbet. Lader et tomrum tilbage, som om den aldrig havde fundet sted. Inden jeg får talt til 7, er vinter og forår overstået. Jeg befinder mig i Kastrup lufthavn med fuld oppakning. Totalt tanketom. Rejse og nye indtryk falder på et tørt sted. Ingen problemer med at trodse min flyskræk denne gang. Det gælder om at komme væk fra den klæbrige danske kultursvamp. Koste hvad det vil!

Hans og Grethe stiller værelse til rådighed igen, igen. Hede har lagt en lysebrun sky over Vancouvers tårne. Brun væske lækker fra Hans’s højre mundvig. Han er blevet ældre siden sidst. Vi sidder i skøn treenighed på terrasse og drikker kaffe og spiser ”Danish cookies” fra metaldåse as usual. En luksus man kun finder udenfor Danmark. Hans remser haveopgaver op så ivrigt, at krummer skyder ud af hans mund mellem hver stavelse. Jeg skal naturligvis yde en arbejdsindsats for gratis logi. En Rufus kolibri summer sødt ved honninghorn under tag. Kunne række ud og kværke den for at få ro, hvis jeg ville. Men jeg vil ikke. Føler i stedet en stille glæde ved at være landet i god behold. Løfter blik fra krummer på plastikblomsterdug med de røde metalklemmer. Spejder over hav og Stanley Park mod de velkendte, blå bjerge i det fjerne. Finder formation ”Sleeping Beauty” og føler mig hjemme.

Den er en sær fornemmelse at være tilbage. Jeg har ikke noget fysisk holdepunkt længere. Ikke noget hjem i normal forstand. Alligevel vækker Vancouver, en sovende side som måske er mit andet Jeg.

”Tak for kaffe!” Rejser mig og trasker ned af 13th ave for at fange ”Alma Street bus.” Jeg har lyst til at se Roxanne, men aner ikke hvor hun bor. Alma bus fører direkte downtown. Ud af vinduer ser jeg, alt det jeg husker fra dengang. The Naam Restaurant. Kitsilano Beach. Granville Street Bridge. Emily Carr ovenfra. Som noget ganske naturligt ser jeg pludselig Roxanne stå med ryg til gade ved en tilfældig cafe på Granville Street. Føler underligt nok ingen forbavselse. Trækker i ”stands snor” og står af ved næste busstop. Trasker tilbage mod det store, sorte hår, og prikker ”X” på skulder. ”Hej, skat!”

pc 5/10/12 09.26

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.26

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.27

Deleted: ,

Vi drikker kaffe og opsummerer. Hygger os som dengang det var godt. Det er så nemt at glide tilbage, når man er enige om det. Skilles som venner. Får hendes nummer. "Vi tales ved!" Det er først efter afsked, jeg føler mig underlig til mode. Det slår mig, at det er slut. These things take time to realise.

Møde med David. Dato og klokkeslæt på plads. Invitation formuleres og designes. Skal udsendes i god tid inden vi kender indhold af udstilling. Jeg får tre uger til at komme op med noget som kan fylde Sans Air med kunst. Anything goes. Fed udfordring!

Vancouver har fået en spektakulær konstruktion som minder om Colosseum i Rom – altså som ruin. Den gigantiske cirkelform afløser den klassiske 50'er bygning på Robson Street som bys nye hovedbibliotek. Til forskel fra biblioteker derhjemme er dette fænomen et sted som tiltrækker aktive studerende fra nær og fjern. I Danmark går vi på bibliotek for at låne noget med hjem. Her studerer man på sted. Bibliotek summer af liv, og det er spændende at bevæge sig gennem de mange etager, hvor alverdens mennesker forskanser sig i timevis bag stakke af bøger. Der sker noget.

På 7. etage finder jeg den eneste ledige stol og sætter mig til at læse om skizofreni. Prøver at skaffe lidt outsidersiden om Viktors situation. Han har altid været en god kilde til inspiration, og jeg tænker tekst kan lede til noget interessant. Læsning keder dog. Da jeg nages af mistro til det medicinske verdensbillede, som så meget andet, må jeg til sidst give op. Lukker bog og åbner for den boglige omverden.

Over for mig sidder en lidt buttet, japansk pige. Hun er i færd med at læse baglæns. Mellem borde er opsat en skilleplade som skal sikre lidt privatliv til at studere. Åbning mellem plade og bord tillader et snævert udsyn. Jeg lægger hoved helt ned på side, og kikker under og op. "Psst, hey!"

Pige kaster hurtigt blik på øjne under plade og udstøder et forskrækket hvin efterfulgt af et vidunderligt grin. "What are you reading?" hvisker jeg for ikke at forstyrre. Hun læser om folkeskolepædagogik. Hvad med mig? Vi falder i snak. Da jeg er ved at få hold i nakke, flytter jeg min stol ud på gang, så vi ikke behøver tale under plade.

Pige er iført oversize overall jeans og T-shirt. Hip hop stil. Langt sort hår hviler på skulderstropper og sender et rødt lys i lys af biblioteksvinduer. Ansigt er stort og fyldigt med store og fyldige læber og kinder. Smukke, brune øjne sidder på spring under pandehår. Jeg kan se hun tænker sit men kan ikke gætte hvad.

"My name is Lars." "I am Maya!" Vi giver hånd. Hun føles dejlig. Ender på kaffebar i Upper Gastown. Jeg tager Alma Street Bus tilbage med Maya's løfte. Vi skal mødes i morgen kl. 13 på Kitsilano Beach. Maya lover at bringe hjemmelavet vegetar sushi. Jeg falder i søvn med forventnings stik i bryst.

Ryg mod salthvid træstamme på overfyldt sandstrand. Hviler trætte arme i sol efter tre timer med Hans's 30 år gamle hækkesaks. Uvant stilling på wienerstige med arme over hoved for at nå de øverste skud. Havearbejde er hårdere, end jeg husker, men sådan husker jeg at have husket tidligere.

Mon hun dukker op? Klokke passerer 13. Mens jeg øver mig i at slå skuffelse ned med friske ideer, får jeg øje på en japaner i det fjerne. Skikkelse nærmer sig forsigtigt i følsom, feminin bevægelse og

pc 5/10/12 09.27

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.27

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.27

Deleted: n

pc 5/10/12 09.28

Deleted: ,

pc 9/9/12 20.44

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.28

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.28

Deleted: ,

forvandles langsomt til Maya. Jeg husker ikke hendes træk. Kan ikke være sikker før nu. Hun skærmer sol med sin unge, buttede krop. Lille, stram bikini i striber af gul og rød skærer sig ind i solbrun hud. "I brought this!" kommer det fra Maya med tung, japansk accent. En glad pige sætter resolut papirspose på stamme og tager plads ved min side. God gourmet er direkte vej til mit hjerte. Er nær ved at knibe en tåre af ren benovelse. Hvor er jeg dog nem! Vi deler vegetarsushi og hemmeligheder.

Maya studerer engelsk på UBC. Kommer fra Hiroshima og skal videre til Quebec for at læse fransk. 23 år og nylig single. Jeg spørger om hun vil hjælpe med at oversætte japansk tekst og kulturelle ikoner på David Lynch's seneste film: "Pillowbook." Vi aftaler en date samme aften.

Fletter hænder i biograf, mens Maya's fyldige læber hvisker betydning af orientalske skrifter og tegn tæt ved mit øre under skiftende farver fra film på lærred. Lyd og varme åndedrag går direkte i rygmarv. Der er ingen vej udenom. Hun må være del af denne udstilling! Hjørnesten er lagt. Rest af udstillings arkitektur giver nok sig selv.

Ingen kissemissie. Farvel ved havelåge. Hjem til kælder hos Hans og Grethe. Efter endnu en haverunde med tanketomme buskbeskæringer har jeg kunstkoncept på plads. Jeg låner allerede etablerede ikon fra John og Yoko. Opfører en "bed-in" over 7 døgn. Same language, different message. Atombombe udvikledes i samarbejde med Niels Bohr. Faldt over Hiroshima. Tre generationer senere mødes vi med fælles baggrund for at behandle medfødt, historisk konflikt.

Jeg låner Hans's blå pickup, uden Grethe får det at vide, og drøner ud til Main Street, hvor havelåge bor. Maya kommer mig glad i møde. Nu genkender jeg hendes karakteristiske bevægelser. "I thought I would never see you again!" (Selvfølgelig vidste hun det).

Jeg venter i bil, mens pige gør sig lækker. På vej ned ad Main Street spiller Fugees "Killing me softly with his song" fra radio. Jeg prøver at iscenesætte installation, mens Maya rocker med til sin ynglingsmelodi. "Do you want to participate?" "Of course I will!" Hun tøver ikke et sekund. Den modige turist tager frisk og frejdig den personlige udfordring op. Vi indgår aftale om at begå intim kunst i offentlig dobbeltseng. Nu gælder det blot om at lære hinanden at kende inden fernisering i næste uge.

Jeg parkerer ud for Davids galleri på Haistings. Beder en stille bøn til at forbrydere vil lade Hans's bil stå, mens vi aflægger et kort visit. David lyder begejstret for koncept og går godt i spænd med Maya. Det bliver, som det er. Vi formulerer en invitation og går. Den gamle Chevrolet står der heldigvis endnu. Vi sætter os ind og ruller ud. Mave spændt med spænding. Hjerte på rette kurs. Fælles ånd og kødeligt bånd. Nu går det løs!

Ekstra hårdt havearbejde betyder, at pickup er min, de dage Grethe er ude af hus. Hun må ikke vide, jeg låner noget som helst. Lad os bare vedtage, at Grethe is quite a peace! Jeg scorer en queen size seng i en back alley og reder op i det lille galleri med sengetøj købt på udsalg i Army and Navy. På gulv arrangerer jeg stakke af tegnepapir til dansker og origamipapir til japaner. Så har vi noget at rive i.

Kenneth Keyes kender én som kender én. Han får arrangeret en Rolls Royce med en chauffør ved navn Charles. Maya låner et videokamera fra en anden japansk turist. To kunstfotografer skriver sig på til at dokumentere vores happening. Bill Silvermann, en Vancouver "grand old artist," spinder et

pc 5/10/12 09.29

Deleted: ,

| selvstændigt projekt, som skal udmunde i en frimærkesamling med de to i seng som motiv. Mens en række kunstnere og godtfolk hæfter sig på fra forskellige vinkler, udvikles projekt langsomt til en organisme under navn: VIRUS. Bogstaver stjæler vi fra Toys Are Us og vender det store "R" spejlvendt. "We are us" læses det, eller "VIRUS." Medier køber vores historie. The Vancouver Courier trykker en halvsides artikel: "Dane and Japanese in bed makes art." Så er det da etableret.

pc 5/10/12 09.29

Deleted: ,

Sunshine Coast

| Tid nærmer sig udstilling. Det bliver en smule for intenst og klaustrofobisk i varme Vancouvers storbystræs. Jeg ringer til Charlene, som nu er flyttet op til The Sunshine Coast, efter galleri Artemesia er lukket og slukket. Hun byder velkommen på sin barske og velmenende facon. | Fortæller der er rigelig plads til os begge i hendes hus. Maya og jeg tager bus nordpå næste morgen. Vi trænger til lidt fred og sjo, inden vi går i seng for alvor.

pc 5/10/12 09.29

Deleted: ,

pc 5/10/12 09.29

Deleted: j

Charlene bor alene. Hun ser ældre og mere hærget ud siden sidst. Det nye look klæder den hårde dame. "Welcome darlings!" Hun giver os begge en krammer og tager vores bagage med indenfor. Jeg kaster et hurtigt blik rundt på gårdplads, mens Maya følger vores vært.

Gammelt træhus i skov på bjergside. Veletableret hippiemiljø som er blevet endnu mere hard core end i gamle dage, fordi hippies er blevet velhavende over tid og har råd til langt større forbrug af euforiserende stoffer. En gammel, rød og rusten Ford pickup står parkeret under høje nåletræer. Køler og tag er fyldt med smågrene og kogler. Ikke fordi den har stået længe. Der er friske dækspor i mudder. De høje cedertræer fælder bare, som var de betalt for det. Langs husvæg står stabler af brænde til kommende vinter. Langskaftet, dobbeltbladet økse sidder kløvet dybt i huggeblok, og friske spåner er spredt over græs. Jeg forestiller mig Charlene svinger den selv. Hun har altid nydt at være fri for mandlig afhængighed. Den kobra hun har tatoveret over højre arm er sikkert ment som en kærlig advarsel til nærgående ungarke. Længere inde mellem træer ligger en kano med bund i vejrover to bukke. Jeg fylder misvedligeholdte lunger med udstødningsfri og nåleskovsparfumeret helseluft og følger med de andre ind i Charlenes mørke rede.

Linda G. er på besøg fra LA. Hun kaster sig over mig med stort smækkys. Linda er stadig fuld af bobler og spas og ligner sig selv på en prik. Hun fortæller, at hun har succes med et pigeband de kalder: "Cop." De turnerer en hel del, og hun elsker liv i "the fast lane." Samtale fortsætter udi glemsel.

Vores korte ophold byder på dåseøl, joints, bål og midnatssvømning til den store guldmedalje. Dagtimer tilbringes på den brede veranda bag hus på ryg under bagende sol indhyllet i dunkel dunst fra vildtvoksende brombærkrat og hyggeligt samvær med jævnlige besøg fra eksentriske skovboer. Alting flyder. Også tid.

| I bus tilbage møder vi én af Charlenes veninder. Cindy er fra Chile. Jeg husker ikke hendes tolv navne men er sikker på, at hun fylder sine sko ud på hvert eneste bogstav. Denne kvinde er stolt som en kejserinde og et energibundt uden lige. Hun er professionel DJ og et kendt herrenavn i sit hjemland. Når hun optræder, må hun gå for at være mand, ellers får hun ingen jobs. Jeg prøver at forestille mig, hvor svært det må være for hende at skjule de store bryster og det lange hår som fejrer top af den runde bagdel, hver gang hun vender hoved.

Anyway. "I would love to spend 24 hours in bed with you guys, if I can bring my camera!" Dream come true, tænker jeg, og ser efterhånd projekt udvikle sig til et frækt eventyr. Det er, hvad jeg elsker ved kunst. Mulighed for det umulige indenfor rammer af det utænkelige i en ånd af det mest naturlige.

Bed-in

Vi klæder os af hjemme hos Kenneth Keyes i Kitshilano. Han filmer med Mayas vens kamera. Kenneths kone ser stille til. Rose er en dame af få ord på trods af sit knaldrøde hår. Hun er den dimentrale modsætning til det talende vandfald af en ægtemand. Kenneth er altid på og multitasker som superwoman. Hvad skal man også sige til nøgne gæster i egen stue? Rose blander sig ikke i Kenneths skøre indfald.

Jeg vinker til Charles fra balkon. Han står allerede parat på P-plads med kasket, hvide handsker og uniform. Det kalder jeg en chauffør! Charles løfter på kasket og hilser dannet tilbage. Charles er ældre stilfuld herre med tæt, sølvgråt hår og brede skuldre. Uden tvivl been there and done that. Hans smil er varmt uden at virke påtrængende. Han kunne lige så godt være født til denne rolle.

Det kolde linoleum på trapper giver gåsehud. Vi hopper som plukkede gæs videre over skarpe småsten på P-plads og lander vores numser i bløde lædersæder bag i Rolls. Hud mod skin giver en sjælden, men umiskendelig, knirkende lyd. Strammer mine baller og håber at undgå den brune stribe på det lyse betræk. Charles smækker dør med en behagelig lyd af tung og traditionsrig kvalitet.

Kenneth filmer videre fra forsæde, mens vi glider gennem Vancouver i god stil. Rolls Royce skaber altid opmærksomhed. Opmærksomhed pirres, når nysgerrige opdager to nøgne kroppe på bagsæde. Mayas bryster stritter ufrivilligt. Hun kniber en lille tåre. Fortryder hun sagde ja. Det er for sent nu. Et ord er et ord. Eventyr fødes af vedholdende vold på velbehag. Nogle projekter skal forceres. Kunst er ingen undtagelse.

Invitation har alligevel trukket en pæn forsamling. Måske er det en forkvaklet fantasi om public sex som trækker? Publikum står i hvert fald og venter på fortov foran Sans Air Gallery. Charles går bag om bil og åbner dør på fortorvs side med et lille buk. Jeg træder ud på Canadas mest beskidte betonbelægning og giver Maya en hånd. Publikum klapper, da køn, ung, nøgen prinsesse blotter sit fulde legeme for beskidt og barsk virkelighed. Længere nede af gade står en gruppe prostituerede og skuler mistroisk.

David åbner galant dør til sit galleri, og vi bevæger os op ad stejl, snæver trappe med et følge af folk. Vores numser udstillet fra øverste trin. Sjovt nok føles det endnu mere sårbart at gå i seng foran indbudte gæster end at stå nøgen på åben gade. Seng er indbegreb af intimsfære. Det varer dog ikke længe, inden stemning blødes op med vin og snak, og første dag lander lattermildt.

Der er udfordring i selv at være et kunstværk. Gæster går. Døre låses. Lys slukkes. Kun en lille natlampe holder mørke på afstand. Maya ligger og kikker op i det hvide galleriloft. Leger med skygger af sine fine, lange fingre. Dag har været en speciel oplevelse og stilhed inviterer bølger af refleksion. Periode skal foregå i bevidsthed om, at kunstværk omfavner enhver tanke og handling. Menneske som medie. Liv som forestilling. Kunst som budskab. Udover toiletbesøg, skal vi

opholde os i seng i døgn 24 timer de næste 7 dage. For den Japanske turist kan det naturligvis virke som en streg i regning, hvis hun begynder at kalkulere med tid som en del af hendes nordamerikanske ferie eller fravær fra sprogskole. Jeg håber, hun får noget godt ud af det. Det er vigtigt at bibeholde en vis gejst for at gøre ophold worthwhile. Der er jo ikke så meget at lave, så vi ender ret naturligt i hed elskov. Umiddelbar tilfredsstillelse. Kedsomhed leder ofte til noget godt.

De 7 døgn kan skrives som en selvstændig roman. Oplevelse er intens og rummelig. Vi udvikler os voldsomt på det personlige såvel som det sociale og ender med at kende meget mere til alle tre involverede, Maya, Jeg og "os." Nå, ja. Der er jo også et enkelt døgn, hvor vi er tre faktiske personer. Cindy dukker op på fjerdedag med stort kamera, store Chile bryster og langt, sort hår. Galleri er allerede godt pakket med tegninger, notater og origami, men der kan godt blive plads til den kønne fotograf. Cindy vil følge vores bed-in gennem et døgn. Laver et separat projekt på sine optagelser. Mellem fotos går snak. Både Maya og Cindy brillerer ved indgående kendskab til den store verdenslitteratur. Begge synes at være film og musiknørder. Jeg kender ikke de to kvinder, og nyder at udforske de kloge hoveder.

Publikum kommer og går. Tid kommer og går. Galleri lukker. Lys slukker. Snart ligger jeg med Japan i højre arm og Chile i venstre. To skønne verdensdele. Tænker ved mig selv, at man skulle være kunstner! Jeg mærker Mayas hånd bevæge sig ned over min mave. Den glider ned og griber fat. "Take me if you dare," hvisker hun sødt i mit øre. Jeg vender ansigt den anden vej og hvisker i Cindys øre, "Do you mind?" "Not at all!" Cindy sover rævesøvn. Stilhed svulmer, mens vi elsker. Eksploderer i supernova af total tilstedeværelse. Livs formål ligger udenfor spørgevidde. Urtid rummer utvetydigt svar på det mest basale.

Flere fotografer arbejder på VIRUS. Nicolas, som tidligere har udstillet på Sans Air, tager billeder til vores frimærker. Vi poserer på hvidt gulv som en ny generation af John og Yoko. Han balancerer på en klapstige over nøgne kroppe.

Viktor laver en relateret installation i udstillingsvindue på gadeplan, som hedder "Or Gallery." Han besøger dagligt og supplerer med rigelig åndeligt føde til flere års forbrug.

En anden fotograf, ved navn Jason, aflægger et underligt visit. Han viser sin fotoportfolio som tæller en række gode skud fra min udstilling året forinde. Han fangede politibil i linse, da jeg blev antastet for at være "nøgen" i offentlighed. Jeg tegner hans portræt, mens han stolt viser frem. Jason har skiftet navn til Jupiter. Han fortæller om store forandringer i sit "indre." Ekstrem lykke. Pludselig vælter tårer ud af de vilde, blå øjne. Han skjuler ansigt i dyne. Da han går efterlader han en våd plet på vores måbende sind. Jeg sætter tegning op mod væg og betragter det forstyrrede ansigt med bekymring. Det er alarmerende at være så glad.

Viktor vækker os på sjette dag med nyt fra verden derude. Jupiter er død. Blev fundet i Stanley Park. Hans velklædte krop dinglede fra en kraftig gren på et japansk kirsebærtræ. Vi drikker gravte foran hans portræt og sender Jupiter vores tanker med i grav. Det kan være svært at skelne lykke og sorg. Begge følelser leder gennem døds port, hvis intensitet bliver for meget at bære.

Udstilling forløber ellers godt. Modsat John og Yoko stiller vi spørgsmål, når journalister dukker op. Vi spørger dem, hvad vores historie mangler. Hvad laver vi? Hvorfor gør vi det? Hvad kan man udlede af to nøgne mennesker i en seng i et galleri? Giver det mening at benytte bogstaver fra "Toys are us," når vi skriver "VIRUS." Er det leg eller alvor? Er leg alvorlig? Svar på spørgsmål hober sig

pc 5/10/12 09.36

Deleted: d

pc 5/10/12 09.37

Deleted: ,

op, og ved slutning af udstillingsperiode har vi fået et overblik. Installation problematiserer kærlighed. Fjende befinder sig på nærmeste hold. AIDS har bredt sig blandt aktive unge i hele verden. Kærlighed slår ihjel. Den man elsker, dræber man.

Bill har haft travlt. På syvende, og sidste, dag møder han op med 50 ark frimærker. Motiv er Maya og Lars nøgne på lagen. En sammenbøjet Lars lægger sit ben og arm over mave på Hiromi. Hun udstrakt med udbredt hår og åbne arme. De lyse felter efter badebukser og bikini afslører en god sommer det år. Med de karakteristiske, farvestrålende ballonbogstaver står "VIRUS" skrevet i bund, samt i sort "Vancouver 97." Værk ser forbløffende godt ud! Jeg nummererer og underskriver serie. Bill beholder 25 ark som betaling for ulejlighed. En del skal bruges til udsending af konklusion i brevform til diverse medier og kunstrelaterede institutioner. Rest er frugt af vores anstrengelser. Endnu et fysisk dokument på åndelig tilstedeværelse.

Kastrup lufthavn. Stilhed rammer som fortids gummihammer. Har jeg opført mig ordentligt? Er der noget at fortryde? Venter der en retfærdig straf? Den lange gang fra fly til ankomsthale er blevet en tilbagevendende skriftestol. Gummibelægning afgiver næsten ingen lyd trods de mange fodtrin. De få som taler, hvisker. Tør man andet? Selv om protestantisk højborg er blevet high tech, gør danske en dyd af at undertrykke enhver støjscene. Særligt hvis den kommer fra individer som ønsker at støje til egen fordel på andres bekostning. De mange stille, rejsende virker selvforstærkende. Jeg er sikker på, at jeg ikke er ene om at føle mig ensom.

Aflægger herretoilet et besøg på halvvej. Vasker hænder og ansigt. Blæser propper ud af ører. Smager på det danske vand af hane og skyller mund fri for brækrester. Endnu en forfærdelig flyvetur overstået uden død til følge. Jeg træder tilbage på skriftegang som hjemvendt borger med beslutning om at give moderland endnu en chance. Tid læger sår. Glemmer dårlige kår. På trods af mindreværd, selvhad, mistro, skuffelse på skuffelse og evindelig fattigdom. Sommerkvote er for længst opbrugt. Det danske efterår rusker allerede i busk og sind. Alle ved, hvad der venter. Alle har glemt, hvor svært det er. Jeg føler mig også bedre rustet til denne omgang. Der er ikke noget der lader batterier og begraver minder som et ophold i udland.

Artmoney

Sick and tired of having no money, honey!

Vand koger. Kontakt slår fra med genkendeligt "klik." Jeg fjerner omhyggeligt rest af emballage med samme foragt som altid. Forstår godt nydelse ved at prikke hul i det beskyttende lag men fatter ikke hvorfor nogle foretrækker en snæver åbning, når man først får hul. Af med låg og i med frysetørret kaffe. Sådan. Mælk og sukker. Jeg klipper højtideligt cellofanpose op og serverer citronmåne fra Dancake på skærebret. Fint skal det være.

Fætter Georg kaster sig over sin kage med iver. Xander holder sig tilbage. Jeg skærer et stykke selv og sætter mig i den grønne stol. Xander brækker alligevel lidt af og propper det i mund. Georg reagerer prompte med et "Aha! – I got you!" Det er sådan med Xander, at han lever efter strenge principper som kan droppes når som helst og så samles op igen i næste øjeblik. "I didn't think you ate milk, egg and yeast?" "I don't," svarer Xander og skyller kage ned med sort kaffe, smiler fornøjet og lader som om, det aldrig var hændt.

pc 5/10/12 09.37

Deleted: n

”Listen Lars,” siger han med Caribisk accent. ”You must not make a problem of money. Look at it as a challenge. Lean into it. Make art of it. Don’t make a living of art. Make an art of of living!”

Jeg smager forsigtigt på den hede kaffe. ”OK?”

Det er ikke første gang, jeg klager over lommemesmerter. Jeg er træt af fattigdom. Venner er trætte af at høre om det. Situation er udmattende og emne utømmeligt. Tale om penge dræner al kreativitet – med mindre man hedder Xander.

Xander har inspireret Georg og Jeg til at genoptage vores midnatsmøder. Mit nye, højloftede atelier gejer samtale op og producerer mere utopiske tanker af større kaliber end før. Her genfødes problem som projekt. Penge som kunst. Jeg sætter gang i skitsebog og føjer krop til tanke.

Jul nærmer sig med truende hast. Selvom højtid endnu venter forude, synes højtidelighed allerede udrangeret. Jul fejres fra oktober og frem. Hiromi flyver ind på frelsende visit. Siden sommer har vi udvekslet skønne love letters. Det seneste jeg modtog ligger åbnet fremme på kontorloft. Det er skrevet med tusch på stort, tørret ahornsblad fra Montreal og ankom mirakuløst uden at knække.

Maya sover jetlag ud i mørkt kammer, mens jeg grubler i grøn stol under 60 watt. Så falder tiøre pludselig! Jeg er udmeldt af samfund og kan roligt skabe mit eget land. Her er jeg konge. På lager står en formue i kunst. Dette er mit guld. Derpå slår jeg mønt. Mønt skal være menneskes betalingsmiddel. Konkret resultat af individs skaberglæde og kropps fysiske eksistens. Individuel, unik, værdifuld. Kunstpenge, nej. Artmoney, yes! Må tænke globalt. Lidt større end penge. Mindre end kunst. Har man en million i kunst kan man slå en million i artmoney. One to one. Sådan. Må kunne stå inde for sine sedler. Sine værdier.

Folder et akvarelpapir til størrelse af min hånd og river 6 stykker af. Måler de små enheder. 12x18 cm pr. stk. Således artmoney’s format. Passer med klassiske idealer om det horisontale landskab og det vertikale portræt. Dækker utallige visuelle kombinationer. Bred ytringsfrihed i smalle rammer. To the point. Så til regler. Syv naturligvis. Også maksimalt antal for, hvad et menneske kan overskue. Leg for alvor. Kunst med anvendelse. Real funktion. Virkelighed. Hvis jeg kan få den anden verden til at acceptere mine hjemmelavede pengesedler, sparker det røv! Man skal være grov for at have alvorligt sjov.

Jeg maler abstrakte værker på papirlapper. Forsyner dem med serienummer, årstal, navn og underskrift. Gør rent bord og ligger mig ind til min sovende prinsesse. God søvn på godt arbejde. Så snart Maya rejser tilbage til Japan, tager jeg fat på at udvikle den nye valuta.

Ringer for at skaffe den første artmoney samler. ”Hey, Denis! Kommer du over og kikker på et nyt koncept?” ”Tag din pung med!” Denis Dahlstrøm træder ind. Bukker hovede for ikke at slå sin skaldede isse mod karm. Trækker den evige pibe frem af sin sorte vest og tager sig god tid. Denis synes godt om mine artmoney. Kurs er kr. 100. Han vælger de første fire sedler og stikker mig nogle danske penge i bytte. ”Her veksler vi verdens første artmoney,” tænker jeg højt, og Denis griner med.

Den gode kunstformidler har altid samlet kunst. En tid drev han galleri. Nu nøjes han med at skrive artikler og arrangerer projekter. Vi tog en lille pause efter han sendte mig til Afrika, men nu ses vi igen jævnlige. Det viste sig at den mavepine han brugte som undskyldning for ikke at rejse med var

et mavesår. Var han ikke blevet i Danmark, var han død i Afrika. Denis har en fin fornemmelse for den slags skæbnevalg. Hans støtte giver det nye koncept en historisk vægt. Jeg fatter mod og får lyst. Denis smutter. Jeg snupper et vred artmoney og cykler over Langebro mod København.

De første butikker afviser blankt. Nu står jeg måbende og hører mand bag disk i pladebutik sige: "Køb en cd." Jeg finder en skive med Miles Davis på tilbud. 69 en halv. Beder ham vælge en artmoney han synes om. Han snupper den gule og slår den ind for pålydende. Giver penge tilbage og en kvittering. "Så kan du købe en is for resten," siger han med et skævt smil. Cool!

pc 5/10/12 09.38

Deleted: k

Ud på stræde igen. Jeg er begejstret. Noget skrider i mit indre. Verdens rummelighed åbenbarer sig gennem en revne i frisk opdagelse. Hvorfor så fastlåst i tro og tradition? Hvorfor vandre som gås i røv på sin næste uden at ænse de nære omgivelser? Det er jo for vildt! Jeg har ikke tænkt denne tanke før! Tusinde fåbelige trængsler i kamp om cash. Løfter tung pande og fanger vintersol i skær fra et åbent vindue på tredje. Føler mig ung igen. Der skal ikke så meget til.

Med ét slag går jeg over til global, alternativ, hjemmelavet valuta. Jeg køber nyt tøj for første gang i årevis. Veksler artmoney til kroner hos kunder på bar og fortsætter videre. Penge er ikke længere en begrænsning. Penge er en åbenbaring. Det er fedt at have det sjovt. Jeg føler mig ikke rig, men tilstrækkelig økonomisk fri. Det giver ro. Tro. Håb. Følsomhed.

Kræmmers Ark

Fire smalle vægge og lavt loft i grotteagtigt sovekammer bærer tankestreger fra et udfordrende år på Islands Brygge. It isn't easy. Hulemalerier. Mens drøm stadig står frisk i erindring. Mens tanke stadig står klar. Mens ide stadig synes god. Der blev aldrig installeret toilet og håndvask som oprindeligt planlagt. Hverken maling eller tapet. Trægulv uden belægning. Jeg udnytter det halvfærdige badeværelse som sovekammer. Det ru pap på gipsplader tager godt imod tegning og tekst. Der slipper intet lys ind i min grotte. Ingen frisk luft. Der er lige plads til en madras. På mange måder minder det om min tid i kasse. Eller min tid i bil. Jeg føler mig tryk, reflekteret og inspireret. Nattesøvn er god, dyb og livlig. Når jeg vågner i totalt mørke, er jeg opladet og morgenglad. Lige indtil jeg åbner dør på klem til brutal hverdag. Har gjort en vane ud af at tegne på væg, så snart jeg slår mine øjne op.

Jeg ligger her på tredje døgn. Mærker energi flyde tilbage i krop og sind. Tro. Håb. Energi. Nye kræfter. Jeg skitserer et hus som blindtegnig. Ser det færdige resultat for mig i mørke. Måske?

Tre hårde slag i rap har lagt mig på is. Først et brev fra advokat med opsigelse af lejemål på atelier. 7 dages varsel for Gods sake! Så tur til tømmerhandel med bygmester Kaj som har lovet, at han kan bygge et hus på en måned. Han bestiller materialer til et hus på 140 m2. De giver mig en uge til at betale. Sidste slag er sygehus melding om Daddys hjerneblødning – syn af ham i hjælpeløs i hospitalsseng. Ufrivilligt smil fordi højre side er lam.

December. Folk taler om jul. Jeg har brugt et år på at indrette atelier. Har endelig formået at skabe de perfekte rammer for perfekt kunst. Må opgive alt for intet. Billig bolighaj vil udleje dyrt til musikere. Påstår at bands betaler fire gange så meget leje. De er jo også flere om at spinke sammen. Jeg får det ultimatum at betale nyt depositum og lægge lige så mange penge om måned, eller forlade lokale indenfor en uge. Tough luck!

pc 5/10/12 09.38

Deleted: e

Vintersol gennemborer iris som en gigantisk krystal. Fylder sjæl og hud med elektricitet. Våd, dansk vinter suger saft ud af enhver. Efterlader tørre, sure miner til gensidig ondskab. Skubber sovekammerdør på vid gab. Hiver madras ud i atelier. Åbner terrassedør og lukker kold og klam luft ind i lokale. Ingen ved, jeg bor her. Ingen ser min gemte verden. Jeg elsker den glemte æske i det altseende informationssamfund. Nyder at være trolld på kinetisk spring. Men nu er æske solgt og trolld punkteret. Jeg må finde på noget andet.

Samler hvad jeg har af papir i en stak for ende af bord. Arrangerer vand, spray, blyanter, pensler og farver. Skærer en skabelon af kraftigt pap og lægger den klar med hobbykniv. Tænker arbejdsproces igennem, mens jeg skovler morgenmad i mund. Ske for ske skal det ske. Hvis jeg knokler ihærdigt, kan det lade sig gøre at male artmoney nok til at betale den store regning. Jeg mærker tanke tænder mig. Det vanvittige i at betale for et hus med hjemmelavede penge. At skabe en fysisk formue på no time. At negligere konservative konventioner og finde en kreativ løsning, hvor ingen før har søgt. Det er ren Peter Pan!

Klokke viser syv. Jeg vasker pensler og koger vand til spagetti. Det store gulv ligner et gigantisk puslespil. Brikker overalt. For at være på den sikre side har jeg malet 700 artmoney. Regning lyder kun på 500 sedler, men der er jo altid nogle ekstra udgifter i forbindelse med et byggeri. Dette stunt bliver den første, store prøvelse for den nye valuta!

Verden er naturligvis ganske normal, når man ser bort fra milliarder af undtagelser. Heldigvis er verden fuld af skøre folk som lader skøre påfund finde fri form. Heldigvis, fordi skør betyder skrøbelig. Skrøbelig betyder følsom. Følsom betyder menneskelig. Menneskelig betyder dødelig. Dødelig betyder liv. Man skal være lidt skør for at kunne leve sit liv.

Der er heldigvis masser af eksempler. Tom's tømmerhandel der accepterer mine pap-penge som god betaling for byggematerialer. Bygmester Kaj's klippefaste tro på at man kan bygge et hus på en måned. Sørøvere i Sydhavn som stiltiende tillader ulovlig helårsbebyggelse på lejet grund. Hvis man selv er skør, så tiltrækkes de skøre. Skøre ting lader sig gøre mellem skøre folk. Ting som normalt betragtes som unormalt. Som vanetænkere erklærer umuligt. Bliv dit eget orakel og mirakler daler fra skyfri himmel, når det virkeligt gælder. Over tid hærdes skør. Skør bliver til handling. Skør bliver historie. Historie bliver eksempel. Eksempel kopieres og bliver normalt. Således cirkulerer den menneskelige evolution for ever and ever. Evighedsmaskine som ikke opdager sig selv, fordi den altid søger bekræftelse hos eksperter. Alt andet ville jo være skørt!

Nogen fik min båd for at fjerne den med kran og ladvogn. De flåede tag af min hangar og løftede skrog ud fra oven. Flot båd. Bygget i Holland i 1966. Jeg magter dog ikke selv at sætte den i stand. I øvrigt bliver jeg altid søsyg på åbent hav. Håber de har gjort et kup.

Daddy hjalp med at rive rest af min hangar ned, da båd var væk. I god tid inden sin hjerneblødning. Kæmpe bål fra den store bunke brædder fra hangar var ude af kontrol. Fabelagtige flammer. Tårnhøj røg. Vanvittig strålevarme. Satte gang i steppebrand på trods af kold årstid. Truede med at svitse hele Sydhavn. Heldigvis fik jeg den standset ved nød og næppe med hjælp fra en tilfældigt forbipasserende sørøver. Nu er der kun aske og lærestreg tilbage. Be careful when you play with fire.

Beton Benny bor i det lille, sirlige, gule hus ved den røde indgangsdør fra Bådehavnsgade 55. Han passer sig selv og sin have. Hilser høfligt i forbifart. Jeg spekulerer altid over, hvad han gemmer i den fjeldræv, han konstant bærer på sin ryg. Sommer og vinter. Dag og nat. Næner dog ikke at nævne det af frygt for at forstyrre tings tilstand. Jeg foretrækker Beton Benny, som han er. Hans grå hår er stift efter mange år i cement brance. Hans faste og velpolstrede, lille krop fortæller om en forsigtig karakter med indre styrke. Hans gang fortæller om en kuet hund som ikke tåler at blive mobbet.

Benny har forbindelse til en cementfabrik på Islands Brygge. Er flink og giver dem mit mobilnummer, som han har gjort for mange andre, når der var brug for et gratis læs. De ringer, når overskudscement skal smides ud. Det handler blot om at stå stand by. Det skal spredes indenfor tre timer, ellers størkner det som det ligger! Jeg har støbt hele mit dæk i Bennys afbrændingscement. Tre læs for tre kasser sodavand! Det ville have kostet 30.000 kr.. Kaj kom ned hver gang og hjalp med at sprede det tunge beton i en fart, inden det satte sig. Det er tydeligt, at han har prøvet det før. Det sidste læs brugte vi til sokkel. Stak hulhjerner i det våde beton til at spænde træhus fast på, så det ikke blæser væk.

Nu står vi på færdigt fundament og drikker kaffe i morgenmørke. Venter på lastbil med tømmer. Der er vindstille. Spæde snefnug daler som fjer fra en dyne af lavt hængende skyer. Københavns fjerne gadebelysning farver skydyne okker. Hvide fjer bliver til perler i sand, når de lander. Jeg er forventningsfuld! Hvad får man for sine artmoney? Så lyder diselmotor i det fjerne. Lyskegler varsler lastbils komme. "Hold da kæft! Har du set det læs, Kaj!"

Bygmester dirigerer modvillig chauffør gennem snævre port. Kaj får ret. Han kan sagtens komme igennem. Lastbil har 7 cm på hver side. "Ork, det er bare lige!" Chauffør stiger ud og får gang i sin kran. Kaj dirigerer myndigt den lettere duperede chauffør til pletter på byggeplads, hvor forskellige materialer sænkes ned. Chauffør sveder tran over kran, mens han prøver at følge Kajs faderlige formaninger. Fortid som sjakbajs for B&W har ikke været forgæves. Ingen slinger i vals. Snart er lastbil tom, og jeg skal betale. Chauffør tager imod en gammel kuffert fyldt med artmoney. Forsvinder med en lidt lettere brummende motor og røde lys ad samme mudrede spor han kom.

Alt bliver tyst. Mit fundament er fuld af byggematerialer. Stablet træ. Isolering. Dækplast. Bølgeblik. Et mindre bjerg af kasser med skruer og søm. Vi sidder på en høj stak sponplader med udsigt over hele herlighed. Sne har lagt sig ømt over alt. Jeg skænker mere varmt vand og pakker snegle ud, mens Kaj med viftende arme og fortæller om slags gang. Han glemmer at røre i sin kop af ren iver. Jeg hengiver mig og lytter opmærksomt til bygmesters visioner. Hvad fanden skal jeg ellers? Kaj tømmer kaffekop og lader en klæbrig krumme hænge fra sin mundvig i løbesod fra dårligt opløst nescafé. Vender sig med et intenst blik i gletscherblå øjne. "Så er det på med din vante makker!"

Klar rollefordeling. Det er mig der har hyret bygmester. Det er ham som er boss. Kaj hiver nogle kraftige lægter af stabel og liner dem op på bukke. Den nye rundsav virker skræmmende. Det er første gang, jeg holder sådan et bæst. De lyddæmpende muffler varmer øre, men kulde prikker i fingre. Jeg skærer og skærer og lærer efterhånd det voldsomme bæst at kende. Bliver varm i hænder af de mange bevægelser. Det er godt med hårdt arbejde i den bidende kulde.

Vi arrangerer tilpassede lægter langs fundament. Fæster dem til hulbånd. Jeg skærer videre, mens Kaj måler op. Vi samler lægter til østvæg. Rejser den på egyptisk. Hæfter den til nabohus. Pakker

pc 5/10/12 09.39

Deleted: ,

sammen og går hjem. Sydhavn ligger uden for brandmyndighedens opmærksomhed. Kun håb skærmer os mod fyr og flamme.

Morgenkaffe på byggeplads. Kaj beretter fra de syv have. De blev sejlet tynde, da han var ung. Stikker hjemmefra som 13-årig efter først at tæve sin far. "Den gamle idiot kunne ikke tillade min kæreste at flytte ind." Til søs på tremastet skonnert. Tæver kaptajn som ikke behandler besætning ordentligt. Det hjælper. Kaptajn bliver god og gavmild. Kaj bliver på skonnert, mens de andre går i land på Påskeø. Bryder sig nemlig ikke om kunst. Morgenkaffe er overstået. Eventyr sættes på pause. Arbejde fortsætter. Projektører filmer forbigående snefugninger som spøgelsestog i morgenstunds mulm og mørke. Det er en sej årstid på disse kanter!

Vi rejser vestvæg. Hæfter den med skrånbrædder til fundament. Sol står op og sne tager af. Vi bruger tov til at rejse den lange væg mod nord. Hæfter. Så den 7 meter høje væg mod syd. Nu føler jeg med egypterne. Den er tung som bare Fanden. Fatter ikke hvordan det hele balancerer. Klamrer mig til metalstige med Kaj for fod, mens jeg febrilsk forsøger at binde reb om hjørner i fri luft. Den lange stige er naturligvis stjålet. Håber ikke det betyder dårligt karma.

Kaffepause med snegl. Så er der dengang, hvor han må ryste tre politimænd af ryg for at komme op til receptionsdisk og klage over en parkeringsbøde. Den ene er kvindelig betjent og undgår derfor de værste knubs. Kaj er ligeså høflig og charmerende, som han er barsk. Undgår derfor at betale bøde. Og dengang på Bakken, hvor en flok fulderikker overfalder ham og storebror. Først da flok holder op med at bevæge sig, går de videre for at kikke på piger. Nu er bronmand i Australien, hvor han leder efter opaler og bor i en jordhule i en gold ørken. Kaj skal lige gøre sin båd færdig. Så sejler han down under for at genforene sin lille familie, inden det er for sent. Man lever jo ikke evigt. Vi afslutter kaffepause og fortsætter vores arbejde.

Nattefrost har bidt sig fast i det unge, fugtige tømmer fra de Svenske skove. Søm bøjer, og jeg må række min hammer til Kaj. Han fortsætter med to hammere. Én i hver hånd. Der er gået en uge, og der er ingen tid at spilde. Jeg har aldrig set nogen slå så hårdt og taktfast. Den gamle mester banker syvtommersøm gennem frosne lægter, som en dreng slår pinde gennem hulbræt. Jeg er kommet mig over højdeskræk og balancerer frem og tilbage langs tagryg med en lind levering af nye spær til den fremstormende Kaj. Det sidste spær bankes fast, og vi spiser frokost.

"Jeg har fået en idé!" mumler bygmester. Den evige krumme i mundvig. "Hvad med at smide en etage ind? Det giver dobbel gulvplads!" Jeg forsøger forgæves at argumenterer imod. Fatter så telefon og sælger et maleri til dumpingpris for at tjene lidt ekstra til gulvbrædder. Det har været Kajs hus, lige siden jeg bad ham om hjælp.

Det går hurtigt at skyde dækplast på med hæftepistoler. Det er værre med tagplader. Frost har gjort mine hænder følelsesløse. Mærker knapt når jeg hamrer mig over fingre. Og det gør jeg konstant. De små tagsøm forsvinder i tre lag vanter, så kun det flade hoved er synligt. Man skal slå fandens hårdt for at få hul gennem det kraftige bølgeblik. Søm skal gennem bølgetop, så regnvand kan løbe gennem bølgedal uden at sive gennem sømhuller. Det betyder, at der ikke er noget underlag, og hammerslag derfor giver bagslag, hvis man ikke rammer præcist.

Jeg skjuler mine grædende øjne for bygmester og forsøger at følge med. Kaj rammer aldrig forkert. Han bruger jo heller ikke vanter. Han bruger erfaring. Den gamle arbejder som gal, og jeg frygter han skal glide ud over de stejle, blanke plader og smadre sit gamle hoved i det fine betondæk 7

meter nede. Det sker selvfølgelig ikke. Vi gør tag færdigt, kravler af og går stille hjem efter 12 timer højt til vejrs.

Ladvogn leverer lange, brede brædder. Det tager kun én dag at lægge gulv. Jeg hviler min ømme ryg mod væg og spiser en banan. Nyder syn af Kaj i den anden ende af sit færdige gulv. Han ryger endnu en grøn cecil med stor tilfredshed. De korte ben dinglende over kant og sit glasierblik over horisont for ende af Amager. For ende af Australien. For ende af liv. En gammel mand af sjælden støbning. Den sidste Mohikaner blandt bygmestre.

Jeg skal hente Kaj klokke 7, sharp. Han venter altid udenfor sin hoveddør på Vesterbro. Jeg er aldrig blevet inviteret indenfor. Har alligevel dannet mig et underholdende billede af hans hjemms indretning. Denne gang har Kaj spottet en stor ståltrappe. Vi henter den i en baggård i samme boligblok. Den vejer for meget til den lille Toyota High Ace. Kaj beroliger mig med, at vi ikke skal så langt. Vi trodser bils naturlov og fragter den lange trappe den korte vej til Sydhavn.

Lillebror, Henrik, kommer ned og skærer den op med en brænder. Svejser trin tilbage i stejlere version. Det er første gang, jeg ser ham arbejde med jern. Imponerende at opdage hvad ens egen familie er i stand til! Den snævre grund lader ikke plads til trappe i fuld længde. Nogle naboer møder op for at hjælpe. Vi løfter den tunge trappe på plads i hul i gulv. Den passer perfekt!

Døre og vinduer købes gennem den Blå Avis. Vi får et stort parti termoruder fra TV byen og tilpasser hus's design derefter. Jeg samler planker til karme og paneler fra bålplads, hvor fiskere har smidt sveller fra den gamle, tjærede bådebro. Det går efterhånd nemmere med at sømme bølgeblik på. Øvelse gør mester. Helt hus skal beklædes, så der er masser af øvelse. Dog holdes øverste etage i grønbejdsset træ for at tilfredsstille Kajs æstetiske sans.

Mens jeg står på stige og banker brædder på, forsvinder Kaj for at finde et låsetøj til hoveddør. Jeg ved ikke helt, hvad han mener. Han kommer smilende tilbage med et stykke vredet metal og en krans af splintret træ. Jeg kravler ned og inspicerer hans fund. Låsetøj er flået ud af en eller anden dør i Sydhavn. Rester af dør skal bare lige skal skæres fra. Desværre har den stærke mand hevet for hårdt, så lås er ubrugelig. Jeg må i Silvan og købe nyt. Nogen får en overraskelse, når de kommer hjem og vil låse sig ind!

På stejleplads ud for mit hus ligger et langt, rustent jernrør. Fætter og jeg slæber det op til Sorte Per. Han har bygget brændeovne til de fleste huse hernede. Der er altid travlt i Pers sorte garage, men han siger aldrig nej til at hjælpe. Pers trofaste hjælpere står altid og bæller bajere. Per er selv holdt op. Hans lever tog skade, da han ejede og bestyrede Sofies Kælder på Christianshavn. Sorte Per har sort hår. Sorte hænder. Mekanikerarbejde er nok heller ikke helt hvidt, selvom garage er udstyret som et professionelt værksted med lift og grav. Sorte Per besidder en fabelagtig, sort humor, ynder at cykle rundt i havn på sin mini cykel og er alles ven.

Per skærer rør over og tilføjer en isoleret del, som han har liggende mellem bunker af gammelt jern. Jeg sliber selv rust af og maler top sort. Koksovn er en foræring fra Leonardo. Jeg skal bare selv sætte den istand, hvilket er lidt af en kunst efter 10 år i regn og slud. Ovnsten er knækkede. Skrog flækket. Rude smadret. Det er som at renovere et knust hjerte.

Flere venner og hangabouts møder op nu, hvor det ser ud til at hus bliver færdigt. Jeg er skide træt af den snakkende flok. Samtidig taknemmelig for den hjælp, jeg kan få i en presset situation.

pc 5/10/12 09.40

Deleted: ,

Stresser over de mange som blot ser på, mens vi knokler. Tilråb som: "Det er sgu dejligt at se nogen arbejde!" Glemmer i arrigskab at se mig for. Træder skævt på planke. Knalder knæ mod trappestige under fald og lander i forberedt favn på en bomstærk bygmester. Kaj bagatelliserer optimistisk min smerte. "Det skal arbejdes væk." Jeg bider tænder sammen og humper videre indtil fyraften.

Vækkeur ringer samtidig med smerte. Jeg giver Kaj fri og sender bud efter Henrik. Han kommer og henter mig med det samme. Frederiksberg skadestue nægter dog at tage imod, da vi dukker op. Ingen sygesikring betyder ingen adgang. I to år har jeg været ude af Danmarks samfund. "Hjemløs," som det populært kaldes.

Vi fortsætter til folkeregister. Dame bag computerskærm påstår, hun ikke kan se mig. Jeg er meldt savnet og skylder en bøde på 600. Heldigvis har hun en god dag. Jeg slipper gratis, hvis jeg selv kan finde en løsning. Det er besværligt at kontrollere usynlige borgere. Problem er, at man skal registreres på fast bopæl.

Da jeg ingen lovlig adresse har, må vi være kreative. Jeg vælger at kalde hus for båd. Dame bag skærm føjer et "Z" til Bådehavngade 55. Det betyder "husbåd," forklarer hun. System kan godt acceptere og registrere, selv om det stadig er ulovligt at bo i Københavns havn. Der skal være plads til undtagelser for at få levende menneskers regnestykke til at gå op. Navn på båd bliver: "Kræmmers ark." En morsom konsekvens af et fremmedgørende bureaukrati. I mit virtuelle skib vil jeg vente tålmodigt på, at havene stiger for så at synke med skude som en god kaptajn. Det lykkes at udstede et midlertidigt sygesikringskort og få ben i gips, før sol går ned. Smerte aftager. Henrik kører mig hjem til mit atelier. Jeg falder isøvn i det sorte kammer, inden jeg når at minste mit mod. I morgen skal der knokles.

Det stive bens byrde erstatter smerte. Er trods alt nemmere at håndtere. Gips knækker oppe om lår under kørsel den første dag. Så er det da overstået. Det tillader større bevægelsesfrihed og skader nok ikke selve brud. Byggeri fortsætter for fuld kraft.

Sorte Pers søn, Brian, er sort VVS'er i sin fritid. Den store industrivask jeg fandt på en mark et sted på Midsjælland er på plads, og Brian tænder stolt for den røde hane. Varmt vand er et stort skridt mod civilisation! Den store vandvarmer stammer fra en bygnin på Ingerslevs Boulevard. Der bliver smidt masser af vandvarmere ud i disse dage. Vesterbro undergår en omfattende byfornyelse som truer eksistensgrundlag for lokal kultur. Det påvirker dog ikke Sydhavn – endnu. Kloak er til låns på ubestemt tid fra Københavns kommune. De ved det selvfølgelig ikke. Afledningsvand flyder gennem et kloarkrør som Kaj og Jeg har lagt med en hældning på 11 grader. Vi måtte grave temmelig langt for at nå Københavns ledning. Bagefter cementerede vi det lange hul og lod som ingenting. Nu kan jeg både bruse og skide! Brian får et maleri for sin ulejlighed.

Kaj er isoleringsfreak. Han insisterer på, at Kræmmers Ark skal polstres i dobbelt lag. Leonardo griner hånligt af den gamle bygmester og påstår, jeg vil kvæles af iltmangel. Leonardos hus er så vel ventileret, at hans indendørs palmer svajer i en god vind. Kaj sender et indforstået blik fra sit alvidende øje og sætter mig i arbejde uden kommentar. De to herrer har kørt den isoleringsdebat over flere år.

Manuelt arbejde foregår stille og roligt med ben i gips. Det er kun loft som volder problemer. Heldigvis kommer Lange Jonatan, min ungdomskammerat, Alex og lillebror Henrik til undsætning.

pc 9/9/12 20.46

Deleted: .

Nu går det godt. Kaj fortsætter med det grove. Allerede ved første spæde isolering bliver kulde til at bære. Nu er det helt hyggeligt at bygge hus.

Tre brødre besøger Daddy på sygeseng. Det stive smil er afløst af en spirende depression. Den gamle gnist i øje er slukt. Den stærke krop er begyndt at svinde ind og svulme op på de forkerte steder. Det er svært at forstå, hvad Daddy siger, når han taler. Det lyder som et nødråb. Vi er ude af stand til at hjælpe. Jeg føler mig magtesløs.

Atelier står gabende tomt, når man ser bort fra den ventende bunke møbler og malerier ved dør. Det er det fedeste arbejdsrum jeg forlader. Det store, gamle, bonede trægulv fyldt med malerpletter. Den tomme platform ved terrassedør der har tjent som stue. Den lille håndvask, jeg installerede i køkkenhjørne, hænger mærkelig, formålsløs og ensomt tilbage på nøgen væg. Det åbne tag ovenpå sovekammer under ateliets høje loft. Fra kontor deroppe har jeg spejdet over stepper og bjerge i det imaginære malerlandskab, mens tanker og ideer er landet som dryp fra grottes våde hvælv. Nu står jeg som saltstøtte og bliver fugtig i mine øjne. Hvorfor er man stadig så fandens følsom?

Så banker det hårdt på. Feststemt flyttehold vælter ind og fejrer al følsomhed til side. 12 mand stærk og et brækket ben. Jeg dirigerer med krykker, mens hær af arbejdsmyrer marcherer op og ned ad stejle trapper med kunst og indbo. Jeg har taget lidt med i bil hver dag, så den lille bunke, som udgør det sidste, er hurtigt fjernet. Vi presser alt ind min High Ace. Flyttefolk fordeler sig i fire personbiler. Vi starter op i brummende kor og forlader Islands Brygge for good.

Ind i "Kræmmers ark" med det hele og frem med telefon. Det koster lige så meget i pizza og øl som at hyre et professionelt flyttefirma. Penge er dog bedre givet ud blandt venner. Vi indvier det splinternye hus med spontan fest. Den berusende følelse af fuldbyrdelse. Kortvarig og dragende som god sex.

Jeg bryder lands lov og ret. Lov som forbyder menneske at være hjemløs. Lov som forbyder menneske at bygge ly imod vejr og vind. Lov som forbyder at stjæle. Lov som forbyder sort arbejde. Lov som forbyder alt, hvis man spørger om lov. Der gives lov til lov at være lov, men ikke lov for menneske at være menneske. Hvem giver lov? Hvem har ret? Det kommer an på, hvem man spørger, eller om man spørger?

Bygmester Kaj har trukket mig gennem umuligheders dal med stærke arme og stålsat vilje. Jeg er ikke husbygger men har bygget hus. Jeg har ikke råd men har betalt. Jeg har ikke fulgt lov men gjort, hvad jeg føler er rigtigt. Jeg havde ikke tid, men nåede i mål inden jeg blev sat på gade. Mit hus blev bygget på 23 døgn.

Første nat i Kræmmers ark. Bag termoruder høres storm derude som en sagte hvisken i mit opmærksomme øre. Det knirker i det nye træværk. Nye lyde at vænne sig til. Fygende snemasser transformerer giftgrund til pulverparadis i skønne formationer. Indigo himmel hviler over vores sovende by. København for alle. Storm derude gør mig tryk herinde. Som i den gamle historie om den praktiske gris, er det nye hus forsvarligt konstrueret. Strålevarme fra koksovn spreder sig fornemt gennem nye sale og fylder mit svage sind med spirende håb. Daddy skal nok klare sig igennem. Jeg overlever nok økonomisk. Kunst skal nok blomstre. Det skal nok gå alt sammen.

Puster fyldig flamme fra spinkelt, hvidt stearinlys ud. Det er mørkere inde end ude. Træder stille i bare fødder ad nye gulvbrædder ind i et "rigtigt" soveværelse. Første "rigtige hjem" siden

skilsmisse. Duft af frisk tømmer svæver som usynlig tåge overalt. Lader skydedør stå åben. Ingen at skjule sig for herinde. Fra seng ser jeg op gennem rude i svagt skær derude. Måne bag sky. En epoke i mit liv er slut. En er begyndt. ”Jeg” fødes på ny på ny!

Sydhavn

Man formes efter overraskelser. Indtryk som kommer bag på én. Ind i én. Planlagte begivenheder gør én ældre, fordi man sigter frem i en tid, hvor man endnu ikke befinder sig. Man har allerede indrettet sig efter, det man tror, man skal. Forbliver derfor den samme. De uventede begivenheder, derimod, er man ikke forberedt på. Har ikke indtaget den rette positur, når de pludselig vælter ned som hagl fra sommers himmel. Hvis følelser forskubbes for alvor, finder de aldrig tilbage til de brugte felter på livs skakbræt. Måske tilnærmelsesvis men ikke præcist. Man rejser sig efter at være overrumplet af det uventede. Generobrer sit gamle Jeg så godt man kan dog i en ny version med nye lig i sin vraglast. Samtidig ændrer man sig aldrig mere, end at det gamle følger med som en evig plage. Snake Plisken udtrykte det enkelt og klart i film ”Escape from LA:” ”The more things change, the more they stay the same!”

Jeg sidder på interimistisk bænk på stor, industriel nabogrund bag mit hus. Ryg mod blikmur. ”Mit hus!” Can you believe it? Nyder forårsols lune stråler mod ansigt. Den skinner skarp og barmhjertig gennem nøgen birk. Lyser med rødglødende lava bag lukkede øjenlåg.

Gips om ben er fjernet. Jeg har smøget jeans op for at servere den tynde legemsdel lidt vitaminer gennem ren og gratis fotosyntese. I ro og mag vejer jeg forestilling om fremtid mod forstening af fortid. Prøver at danne et billede af hvem jeg var, hvem jeg er, og hvad jeg drømmer om at blive. Det er svært at afgøre hvilket billede står skarpest i erindring. Fortid, nutid eller fremtid. Svært at afgøre hvilket billede står virkelighed nærmest. På trods af alle erfaringer, føler jeg mig stadig på bar bund, når det gælder en retning i mit liv. Endda den enorme klods af et hus som hviler så tung og tryk bag ryg er en ringe trøst. Det er ulovligt og særdeles brandfarligt. Alting virker så usikkert og risikabelt. Måske er det bedst at betragte sit liv som noget flygtigt og foranderligt. Prøve at drive af sted som aktiv deltager med så få forventninger som muligt? Ikke så nemt med så meget at miste.

Dagligdag sænker sig over ”Kræmmers Ark” og der er ingen udsigt til, at hav, rejser sig i nær fremtid. Jeg har overvundet den gamle frygt for stiv pik og taget freelance job som nøgenmodel på ”Kulkafe” i Teglgårdsstræde. Den spæde, sporadiske indtægt suppleres med salg af kunst og flittig brug af artmoney. Jeg er kommet i den gode vane altid at bære et bundt artmoney på mig. De kan ofte bruges som alternativ betalingsform, hvis jeg pludselig må punge ud.

Hus kræver en del arbejde, men det er ikke værre, end at jeg kan klare det meste selv. Fordeler de nødvendige arbejdsopgaver som jævn disciplin over uges 7 dage. Ovenpå, i mit atelier, maler jeg om nat og nyder de ”små timers fred” fuldt ud. Mit nye liv er langsomt ved at finde sig til rette. En hverdag er begyndt at tage form.

Heidi, en gammel barndomsflamme fra Hjørring, har lavet noget computer animationsarbejde for NASA. Hun sendte mig fire bånd med optagelser fra syv planeters magnetfelter. De fine, fremmede lyde gør stort indtryk ved deres genkendelighed. Hver planet sin tone og frekvens. Hver planet sin sang. Sin melodi. Det ligner komponeret musik i uhyggelig grad.

pc 5/10/12 10.43

Deleted: f

pc 5/10/12 10.44

Deleted: ,

pc 5/10/12 10.44

Deleted: :

pc 5/10/12 10.45

Deleted: .

pc 5/10/12 10.45

Deleted: et

Jeg har oversat magnetfelter til streg og farve. Gengivet visuelle indtryk på store lærreder. Værker virker vigtige. At de fremstår lige gyldige for andre end Jeg selv synes ikke at genere mig det fjerneste. I don't care. Måske er jeg endelig ved at modnes som kunstner? About time! Eller også er bitterhed aftaget, eftersom tyk hud over tynde følelser har antaget elefantlignende proportioner. Mere modstandsdygtig. Mere robust. Måske bare mere sat.

pc 9/9/12 20.49

Deleted: j

Samtidig arbejder jeg med en række landskaber i olie. Set gennem endevindue i atelier. Set gennem tid. Set gennem samfundsbriller. Set gennem hjerte. Der er også gang i nogle intuitive, abstrakte værker i akryl. Jeg laver ofte en håndfuld artmoney i akvarel inden morgenmad. Gør ikke noget særligt ud af at udstille. Lægger ikke meget energi i opsøgende salg. En ny livsstil er under opsejling. Et andet fokus. Lader skæbne lede min vej. Overlever på småsalg til nysgerrige forbigående som tilfældigt drysser ind og ud af Kræmmers Ark på søndagsudflugt i sølsomme Sydhavn.

BIAM

Leonardo og Jeg er de eneste kunstnere i vores bådeklub. Vi har tilbragt mange aftener sammen på det sidste. Det foregår altid hos Leonardo. Han ser helt forkert ud, hvis han ikke befinder sig i egne, vante omgivelser. Ligesom hvis han ikke er iført sin hat. Hvor man ellers taler om "et helstøbt menneske," må man i Leonardos sted tale om "et helstøbt indbo" med ham selv som del af sit eget inventar. Leonardo har også brug for nogle artmoney og er klar til at gå igang. Da vi nu er to, giver det sig selv at stifte en "bank."

pc 9/9/12 20.49

Deleted: j

Leonardo er langt fremme, når det gælder IT. På trods af udpræget fattigdom og genbrugsbunker af ufattelige størrelser, har han formået at anskaffe det nyeste og sejeste computerudstyr som er til at opdrive. Det er stærke kontraster man støder på i Leonardos atelier. Jeg spørger ikke, hvordan han betaler for de dyre varer. Beboers private økonomi er tabu i "Det toldfri område" som vores bådeplads kaldes i folkemund.

Det kræver lidt overtalelse, da jeg altid hælder til det nære og fysiske. Til sidst må jeg dog indrømme, at en artmoney bank bedst realiseres på Internet. Tanke om en fysisk bankbygning til en global kunstvaluta er simpelthen for anstrengende efter lige at have bygget hus. En virtuel bygning er mere overkommelig. Vi leger med ord og begreber. Finder frem til: Bank of International Artmoney. Titel forkortes til BIAM, eller "Be I am." Et ordspil der understreger at værdi i artmoney samles i det enkelte menneske.

Leonardo kender en fyr ved navn Mogens Ravn. Jeg kender ikke Mogens og får ham ikke at se, så jeg er lidt urolig ved at involvere ham. Leonardo forsikrer mig om at Mogens er god nok og at han har godt check på IT. Vi lader Mogens købe domæne: "www.art-money.dk" for os og lave et design til vores bank.

artmoney 12/2/08 10.08

Formatted: Font color: Auto

Jeg får travlt med at skrive tekster til det nye website. Leonardo skyder mine tekster videre til den ukendte Mogens. Efter et stykke tid får Leonardo adgang til det nye site. Det ser naturligvis forfærdeligt ud. BIAM i store roterende guldbogstaver. Blå overskrifter. Hvid baggrund og et Nike lignende logo som han må have hentet som standard et sted på det virtuelle tagselvord. Min sarte fornemmelse for grafisk udtryk bryder sig ikke om resultat, men jeg lader det ligge. Vi har fået

professionel hjælp for free. Jeg sluger en kamel, og priser mig lykkelig over nu at kunne invitere alverdens kunstnere med i vores lokale/globalt koncept.

Det siger sig selv, at ingen gider være med. Allerede efter den første dag indser jeg, hvor svært det vil blive at skaffe kunstnere til vores "bank." Jeg har knoklet afsted på cykel fra atelier til atelier og tilbudt adskillige kunstnere personlig, økonomisk uafhængighed samt kollektiv forening blandt kunstnere verden over. Det burde være godt. Tænker jeg. Håber jeg. Overbeviser jeg mig selv om gang på gang. Dybt nede véd jeg, at jeg tager fejl. At jeg presser mine forhåbninger ned over fremmede for at tilpasse verden mine egne drømme. Hvorfor? Jeg føler mig fuldstændig udmattet og totalt ydmyget. Det kræver stor umage at genfinde sin næstekærlighed overfor kolleger, efter de mange latterliggørende afslag. Det fungerer ikke at bede disse kæphøje egoister om tilslutning til noget, de ikke selv har kreeret. Jeg føler mig såret, men slikker mine sår og fortsætter. Sådan er det bare.

Danmark udmærker sig ved en generel, fjendsk indstilling mellem ligesindede. Uanset hvilket fag man taler om, er folk så ondsindede ved hinanden, at det gør det nær umuligt at nyde sit arbejde – eller sit liv for den sags skyld! Paradoksalt nok opfatter mange borgere Danmark og danskere som rendyrket venlighed. Påstår at vi er en "lykkelig nation." Selvfornægtelse er åbenbart vores nødvendige vaccine mod permanent depression. Uheldigvis er der nogle følsomme sjæle som falder igennem og lader de ondsindede handlinger formørke deres forpinte sjæle. Knækker, bliver deprimerede og vælger død som en udvej.

Det er ud over min fatteevne, at fjendskab trives så vel blandt lands kunstnere. Denne faggruppe presses allerede økonomisk og nyder kun beskeden respekt fra en smal elite. Kunstnere i en kartoffelkultur er selvsikrede til et liv som udskudt og foragtet. Alligevel hader kunstnere indbyrdes hinanden og stikker store knive i ryggen på kolleger ved enhver given lejlighed. Det ville give bedre mening, hvis kunstnere slog deres talenter sammen i slag mod multinationale magtmastodoner i stedet for at angribe hinanden. Men, ak, det er det rene pladderromantiske ønsketænkning. Måske er danske blot masochistiske af natur. Så er alt jo, som det skal være.

På trods af fortvivlelse og udmattelse lykkes det at samle 7 artmoney kunstnere i BIAM til en spændt, fysisk manifestation af en utopisk artmoney vision.

Copenhagen Art Club

Brevudveksling fortsætter for andet år i træk. På trods af stor afstand har de farverige beskrivelser bragt os nærmere hinanden. Maya har bestilt billet til København for at tilbringe endnu en jul med sin danske prins. Det er dejligt at føle sig i feststemning efter mange år at have foragtet julespektakel som en pest. Det nye atelier er bygget som et værksted. Det egner sig dårligt til at huse en sart japansk pige. Jeg lægger en ekstra indsats i at forbedre byggeri. Isolerer og fuger de sidste revner mellem døre og vinduer. Rydder op og gør rent. Skaffer bløde møbler, kaffebord og perseiske tæpper fra Sct. Hans hospital, gennem en overlæge som har købt en hel del af mine malerier. Indretter den fjerne del af atelier på første sal til hyggestue med havudsigt. Forventning om sød japaner i sigte sætter sine synlige spor! Jeg er nok lidt ensom.

Genforening er varm og venlig. Vi elsker flere gange dagligt og forsvinder fuldstændigt i hinanden. Går lange ture gennem morgendis. Hånd i hånd over Sydhavns giftgrund svøbt i sne og is. Juleaften

pc 5/10/12 10.49

Deleted: ,

pc 5/10/12 10.50

Deleted:

pc 5/10/12 10.50

Deleted: ,

pc 5/10/12 10.50

Deleted: ,

i Jystrup med familie. Mummy forkæler min kæreste, som var hun en af vor egne. Maya lyder lykkelig. Griner høfligt af papfar Erling's dårlige jokes. I løbet af januar hjælper Maya med at male paneler og sy gardiner af de grønne og blå varmetæpper, jeg stjal under sidste flyvetur. Det er rart at mærke en kvindes kærlige touch. Kræmmers ark forvandles stille og roligt til et hjem.

Jeg ser det ikke komme. Måske er det den danske ondskab. Måske det skumle, ulovlige og isolerede boligkvarter i Sydhavn. Måske vintermørke. Den dårlige økonomi. Hjemvé. Mit selskab? Hvad end det er, så vågner Hiromi pludselig op med en depression i begyndelsen af februar. Det er, som om et lys slukkes. En stjerne går ud. Gnist i piges øjne erstattes af mathed. Hun sidder stille i seng med flakkende blik og græder over ingenting. Lige meget hvad jeg siger og gør, forbliver Maya trist. Jeg prøver at finde på skønnere egne af København til vores vandreture. Frederiksberg have. Midtby. De fire Søer. Gåture foregår nu i dyb tavshed. Blik mod jord. Arme slapt hængende langs krop. Ingen reaktion på min berøring. Alting sort og fortvivlet.

Tre måneders opholdstilladelse er ved at løbe ud. Skal jeg sende trist japaner tilbage, efter alt det gode vi har delt? Nej, vel? På Dronning Louises bro kommer jeg til at fri. Helt spontant! Jeg forstår ikke selv, hvad der får mig til at gentage så klar en fejl fra min pure ungdom. Det virker bare naturligt. Jeg tror heller ikke Maya forstår, hvorfor hun siger: "Yes!" Pludselig letter hendes tåge. Japan smiler. Jeg føler den smittende glæde. Louises bro lyser op. Skyfri vinterhimmel. Sodsomt bykrakelerer i klare krystaller. Alt er smukt. Depression er pist borte. Hvilken depression? Pludselig åbner fold til fælles fremtid.

Maya forlænger sin opholdstilladelse med tre måneder. Vi planlægger et mindre bryllup til den 19. marts. Kort efter at papirer er i orden, får Maya arbejde på Gullivers Travel, et Internationalt rejsebureau, hvor hun kan begå sig uden danskundskaber. Arbejde, løn, indhold i hverdag og gode kolleger. Maya er glad.

Vi cykler gennem tåge i fuglereservat på Amager. Frisk, fugtig luft giver inspiration og lyst på liv. "Look. An eagle!" Maya drejer sit hoved og styrter. Jeg når lige at se ørn forsvinde mellem de spinkle piletræer. "Did you hurt yourself baby?" Knæ bløder en smule, og hun humper. Mens jeg holder den sårede kæreste ind til krop, føler jeg hendes ensomhed. Der skjuler sig stadig sorg i hendes sind. Maya mangler venner. Hvis vi skal giftes og skabe et liv sammen i Danmark, må kone få sin egen omgangskreds. Ellers kan hverken hun, jeg eller parforhold fungere.

"I have an idea baby... let's make an International art club at the studio!" Det er ikke lutter begejstring, som stråler fra den sårede cyklist. Jeg synes selv min ide er god, og dømmer at det vil gavne min kommende kone. I det samme dukker ørn op igen og forsvinder. Sjælden fugl. Sjælden tanke. Det gælder om at baske, mens vinger bærer. Jeg overvældes af inspiration.

Udgangspunkt er at tiltrække en International omgangskreds af interessante kulturpersonligheder. På den måde kan Maya tale engelsk og møde nogle nye mennesker i København. Maya er stadig skeptisk. Har ikke lyst til at tale om det. Jeg fortsætter med at udvikle tanke på egen hånd. Snart er det ene og alene for egen skyld, at jeg omsætter tanke til handling. Jeg savner sgu også en verdslig omgangskreds! Tit lægger jeg ud med at gøre noget for andre. Tit bryder andre sig ikke om uopfordret hjælp. Tit vender jeg afvist hjælp mod mig selv og gennemfører velgørenhedsprojekt med rent egoistiske formål. Når jeg kommer i gang, er det svært at standse.

Første fredag i 99. Jeg slår Kræmmers Ark's sorte dør op for "Copenhagen Art Club". På hver side af dør brænder en fakkelt stille og lun i mørk vinterkulde. Jeg står og spejder over mark og vand. Ikke en lyd. Hverken kvinde eller mand. Maya har gemt sig på soveværelse, hvor hun klæder sig på og lægger make up.

Aften er planlagt. Jeg har bestilt Økologisk Ty pilsner. Flasker kom med lastbil direkte fra bryggeri i Nordjylland. Økologisk øl er en sjælden vare i København. Min tanke er at signalere noget alternativt og positivt for de konservative, indelukkede og sure storbykunstnere.

Art club's bar bærer endvidere malt whisky, cognac, rød og hvid vin, cola, te og kaffe. Simple does it. En kulørt juletræskæde er barbelysning. Over disk står "Hiroshima bar." Det ser primitivt og hyggeligt ud. Udtrykker mit forcerede håb om, at det er til ære for Maya. Det hele er meget hjemmestrikket. Kaffe dufter behageligt. Der brænder stearinlys overalt. Koksovn brænder på lavt blus med svitsende strålevarme. Jeg har trukket ledninger, så musik spiller oppe og nede samtidig. Tom Waits vandrer hostende og hvileløst fra højtaler til højtaler, som et spøgelse der er stået for tidligt op. Men hvor er gæster?

Denne uge har jeg været ude med løbesedler. Dårlig økonomi forhindrer at indrykke annoncer. Tid nærmer sig kl. 21. Endnu ikke en sjæl! Måske det er lidt søgt at åbne allerede kl. 20 fredag aften? Jeg smækker den tunge, sorte hoveddør og går tilbage til køkken. Knapper en økopils op og smider mig på den brune sovesofa bag kamin for at slappe af. Så banker det sgu på!

Heldigvis kommer der nogle stykker samtidigt. Der skal ikke meget til at fylde det lille køkken, så det virker ikke pinligt, at vi kun er få. Det er Leonardo som har slæbt nogle venner med. Fedt nok! Maya kommer ned og ser vidunderlig ud. Hun er overraskende livlig og begejstret! Jeg fatter håb. Måske det alligevel er godt for hende?

Harry, som jeg mødte sidste uge, har taget sin saxofon med. Han er fyr og flamme. "Giv mig en drink," råber han fra sofahjørne, mens han ivrigt samler sit instrument. Tom Waits viger for Harrys horn. Mens han spiller, ankommer flere gæster. Nogle af dem husker jeg fra Gøgereden. En fyr jeg mødte en aften på Drop In dukker også op med højt humør. Moses, som han hedder, viser sig at være rigtig rar, begavet og totalt hook på ide om en kunstner klub. Vi bliver ikke flere, men stemning er intens og forening total. Aften bliver nat og daggry. Vi slutter med morgenbrød. Jeg aflægger løfte om at fortsætte Copenhagen Art Club hver fredag i et år.

Begyndelse afføder udvikling. De første fredage er småt besøgt. Fjerde fredag kommer kun én gæst. Maya er ude, så det bliver kun min gæst og Jeg. Gæst er en ung kvinde som sprang ud fra fjerde sal og overlevede. Hun går ikke så godt, men har fundet inspiration til poesi i sin oplevelse. Hun læser egne digte op. De er fantastiske. Jeg lytter og kommenterer. Vi får en god aften ud af det på trods af vores tosomhed.

Femte fredag tager den kvindelige digter to venner med. Flere andre dukker op. Der kommer mere gang i den. Måske 25 gæster. Torben T. og Kitty insisterer på at tage en tjans bag bar og sætter mig fri. Jeg driver rundt og taler med kunstnere. Denne fredags program er ren lyrik. Imellem indslag spiller jeg musik på mit anlæg. Der er travlt i bar. Folk drikker, ryger, snakker og hygger. Copenhagen Art Club er ved at fungerer efter hensigt. Jeg begynder at tro, at noget stort er under opsejling!

pc 5/10/12 10.51

Deleted: ,

Bryllup

Så sker det. 19. marts, 1999. Rådhusbryllup. Maya ligner en blomst i sin peachfarvede kjole. Hendes mor har syet den. Sendt den herover i en pakke med bryllupsgaver. Det er lidt synd, hendes forældre ikke kan komme. Maya har permanentet og farvet sit lange hår. Det ligner en yndig busk og fylder den halve krop. I sted for Ootosan og Okasan, som far og mor hedder på japansk, har hun fundet et ældre japansk par fra København som "stand-in forældre." Jeg har aldrig mødt Ootosan og Okasan, så det virker ret autentisk med de to japanske erstatninger.

Mit grønne jakkesæt som jeg købte af Kenneth Keyes for kunst, matcher Mayas blomst som et blad. Vi knuger hænder som en helstøbt plante under den formelle handling. Giver et ekstra klem mens de læser min kones nye navn: "Maya Kræmmer." Den borgerlige bryllupsceremoni er hurtigt overstået.

På vej ud af det lille gifterum giver vi hånd til vores "gifter" og siger tak! Embedsmand som agerer "præst" smiler overdrevet. Hendes ansigt efterlader alligevel intet indtryk. Jeg kan ikke sætte en finger på den lille, perfekte performance. Det er vist noget de gentager mange gange i træk. Øvelse gør immun! Langs bænke udenfor passerer vi flere festklædte par som venter på at blive viet. På hovedtrappe kaster venner og familie med ris, som det bør sig. Luftforandring. Livsforandring.

Vi spiser frokost på japansk restaurant. Trediedel familie. Trediedel venner. Trediedel art clubbere. Ingen har prøvet sushi før, med undtagelse af Hiromi og Jeg. Det er et nyt fænomen i Danmark. Ole Dahl, en helt speciel boghandler som ellers har prøvet lidt af hvert, tager en stor skefuld "grøn kaviar" og spiser den grådigt. For sent opdager han sin fejl. Kaster sig så voldsomt tilbage i stol at han ender på gulv. Hans Gøg og Gokke stunt giver applaus! "Please be careful with the wasabi!" griner Maya. Hun demonstrerer for os andre, hvordan en smule af den grønne masse opløses i soja, hvorefter de farverige madpakker dyppes forsigtigt. Det er svært at forudse den slags i et land, hvor kvantitet står i højere kurs end kvalitet. Fyld frem for finesse. Ole rejser sin stol og kravler tilbage til bord med tårer løbende ned af begge kinder. Han overlever det voldsomme madangreb og holder sin tale på fransk. Kun musiker Hassan, som er vokset op i Marokko, forstår hvad han siger.

Tilbage i hus venter flere art clubbere og venner. Efter en hurtig gaveregn må jeg op og skifte tøj. På den udsendte ønskeliste stod kun koks. Folk tog det heldigvis bogstaveligt. Nu er Kræmmers Ark fremtidssikret til et langt, koldt forår. Til gengæld sviner det voldsomt at stakke de mange sække langs væg, så vi kan få plads til at danse. Fest er ved at komme i gang. Det samme er ægteskab nummer to. Vi serverer en brudevals på første sal. Bagefter overtager DJ Hassan med sin udsøgte pladesamling og presser mine godt prøvede højtalere til bristepunkt. Let there be rock!

Art club blomster

Sensommer sætter sine spor i Sydhavn. Hver fredag fyldes Kræmmers Ark med solbrune kunstnere. Gulv og vægge vidner om flittig brug. Øl koster en 10'er. Kaffè 5. Det giver et beskedent overskud. Jeg klarer de faste udgifter uden at skulle tage job. Flere frivillige artclubbere hjælper til. Der er opstået en stemning af kollektivt ansvar, samhørighed og seriøsitet.

pc 9/9/12 20.51

Deleted: J

pc 9/9/12 20.51

Deleted: J

pc 9/9/12 20.51

Deleted: J

pc 5/10/12 10.52

Deleted: ,

pc 5/10/12 10.52

Deleted: ,

Det fjerntliggende, ulovligt byggede hus. De rustikke omgivelser. Udsigt over havnebassin. Giftgrund under fødder og himmel over os alle. Når man først er landet i Sydhavn, er det svært at komme væk. Vi bor i en tidslomme. På marker af knæhøjt græs gror en helt unik stemning. Kærlighedsfrugt vokser sund på gift og gølge murbrokker. Blandt bilvrug, fiskergarn og skrot opstår meget godt. Selv fredag aften frister storbys natklubber ikke det fjerneste. Vi taler sene nætter i art club. Vi taler solopgang, morgenmad og nøgenbadning i havnebassin. Vi taler den rene idyl i det beskidte lag!

Sol står høj. Morgen ældes. Vi vågner ovenpå sen art club. Viggo Gejl og Saba boller i vores køkken. To smukke mennesker hver for sig men tilsammen et ulækkert syn. Viggo er fast inventar i art club og brillerer ved en damplignende ihærdighed, hvad fest angår, så det er lige noget for den sexhungrende heks! Maya finder dem først. Hun er allerede godt træt af art club. Jeg har jo sværget at fortsætte dette år ud. Der er virkelig ved at komme gang i den, og ingen andre ønsker at stoppe. Maya gider ikke flere monsterfester med druk, hor og tætte skyer af røg og pot. Det tager mig tre dage at rydde op. Alt stinker af smøger. Jeg forstår hende godt. Særligt ved morgenoplevelser som denne. Må sørge for at stoppe ved års udgang så vi kan få hus, hjem og dagligdag tilbage. Ikke lade mig friste af en succes!

Der har været forskellige indslag hver fredag, og nu er det min tur. Jeg har bedt de to musikere, Elmer Bruun og Tore Benzon skrive 7 stykker instrumental musik af hver 10 minutters varighed. Mens instrumenter sættes ud, vælter folk ind. Mange nye ansigter i aften. Det tegner godt!

Nedenunder arrangerer en ven af Elmer sin optagerstation. Herfra skal live koncert brændes på cd. Et kamera bliver skruet op under loft for ende af atelier. Happening skal dokumenteres på film. Jeg har monteret 7 plader i komprimeret pap på malervæg. Rullebord står klar med åbne dåser maling, sprayflaske og pensler i vand. To fotografer render krumryggede rundt og knipser løs mellem de mange gæster som sidder plantet over trægulv på første sal.

Stemning er tyk af forventning. Multikunstner, Heine Lagermann, stiller sig klar ved min side. Elmer binder vores håndled sammen. Vi vender os mod første panel, og musik går igang. Uden at tale finder Heine og jeg vores fælles væsen i løbet af no time. Maler med sammenbundne hænder om samme pensel de spontane farver og strøg til musik som strømmer gennem vores nye, menneskelige konstruktion for første gang. 7 værker og 70 minutter senere klapper publikum begejstret! Vi bukker ærbødigt. Elmers og Tores musik er mageløs. Malerier mættede. Vi har sat vores spor.

Flere forestillinger finder frem. Dans. Foredrag. Film. Udstilling. Lyrik. Musik. Flere nye kunstnere. Kendisser begynder at dukke op. Art club opgraderes. Bar tilføjes nye drinks. Flyers erstattes af e-mail liste. Jeg udsender fredags program i god tid og planlægger frem. Art club er i rivende udvikling. Flere frivillige engagerer sig i tilrettelæggelse og drift. Der formes en styregruppe. Vi holder stormøder og drøfter tanker og ideer. Hvad skal vi stille op? Bør art club laves til forening? Kan vi søge midler til nyt gear og løn til performances? Hvor skal vi flytte hen, når Kræmmers Ark bliver for lille? Hvad sker der efter nytår? Stormøder fungerer helt fint som undskyldning for socialt samvær. Samtidig er vores møder totalt ubrugelige, hvad praktisk arbejde angår. Alle løfter er glemt, så snart vi rejser os og går hver til sit. Det ender ved begyndelse. Ingen forandring. Ingen forening. Ingen støttemidler. Art club er og bliver en anarkistisk, selvfinansieret og en-mands-drevet organisme.

Mens jeg ser mindre til Maya, lærer jeg nye mennesker at kende i art club. Artclubbere lærer også hinanden at kende. Der opstår en kernegruppe af gengangere. Der kyskes og krammes på kryds og tværs. Venskaber og fjendskaber formes. Mange boller hinanden. Nogle bliver kærestes. Andre skilles. Flere og flere kommer i i art club mere og mere. Nogle ser vi aldrig igen. Ingen mangel på dramatik. Art club er blevet en kunst soap opera!

Art club betyder en hel del for Moses. Han beslutter at fejre 51 års fødselsdag med sin nye omgangskreds. Der planlægges kreative indslag med høj underholdningsværdi. Svend køber vin i rigelige mængder. Lars Konrad laver etiketter med fødselars ansigt. For en gangs skyld fyldes Kræmmers Ark med faste clubbere fra kl. 21. Flere fremmede dukker op i løbet af et par timer. Vi har en forrygende nat i Sydhavn. Nathalie Mayers, indehaver af Københavns danseskole på Nørrebro, opfører en fræk performance med to andre kvindelige dansere. De er klædt på i netundertøj, butterfly og høj sort hat med stok.

Jeg ser på forsamling og finder, hvad jeg længe har søgt. Glæde, gejst og fællesskab. Lukker øjne og fikserer de ydre omstændigheder i mit hjerte. Men som senere sagt så klart i film, The Matrix: "A good things like this is not meant to last."

To flittige og totalt engagerede gæster i art club er Lars Konrad og Viggo Gejl. Begge fyre er super søde. De bobler af energi og kreativitet. Lars Konrad er selvstændig reklamemand. Han er single og bor i en lækker taglejlighed på Frederiksberg. Han nyder det gode liv, og det gode liv nyder ham. En rigtig feinschmecker. Lars Konrad og jeg er navnebrødre. Min fødselsdag falder sammen med prins Joakims. Hans med Kronprins Frederiks. Vi er begge skaldede og ligner hinanden i højde, tykkelse og drøjde. Når vi mødes i art club gubber vi isser i en full circle rullehilsen. Ofte tror nye gæster at Lars Konrad er mig og omvendt. Vi hygger os med forvekslinger og spiller gerne med på en rolleforvirring.

Viggo er ingeniør. Ingen kender den hemmelighedsfulde drifters fødselsdag, adresse eller andet privat. Han kunne være hemmelig agent for all I know. Viggo er også single med stort "S". Maya har tilgivet hams bolleri og har døbt ham "The Parrot." Hans næse er stor og skarp som et næb. Han har en fænomenal hukommelse. Hans hårpragt ligner en hanekam, og så har han altid en "lille fjer på." Når han folder sig ud bag art clubs bar disk, basker han så ivrigt med sine arme, at de til forveksling ligner vinger. Og så elsker han sukker i sin kaffe!

Parrot taler konstant og ekstremt højlydt. Heldigvis gentager han ikke, hvad der bliver sagt af os andre. Måske fordi han sjældent hører efter? Måske fordi han har så meget på eget hjerte. Mellem hver sætning lyder et særpræget "knirk" efterfulgt af en kraftig indånding gennem en snæver åbning, som om han er nødt til at skære tænder af ren iver. Viggo favner ethvert emne med sin lynende intelligens. Der er kun to ting at stille op. Enten sluge hans guldkorn eller løbe skrigende bort. Viggo deler rundhåndet ud af sin vokale næstekærlighed. Han har desværre også en sjælden evne til at drikke lige så meget, som han formår at lange over bardisk. Det siger ikke så lidt! Mens han udfordrer den skrøbelige art club økonomi, magter Viggo samtidig at tiltrække store horder af nye gæster. Det er en slags loose-win situation.

Begge herrer besidder en udpræget god smag og har efterhånd opgraderet min amatørbar med flere eksotiske flasker. "Skal vi ikke føre art club videre, når du trækker dig Lars," spørger Lars Konrad? Jeg behøver ikke tænke videre over det forslag. Det er indlysende, at de to populære energibundter udgør den perfekte duo. "Helt klart!"

artmoney 12/2/08 10.08

Formatted: English (UK)

pc 5/10/12 10.54

Deleted: j

pc 9/9/12 20.52

Deleted: .

Maya høster en lav løn på Gullivers Travel. Med en fællesøkonomi langt under offentlig fattigdomsgrænse repræsenterer det dog en mindre formue. Vi lever super billigt. Jeg kan lige følge med, mens Maya lægger en pæn sum til side hver måned. "Shouldn't we take a holiday, Lars? How about Grand Canary – it's on me!" Det har altid været svært for mig at acceptere gaver. Denne her kommer direkte fra hjerte, og Mayas bønfaldende øjne er ikke til at stå for. "But, of course, Baby!"

Gennem Gullivers får Maya en god deal på et godt hotel i Puerto Rico. Det ligger højt på bjerg med fantastisk udsigt over det enorme Atlanterhav. Det giver god motion at vandre ned til strand hver morgen. Endnu bedre motion at kravle tilbage til hotel hen mod aften.

Mens vi hviler ud i værelse hænger en flok duer ud på vores balkon. Jeg får lyst til at teste deres flyveegenskaber i beruset tilstand. Det er lykket at lokke de bevingede dyr til et fad med vodkavædet franskbrød. Tre duer vakler rundt på balkons betongulv og banker ind i hinanden. Det er både synd og sjovt. Det bliver lidt uhyggeligt, da den ene fugl beslutter at tage fra og flyve hjem. Drinking and flying! Den basker sig dygtigt op på gelænder, hvor den anstrenger sig for at holde balance. Desværre mister den hurtigt fodfæste og styrtdykker mod hotels parkeringsplads i en vovet skruemannuvre. De to andre fugle er dumme nok til at følge trop. Sol er ved at gå ned. Vi ser ikke flere duer på denne ferie og må drikke rest af vores vodka selv.

Vores ferie er ren afslapning. Mad, druk, sex og sol. Maya er et naturtalent, når det gælder at solbade. Hun har absolut ingen problemer med at dase på strand i timevis. Jeg bliver til gengæld hurtigt rastløs af at lave "ingenting." Som eneste badegæst tegner jeg derfor artmoney. Jeg har regnet på, hvor mange jeg skal producere for at dække vores lommepenge. Har fordelt antal artmoney over antal dage.

Den daglige tegnerutine holder mit urolige sind i skak. Samtidig grubler jeg på en vanvittig ide, som Freja Fristed, en Frederiksbergoverklassedame som har kastet sin kærlighed på art club, præsenterede os for lige inden afrejse. Hun insisterede på, at art club skulle invitere Dalai Lama under hans officielle besøg i Danmark. Jeg kunne ikke tage det alvorligt midt i Københavns vintermørke. Her mellem sol og sand, i strands dybe, stille ro, er det nemmere at samle sine strøtanker til størknet substans. Skør ide ændrer natur. Bliver naturlig. Frejas prisværdige præsentation glider stille og roligt over i "projekt mode." Måske er det muligt?

Dalai Lama

Trip, trap, træsko. Hvis ikke bjerg kommer her, må vi vandre der. Gennem Frejas veninde får vi et møde sat i stand med Dali Lamas danske kontakt, Lobo Lama. Kalle Stenhøj, art clubs tavse rocker, og Jeg låner en bil og kører til Søborg for at besøge hans herlighed i hans herlige villa. Flink, bestemt og afklaret mand. Lobo er genfødt 8 gange og har derfor prøvet lidt af hvert.

Den aldrende munk ligner ikke nogen action man, som han sidder der på IKEA stol i standard køkken. Lille, rund, tyndhåret og ydmyg. Han er dog ikke Hr. hvem som helst. Blev headhuntet til Lama som 8-årig. 100.000 mennesker lagde sig på knæ udenfor hans far og mors hoveddør. Førte ham bort til et fjerntliggende kloster i Tibets bjerge. Han så ikke meget til forældre derefter. Savnede hele sin barndom at lege med jævnaldrene. Derimod modtog han den ypperste undervisning og højeste respekt. Som voksen fik han en vision af et rødstenshus ved en lille sø. Han

fandt sit drømmehus i Søborg under gennemrejse til Sverrige. Konsekvent, som han er, blev han hvor han var. Kom aldrig til Sverrige. Faldt til i sit nye drømmeliv.

Lobo er den første Lama som bryder regel om ægteskabsforbud. Har giftet sig med en dansk kvinde. Det har krævet en særlig indsats at overbevise Dalai Lama, back home, om rigtighed i sin forkerte gerning. Det lykkedes omsider. Forkert blev vendt til rigtigt. Lobo har på denne måde revolutioneret det tibetanske præstestyre. Jeg prøver at sætte det i relief ved forestilling om katolsk munk fra Søborg i samme egenrådige oprør mod Pave i Vatikan. Forget about it! Det Lobo har gjort er stort.

pc 5/10/12 10.55

Deleted: ,

Det er alligevel umuligt at få Dalai Lama til at besøge Copenhagen Art Club. I sted tilbyder Lobo sig selv. Dalai holder et stort arrangement i Cirkusbygning, hvor Lobo vil kunne smutte en times tid. Vi vil få mulighed for at møde Dalai Lama dag derpå inde på SAS hotel. Der vil han kunne bruge 15 minutter på at hilse samt signere Leonardos portræt af ham og hans flugt til Indien, som han havde malet inspireret af radioavis sidste år. Vi takker ærbødigt og kører stolte tilbage med den gode nyhed.

Denne fredags art club er flyttet til Leonardo. Han har dobbelt så meget plads, og så står det store, tunge portræt af Dali Lama, hvor alle kan se det. Der er god tilslutning. Gæster strømmer til. Som en sjælden undtagelse er der dækket op. Vi spiser i flok. Jeg er stædig modstander af mad i art club. Det sviner og kræver ekstra arbejde både før og efter. Nu, da det endelig sker, er det selvfølgelig ret hyggeligt. Rest af aften byder på events fra teater over lyrik til live musik og dj. Leonardo står i baggrund som sædvanligt og stråler som en lille sol under skygge på sin evige hat. Han er overbevist om, at hans maleri nu går over i verdens kunsthistorie!

Kalle og Jeg henter Lobo på SAS hotel som aftalt. Han står allerede klar ved dør. Det er godt, vi kommer til tid. Dalai Lamas program er planlagt til sidste minut. Der er ikke råd til at sløse. Lobo virker glad og oplagt på trods af det enorme pres at skulle stå for Dalai Lamas turné rundt i Skandinavien. Han kunne blive en god formand for art club!

pc 5/10/12 10.55

Deleted: ,

I en mere stresset udgave bakser jeg Lobo gennem skydeport hos Leonardo og introducerer ham for kerneclubbere. Spisning er overstået, og gæster tysser på hinanden ved syn af den tibetanske munk. Så snart ro falder på, åbner Lobo sit foredrag med en morsomhed. "I had Chinese dinner for new year!" Han forklarer, at han er glad for kinesisk mad, og ikke ser det som hans opgave at straffe den menige kineser for deres stats handlinger. Han henviser til besættelse af Tibet og Dalai Lamas landflygtighed i Indien. Artclubbere griner befriende. Nogle råber skål! Så er stil lagt!

Lobo fortsætter med små historier af stor relevans. Hans fortællinger forbinder hjerte og hjerne. Intet mindre end mageløst! Efter 45 minutter lister jeg op og minder Lobo om tid. Han smiler afvæbnende og beder høfligt om mere. "More time, please." Han taler i to timer til ingens fortrydelse. Vi må fragte ham tilbage til hotel i stor hast, så han kan koble sig på den stramme plan igen. Han viser ikke tegn på stress.

Tilbage hos Leonardo er den kreative gryde virkelig kommet i kog. 200 kunstnere bobler og syder til efterdønninger af Lobos visdomsvandfald. Hvis ikke maleri kommer i verdens kunsthistorie, så kommer denne nat i det mindste i art clubs lokalhistorie! Rest af nat hamres Lobos ord i bund med store fadøl og små skarpe. Alle egokaptajner går frivillige ned med egen skude i storm på hjernebølger over oceaner af tanketorsk!

Jeg holder igen med sprut for at være frisk fra morgenstund. Fætter Georg bakker sin røde Fiat varevogn helt op til Leonardos borgport. Xander er kommet for at hjælpe. Det tunge maleri bakses på plads. Passer præcist i lastrum når vi sætter det ind på skrå. Leonardo, Georg, Xander og Jeg bærer billede ind i SAS hotel foyer, hvor et staffeli står og venter.

Mens tibetanske sikkerhedsvagter instruerer os i korrekt modtagelse af Dalai Lama, ankommer en håndfuld uventede gæster. Vi har lov at komme fire mand. Alligevel syntes Freja ikke, hun skulle snydes for den store oplevelse, som hun jo har instigeret. Hun tropper op med sin søn Loke og en sort og dragende veninde som går under det inspirerende navn: "Natsværmer." Vagter bliver snot forvirrede og ved ikke, om de skal aflyse. Midt i det hele åbner elevator dør, og Dalai Lama himself kommer os til undsætning. På trods af den åbenlyse paniksituation virker han helt upåvirket. Ved syn af hans herlighed stivner alle vagter. De nye gæster lines lynhurtigt op med os andre i snorlige velkomstposition. Dalai Lama begynder at give os hånd én efter én. Spørger kort til vores navn og nikker smilende. Da han står overfor mig, kan jeg simpelthen ikke få mig til at række min hånd ud. Det hele er gået for hurtigt. Virker på en måde så opstillet. I sted tager jeg mig tid til at se den underlige mand an i øjenhøjde. Jeg spejder efter en mulig brist. Tegn på menneskelig svaghed. Dalai sætter et vidunderligt grin op og går videre til Xander. Jeg er paf. Gik jeg mon glip af en storslået chance for at røre ved Gud?

Leonardo er blevet placeret til venstre for sit maleri. Der står han klar med en alkyd marker som allerede er rystet grundigt i ren nervøsitet. Klar til at tegne med holdbar guldfarve. Dalai Lama tager imod, går ned i knæ, og skriver under på det store portræt. Leonardo spørger, hvad han skriver. Der står noget i retning af "Dalai Lama, blot en ydmyg munk." Jeg tænker ved mig selv, om han smører for tykt på? Det er sku da SAS hotel og ikke et billigt vandrehjem, han bor på! Nå, men orange og rød klædt fyr virker ellers helt OK og totalt grounded. Har aldrig før følt så selvsikkert et menneske.

Dalai Lama kommenterer på Leonardos billede. Synes åbenbart at han virker yngre. Sætter i et voldsomt grin og klapper Leonardo så hårdt i ryg at den sølle kunstner er ved at miste al luft. Så er det hele overstået. Hans herlighed bevæger sig tilbage mod elevator skarpt fulgt af de mange vagter. På en eller anden måde lykkes det alligevel Natsværmer at bryde igennem deres jernring og gribe fat i Dalai Lama. "I must give you a hug before you go!" siger hun stille og roligt, og knuger ham så hjerteligt, at han damper som friskskænket smørte i hendes favn. Han knuger igen, og et langt øjeblik brænder det umage par fast i tilskuers iris. Genforenede kærester fra et andet liv, perhaps? Den smukke Natsværmer har en evne til at gøre de mest overraskende handlinger på den mest selvfølgelige facon. Hun får min ubetingede respekt!

3x20

Man tror det er løgn. Den ungdommeligt udseende Xander nærmer sig 60. Jeg har netop lagt på. Det var hans kone, Helle Jensen, som ringede og informerede mig om hans "hemmelige" alder. Hun foreslår, at vi fejrer hans fødselsdag i art club, hvor han jo kommer så tit. Det skal være et "surprise party." Heldigvis falder fødselsdag på en onsdag, så vi undgår tilfældige art club gæster. Samtidig kan vi holde det hemmeligt for Xander. Vi aftaler et møde hos mig, hvor slags gang skal planlægges. Helles storesøster, Mette, kommer med.

Møde forløber fint. Mette ser Kræmmers Ark for første gang og virker henrykt. Hun var selv kunstner i sin vilde ungdom. Glæder sig til at fyre op under egen kedel fuld af romantiske kunstnerminder. Plan bliver at dele gæster i tre klynger. De politiske, de caribiske og de kunstneriske. Helles bror, Janus, er udenrigsminister. Mor er tidligere borgmester i København. Far er tidligere statsminister. Hendes nevø, Sten, er også begyndt en politisk karriere. De dukker op med deres politiske kontakter. Xander er formand for den caribiske klub. Medlemmer derfra skal også inviteres. Og så er der art club. Jeg må vælge 20 gæster fra kernegruppe. Vi bliver 60 ialt. Ligesom Xander. Helle kender en god, fransk kok. Jeg skal stå for musik. Og så er det vist bare at håbe, at den specielle sammensætning af mennesker går op i en højere enhed!

Mens de to søstre, Jensen, sørger for mad, bestiller jeg sprut i stride strømme. Vin til politik. Rom til Caribien. Øl til kunst. På trods af forskelle er alkohol en røde tråd som forhåbentlig kan opløse eventuelle grænser og skabe grundlag for et muntret fællesskab.

Artclubbere dukker op sidst på eftermiddag. Kort tid efter stiller fransk kok med sit medbragte køkken. Clubbere hjælper med at pynte op, mens mit primitive køkken flytter fra Sydhavn til Paris. Kok virker professionel. Behøver ingen hjælp og tillader ingen forstyrrelser, mens han tryller med sine mange ingredienser. Han er stor og rund og klædt i hvidt. Nøjagtigt som en kok skal se ud. Kokkehue får dog lov at hvile på den brune sofa, indtil mad skal serveres. Der er ikke plads under mit loft.

Jeg har inviteret Xander hjem til lidt mad og almindelig hygge kl. 19. Helle har solgt ham en hvid løgn om, at hun skal besøge sin søster. Tid nærmer sig. Hus er stuvende fuldt af forventningsfulde folk. De mange typer mennesker tripper uroligt rundt med hver sin drink. De som kender hinanden i forvej står i grupper og sludrer. Det glæder mig at se, at fordeling af de våde varer passer nogenlunde på mine formodninger.

Lillebror, Henrik, kommer forpustet ind ad dør. Han holder et vinglas, men jeg ved heller ikke rigtigt, hvilken gruppe han tilhører. ”Der holder en kortege af ministerbiler foran den røde dør!” Henrik råber lidt for højt. Han lader sig altid rive med. Meddelelse sætter bølger af spænding gennem gæster. Ned gennem gyde af selvbyggerhuse kommer hele ”familie Jensen” marcherende som i en klassisk western. Den aldrende mor fører an med sin sorte, sølvbeslåede stok bankende mod vores hjemmelavede betonvej. Hun må hjælpes af sin søn, Janus, som støtter hende på venstre side. Hun kan bruge sin stok på højre. Allerede på afstand står det klart, at det er en dame af format. Jeg holder dør og byder den fornemme familie velkommen til Sydhavn!

Det er ikke nemt at dæmpe de feststemte gemakker, men tid er kommet til at tie. Xander undlader at banke på hoveddør. Træder, hjemmevant og uden parader, indenfor. Overraskelse i hans ansigt da han møder menneskemængde er prisværdig og uhyre sjælden. Xander er ikke nem at overraske. Med det samme ved jeg, at Helles mission er lykkedes. Han overvældes af følelser og begravnes i lykønskende mennesker fra tre verdenshjørner. Han udtrykker en høflig vrede over at være blevet ført bag lys men overgiver sig herefter til den gode stemning. Xander er elsket af mange og kun hadet af de misundelige. Efter nogle timer bytter grupper drinks. Kunst drikker rom. Caribien drikker vin. Politik drikker øl. Kok tager hat på og forklarer sine retter. Hans mad smager fortrinligt. Fødselsdagsprojekt klapper. Tre vidt forskellige grupper parrer sig perfekt til den lyse morgen. Xander fylder 60 mennesker med glæde.

Top of the World

Nogle oplevelser gror fast som usynlige kropsdele der påberåber sig opmærksomhed liv ud. Disse snyltere er primitive af natur og forbandet forkrøblende for min følelsesmæssige funktionsfleksibilitet.

Jeg er 14 år. Mummy har lokket min bedste kammerat, Rasmus, til at teste mit syn. Vi sidder på det grønne laminatbord i familiekøkken og spejder efter propelflyvere over hustage i det nystiftede parcelhusmiljø, Lundergårdskvarteret, i Hjørring.

”Er det en Piper eller en Cessna, Lars?” spørger Rasmus. Jeg kniber begge øjne sammen og prøver at skærpe de skarpe linjer omkring det flyvende objekt. ”Piper?” foreslår jeg forsigtigt! ”Hvad så med den?” fortsætter Rasmus. Jeg anstrenger øjne for at skimte en lidt fjernere prik på himmel mellem brunblomstrede køkkengardiner. Jeg tager højre hånd i brug. Kikker gennem et snævert hul mellem mine sammenknugede fingre. Lykkedes på denne måde at fæke et spædt klarsyn. ”Det er vist en Cessna?” ”Nej!” dømmer Rasmus kontant, ”det er en DC10!” ”Ups!” Mummy står bagved og følger scenarie opmærksomt.

Jeg mærker Mummys bekymrede hånd på min skulder. Opblødende optakt til nedbrydende nødlanding. Så falder hendes hammer: ”Du trænger til briller, skat!”

Jeg er 14 år. Mit unge liv er allerede ødelagt. Briller betyder dødsfødsel, af den mand jeg håber at blive. En hybrid mellem Tarzan, Supermand og Jackson Pollock. Jeg får de forbandede briller og ældes. Da jeg fylder 15 går Daddy og Mummy fra hinanden til min store forbløffelse. Havde ikke anet uråd. Aldrig set dem skændes. Til gengæld heller ikke set dem kysse, kramme eller holde hånd. Aldrig skænket det en tanke. Forældre er vel også en slags ”mand” og ”kvinde,” men for mig har de altid været forældre. Viser hvor lidt jeg viste.

Mummy og to brødre rejser til Sjælland, hvor Mummy er blevet kæreste med en klassekammerat fra hendes folkeskole ved navn, Erling. Fortid bliver nutid. Nutid forsvinder i tåger af fortid. Jeg efterlades som brilleabe med en deprimeret selvmordskandidat til far og et monsterstort parcelhus som gabende ruin fra sønderbombet familieidyl. Fuck!

Lortetid erstatter blomsterblid. Spild af ungdom bliver dagligdag. Jeg kan ikke længere benægte mit nærsyn. Heller ikke mit sortsyn. Den fysiske blokering forstærker den psykiske. Omverden go fuck yourself! Selvom det frister at lukke verden ude, mens alt jeg troede på står i flammer, så driver medfødt nysgerrighed mig alligevel til at bære brille i offentlighed for at vidne min egen undergang fra første parket.

Vi hører altid, hvor svært det er at være teenager. Det er også svært nok at få bumser, hår og sæd, men det er ikke mit problem. Det virkede naturligt. Det var de briller og den skilsmisse. Af en eller anden årsag er min nysgerrighed stadig intakt. Jeg ser en flugt i kunst. Kunst bliver min terapi. Jeg lukker mig inde på mit værelse i timevis med tegning, maleri og tung rock for fuld udblæsning på alt for store Cerwin Vega højtalere. Det betyder farvel til ABBA og The Sailors. Goddag Deep Purple, Rainbow, Scorpions, Iron Maiden, Merrilian, Tygers of Pan Tan, Jethro Tull, ACDC, Van Halen, Saxon, Thin Lizzy og Pink Floyd.

Så er jeg er 34 år. Håb i syne! Jeg har intet at miste og beslutter uden tøve at gennemføre en øjenoperation. Hører i et radio indslag på P1, at laser behandling nu er muligt på danske hospitaler. Jeg ringer til Riget og får historie bekræftet. Presser på for at ordne begge øjne på én gang. Hellere helt blind en halvt seende. Selvfølgelig nægter de. Jeg må tage til takke med ét af gang. Risiko for fejl vurderes til 10 %. Gode odds for en håbløs fighter. Jeg må tage til takke.

Øjenoperation varer et minuts tid. Bagefter går jeg med klap i tre uger. Første klap ryger og afslører en verden jeg dårligt husker! Begeistret lægger jeg mig under stråle på ny og får ordnet øje nummer to. Da jeg rykker for en regning, informerer sekretær mig om, at behandling er gratis i Københavns kommune. De tør ikke fortælle det til den brede befolkning af frygt for at blive overrendt. Jeg takker for den gladelige nyhed som sparer mig kr. 40.000. Gældfri og klarsynet – det må simpelthen fejres!

I det samme ringer ”Luffe.” ”Another ghost from the childhood past. ”Vil du med på bjergbestigning?” Luffe har altid været god for en udfordring. Siden vi rullede rundt i ”Hjørring bjerge” som børn, har vi udfordret hinanden på skift. De sidste par år har den stået på rock climbing i Canada og Schweiz, så vi er vant til at færdes sammen på en klippevæg. Luffe har taget sin interesse videre og er blevet medlem af en bjergbestigerklub. Han har to gange forsøgt Mount Blanc uden held. I begejstring over fund af den ”indre mand” jeg troede var udenfor rækkevidde, springer jeg øjeblikkeligt til. ”Let’s take it to the top!”

Vi har to måneder til at træne inden august, hvor Luffe har fundet en gunstig periode til en optur. Jeg omlægger min kostplan og begynder at løbe morgen og aften. Overkrop træner jeg med armbøjninger og kropshævninger.

Selv om jeg har sparet 40.000, så ejer jeg ikke en klink. Det er ikke muligt at købe udstyr. Uheldigvis har nogen ”lånt” min gode sovepose for good. Det er enten fætter Georg eller kunstner Heine, mener jeg at huske. Når jeg låner til de nærmeste, glemmer jeg altid hvem og hvornår. Tillid gør dum. Det samme gælder øjensynligt låntagere. Ingen husker at have lånt noget. Heine har en pose magen til liggende på sin hylde, da jeg fritter ham. ”Jeg husker ikke, hvor jeg fik posen, men det er ikke din” påstår han uden at blinke. Enten må jeg æde løgn eller købe sandhed. Det er sku svært at skelne venskab og udnyttelse, når det kommer til kontant afregning. Måske kunne han så låne mig den? ”Nej, den kunne jo blive ødelagt på de skarpe sten!” Jeg skrider, skuffet, og lader ham drosle et par led ned af den indre venskabspyramide.

Katja Kim, min gode, koreanske veninde og nabo, låner mig sin tynde sommerpose som jeg håber kan holde den værste bjergkulde ude. Samtidig er mine hiking støvler fra Canada blevet et nummer for små. Det er også fandens at ens fødder vokser, mens ens pik skrumper! Vores natur er fuld af sære luner. Nå, det går nok.

Luffe henter mig i Sydhavn som aftalt. Maya vinker farvel i bagspejl. Luffe sælger skinkemassagemaskiner for Wölfking i Aalborg. Rejser rund i Europa til forskellige slagterier. Det forholder sig nemlig sådan med skinker, at de skal masseres for at trække proteiner til overflade. Det er proteiner som binder skinkebidder sammen til store skinker. Han tager Wölfkings firmabil derned, da han har lovet at være tilbage på arbejde om fem dage. Det er en temmelig stram kalender, når vi skal bestige Europas højeste bjerg langtfandenivold. Luffes skinkebil kører fint. Lou Bega synger lystigt om alle sine skønne kvinder i ”Mambo no. Five” på bilradio. Snart er vi over alle bjerge og tøffer sydpå med søm i bund og humør i top!

pc 9/9/12 20.53

Deleted: .

pc 9/9/12 20.53

Deleted: t.

pc 9/9/12 20.53

Deleted:

Det føles rart at være på tomandshånd med god barndomsven. Det er en sjælden fornøjelse nu, hvor vi er blevet voksne og har travlt med hver vores. Luffe er ved at ældes men holder stadig sin gode figur. Han har også trænet og har altid været sporty og velbygget. Det meste af hans, dengang så kraftige, mørkeblonde hår, må i dag vige for en skinnende, solbrun isse. Hans mave vidner om lidt for meget god mad og for mange øl. Arme og bryst afslører stadig muskler under overflade som bliver dyrket og brugt. Små rynker har sneget sig ind i hans glatte ansigt, men stadig stråler ungdoms glød med barnlig forventning til den store udfordring.

Vi parkerer bil i en lille, charmerende by ved navn Chamonix og tager et specieltbygget tog fra fod af Mont Blanc. Vi må stå i kø for at få plads. August er højsæson for bjergbestigere. Fra vores bænk tjekker jeg de andre passagerer som snart bliver vores konkurrenter på de høje tinder. Jeg føler mig en smule rystet ved inspektion deres professionelle udstyr. Gad vide om jeg kan klare strabadser med de små støvler og den tynde sovepose?

Bjergtog trækkes af kæder, så det kan klare den stejle stigning. Det går uhyre langsomt. Vi har god tid til at nyde den underskønne natur fra det åbne vindue. Jeg spekulerer på, om køer med bjælder om hals i farverige halsbånd er et påfund fra den franske turistforening. Måske er de bare for real? Det kan være svært at skelne fup fra fakta, når man er på fransk visit.

Fra endestation vandrer vi et stykke længere end de andre. Vil gerne på afstand af de støjende bestigere i base camp. Vi slår telt op bag en lille stenhytte på en komark. Falder i søvn til lyd af bjældeklang med store hove som trasker tungt i tusmørke.

Luffes vækkeur ringer klokken seks. Vi pakker telt sammen og vandrer hastigt op ad den smalle, stenede sti. Sol skinner fra en smuk augusthimmel og sved svier i øjne, da vi når næste camp på anden side af trægrænse. På trods af varme står vi nu i sne til ankler. Herfra gælder samme regler for alle, så vi graver telt ned i sne på en ledig plads blandt telte i mange farver og former. Rest af eftermiddag bruger vi på at klimatisere os ved at vandre en halv kilometer op ad bjerg og tilbringe lidt tid i den tyndere luft.

Bestigning er nøje timet, så det er muligt at nå top og komme tilbage til bund på forsvarlig vis. Ventetid bruger vi på at øve klatreknikker. Luffe sætter mig ind i forskellige knuder, vi skal kunne for at klare den forestående opgave. Han demonstrerer, hvordan man firer sig op og ned. Hvordan man håndterer sin isøkse. Forklarer alle de andre bjergtricks fra hans grønspættebog.

Inden vi forlod bil, måtte vi veje alt for at rationalisere. Hvert gram tæller, når vi skal vandre i tynd luft. Selvfølgelig er det et spørgsmål om prioritering. Luffe har derfor besluttet at efterlade vores gasblus, så han kan få sit dyre kamera med. Hvis det lykkes denne gang, må han simpelthen have det på film! Vi får ingen kaffe i denne omgang.

Midt om nat vækkes vi af et voldsomt spektakel. Vejr på bjerg er mere uberegneligt, end det vi kender fra "landjord." Det skifter hurtigt og voldsomt mellem stille og storm. Vind rusker kraftigt i teltet, som heldigvis er forsvarligt afdækket i vægge af sne. Ispartikler hagler ned over lejr med en kraft, så vi frygter, at de skal flåse det tynde betræk. Det er umuligt at sove og for farligt at bevæge sig ud. Vi tænder en lygte og hyggesnakker til storm driver væk, lige så pludselig som den kom.

pc 5/10/12 10.57

Deleted: ,

Vi når tredje camp sidst på dag, efter en seriøs klatretur som har banket vores puls op i det røde felt. Vi får lov at nyde både rock climbing med fingerspitzgefühl og gletscherbestigning med stålbeslag på støvler og isøkser i hver hånd. Det er sjovt og farligt! Undervejs må vi søge ly under et udhæng, da en byge af rullesten jager forbi os i høj hast. Stenskred er forårsaget af en flok bjerggemser som passerer højere oppe. Med jævne mellemrum høres den rumlende lyd af laviner. Jævnligt ser vi redningshelikoptere komme og gå. Klatretur har produceret masser af adrenalin. Vi er høje på flere planer, da vi endelig smider os på sikker sovepose i tryk lejr. Denne gang ligner det mere en iglo end et telt. Vi tager ingen chancer ovenpå gårdsdags uvejr. God søvn er livsnødvendig. I morgen, klokken 2 nat, ved fuldmåne, gælder det erobring af Europas tinde!

Luffe vækker mig. Jeg vibrerer som en rystepudser. Katjas sovepose er lige tynd nok. Det fryser 20 grader, og jeg føler frost ind til mit skelet. Tough luck! Jeg sender Georg eller Heine eller hvem-det-nu-er en fælles forbandelse og ifører mig, med meget besvær, mit udstyr med forfrosne fingre. Ifølge plan tager det 7 timer op til top og lidt hurtigere tilbage ned til telt. Vi kan tilbringe max. 20 minutter deroppe, hvis det skal passe med nedtur.

Det er ikke lyst som driver dette værk! Klokke er lort. Jeg har dårligt nok sovet på grund af kulde. Lyskegle fra pandelygte afslører sne, sne og atter sne. Heldigvis er det klart vejr. Fuldmåne titter frem mellem spredte skyer og kaster sin blege glans over et surreale landskab. Der er ikke en vind. Sikke et held. Vi står på Europas tag og skal bestige spids over alle spidser. Den slags glansvejr må være yderst sjældent på disse kanter. Vi dobbelttjeker vores udstyr. Binder os sammen med 5 meter reb. Tager en dyb indånding af den sparsomme ilt og trasker langsomt og beslutsomt mod det høje mål.

Vandretur er ligetil. Vi bevæger os på æg af knivskarp bjergryg. Føler mig som en myre på vej op langs en barberet girafnakke. Mont Blanc ligner tilnærmelsesvis en tegneserie. Rygs bredde måler knap en meter, med frit fald på begge sider. Vi må prikke os frem med de lange økseskafter for at sikre os mod usynlige faldgruber under uberørt sne. Hvis én falder ned, må den anden straks hugge isøksen i og holde fast. En teori jeg håber vi bliver fri for at teste.

Hvert skridt er en kraftanstrengelse. Luft er så tynd her, at vi må standse for hver 10 meter for at få vejr og lande vores puls. Andre bjergbestigere går foran eller bagved. Vi passerer en muskuløs fyr som ligger og brækker sig. Folk reagerer forskelligt på højdesyge. Jeg mærker selv en bankende hovedpine men slipper heldigvis for mavebesvær. Et team af ældre, japanske turister passerer os i raskt tempo. Det har de vist prøvet før. Det ærgrer alligevel mit konkurrencegen at skulle lade plads for pensionister.

På trods af barske omstændigheder giver opstigning en kraftig glædesfølelse. Vi har mål i sigte og vores tro på sejr vokser skridt for skridt. Pludselig står sol op. Nat fejes til side med overbevisende magtdemonstration af kulørte stråler over glinsende sne. Et magisk syn med ildrøde lammeskyer mod gletsjerblå morgenhimmel. Vi standser en kort stund. Slukker for pandelampe og nyder en fabelagtig udsigt i stilhed. Den smule naturoplevelse vi får i pauser skal opveje alle anstrengelser. Det gælder om at suge lidt skønhed til sig i en fart.

Så sker det, vi har håbet på. Luffe er ude af sig selv af begejstring, trodser den tynde luft og begynder at løbe. Jeg følger med. Dels båret af den smittende begejstring. Dels trukket af det stramme reb mellem os.

Tredje gang er lykket gang. Luffes første forsøg blev standset af en kraftig bjergstorm. I andet forsøg fik en fyr fra hans team revet sin kæbe af. Han skulle lige se, om et stenskred var overstået. Stak sit hoved op fra skjul bag et udhæng. En sten ramte ham med så stor fart, at han undgik at vælte. Luffe måtte pille grus ud af åbenstående hals, for at han ikke skulle blive kvalt. Den uheldige bjergbestiger blev hentet af helikopter og overlevede mirakuløst! Bjergtur blev afblæst og en skuffet Luffe måtte slå koldt vand i sit utålmodige bjergbestigerblod. Vi har været heldige.

Selve spids er ganske lille men til gengæld næsten flad. En beskeden forhøjning rejser sig en halv meters penge. Alle skal naturligvis bestige dette sidste trin for at slukke al tvivl om at have nået deres mål.

Fotosession! Luffe løfter ømt sit dyrbare udstyr ud af rygsæk, som var det et spædbarn. Han spørger en japaner, om hun kan tage et foto af os begge. Vi stiller os op med ryg mod de uendelige tinder og arme om hinanden. "Chease, please!" Japaner får et udtryk af forvirring i ansigt. Luffe går over for at instruere. Pludselig blusser hans frosne ansigt op som en rød tomat. "Fuck that!" skrider han og ryster sin baby. Alle må vende sig og se, hvad der er galt. "Der er ingen strøm på batteri!" Jeg kan selvfølgelig godt se det fra hans side. Endelig er det lykket, og så kan han ikke bevise sin bedrift. Jeg ved jo godt, hvor vigtig dokumentation er. Alligevel er det umuligt at holde latter tilbage. Jeg må simpelthen falde om i den fine sne og skraldgrine. Heldigvis befinder vi os så højt, at Luffe undgår ekko fra den ydmygende situation.

For at lappe lidt på skade, fisker jeg akvarelblok, vandfarver og pensel op af jakkelomme. Jeg stikker pensel i mund for at væde dens mårhår. Papir gnider jeg i sne for at samle lidt fugt. Jeg er nød til at tage luffer af, mens jeg maler. Den dybfrosne vind prikker i hud, som var det nåle. Minus 20 grader i August! Efter tre tegninger begynder hår på pensel at knække af. Det holder heller ikke længere at stikke den farvemættede pensel i mund. Farver på papir krystalliserer øjeblikkelig i den stærke frost. Det er ikke muligt at male videre. I det mindste får jeg skabt syv, små værker. Lige tilpas.

Nu gælder det om at komme tilbage. Vi fryser begge og bævrer efter at have stået stille i kold blæst. De 20 minutter er gået, og ur tikker faretruende. "Vi må skynde os!" stammer Luffe. To andre fyre har været smarte og springer ud fra top i medbragte letvægtsfaldskærme. Det ser lækkert ud, da de lydløst sejler ud over kant og glider ubesværet ned mod den sydfranske sensommervarme i den dybe, grønne dal. For vores vedkommende venter en anderledes, barsk nedtur!

Det er øjeblikkelig depression. Vi ser først realiteter i øjne, da vi vender blik nedad og ryg til vores mål. Nedtur er lang, besværlig og uden gevindst. Hvis vi er heldige, får vi blot, hvad vi allerede har. Vores liv i behold. Det er ren tortur at gå tilbage. Som en afledning til de psykiske lidelser, får jeg et særdeles virkelighedsnært problem i mine tåspidser. Begge fødder banker hårdt mod spids af de alt for små hikingstøvler. Fødder bevæger sig lidt for glat i de bløde sokker på den stejle skråning. Efter et par timer må jeg smide mig med et oprigtigt dødsønske. Luffe smider sig også. Vi er skræmmende nær på at sove ind i den behagelige sne. Total udmattelse lader død virke som en velkommen udvej. Det ville ikke være selvmord. Det ville være frelse.

Heldigvis får Luffe os til fornuft igen. Han skal jo på arbejde i morgen og vil ikke komme for sent! Vi når vores lejr i live. Jeg kaster mig ind i det lille telt og løsner snørebånd på torturinstrumenter. Da jeg trækker fod ud, lyder der et svurp! Begge fødder er hævet voldsomt, og mine sokker er vædet i blod!

pc 5/10/12 10.58

Deleted: Næste forsøg blev standset af et uvejr.

Vi sover begge som bjergsten på trods af den fryserlignende kabine. Alt for tidligt næste morgen befaler vækkeur os at pakke telt og flygte fra de dødbringende højder. Jeg er nødt til at nøjes med ét par sokker for at få de hævede fødder presset ned i de snævre støvler. Det virker ekstra koldt nu, men der er ingen anden udvej. Herfra udstøder jeg et behersket skrig for hvert skridt. Luffe mister sin tålmodighed efter kort tid. Vi fjerner sikkerhedsreb og fortsætter nedtur med god afstand mellem os for at skåne den sølle helt mod mit irriterende klynkeri.

Nu er græsbund nået. Luffe vælger at gå rest af vej alene. Jeg er nærmest opløst, da vi når togstation, så jeg tager gladeligt bjergekspress med langsom, kæderaslende nedstigning. Vi mødes ved bil og afmonterer det tunge udstyr. Det er to trætte og nedtrykte unge mænd som sætter sig ind i en skinkebil for at køre 1600 km hjem i ét hug. But we made it!

Træthed er overvældende. Vi skiftes til at køre og sove. Luffe befaler en gennemsnitshastighed på 160, og vi må ikke tage for mange pauser. Han skal være på kontor fra morgenstund. Det virker uansvarligt, men er ikke noget at raffle om. Luffe er drevet af pligt og præstation. Arbejde, sport, kærlighed. Siden vi var små, har den kære ven knoklet derudad. Han når som regel sine mål og har bedrevet mere end de fleste.

Mens han sover, tænker jeg over livs prioritering. Jeg har dyb respekt for mand og mål. Samtidig føler jeg nogle gange, at hensigt skygger for udsigt. Mens Luffe dyrker kroner og karriere, har jeg brugt krudt på kulturelle koldbøtter. Hvis jeg skulle bestemme, havde vi rykket den tid ud af kalender, som vi skulle bruge. I stedet brugte vi den tid, vi havde booket ind i en stram kalender. Mål er nået. Tid er gået. Jeg føler, vi har snydt os selv for alt det smukke. Natur. Venskab. Langsomhed. Præstation kan bruges til pral og selvophøjelse. På døds rand vil jeg hellere kunne nyde de minder som kræver hjerte, end de som kræve nosser. Sådan er vi så forskellige. Jeg sparker Luffes firmabil op på 200 og følger trafik i den hurtige bane. Lover mig selv at det bliver sidste gang, jeg forsøger et erobre moder natur. Tænder for natradio og får mit løfte forseglet af den samme Lou Bega med samme lystprovokerende kærlighedserklæring, ”Mambo no. Five,” som da vi tog hjemmefra. Vi er måske forandret, men verden er stadig den samme.

Modvind

Det er trods alt en lang cykeltur fra Wonderful Copenhagen til gudsforladte Bådehavnsgade, når man tager hovedstads attraktioner på fredag aften i betragtning. Den anden vej er langt kortere. Jeg regner ikke med det store publikum i aften. Alligevel har den høje, ranglede og bedårende Diana insisteret på at gennemføre sin performance, da Ekstrabladet har forsikret, at de møder op med journalist og fotograf. Diana er allerede blevet dækket af Ekstrabladet som tidligere på år, skrev om Teknotegning i art club. Hun kan ikke få nok, når det gælder opmærksomhed og gang i den. Stormvarsel fraråder borgere al udgang. De lover storm i særklasse. Noget helt usædvanligt på vores breddegrader!

Først er det kun Ekstrabladet og Diana, som gæster art club. Mens Diana gør sig klar ovenpå, får jeg en lille øjn med journalist og fotograf nedenunder. Det rusker allerede faretruende i Kræmmers Ark. Udenfor flyver brædder og blikplader lystigt forbi mit køkkenvindue som svaner i fugleflugt.

pc 5/10/12 10.59

Deleted: et

pc 5/10/12 11.00

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.00

Deleted: e

Pludselig begynder folk alligevel at dukke op. Snart er hus fuldt som på en almindelig fredag. Diana går sceneskræk rundt i vores soveværelse. Imens gæster drysser ind, tager blæst seriøst til. Gæster rapporterer om flyvende tagsten og væltede stilladser på vej herud. Dianas performance sættes på standby, mens det virker usikkert, om det kraftigt knirkende hus skal falde fra hinanden. Vi flokkes omkring bar for at søge lidt tryghed i samvær og sprut.

pc 9/9/12 20.55

Deleted: sprut og hinanden

Ester, den søde, men barske, lille sydhavnsprinsesse er flyttet ind i vores landsby. Hun braser hulkende ind ad min dør og råber op. "Hjælp!" Hun housesitter Leonardos atelier, mens han er ude og rejse. "Der er hul i tag!" skriger hun, og tramper desperat i gulv, mens tårer vælter ned af rødberede kinder. De væder den fede rullekrave på hendes hjemmestrikkede, oversize sweater. Man kan levende forestille sig de store tagplader forsvinde over hovede på lille, magtesløs pige i Leonardos højloftede selvbyggerhus. Det er blevet for farligt at bevæge sig udenfor. Det nytter ikke at lappe på skader nu, hvor storm er på sit højeste. Ester får en lille én at stramme sig op på. Flere gæster prøver at trøste, og hun falder lidt til ro.

Så går dør op igen. Maler-Mathilde træder ind med mere pjuget hår end sædvanligt og et mat udtryk i de ellers krystalklare, blå øjne. Hendes overbemalede kedeldragt er ikke knappet, og afslører en beskidt navle under kant på hendes røde sweater. "Mit tag fløj helt af...!" stønner hun opgivende. Mathilde behøver ingen hjælp til selvhjælp. Stiler direkte og hjemmavant mod bar og beder om en dobbelt vodka on the house. Det er bygmester Kaj og Jeg, som har lagt hendes tag. Jeg føler mig lidt skyldig. I det mindste røg det enorme tag af i ét stykke! Det må da være et kvalitetsstempel? Jeg har aldrig set Mathilde så udslået. Hun er ligbleg og udtryksløs. Vi skåler allesammen indforstået med et forsigtigt nik.

pc 5/10/12 11.01

Deleted: ,

Stormhistorier udveskles. Beruselse tager til. Vind tæsker løs på den 7 meter høje sydvæg med Tysonnæver i overstørrelse. Hver gang knager husskrog, som om det skal splintres. Hårde knald ryster os, når flyvende objekter smadres mod hus. Skorsten suger som en smøghungrende storryger. Koksovn står vred og rødglødende som det indre bevis på voldsom udendørs aktivitet i den sorte nat.

Midnat. Tyson standser brat. Ikke flere voldsomme vindstød. Ovn skruer langsomt ned for sin hissigrøde farve. Tilbage bliver kun en vag vind i birketræer udenfor køkkenvindue. Jeg slukker for musik. Alle står stille og lytter. Det er som om, en krig er ophørt. De fleste gæster følger med ud for at spotte stormskader. Sydhavn ligner en slagmark. Splintret træ og forvredent metal ligger spredt overalt. Tilbage i hus skriver flere sig på et arbejdsbord som skal give Ester og Mathilde en hånd med i morgen. Spænding afløses af lettelse. Vi overlevede! Frygt erstattes af glæde. Fest sætter igang med stormstyrke! Selv Ester og Mathilde må overgive sig og får smil på stramme læber og stjerner i tårervædede øjne.

Diana går på scene. Hun er fænomenal! Ekstrabladet er begejstret. Fotograf knipser. Journalist kradser løs. Gæster er vilde. Klapper og hujer som var de betalt for det! Diana er lykkelig. Fest er for fed. Ingen grund til at sove, så vi kører helt igennem.

pc 5/10/12 11.01

Deleted: ,

Sol står op. Det er vindstille. Arbejdsbord sættes ind. På få timer får vi repareret Leonardos tag og afdækket det enorme, gabende hul over Mathildes bolig med plastik. Selv Kajs mægtige, og gedigne, barak må lappes for løse plader. Under arbejde fra tagrygge ser man skader på de mange fiskerhytter. Samtidig ser vi hinanden som små, aktive klynger spredt over Sydhavns top. Vi tager

en ordentlig tørn og slutter med pizza og skulderklap ved middagstid. Det er godt med en katastrofe i ny og næ. Fællesskab er berusende og trives bedst i modvind!

Millennium magic

Det er ikke nogen lige gyldig nytårsaften. Alle medier er på den anden ende. Fanden males på væg i store bogstaver. "Y2K." Bliver det slut med civilisation, som vi kender den? Muligvis vil alle computersystemer bryde sammen den 31. december, kl. 24:00, da det binære talsystem ikke er indrettet til at kunne håndtere år "0." Jeg kan ikke afgøre om vores kraftige reaktion på et nyt nummer skyldes logik eller overtro, men der er ikke noget at tage fejl af. Vores nation er gået i panik. Danskere har aldrig før købt så meget hardware så tæt på jul.

Selveste Bill Gates fra Microsoft gæster vores land. Skaber i egen person. Han er sikkert kommet i ren begejstring over den vellykkede kampagne. Han får den royale modtagelse i lufthavn af statsminister og flere andre VIP's. Modtagelse bliver transmitteret på prime time TV-avis. Det må være "Messias" med briller, tænker jeg. Han er endelig kommet tilbage for at frelse os igen!

Dette visit er bevis på, at noget er galt. Selvom det som er galt nok er noget ganske andet, end hvad er almindeligt formodet. Banker bruger store ressourcer på at informere os om, at sparepenge skam er sikre nok hos dem. Der findes jo heller ikke kontanter nok til at matche de enorme summer på elektroniske konti. Man forstår godt deres bekymring, hvis alle går ind og hæver samtidigt! Alligevel opstår kaotiske tilstande i samtlige banker. Lange køer af skrækslagne danskere foran hver filial. Hellere gemme sine kontanter under madras derhjemme end at miste alt degitalt i bank, når klokke slår 24. Det bliver en historisk god jul for indbrudstve!

Overgang til nyt millennium markerer også afslutning på Copenhagen Art Club i Kræmmers Ark. Det bliver sidste event, inden Lars Konrad & Viggo Gejl kører videre på ny adresse. Jeg fik en aftale i stand med Vesterbro Kulturhus som udlåner deres varmekælder til art club fra Januar. Deres rum bruges i forvej af teatergruppe, Terra Nova. Vi har haft en god udveksling med det eksperimenterende teater den seneste tid. Gode folk. Det kan blive rigtigt godt i de store lokaler under gadeplan. Rum er rustikt med metalgangbro, beton gulv, vægge og 5 meter til betonloft. Det bliver også spændende at flytte art club til Enghave Plads, downtown Vesterbro. Pludselig er der nem adgang for by's øvrige undergrund. Selvfølgelig er det lidt risky at etablere en sort økonomi på hvidt territorium, men hvo intet vover, som min salig mormor altid sagde. Jeg glæder mig også til at få de mange festaber ud af mit hus. Maya er ved at miste sin besindelse. Det vil uden tvivl gavne vores unge ægteskab med lidt privatliv efter et år med kaos.

Indbydelser er sendt ud i god tid. Aften har været fuldt booket længe. Der er gået 4 år siden den spæde opstart. Nu høster vi resultat af ugentlige arrangementer og hårdt arbejde. Art club tæller godt 300 dedikerede medlemmer. Kernegruppe har oparbejdet et nært sammenhold som nærmer sig mafialignende tilstande. Der mangler aldrig frivillig arbejdskraft. Indslag på den åbne scene veksler mellem de sædvanlige amatører til topprofessionelle shows. Som vi nærmer os deadline, føler jeg vemod og ærgrelse over ikke at kunne fortsætte, hvad synes at være en kim til noget stort. Jeg spørger mig selv, hvorfor jeg altid standser, når det netop går i gang? Der kommer intet svar. Må ligge i min natur? Gang på gang at lade kærlighed skære kreativitet ved rod. Mit liv er en rose i vase.

pc 9/9/12 20.56

Deleted: en

pc 5/10/12 11.02

Deleted: vores event

pc 5/10/12 11.02

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.03

Deleted: e

Der er fuld knald på fra start. Festklædte mennesker dekorerer vores slumby. Deres glatte ansigter lyser op som kulørte lamper over en losseplads. Flere har slæbt champagne og fyrværkeri med. Luft er tyk af positiv forventning. Heks Saba bringer en pose magiske objekter som skal bruges ved midnatshøjtidelighed. Jeg har bedt hende om at føre os sikkert over på den anden side. Vi er jo alle påvirkede af Danmarks kollektive panik. Konrad & Gejl præsenterer deres nye barkoncept: "Bart." Der mangler intet på deres hylder. De to beværtningskæmper stråler af serveringsdygtig gejst og igangsætterglæde!

Klokke nærmer sig midnat. Nytårsgæster klemmer sig sammen over det langstrakte trægulv på første sal. Par klynger sig til hinanden. Venner i klumper. Singler sødt søgende. Jeg udbeder mig ro. Introducerer Saba som vores officielle guide til det nye millennium. "Aftens højdepunkt nærmer sig. Klokke fire minutter i 24 påbegynder vi 7 minutters stilhed. Indledning til stilhed vil Saba tage sig af. Prøv at give slip og lade den ydre heks lede din indre vej. Prøv at være stille for egen og fællesskabets skyld. Lad os se, hvordan fælles stilhed kan give kraft til private nytårønsker."

Saba har lagt sit orange silketørklæde på gulv midt i atelier. På tørklæde hviler heksekunsts obligatoriske objekter og suger opmærksomhed som brændstof til genopladelige åndsbatterier. Alle gør som Saba befaler og tager hinanden i hånd. Flere har svært ved at holde latter tilbage. Mener hun det seriøst? Andre falder i komalignende koncentration. Heks fremsiger ønske om godt helbred for tilstedeværende samt ånder, moder jord og "all my relations." Hendes engelsk er krydret med kraftig, italiensk accent fra sin opvækst i Trieste. Faktisk taler hun bedre dansk end engelsk men slår jo altid over i engelsk, når det er alvor. Hendes rolige, messende stemme udbreder en seriøs stemning i lokale. Ikke flere fniser. Jeg giver tegn til Saba om at runde af, så vores nytårstid overholdes. Hun slutter med et ydmygt "tak" – på dansk.

Så påbegyndes en sugende stilhed. Jeg åbner vindue mod by for at understrege det stumme vakuum. Udefra strømmer lyd af fyrværkeri os imøde. Så sætter rådhusklokker pludselig i med overraskende effekt. Selv om vi har ventet intenst på dette historiske øjeblik og vidste det ville komme, så overrumpler lyd i virkelighed de fleste. De fire minutter vi allerede har siddet i fælles stilhed rokker ved vores tidsfornemmelse. Rådhusklokke slår 12 og lyd af tusinde raketter knaser som knækbrød under træsko. Jeg holder øje med mit ur. Viser bevæger sig så langsomt, at jeg føler det pinligt. Kan vi holde hele 7 minutter? Et hurtigt glimt over de tavse nytårsgæster forvisser mig om, at det nok skal gå. Det er rørende at se de mest hårdkogte festartister med lukkede øjne og rank ryg har kastet sig ind i den sjove leg for alvor. Endelig krydser den store viser målstreg. "Velkommen til år 2000! SKÅÅÅL art club!" Propper springer. Champagne bruser over. Vi rejser os fra gulv med sovende lemmer og skråler og skåler. Stilhed afløses af øredøvende nytårsfest!

Wall Street Stripper

Xander kommer med endnu et guldkorn. Han har gode forbindelser fra sin tid i 70'ers NYC. "Let me speak to my old friend, Sammy Guns. Perhaps he can get you an exhibition at his gallery on Manhattan. That should tempt the Danish artists to join your project!" Genialt! De som ikke kan fanges må lokkes. Næste morgen ringer Xander på min telefon. "You are in! Steve found a spot for you in August."

Tone er ganske rigtigt en anden. Det er ikke længere noget problem at få kunstnere med i BIAM, når de får en udstilling på Manhattan i tilgift. Uden alt for meget lobbyarbejde får jeg registreret 20

kunstnere af rimelig standard og drager afsted til det forjættede land med min sorte attachemappe fuld af farverige artmoney.

Jeg har ikke været på Manhattan siden '88. New York ligner sig selv, men stemning er en anden. Hård og aggressiv kriminalitet erstattet med en afslappet og lovlydig attitude. Det gode vejr sætter de rene gader og smilende spadserende i et godt lys. Følelse overrumpler mig. Jeg ved ikke, om jeg skal ånde lettet op eller blive alvorligt bekymret. Hvad er der dog sket? Heldigvis pumper den samme, kreative, håbefulde og begejstrede energi stadig som en overordnet puls i denne by over alle byer.

Jeg har fået lov at bo hos en søster til Joseph Stein fra art club. Snart banker jeg på dør i en brunstens bygning på 7th Avenue, Brooklyn. Storesøster, Maria, åbner glad og smilende og viser mig sit gæsteværelse. Jeg får et sæt nøgler, mens hun undskyldende forklarer, at hun må skynde sig. Susan arbejder som øverste leder af epidemidepartement og har rygende travlt. En dødelig myg er på færde i Cental Park. Den bærer en ny smittekilde ved navn: "West Nile Virus." To er allerede døde. Formodentlig dræbt af dette insekt? Folk er i panik, men New York forbliver cool. Selv om kriminalitet er mindsket, så er der stadig frygt i de brede gader. Men det har der altid været her, så det betyder ikke så meget.

"I hope you will enjoy your stay. See you later Lars!" Så er Maria smuttet! Jeg spekulerer på, om jeg skal investere i en myggespray. Bliver enig med mig selv om, at det blot er endnu et "scam" for at kontrollere en befolkning gennem angst. Tager i stedet en stimorol og inspicerer Marias bogreol for at lære hende bedre at kende.

Det er stadig formiddag, så jeg pakker en skuldertaske. Det tager ingen tid at krydse Hudson River med subway. NYC er som en levende film. Alt vi har set på TV gennem opvækst i lille Danmark trives stadig i bedste velgående. De visuelle indtryk er så genkendelige fra film, at jeg føler mig mærkeligt hjemmevant. God underholdning. Forsøger at ryste filmfølelse af mig og skruer atter de årvågne øjne på som stadig er fornuftige, hvis jeg skal håbe at nå helskindet hjem efter en dag i The Big Apple.

"Gathering of the Tribes" er en smal, 4 etagers bygning mellem A og D på Lower East Side. Gadebillede er en køn blanding af sorte og latinos. En tynd foroverbøjet fyr med fedtet, tilbagemurt, knaldsort hår sender mig et par smalle, onde øjne. Da vi passerer hinanden på fortorv, læner han sig over og hvisker hæst, "Gringo!" Han fortsætter sin rolige, rytmiske gang uden at se sig tilbage. Jeg må standse et øjeblik og sunde mig. Pæn dansk turist i unåde. Why? Sådan er det bare. Kontant afregning for God knows what.

Lidt længere nede finder jeg Mr. Sammy Guns's adresse og træder ind i en mørk, stejl trappeopgang. Bestiger nedslidte trætrin som engang var røde. På tredje sal står dør på klem. Jeg banker på og træder ind i et lille rum med røde vægge og grønt loft. I en afdanket lædersofa sidder en ældre, sort mand med gråsprængt hår og store, mørke solbriller. "Who is that?" brummer Sammy fra den dybe sofa. Jeg introducerer mig selv som "Lars from Denmark." "Sit your ass down, Lars!" lyder det lystigt fra den blinde mester. Bag en hård facade kan han ikke skjule sin varme og imødekommende natur. Han sender mig straks ned til the corner store efter kaffe. Rimeligt nok, da han er blind. "Black with two sucker – don't ever forget that!" Steve er ikke den type som siger, "Please."

pc 5/10/12 11.04

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.04

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.04

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.05

Deleted: p

Sammy informerer mig om hvem, hvor og hvordan, hvis jeg skal noget med kunst i New York. Han giver mig nogle navne og telefonnumre og råderum over sin computer. Sidst, men ikke mindst, får jeg lov at låne et par af hans frivillige til at få sat min udstilling i stand og gennemført mit planlagte "public stunt" på Wall Street. Som udtryk for taknemmelighed tilbyder jeg at male hans trapper, hvilket han straks tager imod, og slår en smittende latter op. "Paint them black, I can't see shit anyway!" Det skal nok blive sjovt!

På vej hjem i bus passerer jeg en død mand på fortov. Han er blevet skudt i hoved. Politi er ikke nået frem endnu. At dømme efter de rolige ansigter omkring den omkomne, er det ikke noget særsyn.

Den næste uges tid er frodig på små oplevelser. NYC når den er bedst. Jeg maler trapper om formiddag og forbereder udstilling om eftermiddag. Om aften opsøger jeg kontakter og mingelerer, så godt jeg har lært.

Jeg mødte den store, kraftige afroamerikaner, Samuel Brown, i København sidste år. Han underviser på Parsons School of Art and Design. Hans netværk rækker også tilbage til de glade 70'ere. Samuel kender mange af de samme som Sammy og Xander. NYC er ikke større, end at folk kender hinanden indenfor samme interessefelt.

Samuel introducerer mig til "The Wednesday Club" på Church St., hvor jeg dukker op kl. 20 som aftalt. Der sidder 15 gæster ved stambord. Alle medlemmer af den kulturelle mafia som er nødvendig for enhver professionel i branche, hvis man skal forsørge sig som kunstner. I stedet for at sætte mig anonymt for ende af det indspiste klubbord, går jeg op til bar manager. En høj og bred "football type" fyr med affarvet hår og grønne øjne. Den slags bartender som ikke behøver en dørmænd. "Can you accept artmoney at your bar?" spørger jeg høfligt. "I would like to buy a drink for everybody at the table!" Bartender kender sine betydningsfulde stamgæster og spiller fornuftigt nok med på min spøg. "Sure, buy your friends a drink!" Jeg lader ham vælge mellem mine artmoney, mens jeg går ned til bord og tager imod bestilling.

Den lille festleg giver pote. Jeg får lov at byde på en dyr omgang uden at slippe en krone. Artmoney koncept introduceres med praktisk demonstration uden lang teoretisk udredning. Handling taler sit klare sprog. Kulturmafia åbner op for den fremmede kunstner, og jeg får adgang til den gode samtale rest af aften. Inden jeg forlader "The Wednesday Club," har fire af de vigtige kunstnere meldt sig til min udstilling. De lover at møde op til fernisering med de tre obligatoriske artmoney. Great!

Dag efter besøger jeg en kunstner ved navn, Anton Cohen. Joseph har undervist Antons søn i saxofon og anbefaler, at jeg taler med ham. En midaldrende mand med fyldigt, gråsprængt hår og glade, brune øjne åbner sin dør på vid gab. Åbner sine arme på vid gab. Åbner sit hjem på vid gab. En ægte, gammel hippiesjæl fra det legendariske Greenwich Village. Han var heldig at købe sit atelier, mens det stadig var billigt. Nu sidder han på én af Manhattans bedste adresser og maler sine farverige malerier.

Anton er fætter til Leonard Cohen, og totalt connected i det jødiske samfund. En særdeles god forbindelse for en kunstner. Efter en hjertelig intro til kone og søn hiver han mig ud på gade. "We need to shop." Han færdes skråsikkert mellem små butikker. Handler kyndigt ind af eksotiske, økologiske grønsager, jeg aldrig før har set og er på fornavn med de kønne kassedamer. Mens vi

pc 5/10/12 11.05

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.05

Deleted: ,

shopper, fortæller Anton, om bydels kulturelle kendisser. Her bor sådan og der bor sådan. Jeg genkender selvfølgelig navne, men glemmer dem ligeså hurtigt, som han får dem sagt. Kan ikke rumme de mange indtryk og vælger at lade være at forsøge. Jeg lader mig dupere og nyder hans afslappede fuldblods arrogance. Dejligt udansk.

pc 5/10/12 11.06

Deleted: Steve

pc 5/10/12 11.06

Deleted: ,

Efter en uovertruffen aftensmad med god vin og stimulerende samtale, trækker vi os ind i atelier. Anton serverer en velskænket cognac, mens han tegner sine tre artmoney og øser fra rige erfaringer i det lokale kunstmiljø. NYC er enhver kunstners Mekka, og jeg luner mig ved den kunstneriske hjørnesten.

En skov af artmoney hænger og dingler fra Tribe Gallerys udstillingsloft. Udstilling er klar til fremvisning. Jeg har gjort, hvad jeg kan for at reklamere for fernisering på fredag, så nu gælder det Wall Street. Tina Chow er én af Sammys mange, unge sild som aspirerer mod det store æbles kulturhimmel og ser den gamle ræv som en smutvej. Jeg mødte hende flygtigt i går og glæder mig til at opleve hendes selskab.

Tina Chow er ikke dukket op endnu. Jeg havde heller ikke regnet med, at det forvirrede mundtøj kunne overholde en aftale. Jeg serverer Sammys daglige dosis sort med to sukker og lader mit trætte legeme synke ned ved side af den blinde helt i hans sofa. Det er helt ufatteligt, så mange kilometer man trasker rundt her i by. Sammy tegner tre artmoney i blinde. De første tegninger han har lavet, siden han midstede sit syn. "Thank you, Sammy!" Vi sætter os til at vente. "She will be here in shortly, Lars. Tina is cool!"

pc 5/10/12 11.07

Deleted: teve

artmoney 12/2/08 10.08

Formatted: English (US)

Selv fra anden sal kan vi hører Tina Chow, inden hun når hoveddør på gadeplan. Hun knevrer højt og hastigt i sin mobil. Talk, talk, talk. Den unge New York kineser har ikke tænkt sig at afbryde sin samtale. Hun gør tegn til, at vi skal smutte, mens hun snakker videre. Jeg klapper den blinde på skulder og følger med Tina Chow ud i metropols menneskemylder.

Vi går hele vej. Der er langt til Wall Street herfra, så jeg når at få en masse indtryk. Da vi når vores mål, har vi endnu ikke udvekslet et eneste ord. Jeg lader pige tale videre og går ind på Starbucks for at hente os en booster. Over kaffe lykkedes det endelig at få lidt taletid. Jeg forklarer hendes simple opgave som består i at tage en serie fotos, mens jeg stripper i 7 sekunder. De fyldige kinder blusser en smule, som tegn på at hun har forstået. Hun skal dokumenterer en nøgen mand. Så ringer mobil igen, og hun er væk i et orgie af ord.

På trapper foran en majstætisk udseende bygning opdager jeg et TV hold i færd med at interviewe et jakkesæt. "Come along, Tina, here is our chance!" Jeg trækker snakkechatol med op ad trapper stiller mig i ventepositur ved side af journalist. Interview er hurtigt overstået, og jakkesættet forsvinder. Det må være en aktuel VIP.

pc 9/9/12 20.58

Deleted: f

"Hi, my name is Lars. I come from Denmark." Bla, bla, bla. Det virker. TV hold indvilliger i at dokumentere min lille happening og lave et opfølgende interview. De repræsenterer nyheder fra Taiwan og er fast udstationeret i NYC for at følge med i de lokale verdensbegivenheder, som netop denne by genererer så mange af.

Det er nu et hold på tre kinesere som følger mig ned af Wall Street i søgen efter en god spot til den korte performance. Jeg ser to overvægtige politibetjente som hviler dovent på deres store Harley Davidsons. Jeg vælger et hjørne, hvor jeg kan stå i skjult for ordensmagt, samtidig med at vejskilt

med "Wall Street" kommer ind i billede. Hjerter pumper med dobbelt hast. Mine hænder ryster, og jeg lider af sceneskræk. De forventningsfulde kinesere står linet op, og jeg står klar med ryg mod en finanssektor i myldretid.

"OK, here we go!" Tina Chow har sat sin mobil på lydløs og knipser løs med mit kamera. Taiwan filmer. Jeg lægger to artmoney for mine fødder og begynder at klæde mig af. Bukser og underbukser falder om ankler. Jeg bukker mig og samler de to artmoney op. Ligesom vejskilte bruger jeg dem til at dirigere vores verdensøkonomi i en sundere retning. Stille tæller jeg de lange sekunder, mens børsrådgivere og sekretærer hvivler forbi. "Oh, my God, he is naked!" hører jeg en kvinde skrigende et sted bag mig. Ellers ingen særlig reaktion fra de travle forretningsfolk. Så bøjer jeg mig igen og trækker bukser på plads. Ifører mig rest af tøj. Pakker mine artmoney sammen og træder hen foran kamera for at aflægge forklaring.

Der er noget ved New York som overbeviser den mest håbløse kunstner om, at succes er indenfor rækkevidde, for den som vil, tør og gør. Det lille stunt rodfæster sig i min sjæl som en væsentlig bedrift. Rent personligt overkommer jeg frygt. Historisk set sætter jeg artmoney på verdenskort. Det videre forløb er blot et spørgsmål om formidling. At lade fotografier tale deres tavse sprog for eftertid.

Nogen sagde engang, at menneske mistede måne, da USA plantede sit flag på den hvide ven. En overdrivelse eller et faktum? Kunsthistorie er ofte kortfattede og ultra enkle kontraster til en generel antagelse. Malevich røde kvadrat. Duchamps readymades. Cages 4:13 minutter i stilhed. Warhols Mao. De 7 sekunder på Wall St. nedfælder sig i min personlige kunsthistorie som noget helt særligt. Det nøgne, fattige menneske i kontrast til multinationale finansmastodonter og travle jakkesæt i rush hour.

Jeg er hverken kvinde, bøsse, jøde, ung, smuk eller rig. Mine muligheder for at markere min performance som "stor kunst" overfor et kunsthistorisk ekspertpanel er lig nul. Jeg er ked af det men godt klar over situation. Samtidig er vished om evighedens evighed som ukendt verdenskunstner med til at styrke vigtigheden af ethvert personligt maleri og enhver personlig performance. Når alt kommer til alt, står kunstner til regnskab overfor sig selv, uanset ydre tegn på fiasko eller succes.

Fredags fernisering er et tilløbsstykke. Min personlige PR indsats har virket. Samtidig er der trykt en notits i den omfattende galleriguide på Manhattan. Derudover har jeg fået lov at misbruge Sammy Guns's gigantiske netværk med e-mail invitationer til tusinde. Nu står jeg her og fortæller om verdens første, globale, alternative valuta for en farverig sammensætning af kreative. Fantastisk!

Der er ikke plads til alle i det lille galleri. Tilstødende rum tages i brug, og den frodige gårdhave er fyldt med fulde festoriginaler. Det er umuligt at nå ud til alle. Jeg koncentrerer mig derfor om de som er indenfor rækkevidde. Nagler de nærmeste med øjenkontakt. Resultat er tilfredsstillende. Efter en kort tale sætter jeg mig og noterer navne og e-mails på interesserede. Det bliver til små 20 kunstnere som erklærer deres interesse. De lover at indsende hver tre artmoney til udstilling i Europe. En fin tilkendegivelse for en lille dansker!

Taxi fra Brooklyn til Kennedy Airport afrunder mit ophold på bedste vis. Chauffør accepterer 100 % betaling i artmoney og sætter tilfreds passager af foran afgangsterminal med løfte om at udbrede

kendskab til denne geniale valuta. En god historie er guld værd, hvis den får lov at rejse med Yellow Cap.

Sjette kapitel

En gang imellem nyder jeg at rydde helt op. Helt i bund. Ind i mørke kroge. Ud i lys. De store, sorte plastikposers tid. Bål og brand og stank af gamle historier. Refleksion i stråler gennem sølvgrå støvsky af materialiseret glemsel.

Mellem bunker af støvet papir finder jeg dokumenter fra egen, fortrængte mytologi. Nogle ideer virker latterlige og ligegyldige i lys af nye tider. Andre ideer glemmes så godt, at de virker dug friske, når de genopstår. Jeg falder forbavset over en formular til selv samme ide som inspirerede til oprydning i morges! Hvis ikke det var for min egen håndskrift på det gulnede papir, ville jeg nægte at have tænkt samme tanke for år tilbage!

Formular til det omvendte liv. Begyndelse ved ende. Vrang ud på planlægning. Følge i dæk frem for dæk på fælge. Det handler naturligvis om tal syv. Kunstprojekt som varer 70 år er selve mit liv. Min død får en årsag og en dato. Hver dag tæller ned fra ende mod begyndelse. Begyndelse som starter på bar bund. Bund som er nået, når timeglas er tomt. Begyndelse derfra, hvor liv for første gang ses i sin helhed. Død som fødsel på historie og afkald på krop i ét knald. Syv ender med sex. Livs regnestykke går op i højere enhed. Min død er årsag til mit liv.

Spilleregler er enkle. Jeg beslutter at dø den 7. juni, 2036. På kørekort står dato på min 70 års fødselsdag. Hvis jeg deler mit liv op i perioder på 7 år, kan der skrives 10 kapitler. Ærgerligt at jeg først handler på det nu, hvor jeg er blevet 34. Alligevel er det nemt nok at skelne de foregående kapitler som opstod naturligt. 1-7 barndom. 7-14 folkeskole. 14-21 fra barn til voksen. 21-28 valg af teoretisk identitet. 28-35 forankring ved præstation. Jeg kan døbe kapitler mange navne. Uanset hvad, så adskiller hver 7-års periode sig klart fra de andre. Det virker oplagt at skrive de 10 kapitler i mit livs bog.

Jeg døber det kommende kapitel: ”Begivenheders gang.” 35-42 passer perfekt til at navigere i den fysiske verden. Jeg har lært en del men kan stadig lære mere. Jeg har set en del men kan stadig opdage nyt. Jeg har passeret mit fysiske højdepunkt men er stadig fit for fight. Næste alder er bedst til at rejse og klare mig alene i uprøvede situationer. Jeg tænker det ikke som nogen dannelsesrejse, dertil er jeg for gammel. Jeg ser det derimod som en mulighed for at afprøve mig selv, som den mand jeg er blevet, inden alderdom sætter ind og dekonstruerer det ultimative selv som denne periode tilbyder. Hvis jeg skal bevise mig selv i kamp for egentlig overlevelse, er de næste 7 år det bedste tidspunkt i mit korte liv.

70 års fødselsdag markerer tilnærmelsesvis forventning til livs udstrækning for en dansk mand af min årgang. Samtidig ser jeg rimelighed i at nå, hvad nås bør på denne side af de 70. Det virker fornuftigt at ride egen løbebane op for bedre at kunne disponere over kræfter og intentioner. Tidsbegrænsning har som regel den indvirkning på mig, at jeg når, hvad jeg skal, inden det er for sent. Lidt på samme måde, som de tre afsatte døgn til bjergbestigning gjorde, at vi kunne gennemføre den utålelige klatretur. Liv er surt nok allerede. I det mindste kan man lune sig ved fuldbyrdelse af interessante bedrifter. Jo flere fuldbyrdelser af interessante bedrifter, des højre livskvalitet, når tid er ved at rinde ud. Hellere vand i bæk end guld i sæk. Med Karen Blixens ord:

”Du tager kun det med dig i grav, som du har skænket.” Historie om et sandt eventyr er den bedste gave at efterlade!

Maya deler ikke min mening. Selv om Sting synger ”If you love somebody, set them free,” så kniber det at passe de smukke ord ind i et smukt parforhold. Jeg står fast ved min beslutning og forbereder kone på at forberede sig på sin mands afrejse. Det næste års tid må vi leve med vished om at skulle skilles i 7 år, fra den dag jeg fylder 35 og dermed træder ind i mit livs sjette 7-års periode. Hun ved, jeg mener det.

Art club flytter ud af ”Basement” på Vesterbro. Vi bliver smidt ud af Københavns brandvæsen, fordi der er for mange gæster i forhold til bredde på flugtvej. Så prøver vi den af i ”Cafe Republik” på Østerbro, hvor vi får vores egen IT-TV kanal, ”art club TV,” på Preben Vedersøs ”CafeTV.” Lokale bliver hurtigt for lille og professionelle ølpriser for store. Endelig finder vi ”Galopperiet” på Christiania, hvor art clubs kultur falder godt til rette blandt Christianitter. God plads, lave priser og ”højt til loft” på alle fronter!

Det er blevet aften på Galopperiet. Et spændende program har trukket mange artclubbere til. Alt tegner godt. Filminstruktør, Markus Mørk, viser sin seneste produktion ”De udstillede.” En dokumentar over Lars von Triers installation ”Verdensuret” som fandt sted i Kunstforeningen Gammel Strand. Markus’ film er kreativ, intens og meget nærværende. Det skaber god debat bagefter. Så går der sprut i art club, og Markus begynder at pakke sammen.

Jeg ser mit snit til at få en privat samtale. Vi taler godt fra første ord. Jeg fortæller om mit 7-års projekt. Markus lytter opmærksomt. Han overrumpler mig ved pludselig at foreslå, at han laver en film på mit projekt. Han vil følge mig med kamera i hele periode! Efter hvad jeg netop har set, kan jeg dårligt afslå det interessante tilbud. Vi giver hånd og kalder det en aftale!

Jeg indrømmer at rest af dette år er svært. Maya er klart påvirket af vores fremtidige opbrud. Det er jeg naturligvis også men prøver ihærdigt at abstrahere fra fremtid og fokusere på dette øjeblik. Det er nærmest umuligt at hvile trygt i hinandens favn med den hængende over hoved. Alligevel tvinger vi vores ægteskab igennem. Prøver begge at få det til at fungere. Hvis vi skilles officielt, bliver Maya udvist fra Danmark. Hun er faldet godt til på arbejde og udtrykker ønske om at blive. Måske betyder det ikke så meget at forblive gift. Vi beslutter at bibeholde vores ægtepagt på trods af den fysiske skilsmisse. Maya bliver mere udadvendt og opsøger selskab hos kolleger og venner. Forbereder sig på et liv uden mig. Jeg fordyber mig mere i kunst og mærker nogle gange den egentlige nerve i maleri. Hver for sig begynder vi at søge efter vores indre person på den ydre side af parforhold. Vi vokser langsomt fra hinanden og ind i os selv.

Efter en lang malernat banker det på dør. Jeg kravler i en buks og går ned for at se, hvem det er. Udenfor står et midaldrende ægtepar. Jeg genkender Remi og Janni fra et arrangement tidligere på år, hvor de lod Leonardo installere sine voldsomme værker i deres store lejlighed på Christianhavn. ”Må vi kikke indenfor?” spørger Janni, med overnaturlig høflighed. ”Naturligvis?” svarer jeg. Vi drikker kaffe og taler kunst. Så popper hun sit spørgsmål. ”Vi har hørt, du skal rejse væk i 7 år. Må vi ikke få lov at købe dit hus?”

Det er som om, begivenheders gang allerede er begyndt. Jeg fristes af den pludselige udsigt til frihed for jordisk gods. Jeg spørger, om de vil gå med til, at art club lejer sig ind på ubestemt tid.

Det har de åbenbart ingen problem med. ”Vi vil gerne være med til at støtte kunst,” understreger Janni. De tilbyder en pris på kr. 350.000. De mange penge skal stå på min tørre konto inden afrejse.

Der er en del praktiske ting i forberedelse på 7 års rejse. Hver dag vimser jeg rundt og bakser med stat, kommune, art club, artmoney, venner, familie og bolig. Det lykkes i sidste øjeblik at skaffe en lejlighed til Maya. Min gamle kammerat, Alex, flytter til Jylland med sin lille familie. Maya får lov at overtage deres hjem på fjerde sal i Ydunsgade, Nørrebro. Det er held uden lige og en god bolig for den søde pige.

Begivenheders gang

Tid går. Tid kommer. Familie kommer. For at fejre min 35 års fødselsdag. For at sige på gensyn om 7 år. I mit stille sind fejrer jeg begyndelse på det sjette 7-års kapitel i mit 70-årige menneskeliv. Markus Mørk filmer. Maya er kold som is. Hun ser alene og forladt ud, som hun står der og stirrer ud i sit dybt private tomrum. Tavs og restløs. Joseph Stein er med som eneste ven. Han har pakket en taske. Besluttet på at følge med et stykke.

Juni sols morgenstråler luner den lille, søvnige forsamling. Småfugle i birk bag Kræmmers Ark overdøves af mågers spektakel nede ved Sydhavns kuttere. Fiskere er ved at lande deres fangst. På Kalvebod bro summer trafik. København vågner. Sydhavn er tæt på centrum men fjern fra Københavnervirkelighed. Jeg dypper min pensel og trækker en hvid streg på betondæk foran hus. Ventetid er pinlig. Ur viser endelig 7. Jeg hopper over på den anden side af streg med fuld oppakning. Fuld overbevisning. Fuld tillid. Den tunge rygsæk trækker krop i knæ. De nye støvler skærer i mine øjne. Ikke en rids. Ingen smuds. Alle prøvelser ligger forude. Historie bag mig er historie. Rejse ad begivenheders gang er begyndt. Tid går. Maya går. Gæster går. Jeg går. Joseph følger med. Markus dokumenterer sekvens. Jeg bærer hans mobile filmudstyr i rygsæk. Skal selv fortsætte optagelser om mig selv, nu hvor han ikke længere er nær. Fiskere bliver ved både. Måger slås om hoved og hale. Life goes on.

Det virker absurd. Det gør kunst ofte til at begynde med. Projekt udvikles. Man involveres. Tid og handling skaber forvandling. Virkelighed fødes af gentagelse, vane og tradition. Det nye ældes. Kunst bliver til kunst. Provokation punkterer illusion og kunst glider over i historie og videre over i myte. Det virker ikke længere absurd. Nærmest naivt normalt. Det bliver ikke til kunst igen, hvis det gentages. Af kunst er du kommet til jord skal du blive. Kunst transformeres til kød og blod. Objekt lever og dør. Meget lig menneske. Kunst er menneske i sin reneste form. På godt og ondt. Menneskes samvittighed. Kan læses af alle. Forstås af få. Ikke desto mindre formidler kunst menu på status Q og opskrift på den nærmeste fremtid.

For fod af mark drejer vi til højre. Joseph slår en samtale op. Vi vandrer mod verdens ende. Den er nærmere, end Joseph kan forestille sig. En rød Mazda sportsvogn standser og slår dør op. Daddy stiger ud med et stort smil og åbner det lille bagagerum. Joseph protesterer. Begivenheders gang er forud for sig selv. Step one. Den gamle gartner, Hans, er død. Denne første begivenhed lokker mig til Vancouver, hvor jeg vil ordne hans have en sidste gang. En sidste respekt for de grønne fingre. Jeg har hemmeligholdt en flybillet og Daddys rolle som chauffør. Det ville ikke gøre sig godt på film. Dokumentar er kun en flis af en fortælling. Jeg smider sæk i rum og smækker bagklap. Joseph's følge afbrydes efter blot 700 meter. Jeg stikker højre arm ud og vinker farvel, mens vi suser over bro og ud på motorvej. Når lige at se Joseph vende rundt og sætte kurs tilbage mod

begyndelse. For ham bliver det rejses ende. ”Er det snyd?” når jeg lige at tænke, men får ikke noget svar.

Vi krammer. Ser i Daddys øjne hans lyst på mit eventyr. Kærlighed er at give lods. Daddy forstår det og gør en god far. Virker stolt. Jeg sidder ved det lille, dybe flyvindue og klæber mig til plexirude. Skyer glider af mit følsomme skind, mens Danmark forsvinder under vingefang. Mave vender på ny. Jeg vænner mig til fornemmelse. Fornemmelse aftager. Glider over i rejsemode. Spænding afløses af en utrolig mathed. Falder som en sten i søvn. Jetmotorer projekterer flyvsk drøm ud ad denne verden.

Step one

Holder tommel og pegefinger for næse og puster trommehinder på plads. Sved pibler frem over hele min rystende krop. Jernfugl er landet, og jeg er lettet. Kan ikke afgøre hvad jeg foragter mest ved at flyve. Kvalme ved op og nedture. Klaustrofobi ved alt for mange mennesker på alt for lille plads alt for højt oppe i alt for tynd luft. Den forstyrrede søvnrytme ved jetlag. Stank fra kemikalier, lort og bræk i åbne toiletter. Angst for at dø på den kedelige måde – med sikkerhedssele om mit liv. Der går dage inden jeg kommer mig. Gerne år inden næste lufttur.

Heldigvis findes fortræffelige fordele som opvejer gemene grusomheder. Jeg renser mit svækkede sind, og gør mig klar til én af de helt store oplevelser. Flydør åbnes. Jeg lukker mine øjne og bliver siddende i sæde, mens menneskemasse presser sig skyndsomt ud som majonæse af en tube. Fylder mine lunger med frisk luft udefra som suges ind i klam kabine. Lader min næse tage forskud på Beautiful British Columbia. Netop i dette øjeblik er det muligt at favne store landområder i én lille duft. First impression is a lasting memory. Den dominerende fornemmelse af nåletræer. Fugt fra mosrige klipper på bjerges skyggesider. Salt fra det store, sorte Stillehav. Tusinde våde plæner fra tusinde velhaver haver. Den største samling af rhododendrum i verden som netop nu står i blomst. Bilers os fra lange køer i tomgang. Våd asfalt som damper i formiddagssol. Sansoplevelser som denne er kortvarig. Huskes for ever. Det er godt at være tilbage!

Det første som møder mig i Vancouvers lufthavn er en kraftig dunst af yellow cedar, som skyldes den store, gyldne træskulptur i ankomsthall. Det andet er syn af Grethe. Hun skiller sig ud fra den ventende mængde med sin lyserøde, blomstrede sommerkjole og den store, tørre dusk af et hår. Enten har hun gemt sit tøj siden den pure ungdom, eller også var der et uimodståeligt udsalg i Eatons børneafdeling! Måske har hun ikke bemærket, at hendes krop ældes. Tror nok stadig hun er smækker. Good for her! Det er hun vel også på hendes egen, specielle måde.

Jeg følger den gamle dame ud til hendes sølvgrå volvo stationcar. På vej over P-plads standser vi under to ravne på en lygtepæl. Jeg er altid lidt overtroisk og aner derfor uråd, da to ravne ser ned, hvorpå de basker op mod fjerne bjerge. Vi kommer hjem på 13th Avenue og får en kop skoldhed kaffe på den lille, hvide balkon. ”Ja, så fik han endelig fred,” sukker Grethe. Det virker tomt uden Hans. Vi har ikke meget at sige til hinanden.

Jeg nyder den velkendte udsigt over Burrard Inlet og Grouse Mountain med den stadige silhuet af ”Sleeping Beauty” mod en klar himmel. Grethes tone er kølig og formel. ”Jeg har ansat en gartner og behøver ikke din hjælp. Du må finde et andet sted at overnatte, Lars.” Jeg prøver at insistere.

pc 5/10/12 11.11

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.11

Deleted: ,

”Har rejst så langt for at ordne Hans’s have. Må jeg ikke gerne få lov?” Grethe er klippefast. ”Nej, har jeg sagt.”

Der er busstrejke, så det er besværligt at komme rundt. Jeg er lidt konfus. I syv år har Hans og Jeg passet og plejet deres dejlige have. Flyttet hver en busk. Lagt hver en flise. Nu er Hans død, og jeg tilbyder mit arbejde som et symbol på respekt. Ordne den gamle gartners have en sidste gang. Derfor er jeg her. Hans død udløste den første bevægelse ad begivenheders gang, men det betyder selvfølgelig ikke, at det skal resultere i det som jeg havde forventet. Tvært imod. Begivenheders gang er en overraskelsers sti. Jeg tømmer min kop. Går ind i stue og ringer til Viktor Maria. Heldigvis er han hjemme. Jeg hænger på og henter min rygsæk. ”See you later, Grethe!”

Trasker ned af den stejle sti og fanger en taxi på 4th Avenue. Forlader det rige Point Gray til fordel for gæstfrihed i den fattige East End. Viktors åbne favn redder mig som altid. Vi snakker os i søvn på stuegulv. Soveværelse lejer han ud til en anden polak og to gigantiske landskildpadder. Det kan være hyggeligt at være fattig!

Murry from Surrey

Murry from Surrey holder allerede og venter med sin motor tændt. Tung rapmusik dunker ud af bil i bølger der ekkoer mellem bygningers hårdt prøvede murstensvægge. Murray ligner sig selv og er ikke til at tage fejl af. Hans skaldede hoved drejer konstant i alle retninger som en radar på udkik efter faretruende, flyvende objekter. Bag gule glas i groovy solbriller, sidder to blodsprængte, og yderst intelligente, øjne på stilke.

Murray er en hybrid. En street wise motherfucker iklædt en sær blanding af genbrugsguld og friske mærkevarer. Efter afgangseksame fra UBC i filosofi, åbner han et pizzeria som lands bedste uddannede prep cook. Senere møder jeg ham i Vancouvers undergrund, hvor han kører en ulovlig after hours bar med indgang fra vores beskidte gyde. Jeg rejser til Danmark, mens Murray fortsætter på sin helt egen facon og får opbygget Vancouvers største og vildeste afterparty scene i to etager på East Haistings Street.

Senere bliver han busted for at sælge pot og ulovligt sprut. Han går over til kildevand. Tager et kæmpe indgangsgebyr, coat check og heftige priser for vandflasker. Lader det være folks eget ansvar, hvad de bringer med ind af stoffer og sprut. Samtidig hyrer han de fedeste DJ’s fra Washington og BC og får sine fester helt op at ringe hver torsdag, fredag og lørdag ved selv at rappe fra scene. Murray scorer stort og hans lommer bugner af kontanter. Politi kan ikke sætte en finger på ham. Han er lovlig og betaler oven i købet skat af det meste!

Som det går for så mange entreprenører med succes, får Murray nogle skinsyge fjender på nakke. Den lokale bande forlanger, at han betaler beskyttelsespenge. De truer ham på liv. Penge for beskyttelse mod bander som dem selv, selvfølgelig. Han er skide bange men nægter at makke ret. Samtidig fører han sit muskuløse korpus frem i sit miljø med cowboy hat, eyeliner, frække piger og gratis pot til venner og fjender. Murray sætter ikke sit lys under en skæppe, og der er altid fuld fart på. Jeg åbner den tunge dør og synker ned i et lysebrunt lædersæde. ”Howdy Dude. Long time no see. How do like my new Porche?” Inden jeg får sele på er Murray i overhalingsbane i retning af Wrecked Beach.

pc 5/10/12 11.12

Deleted: j

Hvidt sand brænder snavs bort under beskidte fødder. Vi løber om kap ud til vandkant. Tur ned ad den stejle trappe på Trail Six vækker gode minder. Duft af urskov, pot og menneskelort. Wrecked Beach har ikke forandret sig synderligt. Ellers ville det jo heller ikke være Wrecked Beach. Allerede inden vi finder en plads, føles det som at være hjemme. Tæppe bredes ud på grænse mellem massagepiger og bøsser. En god plet til udsyn, når der spilles beer ball og en passende afstand til Dylandrengenes guitarspil.

Wrecked er opdelt i territorier tydeligt markeret af usynlige grænser. Hvert år opstår samme oaser på samme områder i samme stil. Ingen ved hvorfor. Alle er indforstået. Selv de nye finder hurtigt rundt og fornemmer, at man helst skal undgå bøsserute udenfor sands ophør, hvis man altså ikke er til det hårde. Røg fra interimistiske køkkener hænger lavt over badegæster. Der foregår en livlig handel med ulovlige stoffer, dåseøl, sandwich og fabelagtige cocktails med isterninger og pynt.

Murray skynder sig at rulle en joint. Han slapper af, så længe han får sit pot og fem daglige udløsninger. "It's a bitch that I have to help myself, but the girls don't like me." Murray har formået at være konstant høj de sidste ti år. En præstation han er stolt af. Nu, da han ikke må sælge sine stoffer, ryger han selv det meste af sin egenproduktion, hvilket siger en hel del, når man har besøgt hans avancerede væksthuse. Der er selvfølgelig altid lidt til hans omgangskreds. Murray er god og gavmild.

Vi pakker vores malergrej ud og går i gang. Jeg tegner artmoney af det forvredne landskab. Murray maler sine syrede, surrealistiske tankeskaber. Vi bader og hænger ud med de lokale. Sol bager. Strands nøgne kroppe minder om gyldenbrune snobrød. Dag er well spend. Jeg mærker ikke på tilbagevej, at Murray har røget adskillige joints, og guldporche glider fejlfrit gennem by mod hans klub. Undervejs har Murray samlet en smuk inder op. Fra det beskedne bagsæde fortæller hun om sin seneste pornofilm, hvor hun boller en stor, sort fætter. "Imagine, I even get payed!" griner hun kæft. Murray beder hende holde kæft. Han forklarer pædagogisk, at han døjer med jalousi.

Ind i svale, ud af hede. Der er som nat i Murrays forseglede lokaler, når sol skinner udenfor. De høje gardiner er tunge som bly. Murray skruer op for noget rap og bestiller pizza. Inder og Jeg synker ned i sofaarrangement og lærer hinanden bedre at kende. Hun viser mig sine tatoveringer. Flere piger dukker op. Selv om Murray altid brokker sig over ikke at kunne score, flankeres han af opsigtsvækkende hunkøn. Jeg tager et foto med Markus Mørks kamera, hvor to letlevende piger sidder på hver side og gør trutmund. Vi sidder længe og boozer den. Til sidst kan jeg ikke mere. Går ovenpå og finder min sovepose. Lader bagage stå nedenunder, hvor jeg satte den. Knalder brikker i Murrays røde gokkesofa for ende af den store, tomme dance hall. Sover trygt til jeg vågner.

Det er løgn! Mine tasker er væk! Der har været indbrud! Vi finder glas på gulv. En knust rude ved brandtrappe. Gangstere har været på spil igen. Jeg har været uheldig. Alt er nyt. Alt er væk. Markus Mørks filmudstyr. Alt mit tøj. Overlevelsesgear. Pas og dokumenter. Sikkerhed. Alt undtagen min sovepose, som ligger til udluftning over pool bord. Murray er helt slået ud. Det er slemt nok, at de bryder ind på må og få og tager hans ejendele, men den er helt gal, når de begynder at stjæle fra hans venner. Jeg er målløs. Har kun rejst en uge og allerede blanket af. Det vil tage tid at få nyt pas og udstyr. Party piger er for længst skredet. Vi forlader den sørgelige bule og drukner vores frustration i en Macchiato på Starbucks.

Den gamle bohemeræv, Robert Vana, støder til. Hans far var en kendt surrealistmaler i Tjekkosllovakiet, og han er som snydt ud af næse, på sin Daddy! Robert forklarer mig, at en sand

pc 5/10/12 11.12

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.13

Deleted: ,

pc 9/9/12 20.59

Deleted: n

rejse foregår uden sikkerhed. Uden midler vil jeg være både opmærksom og modtagelig. Jeg har været heldig, beroliger han mig. Tyve hjalp mig af med den materialistiske puppe, jeg selv var for bange til at slippe. Først nu konfronterer jeg virkeligheds barske begivenheder. Først nu kan jeg lære at begå mig. Først nu udfolder eventyr sine vinger.

Et motoriseret væsen

Lejlighed består af to rum. Et badeværelse og et opholdsrum. That's it. Til gengæld opfylder badeværelse American standard, og stue er stor og rå. Pige er i Paris, og jeg har fået lov at passe hendes hjem en måned. Housesitting. Beslutter mig for hverken at snage eller rode og arrangerer min bagage beskedent under køkkenbord. Bestræber mig på at alt virker uberørt, når hun returnerer. Ville selv have det bedst sådan. Det er underligt at flytte ind i et fremmed menneskes hule. Særligt det modsatte køn.

Kim og Tim bor next door. Det er pænt af dem at formidle kontakt, så jeg ikke skal bo under åben himmel, mens jeg venter på nye papirer. Jeg betalte for nyt pas med artmoney. Det tager nok en måneds tid inden det ankommer fra Danmark. Det Canadiske tager ikke så lang tid. Kontor ligger jo lige nede ad gade. Anyway. Det er første gang den danske regering har accepteret artmoney som betaling, så lidt godt kom der allerede ud af mit problem.

Honda 500cx custom, årgang 87. Tim krydsede Canada på den for at møde Kim. Nu har han solgt den til mig for 30 artmoney, og de har købt bil. Jeg ser mig selv i full length spejl på skabslåge. Udstyr følger med. En gammel, sort hjelm med et visir så ridset, at man ser stjerner overalt. En godt prøvet nylon jakke i grå nuancer. Stramt siddende, sorte nylonbukser i rimelig stand. Sorte mc handsker til henholdsvis varmt og koldt brug. To sæt mc støvler. Det mest håbløse par ligger i skraldespand allerede, mens det andet pryder mine fødder i flot, gammel stil. Jeg skal lige vende mig til det nye look.

Tim banker på. Vi går i parkeringskælder og han tænder for sit bæst. Motor runger øredøvende under lavt betondæk. Jeg får kuldegysninger. Sidst jeg sad på to hjul med motor var i et grantræshegn hos min klassekammerat, Jacob, på hans fars planteskole udenfor Hjørring, da jeg var 12. Han havde vist mig gashåndtag men glemte at fortælle om bremse og kobling. Jeg var gået i panik, inden han nåede frem. Jeg aner intet om motorteknik og har lidt af en hemmelig skræk for eksploderende topstykker og sprængte kæder i årevis. Jeg stoler simpelt hen ikke på maskiner.

Tim bakker og sætter i gear. Skyder hurtigt og behændigt ud mellem parkerede biler. Drejer hårdt til højre og fortsætter op af rampe ud på gade. Han manøvrerer mageløst! På vej op af trappe tvivler jeg voldsomt. "Tag hjelm på og sæt dig op!" Jeg adlyder skrækslagen. Et øjeblik ved jeg ikke om jeg skal holde om Tim eller gribe fat i rygstøtte. Vælger så støtte fordi jeg engang bollede hans kone og derfor har det svært med fysisk kontakt til hendes mand. Måske er det dårlig samvittighed. Fuck det. Nu er Tim bag rat, og jeg ligger under i ren beundring for hans overlegne måde at håndtere en motorcykel.

Der er hul i hegn bag B.C. Stadion. Det store asfaltsområde ligger øde hen og venter på det traditionelle formel 1 race, "The Molson Indi." "Perfect place to practise!" lyder det under hjelm på chauffør. Tim besidder et stort undervisningstalant, og snart kører jeg slalom uden at ramme de

pc 5/10/12 11.13

Deleted: ,

sten, han har lagt ud. Min angst for det tohjulede køretøj er faldet fra 10 til 3 på den indre skala, og jeg begynder at tro, det kan lade sig gøre.

Vi fortsætter op til kørekontor. Jeg får en learners licence. Vi ordner overdragelse af motorcykel, og jeg bliver noteret som den retmæssige ejer. Hjemme igen. Foran spejl. Sved har givet mig knopper i pande. Jeg lægger den svedige hjelm på køkkenbord, kryber ud af de stramme bukser og tænder for det varme vand. Døser hen i badekar og lader forandring bearbejde min spændte krop. Stiger op af vand som en ny mand. Et motoriseret væsen. Mere hår på bryst. Jeg er kommet en frygt til livs og har taget kontrol over et magtfuldt instrument. Smider en cd med Nirvana i anlæg og spankulerer hen til balkon i bar røv og selvtilid. Tager et godt greb om gelænder. Spejder mod de blå bjerge. Soltørret hud i varm eftermiddag. Smiler og føler mig sej.

Chris is God

Endelig har jeg fået styr på min Honda. Købt ind til overlevelse og pakket saddeltasker. Sætter den i første og triller forsigtigt ned til mekaniker for at få det sidste check-up. En lang, ranglet, lyshåret fyr sidder bøjet over sin kværn. Han kikker op. Sender mig et storslået Aussie grin. "That's the same bike as mine, mate! Why don't we hook up?" Han præsenterer sig som Chris. Inden jeg triller ud igen, har vi planlagt at køre mod Alaska sammen. Afgang i morgen 7am. Jeg har opholdt mig for længe i Vancouver og brænder for at komme afsted. Alaska! Hvorfor ikke?

Vi mødes på Kitshilano Beach ved den store totempæl, som aftalt. Chris er pakket og klar, og vi tøffer af. Han kører godt til, og jeg må anstrenge mig for at følge med. Navigerer aggressivt gennem Vancouvers rush hour. Vi sigter mod bjerge. Lander på Eagle Edge Drive og lægger by bag os. Vej bugter sig med bjerg til højre og hav til venstre. Sol får de mange øer til at danse. Vi holder ind på en tank og Chris køber vand. Jeg får en kop kaffe. "I don't eat," udbryder han. "Say what?" Chris påstår, at han ikke har spist i fire år, og sender mig et alvorligt blik. Jeg tjekker lige hans krop igen. Han er slank, men ikke direkte tynd. Hans hud og øjne afspejler et sundt legeme. "Hvordan det?" "Jeg drikker kun vand. Jeg er liquidarian. Der findes mange af min slags verden over. Tag Sting f.eks. Han er kendt for ikke at spise." Mit billede af Sting skifter en smule. Interessant. Måske jeg skal være med på en vandvogn? Jeg lover Chris også at dyrke vand, så længe vi rejser sammen. "Be my guest," griner han udfordrende, og vi kører videre. Chris glemmer at slå sin støttestod op. Jeg må overhale en tankvogn for at nå ham og pege på hans problem. Heldigvis får han fod på plads inden næste sving, og vi fortsætter helskindet derudad.

Min mave knurrer faretruende, men jeg vælger at ignorere. Chris har et lille telt med plads til to. Vi tænder bål. Taler om vand og hvad det kan. Han påstår, at han har opfundet en motor, som kører på vand. Den står klar til produktion i Australien. Han tør ikke bringe den på marked af frygt for onde olie fyrster. Mens han fortæller, ruller han en joint. Vi ryger en fed. Chris har selvfølgelig en didgeridoo. Man er vel fra Down Under! Han tilbyder en lydhealing, som jeg pænt takker nej til. Har ikke lyst til at blive healet af en skæv vandmand. Han spiller faktisk flot! Eller også lyder det bare godt gennem den kraftige B.C. pot. Jeg smider nye knuder på ild, og bål blusser op. En sværm af begejstrede gnister søger hjem til kulsort himmel. Sætter sig fast og blinker fornøjet tilbage som stjerner. Jeg husker ikke videre.

Chris vågner tidligt. Han sidder på badebro og spiser morgenvand. Jeg finder min flaske frem af saddeltaske og gør ham selskab. Sols stråler har allerede godt fat. Bros planker er behageligt varme.

pc 9/9/12 20.59

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.14

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.14

Deleted: ,

pc 9/9/12 20.59

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.14

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.14

Deleted: ,

"Lad os tage en dukkert!" Søvand omfavner krop som iskoldt kondom. Wake at once. Den første halve meter er varm. Dybere nede er ikke for badegæster. Jeg holder mig i den lune overflade. Relax and enjoy.

Han skriver sin e-mail på en lap papir. ChrisisGod@hotmail.com. Mon han selv tror på det? Vi hygger os, men han kører som en fartdjævel. Jeg er bekymret. Efter tre dage og adskillige nærdødsoplevelser på bugtede bjergveje, beslutter jeg mig for at dreje til højre. Vinker farvel til den australske yngling og hans drøm om det høje Nord. Det er sent på år, og vinter vil snart indhente os. Det bliver en kold Tyrker i Alaska. Jeg er mere varm på Syd, så længe jeg færdes på to hjul. Det føles som en rigtig beslutning. Glad over at have overlevet dødsførelse med "God" og munter over atter at være alene giver jeg den fuld håndtag. Reder mig min første fartbøde, da jeg overhaler en ghost car. Alting har sin pris.

Død mands kammer

Skilt med "Beach 7 km" frister. Jeg drejer af til højre og sænker fart. Det er dejligt at komme væk fra alfarvej. Mine baller sukker efter bølge blå. Det har været en lang dag på det aflange sæde. Parkerer steghed Honda, hvor jeg ikke kan køre længere. Tager trange støvler af, smøger bukser op og vader ud i sø. Her bliver jeg sgu inat! Campingkontor tager ikke mod artmoney, men jeg får lov at rulle sovepose ud under hængepil. Udenfor camp site uden betaling. Cool. Det bliver aften. Familier griller. Nogle tunede sportsvogne triller rundt og viser mekaniske muskler. Piger pjasker i vandkant. Alt er idyl. Ups! Der kom jeg til at savne dig, Maya!

Der opstår postyr. En bil som er ved at trække motorbåd på land har gravet hjul dybt ned i sand. Det er en forhjulstrækker. Det ser håbløst ud. "Can I help?" "Sure, great!" Vi kobler trailer af. Jeg henter en ledig fyr ved en parkbænk. Vi skubber bil fri og får rullet trailer op ved håndkraft. Det er dejligt at være til gavn. Bil kører bort og ledig fyr byder på en joint. Jeg ryger med for selskabs skyld. Om jeg kan give ham en hånd? Selvfølgelig. Nu er jeg jo igang. Jeg følger med ind i trailerpark. Område tilhører den lokale indianerstamme, som lejer grunde ud på langtidskontrakt. Stemning ligner den danske kolonihavekultur med vokseværk. Trailerhuse er enorme. Et par familiemedlemmer er allerede ved at tømme fyrs trailerhome for møbler. Vi rykker en times tid og får alting ud i en lille lastbil. Drikker dåseøl og sludrer under stjerner på græsplæne. Lyd af insekter i sommernat. Fyrs far er død, og trailer skal sælges. De tilbyder, at jeg kan bo her mod at ordne den omliggende have. Det kan gøre ejendom mere attraktiv. De efterlader nogle rustne haveredskaber og en springmadras. Jeg får et sæt husnøgler. De siger farvel og flyttevogn forsvinder. Jeg har allerede glemmt, hvad ledig fyr hedder? Det ene øjeblik en plads under hængepil det næste øjeblik hus og have! Jeg parkerer Honda i indkørsel og går til ro i død mands sovekammer.

Spøgelseshund

Jeg har læst Carlos Castaneda hele aften. Vil gerne sove men kan ikke falde i søvn. Kikker op i det hvide plastikloft og føler mig fremmed. Udenfor skinner fuldmåne, så det basker. Jeg står op og tager tøj på. Der er ingen på strand. Tager sko af og fortsætter i køligt sand. Standser længere henne og træder helt ud til vandkant. Lader vand risle mellem tæer. Måne reflekterer sols genskær på knækkede bølger. Det klukker behageligt. Flagermus flyver stille omkring. Og drømme. Og tanker. Og savn. Og så mærker jeg noget andet. En stor, sort hund løber forbi i hast. Så dens hersker, en

Unknown

Field Code Changed

artmoney 12/2/08 10.08

Formatted: Font color: Auto

pc 5/10/12 11.15

Deleted: ,

midaldrende kvinde med skulderlangt, gråsprængt hår og mørk overfrakke. De passerer begge foran mit ansigt. Begge uden lyd. Begge uden at tage notits af en fremmed mand i mørke. Jeg ser dem forsvinde op i park. Kikker ned efter mine bare fødder. De er sunket ned i sand, så kun ankler stikker op. Der er ingen plads til at passere mig tørskoet. Kun i vand. Det kan ikke lade sig gøre at passere uden en lyd. Hvad foregår der? En lignende scene udspiller sig i Castanadas bog, hvor en spøgelseshund render forbi Carlos. Lydløs. Men dette er ingen bog. Ingen drøm. Jeg har læst et sted, at spøgelser rasler med kæde. Hundesnor siger intet. Nogle spørgsmål får lov at hænge. I grund virker de fleste mennesker og hunde så fraværende, at de i regel ligner spøgelser. At spøgelser til forveksling ligner mennesker og hunde. Same same. Jeg tager mig selv i hånd. Så, så Lars, du skal ikke være bange. Gå nu hjem og sov!

Gæstekunstner

Jeg bliver henvist til Vernon Art Centre. Overrasket over stor størrelse på kulturhus i det lille samfund. Parkerer Honda og krydser den tomme parkeringsplads. Bygning virker overdimensioneret i forhold til den åbenlyse mangel på kunstnerisk aktivitet i område. Som at træde ind i et stormagasin med dobbelte glasdøre for hovedindgang. Kun varer og menneskemasser mangler. Der er åbenbart penge i Vernon. "Can I draw after live model here?", spørger jeg en smilende dame i reception. "Oh, yes, of course." Vi falder i snak. Hun præsenterer sig som Debbie, husleder. Rækker mig en varm og livlig hånd. Hun er den kreative og spontane power rider type. Lader sig straks gribe af begejstring da jeg fortæller om min rejse efter begivenheders gang. Debbie har netop oprettet et nyt program og inviterer mig som centers første internationale "artist in residence." "You can stay a month." Jeg bliver vist op til et kæmpe atelier på første sal med udsigt over park og by og får udleveret en nøgle. Anden nøgle på to dage! Hvad foregår der i denne by? Hun skriver min kommende udstilling i kalender og går straks igang med at markedsføre mit projekt.

Lidt fortumlet og glad. Kører tilbage til strand. Bader. Vasker tanker. Vrider inspiration. Flyder og æder begærligt den kølige sensommerhimmel mens oplevelse fordøjes. Enten skal jeg betragte hende som manisk, eller også skal jeg tage hende på ord og prøve at leve op til forventning. Der bor en monsterdrage i denne sø ved navn Okanagan. Jeg vælger derfor ild. Turn me on Vernon!

Tilbage næste dag. Bringer lærred, pensler og maling. Det ligger lige for – teoribog – inspiration til en serie på 12 malerier i mål 70x70 cm. Mens jeg venter på mc køreprøve og læser op på love og regler. Vejskilte i "livsnavigation." Der er 30 dage til fernisering. Arbejdsrutine giver sig selv, og jeg falder i rytme. I hak med by's arbejdende befolkning. Det store tandhjul. Søger ind. Forsvinder af sigte.

Det bliver til en halv side med foto i Vernon lokalavis. Debbie gør et godt stykke arbejde for at fremme kultur med input fra global gennemstrøm. Nu har de lokale hørt om dansk kunstner og kommende udstilling. Masser af potentiale! Stor forventning!

Der kommer kun syv aldrende gæster til fernisering. Vi drikker Vernon vin og spiser Vernon kirsebær. Debbie hilser nervøst på de seks fruer og den ensomme mand. De stirrer vantro på mine værker og spytter kirsebærsten ud i den obligatoriske serviet, som gror i hænder på gamle damer verden over. Mand holder pæn og fornuftig afstand. Gæster tømmer deres glas og forsvinder i en

pc 9/9/12 21.00

Deleted: .

pc 5/10/12 11.15

Deleted: ,

bæk af klukkende latter. Åbner dobbeltdør og lukker lidt frisk luft ind i galleri. Der opstår altid en underlig lugt ved ferniseringer.

Vi spiser spaghetti i Debbies campingvogn. Oppe i bjerge. Inde i skov. Søger alle folk ud i natur for at takle Vernons pantomime? Susan elsker sin hund. Sin frihed. Sin lederstilling. Hun fortæller. Jeg lytter stille. Hun tier. Vi er stille sammen. Hun bryder sammen. Jeg trøster hende og lægger hende i seng. Hun vil have mig. "No thanks, I am single." Var det mon derfor, jeg fik det gode tilbud? Jeg hvisker godnat og flygter hjem til mig selv.

Shady Lady

"Thank you kindly." Jeg modtager førstepris og træder ned af scene en smule varmere, end da jeg trådte op. Min skjorte har sin specielle historie som er skjult for gæster, men samtidig er medvirkende til, at oplevelse gør så meget desto mere indtryk hos mig i dette øjeblik. Mit fjerne blik fejrer hen over Okanagan Lake og de knastørre bjerge på den anden side. Tanker glider over i fortid. Ser gæster, hvad jeg ser? De ser det naturligvis ikke, og dog. Ser de olietønde i Sydhavn, hvorfra jeg hejser den gamle skjorte. Mit forbavsede udtryk over de fantastiske farver og tegninger i stof, når jeg folder den ud. Bygmester Kaj's nedgørende grin da jeg ifører mig det nye kostume. Mayas afsky over det ildelugtende fund, da hun finder den henslængt på vores køkkenbord. Den var ikke populær blandt andre, men jeg faldt for den med det samme.

Skjorte har fulgt mig i tykt og tyndt siden den dag, hvor jeg fandt den. Nu modtager jeg med stor undren Vernons borgers pris som den bedst klædte mand. Mode har aldrig været min stærke side, og en pris huer mig ikke. Men, OK, det er da sjovt nok.

Jeg sætter mig ved et tomt langbord ud mod sø. Skjorte virker åbenbart som en magnet, og snart er min bænk fuldt besat. Øjne overfor prikker til min bevidsthed. Jeg føler et blik glide over min krop og granske hver detalje, mens jeg prøver at føre en voksen samtale med den skæggede herre til venstre. Til sidst må jeg give efter og rette min opmærksomhed mod hende. Hun er nok først i fyrrere, petit med skulderlangt, blondt hår. Hun smiler bag store, røde solbriller. Jeg bliver mistænksom. Hvad er hun ude på? Hun skåler afvæbnende og introducerer sig selv som "The Shady Lady."

Shadys hus er enormt og helt nyt. Vinmarker strækker sig for fod af bakke. Hendes udsigt må koste knapper. En vellykket skilsmisse i England lægger det økonomiske grundlag for dames mystiske virke. Jeg tager alt tøj af og lægger mig på briks med det store, hvide håndklæde over mig. Det virker ikke, som om der har været mange klienter, for dens betræk dufter stadig kraftigt af vinyl. Måske er jeg den første?

Hun banker forsigtigt på og træder ind. Massage er en healing. Berøring er let. Hendes hænder er varme og ryster en smule nervøst. Det føles dejligt. Det er længe siden nogen har rørt mig. Hun lader sine hænder hvile på forskellige dele af min krop. Hun slapper mere af. Jeg begynder også at slappe af og glider over i en sær døs. Den berømte skjorte har bragt mig vidt omkring, og nu er jeg havnet i favn på endnu en heks!

"Turn around." Jeg må være gledet hen, for hun vækker mig. Jeg vender mig lidt klodset og kommer til at skubbe håndklæde på gulv. Bliver flov over pludselig at være nøgen. Shady lægger

pc 5/10/12 11.16

Deleted: ,

klæde på plads igen og fortsætter sin massage uden bemærkning. Hendes berøring bliver langsom og intens. Jeg kan ikke undgå ståpik, men føler at det er OK. I am just a man.

Shady laver veganermad i sit store, nye køkken. Jeg læser stadig Castaneda og nævner ham for hende. Vi taler om at forlade sin krop, som han beskriver det. Efter mad sidder vi overfor hinanden i stue. Hun har trukket ben op under kjole og ligner en lille pige i den store, hvide, bløde sofa. "Look at my aura!" befaler hun. Jeg anstrenger mig. Langsomt former en sky sig om Shadys hoved og krop. Den skifter form og farve. Glider fra rød over orange og ender i violet. Hun strækker venstre arm op og lader en lang pølseformet skygge strømme ud af sin håndflade. Den strækker sig langs væg og berører lampe for ende af sofa. Lampeskærm glider pludselig ned på skrå med et bump. Det gipper i mig, så jeg ryger tilbage i sæde.

Jeg roser Shady for hendes specielle evner. Hun fortæller om sin uddannelse som mystiker tilbage i England. "Follow me, Lars." Jeg følger heks ud på badeværelse. Shady's kridhvite, bare fødder står tydelige mod de store, mørke gulvfliser. Hun tager mig i hånd og vender sig mod spejl som fylder hele væg. "Keep an eye on my reflection." Lys er ikke tændt. Jeg må knibe øjne sammen for at se hende klart. Så begynder hun at gå i opløsning. Først forsvinder hoved. Så overkrop. Så er hun helt væk. Jeg står alene tilbage i spejl. Kikker forvirret på dame ved min side. Hun står der stadig. Lukker sine øjne. Hun er smuk, som hun står der. Hendes alder forsvinder i tusmørke. Ungdoms energi lever endnu.

"You can do the same," hvisker hun, uden at åbne sine øjne. Jeg kikker tilbage i spejl og forsøger at gå i opløsning. Det var satans! Nu begynder jeg også at forsvinde. Jeg kan ikke sige, om det er mig eller hende som får det til at ske. Da jeg når til midt på bryst, kan jeg ikke mere. Jeg bryder sammen i grin. Magi fordufter øjeblikkeligt. Vi er tilbage, hvor vi slap. Blot en refleksion.

Heks står i hoveddør, mens jeg kører væk. Hus rejser sig som et slot omkring Shady Lady. Hun virker ensom men besluttet. Det er sikkert ikke nemt at være heks. Never was. Never will be.

Georg Gearløs

Vernon holder verdensrekord i antal kirker pr. indbygger. Det siger sig selv, at enhver person med den mindste smule konflikt i forhold til Gud falder i unåde hos by's hellige befolkning. Det er den nemmeste sag i verden at spotte det dårlige selskab. Nu sidder jeg på spring i deres skumle nærvær blandt ateister og fritænkere. Men det er svært at finde ind i deres varme. Venter på mit snit over en kop kaffe og en dagbog.

Jeg spørger mig selv, hvorfor jeg finder det hyggeligst blandt de uhyggelige? Hvorfor bliver jeg nervøs i selskab med de pæne og gode? Er der noget galt med mig? Er jeg ikke et godt menneske selv? Er jeg ikke ren og pæn i lys af Gud? Nej, Gud er jeg ej! Jeg er slem! Hvor går jeg hen for at få det bekræftet? De pæne siger, at jeg er en pæn dreng. De slemme tror også jeg er pæn. Jeg tror også jeg er pæn, men jeg ved bedre. Hvis jeg blot havde været så heldig som scarface, ville jeg ikke gå hvileløst rundt i no mans land mellem de gode og de onde. Scarface er selvskrævet til det dårlige selskab. Been there, done it, earned the scar. Jeg har hverken tatoo eller piercing. Jeg bærer ingen smykker. Bruger hverken hårgel eller make-up. Mit tøj er rent og konservativt med undtagelse af den kulørte skjorte, naturligvis. Jeg opfører mig ordentligt. Det er klart, at folk som skuer verden gennem deres forudindtagede øjne ikke ser en skid.

Hvorfor er jeg ikke pæn? Fordi jeg kender det pæne til hudløshed. Fordi jeg foragter det pæne. Kun én ting foragter jeg mere end det pæne. Det foregivne onde. Jeg foragter maskebal. Derfor kan jeg ikke klæde mig ud for at komme ind. Jeg foragter Snake Plisken for at gå med eyeliner. Jeg foragter Rambo for at waxe sin krop og smøre sig ind i baby oile. Jeg foragter Tarzan for sit velplejede, gelehår. Jeg foragter Batman for at klæde sig i spandex, med kappe, maske og bæltespænde med eget brand logo. Jeg foragter alle fakes for at køre den af som hård negl, mens de så åbenlyst er vatpikke. Samtidig har jeg stor respekt for "the real McCoy." Det er nemt at finde hyæner som hylér i flok omkring ådsler. Det er næsten umuligt at spore den sorte panter alene på jagt i mørk nat. Og så er det meget sjovere at være hyæne. Hører man måske en panter skraldgrine fra skovs skygger? Men hyæne, fjø for satan! At skulle ligne hinanden for at få respekt. At indgyde frygt i kraft af gruppes antal og sit grimme fjæs. Visuelle effekter. At se sit formål i at æde madrester efterladt af stolte skyggejægere. At nøjes med opmærksomhed og kærlighed fra ynkelige bæster som sig selv. At dulme falskheds smerte med løgn og pral.

Når jeg skal søge selskab, foretrækker jeg dog hyæner frem for himmels fromme engle eller magts magneter som har nok i sig selv. Den bedste medicin imod sandhed er religion. Mens det dårlige selskab koncentrerer sig om at manipulere deres kød og hår, så forpester de Kristne vores sjæl med ældgamle løgne, forbud og fordømmelser. Og de har det ikke engang skægt. Af og til trænger jeg til social omgang og et godt grin. Nu prøver jeg at komme i kontakt med de slemme drenge, og søge lidt sjov og ballade mellem folk som forstår at more sig.

Been Around the World Café opfylder lovkrav om en pæn facade ud mod gade. Derfor kan den få lov at eksistere i denne pæne by. Når man træder indenfor, strækker rum sig som en lang, snæver tunnel gennem bygning. Den munder ud i en stor terrasse af rå træplanker bagved. Helt op til terrasse er der parkeret motorcykler og beskidte firhjulstrækkere. Hele lokale dufter af kaffebønner. Man ryger ikke længere i det offentlige rum, men på terrasse er der sat askebægre frem. Jo længere man bevæger sig ind i cafe, des mørkere bliver stemning. Sol når ikke bund af den smalle gyde bagved, og på terrasse osér det af ondskab, så det er en fryd!

Det lykkes endeligt at få lidt opmærksomhed. Fyr med stålbriller og gorillagråt hår inviterer mig over til deres bord. Jeg bliver introduceret til fem karakterer af tvivlsom oprindelse. Jeg hilser pænt men beslutter at lytte frem for at tale. Efter et par timer bryder selskab op. Kun Milan bliver siddende. Han er stadig svær at forstå efter 21 år i Canada. Jeg skal kæmpe mig gennem den tjekkiske accent for at fange hans ord. Til gengæld er han skide spændende, og jeg er totalt på.

Hans kone kommer, og de ender med at invitere på middag. "Just follow us!" De hopper ind i noget som engang var en rød Ford ladvogn. Jeg følger bilvrag op ad bjergside og ind i skov. Vi kører længe. Endelig sætter jeg Honda på støtteben og tager hjelm af. Deres hytte ligner et pandekagehus fra Grimms eventyr om Hans og Grethe. De viser kones malerier frem og Milan spiller guitar. Musik tangerer det professionelle. Vi spiser og griner. De er søde sammen. Får mig til at føle mig ubarmhjertigt single.

"You must see my workshop!" insisterer Milan, mens kone vasker op. Jeg har endnu ikke forstået, hvad han laver. Vi er højt oppe på bjerg. Det er blevet tussmørkt og tåget. Kulde skærer gennem frakke, og jeg skutter mig. Milan virker uberørt af vejr og vind og fuld af entusiasme. Han fumler med et stort bundt nøgler og åbner den største hængelås, jeg til dags dato har set. Garageport trænger til at blive smurt. Selve bygning ligner noget som kan falde sammen når som helst.

pc 5/10/12 11.16

Deleted: ,

"Welcome to the lab!" siger han stolt. Hold da helt kæft! Vi står midt i Georg Gearløs's værksted. De skarpe neonlys afslører alle tænkelige maskiner. Her et rundsavsbord. Der en søjleboremaskine. Her en båndsav. Der et svejseanlæg. "You name it, I've got it!" siger han og slår ud med sin hånd. Mens han demonstrerer et gaskammer, hvor jeg får lov at stikke arme ind i nogle stationære ærmer med gummihandsker og rode rundt i en kasse, begynder han at fortælle om sine opfindelser. Det er umuligt for ham at få arbejde, da ingen forstår hvad han siger, men han er åbenbart genial og ganske selvhjulpen!

Jeg følger søjle fra forlygte ned ad bjergs bugtede vej. Træer troner som sorte kæmper på hver side af den smalle åbning til en flod af mælketandsstjerner. Milans løsning på tilintetgørelse af den udbredte rodsvamp som truer de største træer rumsterer i mine tanker. Tager han gas på mig, eller kan det virkelig lade sig gøre? Træ's krone påmonteres en antenne. Kobberledninger vikles ned langs stamme. Ende på ledninger føres ind i de befængte rødder. Udstyr samler univers's naturligt tilstedeværende elektricitet. Fører strøm ned langs ledninger og koncentrerer den i svamp som langsomt brændes af. Træ helbreder sig selv uden yderligere omkostninger andet end opsætning og nedtagning af antenne. Luft er fuld af elektricitet. Univers sitrer. Der findes folk med evner og skjulte svar på liv's gåder, hvis blot de bliver hørt og forstået.

Hævn

Der står han sammen med sin kvindelige assistent. Jeg går hen til den rubinrøde Chevrolet og hilser. Instruktør er en lille, tynd fyr nær 50 med sparsomt, rødt hår og et påtaget smil. Hans assistent er nærmest ikke tilstedeværende, med et ansigt man ikke husker men blond og velpolstret. Han præsenterer sig som Mr. Hardwood og skitserer sin plan. Jeg skal køre foran dem og følge hans instruktion. Han vil i god tid lade mig vide, om jeg skal dreje, standse eller parkerer. Mr. Hardwood udstyrer mig med walkie talkie og øresnegl, så jeg kan lytte til hans tale, mens vi kører. "Vi tager det stille og roligt og det bliver ikke svært," forsikrer han mig. Sender et iskoldt smil, kravler ind i sin vogn og starter motor.

Jeg har allerede kørt langt for at komme hertil og savner ikke selvtillid. Hans forsikring beroliger mig dog, så jeg føler det bliver "a piece of cake." Bestiger Honda og svinger ud fra P-plads med rubin i røv. For ende af bakke standser jeg ved trafiktrekant og sikrer at der ikke kommer tog. Krydsrer så skinner og fortsætter ufortrødent. Stemme i øresnegl leder vej. Rest af tur går som en leg. Tilbage på P-plads piller jeg udstyr af og dasker over til Mr. Hardwood for at modtage min dom. Han sidder stadig i rubin og skriver. Assistent ligner et spøgelse og siger ingenting. Jeg stikker hoved ind i den varme bil og spørger venligt. "Nå, hvad synes du?" "Du krydsede skinner uden at standse!" "What?" "Du satte ikke dine fødder ned for at markere en standsning" "Say what?" Han stikker mig en seddel med en ny tid tre måneder fra nu. Jeg er dumpet.

Inde på kontor begynder det at gå op for mig. Jeg bliver rasende. Idiot dumper mig, fordi jeg ikke sætter fødder på jord. Han véd, at jeg skal videre og ikke kan hænge ud i Vernon i tre måneder for at tage køreprøve én gang til. Jeg får øje på ham i den fjerne ende af lokale. Går ned til ham og læner mig ind over skranke. Ser ham direkte i øjne og hvisker. "Do you believe in voodoo Mr. Hardwood?" "I beg your pardon?" "You may beg, but it won't help you, Mr. Hardwood. Your time will come. Have a nice day!"

Nu spekulerer jeg på, om forbandelse sker fyldest. Om min reaktion var overilet. Om Mr. Hardwood blot gør sit arbejde og sin pligt. Skal jeg være flink? Skal jeg tilbagekalde besværgelse og sige undskyld. Nej, fuck that. Idiot sætter mit pis i kog. Stikker en kæp i mine to hjul uden god grund. Tilgivelse nytter ikke, for han angrer intet. Accept er så godt som den levende død for en fyr på fart. Jeg rejser mig fra stol og strækker hænder i vejr. "Død over Mr. Hardwood! Længe leve det frie menneske!" Han får sin straf. Jeg får min hævn. Der er atter balance i univers. Herfra fortsætter tur uden kørekort. Uden tilladelse. Uden autoritet. Uden bånd. Uden for lov og ret. Uden fortrydelse.

911

Alt pakket, intet glemt. Jeg dobbelttjekker den ventende Honda udenfor fra min stol herinde på Cafe Been Around the World. Det lykkedes ejendomsmægler at sælge den afdødes trailerhome. Mit "artist in residence" er ophørt. Jeg fik ikke mit kørekort men kan ikke vente flere måneder på det. Der er intet andet for end at komme videre. Sipper den sidste kop kaffe på den gode cafe og tømmer tanker og hjerte for at gøre plads til nye indtryk.

"Holy shit! What the fuck! I can't believe it!" En kraftig mandsstemme vækker mig fra min salige kaffedøs. Jeg følger hans stive blik op mod det lille fjernsyn som er monteret over vindue mod gade. En filmsekvens viser en eksplosion i en af bygninger i Twin Towers. Hvad er så spændende ved det? Så gentages sekvens. Et fly nærmer sig og smadrer ind i side på det høje tårn. Den store eksplosion gentages. "What?" Det er ingen film! Det er sgu nyheder! Speakers stemme lyder fortvivlet. Samtlige gæster i cafe stimler sammen i tyk tavshed. Stirrer vantro på den lille skærm. Det virker uvirkeligt. Sekvens gentages igen og igen, uden at vi fatter, hvad der sker. Så kommer et nyt billede. Det andet tårn rammes af et andet fly. Ny eksplosion! Twin Towers brænder. The world is on fire!

Jeg lader en halv kop kaffe stå og bevæger mig ud på gade. Behagelig brise. Smuk efterårshimmel. Verden står endnu, men noget føles forandret.

Tre tornados

Vi taler Idaho. Vi taler høj himmel og brændende sol gennem sorte bukser. Vi taler velsmurt maskine og stabile stempler og højt tempo. Vi taler uendelige hvedemarker og lille dansker langt hjemmefra. USA åbenbarer overnaturlig skønhed på trods af de værste forventninger. Vi taler bløde bevægelser på landevej, alene derudad, op og ned og op og ned og helt, helt alene. Mon ikke alle aber holder i kø på Highway 101? Jeg føler, jeg er på rette vej. Der er ingen trafik i sigte, og luft summer af velvære.

Varme danser, og asfalt producerer et fatamorgana med tre tårnhøje Coca Colas. Tørst slår ned som refleks fra et glas under skarp sol og himmel runger af kulsyrebrus. Reklames magt undsiger sig ikke de mest øde egne af dette pragtfulde land og virker med umenneskelig træfsikkerhed. Hvornår kommer den næste tank, så jeg kan købe, købe, købe. Men det er intet fatamorgana. Det er for meget. Det er for real. De tre Colaer danser side om side og krydser landevej på må og få. Fejer ind over marker og jagter hinanden i sjov. De nærmer sig med foruroligende hast. Jeg får bange anelser. Det er sku skypumper. Tre tornados! Hvordan er det nu det er? Husker tilbage til de få klip fra

fjernsyn hvor huse og biler hvirvles til himmels for senere at dale ned i stumper og stykker. Og hende pige i den blå kjole og røde sko, og løve, fugleskræmsel og Tin Man. Men det nytter ikke med referencer. Jeg har aldrig prøvet det før og ved ikke en skid.

Jeg tager chance. You only live once. Vejr er dejligt, og der er ingen sjæl i nærhed til at forstyrre eksperiment. Den ene Cola rykker fri af de andre og sætter kurs mod landevej. "Yes!" Jeg kan se, hvor det bærer hen og tager en fast beslutning. Jeg sikrer visir og strammer baller sammen. Giver den fuld gas og tager et solidt greb om rat. "Here we go Mr. Chance!"

Vi taler perfekt timing. Vi taler orkans øje. Vi taler genfødsel. Sejr. Succes. Som tornado krydser vej, krydser jeg tornado. Mand krydser Cola. Flygtning krydser spor. Rammer præcist i slanges centrum med 140. Cola danser bort i bakspejl. Der sker intet. Og dog. Hvor meget satses ikke på ingenting. Hvor mange folk ville ikke slå ihjel for at opnå absolut intet med største overbevisning. Det er jo det vi gør. Gang på gang. Vi søger nulpunkt. Rod til alt ondt og godt i ét. Og så sker det for mig. Ud af det blå. Ind i evighed. Et ubetydeligt sammenstød med betydelig virkning. Jeg har fået en gave. Intet menneske i verden har været udsat for noget lignende, indtil modsat er bevist. Jeg har overlevet eksperiment og er succesfuldt forvandlet fra mikroskopisk dansker til superhelt. Og vejr er bare skønt! Lige nu er det fint at være alene!

pc 5/10/12 11.17

Deleted: ,

Buffalo Island

Salt Lake. "Antilope Island" skulle måske være døbt "Buffalo Island." Jeg vågner ved at blive puffet så voldsomt, at jeg ruller en omgang i min sovepose. Den er snørret forsvarligt til for at holde de irriterende myg ude. Jeg sveder som en maratonløber og famler febrilsk med at løsne knude, så jeg kan få åbnet pose. Hvem kunne finde på at sparke til en sovende? Det jeg konfronterer, da jeg endelig får hul og stikker næse frem er hverken mand eller antilope. Hoved alene er på størrelse med en fuldvoksen gris. Det blokerer udsyn. Jeg kan kun forestille mig rest af den enorme krop. Jeg burde dø af skræk, men gårsdags oplevelse af tre luftbårne giganter gav mig det indtryk, at pels bedrager. Bisonokser er fredfyldte og godmodige som delfiner.

Jeg lyner ned og kravler forsigtigt ud. Heldigvis fuldt påklædt og klar til at stikke af, hvis det bliver nødvendigt. Tyr rokker sig ikke en millimeter. Står bare og tygger drøv. De små, sorte øjne blinker dumt og godmodigt, men det står klart, at den ikke ville betænke sig ved at tygge videre gennem min oppakning. Jeg samler skyndsomt mine ting sammen og trækker mig tilbage.

Fra sæde på Honda føler jeg mig mere rolig. Iagttager kæmpe med betagelse. Et levn fra fortid eller fremtids pølse? Der er masser af sul på bæst og sikkert forretningsfolk som regner på, hvordan den bedst kan dyrkes, tilberedes, pakkes og sælges. Jeg bliver i tvivl om, hvad jeg skal føle. Den har en tyngde og fysisk tilstedeværelse som en mindre elefant. Formodentlig en hjerne på størrelse med en blomme. Et sind så fromt som et nyfødt barn. En aldeles rørende, historisk baggrund. Og så det faktum, at den nok er et af lands mest attraktive måltider og derfor big bucks.

pc 5/10/12 11.17

Deleted: ,

Denne tyr er en af de heldige. Bisonokser på Antilope Island er fredet. Denne fyr er ene han blandt hundrede hunner. Vi bonder et øjeblik. Jeg starter Honda, mens han ufortrødent tygger videre. Hvis det ikke var for de forbandede myg, ville jeg være blevet lidt længere for at hænge ud med den store, langhårede kammerat. De små sataner fik ram på mig. Hele min krop klør. Sådan er det jo tit. Det er ikke den store og stærke men de små og irriterende som vinder et slag. Det er tidlig morgen.

Sol skinner. Jeg krydser bjælkebro og forlader Antilope Island. Den store Salt Lake glinser så brilliant, at jeg må smile bag solbriller. Life is good!

Struds i støv

De første 500 meter er god, amerikansk asfalt. Så munder den pludselig ud i grusvej. Man ved først, hvad man har foran sig, efter man har lagt det bag sig. Jeg har aldrig været her før og aner ikke uråd. Vejr er dejligt, og jeg har lagt 400 km vellykket road trip bag mig. Det er stadig formiddag. Jeg holder i tomgang og tænker, det vil gøre godt med lidt natur i stedet for at køre gennem Tucson city. Fik rigelig storby i Phoenix. What a madhouse!

Jeg ved ikke hvem San Manuel var, men han må have været en ensom vandrer. Her er ganske enkelt mennesketomt. Grusvej ser velplejet ud, så jeg fortsætter. Det føles anderledes med grus under dæk. Nyder den behagelige numsemassage gennem sæde. Natur åbner sin barm. Jeg lader mig opluge i en boblende glædesrus som trækker mig dybere og dybere ind til lyd af de rytmisk bankende stempler. Det varer ikke længe, inden al tid ophører, og jeg flyver som i en drøm.

Motorcykel forvandles til støvsky. Landskab fortæller eventyr fra glemte tider. Kvæg bliver til fugl, og pludselig kører jeg forbi en struds. Et kort flashback til Tanzania. I det samme render tank tom og støj erstattes med øredøvende stilhed. Da støvsky ligger sig, tager jeg hjelm af, stiller Honda på fod og træder ud på grusvej. Jeg er hvid som et genfærd. Cykel er hvid som Pippis hest. Himmel er blå og det er bagende varmt. To stirrende øjne trænger igennem støvsky og får kontakt. Det er sgu en struds!

Her bor folk. Man ser dem ikke. Man ser vej. Hegn. Dyr. Ikke et hus i miles omkreds. Ingen trafik. Nærmeste tegn på civilisation er en hvid jetstribe oven over. Kæmpestor struds. Rolig og behagelig. Ikke skræmt som i tegneserier. Store, insisterende øjne fortæller mig, at dens hjerne er så lille, fordi den har et svar og ikke behøver anstrenge sig. Den fortæller mig, at det nok skal gå alt sammen. Jeg takker høfligt og tømmer den sidste dunk benzin i Hondas tørstige tank. Sætter mig i græs og nyder en sjælden ro. Struds siger ikke et pip. Står som forstenet. Rejser mig igen som om jeg har noget, jeg skal nå. Sætter mig på brændende sæde. Drejer nøgle, klemmer om kobling, trykker på startknap og gasser op. Kører bort med fornemmelse af, at jeg gik glib af et eller andet.

pc 5/10/12 11.18

Deleted: ,

Grand Canyon

Stille som under vand. Fristende at give slip. At dykke med langsomme svømmetag. Ned mod sjæls bund for at finde fæste. Fornuft byder mig at bero på klippes solide platform og undgå at lade mig forvirre af varme og forførende frit fald. Jeg tager en dyb indånding og fortsætter nedad. Mine bare fødder er mine øjne. Mine hænder min kødelige krops forsikring. Her er fantasi min fjende og fornuft min ven. Her er jeg, Jeg. Nær død. Nærmest levende.

Ravne skærer luft i skiver. Svømmer langs klippevæg som elegante, sorte rokker over gylden sandbund. Lyd af fugles vinger giver ekko i sind. Fylder mig ud. Her er ingen bekymring. Kun lyst til at flyve med. Men man skal ikke altid følge sin lyst – vel!

Jeg finder hvile på en afsats. Drikker vand fra plastikflaske. Ser ud over verden under mig. Der er uendeligt langt til bund. Colorado River tegner en smal linje gennem dal. Azurblå himmel fremhæver orange bjerge. Nogle krogede grene på klippevæg står hvide som kridt. Gamle som dal selv. Lever død for evigt i det tørre land? Jeg fatter pen, pensel og papir. Tegner dem. Oplever dem. Bliver dem. Værdifuld oplevelse vekslet til artmoney.

Det er midnat. Jeg vender tilbage til kant. Kun stjerner lyser. Sætter mig på klippegrund. Tager sko af. Lader fødder dingle. Luft er stadig lun og tør. Skuer ned i kæmpemæssig klippeskål fyldt med mørke. Luft er tyk af flagermus. Må opgive at stige ned. Kan ikke lade mine sadeltasker ligge ubevogtet i så lang tid. Der er 2 kilometer ned. 2 kilometer op. Det tager at for lang tid. Må være tilfreds. Ikke alle seværdigheder skal befalles. Ikke alle drømme slukkes af bedrift. Præstation er noget som skal bekæmpes på vej mod frihed. Jeg slutter fred med Grand Canyon og Grand Ego og bevæger mig tilbage til stille skov. I morgen vil jeg rejse videre. Tæller satellitter fra sovepose og falder i søvn under Amerikas højteknologiske efterårshimmel.

Blowhole

Fortsætter for fuld fart ud af Flagstaff freeway. By rummer gode minder, men jeg må videre. Det er koldt heroppe. Stort og sort. Himmel hænger som glasklokke over den golde jord. Honda bryder sig ikke om tynd bjergluft og hiver efter vejr. Jeg må file på kobling op ad bakker. Den har ikke godt af det og brokker sig. Ligeud går det fint. Jeg lægger fødder op på styr og læner mig tilbage i sæde. Route 66. Nyder legends hvisken fra fjernsyns fordoms fortællinger. Lyd fejler intet, og jeg suger fornemmelse til mig. Jeg er Easy Rider. Men jeg rider alene og legender er blot endnu en vel solgt løgn og nemt købt, selvfølgelig fornemmelse. Dette landskab er ikke for børn af den teknologiske tidsalder.

De sorte bjerge vokser. Størknet lava i forvredne formationer. Det er både smukt og skræmmende. Så dukker de første ruiner op. Nogen fandt på at bo her engang for meget længe siden. Koldt, blæsende, tørt. Ingen planter, ingen dyr, intet liv i sigte. Jeg kører og kører. Vej fortsætter i uendelighed gennem umenneskeligt terræn. Her skulle natur have lov til at hvile i fred. Her burde ikke asfalteres.

Parkerer ved en stor ruin. Går bagom for at pisse. Hvem skjuler jeg mig for? Her er jo ingen. Jeg pisser op ad mur og spekulerer på, om min syre vil nedbryde det fine håndværk. Bygning er sammensat af klippestykker i forskellige former. Nænsomt tilpasset så resultat syner jævnt. Mure er tykke. Build to last. Det skader nok ikke med nogle få, gyldne dråber. Til gengæld får jeg en god følelse ud af den stille, territoriale markering. Det bliver nærmest hjemligt ved så banal en handling. It's good to be a man, sometimes.

Går videre for at bese min nye landvinding. Der er lavet et stadion til en slags boldspil som var et hit blandt Majafolk dengang. De byggede hundredevis af stadions, har jeg læst i en turistfolder. Jeg er ikke vild med sport og bryder mig ikke om at lege turist. Er jeg overhovedet turist? Hvad er en turist? Kommer lidt væk fra det hele.

Går videre. Samler småsten, tanker og mod. Så ser jeg et hul. Det kunne godt være dér, de gemte deres bolde, forestiller jeg mig. Går hen og kikker ned og får en overraskelse. Hul blæser mig kraftigt op i ansigt! Fuck, det er et blowhole! En glemt guds fysiske manifestation. Var det derfor,

de byggede her? Hul trækker vejr med langsomme, voldsomme åndedrag. Det er som om jord tager menneskelig form. Moder jord. Jeg knæler for hendes fod. Sætter hånd for hul og føler syv milliarder års gennemtræk slikke mit ydmyge skin med fugtig tunge. Dybt nede lyder: "Welcome home, Lars!" Amerika er en gæstfri nation.

A. Roy

A. Roy is the man. Han udgiver sig for ekspert. Er ved at lægge sidste hånd på sin bog der skal forklare de store religioner. Den er god. Jeg lytter interesseret til hans oplæsning, mens mit blik går på opdagelse. Hus er stort, men der findes kun den ene dør. Den leder direkte ind i stue, hvor A. Roy's disciple lander sikkert på det dybe, beige væg til væg tæppe. Når de møder A. Roy lander de på nærmest på Mars. Han har selv været der adskillige gange ligesom mange indbyggere i denne grønne dal med de røde bjerge. Man forklarer fænomen med, at det sagnomspundne, militære område "Area 51" ligger forholdsvis nær Sedona. Område er bevogtet, men alligevel sniger der sig informationer ud om UFO landinger og andre "extra terristial activities."

pc 5/10/12 11.19

Deleted: ændt

Det regner sjældent her i Sedona. Entré og dørmåtte er overflødig. Sofa står så tæt på hoveddør, at man må gå sidelæns for at komme ind. Den er også beige og meget dyb. Overfor troner et stort fjernsyn tildækket af en lilla dug med et billede af A. Roy's egen guru, Bhagavan Sri Ramana Maharshi, når det ikke er tændt. A. Roy har i flere omgange besøgt samme hule et sted i Indien, hvor hans helt plejede at meditere. Oven på fjernsyn står en lille ghettoaster. Vi må ikke spille rock musik på det hellige anlæg. Med rock menes alt udenfor new age. A. Roy flippede helt ud en dag, da han fandt min nye Herbie Hancock i sin afspiller. Efterlod den demonstrativt på køkkenbord ovenpå en kopi af husorden. Hans meditationer har endnu ikke fået bugt med hans temperament. Nå, men han blev god igen, og stemning har ikke rokket sig væsentligt.

Væg til venstre for sofa præsenterer et af de her beige, vertikale persienner, forbundet med kæder af små sølvkugler som blev populære i Nordamerika i start 90'ere. Man ser dem stadig i pornofilm. Det store vindue bagved udgør en hel væg men kommer ikke til sin ret, for der trækkes aldrig fra. Foran persienne står A. Roy's lænestol og fodskammel. På det lille glasbord til højre for stol ligger fire fjernbetjeninger linet op. Jeg ved ikke, hvad de alle sammen bruges til. Han flytter dem en gang om uge for at smøre sin pistol. Det er lidt af en performance. Han skiller sit våben ad og plejer hver enkelt del med kærlig omhu. Bagefter stikker han skyder i skede og går op i bjerge for at teste den. Så længe skede er synlig, er det lovligt at bære pistol i Arizona. Ellers er hans stue ret spartansk.

Vi bor tre mennesker i A. Roy's hus. Ham, Jeg og Luna. Til højre for sofa gaber et åbent køkken. Her laver vi vegetarretter. Vi har hver en etage i køleskab og en hylde på væg til de tørre varer. Gryder og pander er fælles. Køkkenbord og stole er holdt i klassiks eg. Nogle gange spiser vi sammen men deler sjældent vores mad. Det kan blive trangt ved komfur, selv om vi kun er tre. Der tales ikke meget under fælles middag. Stilhed er en dyd hos A. Roy.

I det hele taget handler det om ro. Indre ro og ydre ro. A. Roy's bolig er en "asram," så derfor må vi ikke larme. Vi taler sagte og sjældent sammen. Kun fjernsyn får dispensation, når A. Roy ser nyheder. Vi kan ikke glemme USA's globale undtagelsestilstand, og de mange livstruende terrorrelaterede angreb som formodentligt florerer overalt efter 9/11. Jeg sidder tit og ser fjernsyn med A. Roy. Det er ret hyggeligt herinde, når man ved hvor farligt det er udenfor. Luna bliver på sit værelse, hvor hun arbejder med ler, spiller guitar, mediterer eller græder.

Jeg forsøger at kommentere A. Roys oplæsning, men det er svært at vejlede en egocentreret perfektionist. Jeg slutter med skamros og beder om en signeret udgave, når den udkommer. Det falder i god jord. A guru loves to be praised.

Åndelig uniform

Parkerer ved bund af bjerg og fortsætter til fods. Snart forsvinder sti i mørke. Jeg sænker fart. Det er ikke svært at finde vej, for bevoksning er lav og bjerg højt. Måne kommer fri af skyer, og silhuetter tegner sig skarpt mod klar nattehimmel. Landskab i nuancer af sølv. Frygt følger med. Frygt for puma. Prærieulv. Slange. Skorpion. Torne og sten. Skred og brækkede ben. Barndoms frygt. Nedarvet frygt. Mest af alt frygt for det fremmede menneske i mørkt vildness.

Klipper er varme efter dags hedetur. Under nats dug knaser tørt sand. Støvler skrider over den løse overflade, og jeg tager hænder i brug. Går på alle fire. Me, myself, I. Og det larmer. Jeg oplever mig selv udefra. Det virker klodset, når mand møder natur på alle fire. Forstår godt kirkes problem med at se menneske som et dyr. Forstår godt Sedonitters UFO fantasier. Forstår det skæve og forkerte i min handling. Skider på teorier og kravler videre. Øvelse gør mester.

Det kræver ikke store muskler, men det kniber med kondition. Har nok siddet for meget på Hondas sæde. Når mål hiver jeg kraftigt efter vejr. Lyd af blod dunker mellem ører. Jeg hviler ud på top af bjerg. Stille. Først nu hører jeg ulve synge. Strækker mig på ryg. Himmelvendte øjne. Føler mælkevej stirrer ned. Måne skænker fløde i min kaffe. Fylder mig med ro. Pludselig har jeg det godt.

Der er to klaner. Én synger fra dal i øst. Den anden på bjergside i vest. Heroppe høres ingen cikader. Ulve har fred. Nat lytter med.

I udkant af plateau finder jeg en fordybning i en klippe. Ruller sovepose ud og prøver min "seng." Perfect fit. Ikke noget IKEA pis. Trækker flisjakke af og ruller den sammen til pude. Kravler halvnøgen i pose og lyner op. Hverken myg eller fluer. Kun måne. Ulve. Kølig, velduftende natteluft mod blottet ansigt. Dages anstrengelser i krop. Tanker i hoved. Fortvivlelse i hjerte. Længsel i mave. Eventyr i blod. Søvn. Søvn. Søvn. Jeg sover.

Hører den ikke komme. Hund slikker mig på kind, mens jeg vågner af drøm. Ejer står i den anden ende af plateau og kikker ud over dal. Han har ikke set mig. Til hunds held er mine arme låst fast i pose, så den undgår én over tryne. Den springer forskrækket tilbage, da jeg spræller men logrer atter med hale. "Good doggie!" Jeg slipper drengedrøm om Tarzan i jungle og siger goddag til voksen virkelighed på bjergtop. Sol erstatter måne. Skarpe stråler skænker farve til røde klipper og grønne skove. Himmel er uendelig blå idag. Mand kalder på sit dyr og forsvinder. Jeg sætter mig op. Føler efter. Krop har det godt. Det er sundt at sove på sten.

Jeg ruller pose stramt sammen og finder et fossil under flisjakke. Søpindsvin i rød Sedonasten. En flint i øje på Gud. Darwin kom for nemt til berømmelse. Var frisk nok til at tale kirke imod. Ligesom Columbus, Cortez, og mange andre. Den første bliver hørt så klart, at indhold får lov at ligge som en tåge. Jeg køber ikke al det pis med evolutionsteori, missing link og big bang. Liv er lige for. Det kræver ingen forklaring at forstå. Haj og skildpadde lever uforandret i skønneste

parallelleb med menneske og chimpansé. Dinosaurer kom og dinosaurer forsvandt. Her står en agave og der en tornebusk. Skønneste forening. Forandring finder sted, men uden synderlig udvikling. Det handler om samhørighed. Sameksistens. Ikke survival of the fittest. Der er hverken konkurrence arter indbyrdes eller arter imellem. Vi lever med og af hinanden. Total gensidig afhængighed. Liv går op i en højere enhed uden at skulle lyde hellig. Der er ingen Gud og ingen plan. Uanset hvordan menneske skuer univers, så forbliver det upåvirket og uforanderligt. Der er ingen begyndelse og ingen ende. Accept it and get a life. Menneskeliv er ikke noget særligt. Hvis vi skændes eller slås, er det kun fordi vi stresser. Al spekulation, had og fortvivelse er blot menneskes lod. Alle spørgsmål. Alle svar. Al teori og tro og viden. Øvelse består i accept. Frihed findes på den anden side af vores latterlige søgen efter forklaring og sandhed. Give it up and move along brothers & sisters!

Nedturen er opløftende. Jeg bryder ud i sang og lader tyngdekraft hjælpe mig på vej. Ben kører som trommestikker. Det er mindre anstrengende at løbe ned af bjerg end at stride imod i langsom gang. Liv er lækkert. Sol bager allerede. Da jeg når Honda, er sæde dejligt varmt. Jeg bestiger jernhest, klemmer lår sammen om sadel og føler mig som en cowboy på dens ryg.

Morgenmad med A. Roy og Luna. De skuler mistroisk og tier. Jeg lukker dør bag mig og joiner dem ved bord. Ingen grund til debat i denne sag. Vi ligger i stadig kamp om principper. Alle vil have ret, men ingen tør sætte teori over handling. Nat på bjerg er en sikker vinder. Jeg får en stjerne på min åndelige uniform.

Sedonitter

Jeg har fået den luksuøse vane at indtage morgenmad på Osho cafe. Breakfast in America med et touch af åndelig føde. Op på Honda. Ned ad bakke og til venstre ad Sedona hovedgade. Ind til højre på parkeringsplads, hvor jeg gør et nummer ud af at stige af motorcykel og score lidt opmærksomhed fra de excentriske Sedonitter. Morgenmad på Osho er dyr og god. Møde med de andre er det hele værd. Folk er ikke sure og reserverede som i Danmark. Menneskelig kontakt er ligetil på Osho.

Her møder jeg "Ian the Lion," billedkunstner med speciale i kvinder og kattedyr. Han elsker at komme på Osho og charmerer de rige enker. Hans malerier er naive og stiliserede, men kvinder kan lide ham, og han kommer ind alle vegne. Jeg kan også lide Ian. Han er intens og begavet. Han har altid en interessant vinkel og god tid til at udrede sine filosofier. Ian er fast inventar på stedet og kan ses ved sit stambord det meste af dag. Mystica, som er åndelig konsulent for Madonna. Der sidder altid nogle kendisser ved hendes bord. Dana, som underviser i The Healing Touch – helbred dig selv og andre ved berøring med fingerspidser.

Little Joe, som bor i Sedona bjerge og hænger ud med stjerner, både dem foroven og dem fra Hollywood. Joe tager mig med ud og vaske guld for fod af Madonnas hus. Vi står i flodvand til knæ hele dag. Fryser mine tæer lamme. Finder ingen guld men når hele verden rundt. Joe har en gimmik. Han samler de karakteristiske, røde Sedonasten og ridser motiver fra lokale hulemalier i dem med en syl. Limer en magnet bagpå og sælger dem til gavebutikker som "original Sedona fridge magnets." De går som varmt brød, og han lever godt af det. En dag hjælper jeg ham med at lime magneter på, mens han ridser løs. Det går stærkt. Han laver flere hundrede i løbet af no time.

pc 5/10/12 11.20

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.20

Deleted: t

pc 5/10/12 11.20

Deleted: ,

Og så er der Big Brother Joseph. Den store charlatan fra Puerto Rico. Han har taget mig ind som sin lillebror, og vi ses ofte. Hans fortid som gatekeeper på Stonehenge, England, har skænket ham en del respekt blandt Sedonitter. Han er altid inviteret med til en eller anden privat sammenkomst. Jeg følger med som vedhæng og nyder de sociale oplevelser.

KKK

Inden næste husleje bryder jeg op fra den fine asram og forlader Sedona. Følger den snoede landevej sydpå. Spenderer almindelige penge på et motel i håb om en god nats søvn. Det er gået op for mig, at mine penge svært strækker i syv år. Selv når jeg supplerer med artmoney, synker min formue med faretruende hast. Må passe på at holde budget. Må samtidig passe på mig selv. Min hårdt prøvede krop. Mit trætte legeme. Brusebad gør underværker ovenpå en lang køretur.

Udenfor er skummelt. Føler mig beklemt ved situation. Hvornår skrider man ind? Hvornår holder man kæft? Hvornår er det ens business og hvornår ikke? De praler højlydt af deres onde bedrifter. Både mande- og kvindestemmer. Mørke understøtter deres uhyggelige beretninger og sætter fantasifulde billeder på ord. Må se hvordan sådan nogle idioter ser ud. Vindue står på klem, så jeg hører hvert ord. Forholder mig i ro, så de ikke fatter mistanke. Fornemmer at det ikke er ufarligt. Prøve at forblive usynlig når jeg træder ud på veranda. Tager mig sammen. Åbner dør med beslutsomhed. Passerer ubemærket bord med Ku Klux Klan. Retning mod Colamaskine på den anden side af P-plads. Kaster et forsigtigt blik på dem mens jeg lader mine mønter trille. Åbner dåse tilbage på værelse og sluger oplevelse rå. Hvilket bedre sted for dødselskere at mødes. By hedder Tombstone. Kendt for rekordstore drab i historiske skudvekslinger mellem røvere og soldater. Hver by sin attraktion.

Bisbee

De fortæller mig, at man kan finde nogle alternative folk i den gamle mineby. En fyr på kaffebar guider mig videre op ad bjerg. Honda kan ikke længere. Staller, falder og rutscher et stykke tilbage ad den stejle grusvej. Smadrer venstre blinklys. Jeg lader den ligge, som den faldt og går det sidste stykke.

Han havde hørt mig komme. Min maskines håbløse kamp mod naturs stejle elementer giver genlyd mellem hårde klipper. Han virker ikke særlig imødekommende. Nærmest fjendsk. Hvad jeg vil? Bare kikke forbi og se hvad du laver. Han inviterer mig modstræbende indenfor og udviser i det mindste en smule høflighed. "Det startede for 15 år siden og er ikke færdigt endnu," brummer han med sydstatsaccent. "Kone og børn bor for det meste nede i Bisbee, hvor de har beholdt en lejlighed. Vinter er for kold heroppe, så længe der mangler en varmekilde."

Hus læner sig ud over skrænt på kant til et lækkert, lodret fald på godt hundrede meter. Udsigt er faktisk så god, at man næsten ingenting kan se udover himmel. Det samme kan siges om mands fjerne blik, men jeg undlader at kommentere. Hele konstruktion er sammensat af fundne objekter og cement. Gulv har han stampet af knuste klipper som er gravet ud på samme sted og blandet med linolie. Det giver en behagelig blød overflade at gå på men lugter temmelig kraftigt. De forskellige rum er præget af så stor varietet, at det nærmest virker som brikker fra forskellige puslespil. Byggeri er nu så fremskredent, at det ikke længere syner utopisk, men det har det uden tvivl gjort, da han

pc 5/10/12 11.20

Deleted: ,

begyndte. Han lyser efterhånd op og bliver helt venlig. Han er synlig stolt og glad over min opmærksomhed. Endelig får vi en kop kaffe og hilser. ”My name is Bob!” Bob er nu helt flink og behagelig. Han har bare bygget og bygget og bygget. Hverken kone, børn eller byggeordninger kan stoppe ham. Jeg siger tak for kaffe og går tilbage mod min faldne maskine til lyd af Bobs stædige hammerslag. Mål er proces. Folk som Bob giver aldrig op!

Jeg ruller lidt rundt i Bisbees gader. Spotter en pige fra Sedona med sit barn og en fremmed mand. Hun bliver glad for at blive genkendt og inviterer mig hjem og bo. Det er den nye fyrs hus, men øjensynligt hende som bestemmer allerede. Jeg takker og kører i forvej for at parkere. Hun har virket så stram og snerpet i Sedona, hvor det i virkelighed var hendes x-fyr som var sjov at være sammen med. Nu er x'en væk og ligeledes de tunge skyer over hendes lille, alvorlige ansigt. Folk præger hinanden på godt og ondt. Nogle gange er det ikke så skidt at skille sig af med noget godt. Den nye fyr er bestemt en klud til hverdagsbrug. Men han giver hende god plads til at blomstre.

Jeg sover på deres sofa et par nætter. Vi går til technofest og hænger ud på cafe. Drikker en hel del og opretholder en jævn rus. De introducerer mig for lokale særlinge fra nabolag. Der er nok at tage af, men efter to fulde dage er det blevet for meget sjov og ballade. Jeg har også fået nok af hendes barn som konstant brokker sig. Der er heller ikke nogen jævnaldrende at lege med. Mor kræver også opmærksomhed og vil kneppes. Det virker for vulgært og tænder mig af. Bisbee er i høj grad en grusgrav af verdens særeste mennesker og mineraler. Jeg føler mig draget på ny og lader bunke være bunke og hul være hul. Småsten trives bedst i bunker og bunker bedst i huller. Jeg tømmer mine støvler og kører videre.

Mexico

Hvor gammel skal man være for at skyde en civil? Dreng med riffel ligner én på 16. Han har smukke, brune øjne under kasket. Afslører først om lidt sine sunde, hvide tænder. Jeg skubber det ridsede visir op og tørrer sved væk fra øjenbryn, så jeg får klart udsyn. Har glemt at virkelighed står så skarp. Selv om landskab ligner det amerikanske til forveksling, synes der alligevel at være en forskel.

Det er mildest talt tortur at bane sig vej ad de snoede og støvede bjergveje. Kun lastbiler tilbyder en smule svalende skygge. Det er midt på eftermiddag. Jeg har kørt siden sol fik sko på, og Guds ovn står på fuldt blus. Jeg er totalt bagt.

Mit spæde spanske kommer på sin første prøve. Forbavsende hvor meget der kan siges med få ord og mange fagter. Vores skænderi ender, da han peger på munding af sin riffel og så i retning af USA. Der er ikke mere at tale om. På med handske og ned med visir. Grueligt at tænke på den lange vej tilbage til grænse, blot for at få et åndssvagt dokument. Hvorfor står mexikanske grænsevagter 90 mil inde i deres land? Hvorfor skal motorcykel være over 500 cc for at passere? Hvorfor undersøger jeg ikke den slags først? ”Fuck the law,” tænker jeg men tør ikke. Gør i stedet hvad der bliver befalet af den unge knøs. Bander over verdens uretfærdigheder. Ender selvfølgelig med at fucke mig selv.

Jeg ved ikke om det er min opgivende mine eller eftertanke ovenpå den ophedede korrespondance. Netop som jeg har vendt om og skal til at køre, kommer den bevæbnede dreng løbende og vinker mig ind til side. Han virker pludselig glad. ”Du kan godt fortsætte, men det er ikke mit ansvar.”

pc 5/10/12 11.21

Deleted: ,

siger han, og peger nu i modsat retning. Ind i Mexico. Der skal vælges side. Enten den kendte vej tilbage eller den ukendte vej frem. Hm? Jeg forsøger at stikke ham nogle dollars. Dreng ryster på kasket. Viser nu sine hvide tænder i et stort smil. Vifter mig afsted med et grin. Hvad mon der går af ham? Jeg tager det som en mexicansk velkomstsalat og vælger chance. Det er en underlig fornemmelse at fortsætte ind i det fremmede land med erkendelse om at være illegal. Det føles helt forkert. Helt rigtigt.

På landkort strækker vej sig ned under 90 miles zone og løber nogle hundrede kilometer inde i land før den atter fører op, hvor jeg må opholde mig. Med lidt held kan jeg nå igennem uden at blive taget.

Det er ren ørken. Kaktus og sand. Rustne biler, forfaldne skure og døde dyr langs landevej. Lige efter mange films oprindelige drejebog. Hede føles godt, så længe jeg er i bevægelse. Duft er intens. Tyk, sød, krydret. Det overrasker mig, at mexicanerbenzin er dyrere end amerikanerbenzin. Der er heller ikke så meget trafik. Nærmest øde. Jeg opgiver at veksle artmoney. Det virker for fattigt til at kunne sælge kunst. Betaler med VISA på gas station. Fylder tank og de to ekstradunke som forsvar mod den lange ørkenvej.

Fanget igen. Begivenheders gang har spillet mig et puds. Inden jeg forlod Sedona modtog jeg en mail. Maya vil med på tur, og jeg skal hente hende i København. Det klæbrige bureaukrati. Løfte om at vende tilbage til Danmark. Det er som om vej er planlagt, og jeg blot følger med. Hader min tendens til lade dæmoner lede. Masser af skeletter i mit skab. Idiot! Taber! Bangebuks! Det er umuligt at fatte det smukke omkring mig. Langstrakte vidder. Store himmelblå. Uendelige landevej. Fart. Stilhed. Kan selvfølgelig reflektere efterfølgende. Men hvad nytter det? Mine tanker leder mig vild. Og dog, det er netop, hvad jeg må gøre. Lade begivenheder føre mig hen, hvor jeg ikke troede, jeg skulle bevæge mig.

Flugt

Slipper gas og lader Honda tabe fart. Tænker bedre når jeg triller. Be cool. Jeg vælger en diplomatisk tilgang. Løfter højre hånd fra gas og vinker venligt til vagt, mens jeg snegler mig forbi. Han vinker mig ind på P-plads med officiel lige gyldighed. Gør tegn til at jeg skal vente. Gør som befalet men lader kværn køre tomgang. Ser i bakspejl at han fortsætter arbejde med at tømme lastbil for kasser. Han har tre uniformerede hjælpere til at løse den store opgave. Alt skal gennemses. Han glemmer mig et øjeblik. En snottet motorcykel mod en lastbil fuld af muligheder.

Jeg sætter i gear og fortsætter forsigtigt. Kører bag om vagtskur på den anden side og videre mod exit. Stadig ingen reaktion. Kører ud på vej igen. Standser og sætter højre fod på asfalt. Venter. Det er den kolde sved som pibler frem nu på trods af den stikkende ørkensol. Vej strækker sig i uendelighed. Forbrydelse fuldbyrdet. Kan lige så godt køre den helt ud. Skal bare lige vænne mig til at være lovløs. Slipper kobling og løfter fod. Accelererer. Stadig ingen konsekvens. Jeg fatter mod og giver den fuldt håndtag.

Checkpoint er en plet i bakspejl. Latter pibler frem. Først som frygt. Så håb. Så sejr. Så fryd. Jeg griner derudad med 140. Alene på landevej. Flugt fra Alcatraz. Eventyr for alvor. Drengedrøm. Sol bager min ryg. Vej emmer tjæredampe. Det lugter af gode minder. Kaktusser smiler mellem

prøvede torne, hvor lykke værner sig mod storm. Her findes intet. Her lever virkelighed ubeset. Ubehersket. Ubegrænset.

Kører tank tom. Tom for tanker. Tom for benzin. Vi er én, maskine og Jeg. Gnitrer i takt efter den hede oplevelse. Vi er én. Ørkensand er vores ven.

Der er ikke flere afspærringer inden ankomst til en fattig landsby ved navn Puerto Penasco. Kun spørgsmål. Når tilbage på den fornuftige side af 90 miles border. Op i det lovløse ingenmandsland mellem Mexico og USA. Det føles som at vende hjem efter togt. Hvorfor hjem? Hvorfor togt? Hvorfor er man på fremmed grund? Hvorfor skal jeg altid forfølges af skyld?

Las Chonchas

Først ser jeg hende på strand ved Puerto Penasco, hvor hun vandrer barfodet i vandkant og kaster sten ud i bølger som hendes sorte labrador forgæves forsøger at finde. Hendes tunge, brune hår i varm vind. Hendes fjerne blik. Hendes tanker andetsteds. Så dukker hun op i landsby. Kommer ind i butik hvor jeg sidder og spiser skaldyr. Vi hilser høfligt. Der er ikke andre gringos i sigte. Nogle gange kan det være hyggeligt at udgøre en minoritet. Det fostrer sammenhold mellem fremmede af samme art. Vi får nogle margaritas, mens hun fortæller sin historie. Jeg fortæller min. Deal bliver, at jeg skal leje hendes hus i 14 dage for 14 artmoney.

Jeg henter nøgler på adresse samme aften. Hun skal hjem til San Diego den følgende morgen. Hendes hus ligger bag en høj mur i et beskyttet område fuld af kæmpe villaer. Et samfund ved navn "Las Chonchas," som repræsenterer Puerto Penasco's økonomisk modsætning. En væbnet vagt beder om at se min invitation, inden jeg bliver lukket gennem byport. Hendes hus er det sidste og det største for ende af en lang sandvej.

Hun møder mig på gårdsplads iført hvid morgenkåbe og vådt hår. Viser mig rundt og viser mig også lidt af sit vuggende selv. Hus er bygget af hendes far. Familie har ferieret her, så længe hun husker. Farmand er død, og der er ikke så mange der bruger det længere. Hus bærer præg af forfald. Far har bygget Disney Land og hans ven hed Neal Armstrong. Der hænger månefotos i gang. Arkitekt fik frie hænder til at lege. Bygning består af flere cirkulære afdelinger i tre etager. Jeg får lov at bo i gæstehus med egen strand. En særskilt afdeling med stue, køkken, soverum og bad. Charmerende gule, mexicanske fliser overalt. I modsætning til rest af villa er den kantet som et parcelhus. Hvilken velsignelse!

Heldigvis er jeg fri for at forføre min værtinde. Hun skal nå et fly. Hun kan også fortælle mig i al fortrolighed at hun er blevet kneppet hver dag af den væbnede vagt. "Han døjer i øvrigt af jaloux, så du skal behandle ham ordentligt," når hun lige at fortælle, inden hun smutter.

Så har man det godt. Stor villa. Egen strand. Fødder op og en flaske vodka på bord. Pelikaner i luft. Delfiner i vand. Flyvefisk på flugt. Ikke en sjæl på sand. Hold kæft hvor er man ensom.

Jeg forsøger at koncentrere mig om spansklektioner igen, igen. Det virker ikke svært, hvis bare jeg kan fokusere. Men det falder mig svært. Det er minder som spøger. Minder og den knasende ensomhed. Jeg griber mig selv i at bide negle. Angst sitrer i hele min krop og ringer i mine ører, når

pc 5/10/12 11.21

Deleted: i

pc 5/10/12 11.21

Deleted:

jeg ikke dulmer den med alkohol. Det var mening at arbejde skulle fungere som en meditation. Hjælp til selvhjælp så jeg kan samle mig om "nu" og få noget ud af den dyrebare stilhed.

Bærer mursten om på den anden side af hus for at rydde en plet i sand. Formålsløs fysisk aktivitet. Jeg skrider ikke, da skorpion løber ud mellem beskidte arbejdsfingre. Lille, hvid, gennemsigtig og ækel. Der er jo ingen til at høre mine skrig. Fuck! Hvor bliver jeg bange! Nu sidder jeg her og gløder. Rest af sten får lov at hvile. Der er lang vej til Nørrebro, baby.

Jeg tegner artmoney over morgenmad, over strand, over hav, overlegent.

Den største pine er, vished om at jeg skal tilbage til Danmark. Fremtid har lagt beslag på stille stunder. Helvede er at sidde tungt på planlagt fremtid og vidne sin nutid smuldrer bort. Mens man venter. Mens man ældes.

Gamle gangsters

Udenfor sæson. Det er som om Puerto Penasco sover. Jeg synes der er nok at tage sig til. Man kan fylde varer på hylder i halvtomt supermarked. Jage duer ud af butik. Man kan male de ulæselige vejskilte op. Asfaltere hovedgade. Sætte nye neon i de mørke gadelygter. Begrave de døde hunde i vejkant. Stank af rådne dyr forplanter sig under styrthjelm og følger mig hele vej ud til sunny beach. Måske er jeg bare kritisk som "fremmed." Jeg har endnu ikke lært at slappe af på "mexicansk."

Der er så godt belagt på veranda, at to oldinge ikke kan finde en siddeplads, og sol er allerede nede og markere horisont. De fleste af by's udlændinge hænger ud her ved solnedgang. Der er simpelt hen ikke andet at tage sig til uden for sæson end at følge sol i dens nedgang.

Jeg vinker de søgende hen til mit bord og byder på en drink. De er skide hyggelige og serverer en masse røverhistorier. Der er noget, jeg må forstå. Puerto Penasco er fuld af gangsters i alle aldre. Hvis man ikke tilhører en bande, er man ladet alene til at stege i sol. De gamles klub har hærget denne egn i mere end 30 år. De fleste skraber efterhånd 80, men det skal man ikke tage fejl af. De har godt fat i den lokale handel og vandel. Inden vi får drukket ud, har de inviteret mig med i frimurerloge og tilbudt mig fast arbejde. De to oldinge insisterer på, at jeg skal med dem hjem. Der er stor fest i aften. Den årlige generalforsamling med øl og spaghetti. "You don't wanna miss this party!"

Jeg triller efter dem på Honda. De forstår at jkke på pedal, og jeg udviskes i en sky af ørkenstøv bag deres muscle truck. De gamle har forskanset sig i en lille naboby. Købt alle huse op og indhegnet område. Vi må gennem en bevogtet byport for at komme ind. Jeg parkerer cykel og trasker over til de to herrer, som stadig sidder i bil og snakker. "It's been a damn good investment!" skråler den ene og sender mig et sandt dollargrin. Det kan arvinger jo fryde sig over, tænker jeg, og smiler tilbage.

Mon ikke den yngste er 60. Hun er konstant på dansegulv. Svinger hofte som en lasso og stråler som en spring chicken. Jeg ved ikke, hvad de er på, men energi blandt de gamle er mere, end jeg kan hamle op med. Jeg bliver træt. Da jeg endelig går til ro hos min venlige vært, drejer deres discokugle stadig. Hat af for alderdom! Gamle amerikanere forstår at fyre den af. Lader ikke rynker

pc 5/10/12 11.22

Deleted: ,

pc 9/9/12 21.05

Deleted: ,

trække dem ned. Det er ligesom at være til sodavandsfest i barndoms håndboldklub blot med oldinge i sted for teenagers.

Bar Røvtur

Det skal simpelt hen prøves for real. Ikke kun på film. Ikke i tegneserier. Virkelighed slår alt, når det gælder eventyr. Den slår mig i ansigt, da jeg lander hårdt på grusplads. Kun nogle små knubs på trods af stor impact. Jeg kan ikke lade være at grine. Overraskelse er overvældende. Jeg tror ikke der går syv sekunder, fra jeg åbner mund, til aggressiv fyr står bag mig. Han trækker barstol hårdt tilbage, og jeg falder. Jeg vidste godt, at tale Bush imod kan virke provokerende så kort tid efter 911. Derfor gjorde jeg det. Men jeg gør det ikke igen. Trust me!

Fjernsyn bag bardisk viser billeder fra Afghanistan, hvor en flok taliban krigere render rundt med hver deres M16. Jeg skulle bare vide, hvem der havde solgt dem de rifler? Mens en gruppe Pashtun tribesmen stiller sig op i række for at afprøve deres skydevåben mod nogle olietønder, fragter fire sure Vietnamveteraner mig hidsigt gennem mexicansk restaurant som en rambuk. Kyler mig ud af dør i god John Wayne stil. Sikke en lufttur!

Jeg når lige at mindes en lignende oplevelse til en fest på Bagterp skole i Hjørring, hvor en stor fyr løftede mig op i min krave og løb mig hidsigt gennem et klasseværelse fuld af dansende børn. Dengang kikkede jeg ham i øjne med et til lejlighed passende blidt blik, så han var faldet til ro, inden vi nåede den anden ende. Han vendte sig blot og gik. Jeg undgik mine øretæver.

Det er lidt svært at få øjenkontakt nu, hvor mit ansigt følger restaurants mørklakerede gulvbrædder. Flotte, brede planker med ganske få knaster! Til alt held træder en kunde ind i samme øjeblik, så jeg bliver fri for at åbne dør med hoved. Land of free speech er ude af kontrol. Der er nul tolerance. Jeg lader dem ikke høre mine fnis og skynder mig væk. Glad over at slippe så billigt. Jeg skylder stadig for kaffe. Win some loose some. Nu ligger jeg og ryster af skræk på motelværelses mosgrønne dobbeltseng. Gardiner er trukket forsvarligt for, og jeg skal ingen steder i aften. Chokbølger kommer altid for sent til aftale. Virkelighed sætter sine spor.

De man ikke kender

Det er svært at afgøre om hus er under konstruktion eller destruktion. Der er ingen strøm, og mørke har lagt et todimensionalt kamuflagenet ud over alt. Jeg famler mig gennem Sedona Art Club, til jeg føler en sofa. Sætter mig ved siden af en stor, kraftig, ildelugtende mand. Langsomt aner jeg andre kroppe i rum. Nogle cigaretter gløder som ildfluer. Stemning er tyk som røg. Det er slemt på den fede måde. Primitivt. Barskt. Lyssky. Underground i bedste forstand.

Jeg hiver nogle kølerkolde dåser frem af medbragt shopping bag og deler ud. Det er svært at tælle, hvor mange vi er. Skygger glider flimrende ud og ind af hinanden. Jeg langer alle øller til sidemand. Én efter én til de når hele vej rundt. På trods af mørke er der ingen tvivl. Nul kvinder. Vi skåler og snak falder i puls. Måske er det netop, fordi det kun er mænd. Måske terrortrussel. Måske er det individers tvivlsomme omstændigheder. Debat rykker. Vi udtømmer samtale og nat glider over i druk, hash og lykkelig glemsel.

Vi rejser videre ned til den lokale bar, hvor der er stort bål i lille gårdhave. Flere sjove typer støder til. En gammel, hvid indianer. To hard core læderlekker med lys i deres øjne. En anonym, kendt forfatter. Bjergdreng, Little Joe. Modstandsmand, guru, shaman, en rigtig indianer ved navn Klovn, som fik sit navn under en traditionel ceremoni, hvor han rev sine brystmuskler i stykker med to spyd. Så kommer en giggolo med silketørklæde og en liderlig flok fra Osho, stadig høje fra en anden sammenkomst. Der danses om flammer og slukkes tørst af flasker. Gnister trækker spor mod stjerner. Vi er i drømmeland. Ikke alle amerikanere sælger deres sjæl til Stars and Stripes. Jeg læner mig tilbage i havestol og hviler mine støvler på kant af bålplads murværk. Følelse af samhørighed. De bedste venner er, de man ikke kender.

End of the road

De siger, man skal sige til sig selv: "Det kommer," og så kommer det. Men lige nu orker jeg ikke. Noget huskes bedre som smerte eller fryd. Krop glemmer intet. Ord farer imidlertid vild i hjernes kringelkroge for senere at slå ned iklædt nyt perspektiv. Ny mening. Men hvad fanden er det nu, jeg skal huske? Nå, ja, ham som købte min kværn.

En kunde er en kunde er en kunde. Den unge mand med hestehale og de rosenrøde øjne køber min dejlige Honda for en slik. Lad os kalde ham Hank. Han ligner en Hank. Intet kørekort men til gengæld vilde planer. Jeg ser for mig at Honda får lov at ruste op inden års udgang. Det stikker i hjerte, men gjort er gjort.

Sedona er delt mellem to kommuner som ikke kan blive enige om, hvem der skal betale den fælles elregning. Hovedgade ligger derfor uden belysning. Man følger stjerner og de sparsomme neonreklamer for at finde vej. Vi drøner gennem mørke, hypnotiseret af instrumentbræts grønne dioder. Natteluft er kølig og klam. Vinter er på vej ind. Jeg er på vej ud.

Vi når tilbage til Sedona Art Club uden uheld, selvom Hank hujer hele vej og vrider sig i sæde som en stripper. Prøvetur er en succes. Honda bliver solgt. Jeg bytter højtideligt nøgler ud for en rulle grønne, amerikanske dream dollars. Håbs farve. Et ganske lille beløb. Det er ikke et spørgsmål om penge. Eller artmoney for that matter! Mere en ceremoniel handling. En formel afsked. Same old shit. Det vil ikke være klogt at fragte kværn hjem til kone. Maskine tilhører dette road trip. Her fødes oplevelse. Her står Honda. End of the road. Jeg er stor tilhænger af konsekvens. Maya ville heller aldrig dele mig med en anden!

Røde hjerter

Ingen ved jeg er her. Vi sidder på cafe Guggenheim, på Jagtvej, og indhenter det sidste halve år, mens vi venter på lillebror. Maya ringede til Henrik og bad ham om hjælp. Stak ham en hvid løgn om, at en fremmed mand forfølger hende. Han skulle dukke op når som helst. Jeg har iført mig sort paryk og sidder med ryg til dør. Præcist på slag træder Henrik ind i cafe. Allerede på afstand råber han mig an. "Hej, storebror!" mens han med lange, målrettede skridt styrer direkte mod vores bord. Henrik har altid været et følsomt gemyt. Jeg er gennemskuet. Vores practical joke falder helt til jord. Paryk glider af, da han giver mig sin berømte krammer, så mine fødder letter fra gulv. Så er det rart at være tilbage!

Nu da lillebror kender min hemmelighed, vil rest af familie snart blive informeret. Jeg behøver ikke ringe rundt. Vi siger farvel. Henrik går til sit, efter vi har drukket en bajer, og jeg følger med Maya hjem til hendes lejlighed.

Alt står, hvor det stod, da jeg rejste. Jeg løfter skødesløst en lysestage, mens vi taler, og afslører en ren plet i gammelt støv. Maya er ikke vild med at gøre rent. Jeg genkender ikke min kone i min kone. Noget i hendes brune øjne virker fremmed. Det er ikke den samme kvinde. Nye oplevelser forandrer gammel krop. Forandrer udtryk. Karisma. Erfaringer jeg ikke kender til. Maya har ladet hjem forblive det samme, mens hun har haft travlt med at flytte rundt på sit indre. Jeg udenfor de fire vægge.

Vi skal finde ud af, om vi stadig passer sammen. Sætter os i den gamle, røde sofa. Maya fortæller om sin tid som single. ”Jeg gik på arbejde om dag. Græd mig selv i søvn om nat. Efter et par uger besluttede jeg mig for at få mig et liv. Opsøgte nogle veninder. Begyndte at gå ud. Det udviklede sig, og pludselig var jeg lykkelig uden dig!”

Kone har ikke spildt sin tid. Omgangskreds er udvidet betydeligt. Hun adopterede en håndfuld af mine venner for at komme i gang men fandt snart en masse nye relationer. Der blev tid til flere løse bekendtskaber og et par seriøse forhold i den korte periode. Inden jeg kom hjem, måtte Maya afbestille en billet til Indien, hvor én af hendes mænd ventede på hendes ankomst. Der var også ansøgt om green card. Maya har altid drømt om at bo i USA og så nu sit snit til at gøre virkelighed ud af fantasi.

Det stikker i hjerte. Samtidig må jeg rumme resultat af min selviske handling. Acceptere Mayas ufrivillige frihedsoplevelser. Mens hun fortæller, begynder jeg langsomt at genkende hende. Det er svært at sige, om det er hendes gamle selv som træder i karakter, eller om det er mig som tilpasses hendes nye væsen. Det halve år alene har camoufleret den pige jeg kender med en god portion selvtillid. Det klæder hende. Stråler stolt som en forårsblomst mens hun opsummerer sine mange, selvstændige bedrifter. Pludselig véd jeg med sikkerhed, at vi skal genoptage vores ægteskab og fortsætte min rejse, sammen. Jeg ved ikke hvorfor jeg véd, men jeg véd, at jeg véd. Maya føler ligesådan. Hun stiller blot én betingelse. Vi skal lave et barn!

Det tager tid at få lirket Maya ud af det danske samfund. Hun siger op på arbejde med tre måneders varsel. Vi opsiger lejemål på lejlighed, så det passer med samme tidspunkt. Der er en del praktiske gøremål som må ordnes, inden vi er fri til at fortsætte ad begivenheders gang.

Jeg får en mail fra Joseph i Sedona. Han flytter til Florida og inviterer os. Blev smidt ud af sin rige kvinde men har straks fundet en ny. Joseph er professionel freeloader. Vi kan bo hos ham og hjælpe med at indrette ”hans” nye landsted. Jeg bestiller to billetter til Miami. Afgang om tre måneder. Fast tidspunkt. Fast destination. Fast formål. Det begynder at ligne en plan. En fortsættelse.

Det er dyrt at rejse to. Jeg planlægger en serie malerier som skal finansiere Maya. 100 værker over tema, ”Kærlighed.” Maler dem ved skrivebord i lejlighed, mens Maya passer sit job. Alle værker har samme format. 40x40 cm. Motiver breder sig fra intuitivt abstrakt over symbolsk geometrisk til stramt figurativt. Som en rød tråd forsyner jeg samtlige værker med et rødt hjerte omhyggeligt håndmalet i tre lag kadmium rød.

Fernisering finder sted i Galleri Zenith et par uger inden afrejse. Der kommer en masse gæster men

pc 5/10/12 11.23

Deleted: e

sælges desværre kun få værker. Det lille, røde hjerte har en skræmmende effekt på samlere som pludselig bliver i tvivl om, hvor vidt der er tale om kunst. Det bliver til mindre rejsevaluta og større lagerudgifter. Tough luck! Jeg burde vide bedre. Sex sælger bedre end kærlighed. Stiv pik og vagina havde nok indbragt mere end røde hjerter.

Positiv

Prøve viser positiv! Vi står hver for sig og stirrer fikseret på den lille strimmel. Selv i det spæde lys fra det tilsodede Nørrebros køkkenvindue på tredje sal er der ingen tvivl. En ny generation banker på. Rimeligt nok men hvordan kunne det ske så hurtigt? I samme øjeblik bemærker jeg min alder. Bliver pludselig træt. Må sætte mig op på bord for at lade det synke på plads.

Fik jeg nået, hvad jeg skulle? Skal jeg nu ændre min 7 års rejseplan til en hurtig badeferie på Miami Beach? Saltvand, sol og sand til at rense prøvede sjæle, så stumper fra ægteskab kan holde, når vi limer dem sammen igen? Jeg tør ikke fortsætte rejse gennem den Brasilianske regnskov med en højgravid. Når det gælder andres ve og vel, forbliver jeg en tøsedreng. Godt jeg ikke gjorde karriere som soldat! Flybilletter på kommode hvisker drillende om min egotilværelses bratte afslutning. På en måde er jeg lettet. Ikke mere rastløs søgen. Ingen knusende ensomhed. Kun simpel, daglig rutine herfra og til evig tid. Men stop en halv! Begivenheders gang fortsætter. Denne begivenhed er ikke udenfor regnskab. Ikke udenfor rejse. 7 år forbliver 7 år. Ingen konkrete planer. Kun begivenheder. Vi skal stifte familie. Det er en stor og betydningsfuld begivenhed. Min kone bliver mor og jeg skal være far. Jeg er ikke længere alene. Vi er ikke længere alene. Et barn melder sin ankomst.

Miami Beach

Miami er varm i marts. Sand brænder. Vi må løbe til vandkant for ikke at skolde vores blegfod på den brede strand. Det er svært for Maya at klare den høje temperatur, og jeg må bære hende hjem efter en hård feriedag. Efter et par timer på hotelværelse, er vi kølet ned og friske til nattevandring. Restaurants mad er genial! Super serviceorienteret udendørsservering. Gader syder af liv.

Skøn, lang søvn på fuld mave. Overdådig morgenmad på Ocean Drive. Pendul mellem sand og vand. De latinske mænd er pumpet med hormoner og kravler all over Maya, hver gang jeg vender ryg til. Vi kunne lære noget af de ihærdige machotyper back in lazy Denmark. Strand befolkes ikke af badegæster, som vi kender dem hjemmefra. Her spankulerer horder af menneskelignende skikkelser skåret efter samme model som Ken and Barbie. Det må være samlingssted for verdens smukkeste? Jeg forsøger at male lidt artmoney under palmer, men varme smelter al inspiration. Jeg giver op og smider mig som slap bacon ved min efterhånd godt solbrændte kones stegende side. Kysser kærlighed på hendes kind. Lader eventyrlyst sive ned i sand. Renser fortrydelse af i varmt saltvand. Det var godt vi kom afsted.

Nyt liv

Det er mod vores principper, men hvad skal vi stille op? Tager boliglån i bank og køber en lille ejerlejlighed på Händelsvej i Sydhavn. Ikke samme eksotiske hood hvor jeg byggede hus, men et

pc 5/10/12 11.24

Deleted: ,

ganske almindeligt boligkvarter. Vi kunne ikke forlænge vores lejekontrakt på Nørrebro efter opsigelse. Til gengæld har Gullivers Travel genansat Maya, selvom hun fortalte dem, hun var gravid. Lidt utroligt og meget heldigt. Nu ser hun frem til et år med barsel. Vi bliver boende i lejlighed på Nørrebro indtil fødsel er overstået. Rigshospitalet er fem minutter væk, så det er en smal sag at nå derover, hvis det haster.

Tre uger før tid. Vi tager en Taxi, og Maya bliver undersøgt. Hendes bækken er begyndt at åbne, og det ser ud til, at en eller anden ikke kan vente med at komme ud. Jordmoder beroliger os. Det kan tage flere timer, inden åbning er stort nok. Vi bliver sendt hjem igen og beslutter at spise ude. I græsk restaurant på Jagtvej nyder vi en afslappet middag med en tikkende bombe mellem Mayas lår. Vi når netop at skylle dessertis ned med en kaffe, inden lunte brænder ud. Maya spiser godt, og nu er der åbenbart ikke længere plads til den lille. Kvalme rammer for hurtigt, til at hun kan nå toilet. Hele måltid ender på gulv. To ældre damer ved nabobord, som må have fulgt med i vores plukveer, klapper begejstret og ønsker os held og lykke. Ind i taxi på ny og denne gang er det alvor!

Jeg har taget tegnepapir med. Skitser Maya mellem veer. Når det smerter for meget, holder vi hånd. Jeg forsøger at tale hende til ro. Lidt som at tale til en efterårsstorm. Det bliver til en længere serie fødselstegninger, inden storm når orkanstyrke. Så går det til gengæld stærkt! Efter 8 timers kamp i seng kommer et hoved til syne. Jeg ved selvfølgelig godt, at Maya er gravid. Alligevel forbavser det nye hoved mig. Det er jo et rigtigt barn!

Midt i blod og indvolde er kamp overstået, og en dreng skriger sit liv i møde. Jeg har aldrig hørt noget så smukt. Aldrig set noget så vidunderligt. Aldrig været så glad.

Barn er for tidlig født og har gulsot. Han må ligge under varmelampe i en lille uge, inden vi får ham hjem. Ærgeligt at far ikke må sove på afdeling. Det er pludselig uhyggeligt tomt i lejlighed.

Mens Maya lærer at amme på ”Riget,” flytter jeg de sidste ting til Händelsvej og siger endelig farvel til Nørrebro. Den lange uge får en ende, og den lille dreng fragtes til vores nye hjem med nybagte forældre og et helt nyt liv i bagage. Det er definitivt slut med me, me, me tilværelse for mit vedkommende! En ny version kaldet ”we, we, we” tager ganske naturligt over, og nu er vi tre som rejser.

Christiania

Det går selvfølgelig galt mellem køber og lejer. Mens jeg er ude at rejse, sætter Kræmmers Ark rammer for misforståelser og skænderier med skilsmisse til følge. Copenhagen Art Club bliver bedt om at flytte. Købers søn mangler i øvrigt et sted at bo og står klar til at flytte ind med sin kæreste. Digter, Magnus Skriver, har en kontakt på Christiania og sætter et møde i stand for art club. Vi er nogle stykker som tager ud på Staden og forhandler. Art club får lov at benytte Gallopperiet fremover til billig leje. Mange clubbere holder til omkring Staden alligevel, så det passer fint med geografi.

Der er opstået en ny styregruppe for art club med Knud Sønderskov som formand og Xander som booker. Torben T. og Sølvstjerne er også del af det dynamiske firkløver. Jeg holder mig tilbage som menig gæst. Barhold ledes af Torben T. og Sølvstjerne, mens rest hviler på tilfældige ledige hænder

blandt publikum. Copenhagen Art Club går ind i sit fjerde leveår med udsigt til en smule stabilitet. Det står klart, at intet bliver, som det var.

Jeppe von Jessen

Jeg er begyndt at hænge ud med en forfatter med det specielle navn: "Jens.com." Først var han model for teknotegning. Så blev vi venner. Vi tager sammen ud til en middag hos kulturmafia boss, Bo Gyldendahl. Bo viser stolt rundt i sin enorme samling af kitsch objekter, kriminalromaner, kunst og pornografiske ikoner. Det er en rigtig herrekomsammen, hvor vi sladrer som kællinger. Bo er en god vært som forstår at sprede hygge og fordragelighed blandt modpoler. Som aften skrider frem opstår en fantastisk venskabelig atmosfære blandt alle. Det står klart, at vi er vidt forskellige, og at enhver kunstner omkring bord er fuldblods egoist. På trods af de håbløse odds, må jeg forlade aften med fornemmelse af broderskab med de nye bekendtskaber.

Allerede næste morgen ringer jeg sammen med multikunstner, Jeppe von Jessen. Den eneste af Bo's gæster som er afholdsmand. Vi søger begge atelier og besluttede i ly af den gode stemning i aftes at slå vores pjalter sammen. Jeg har allerede en halv aftale med tidligere professor fra akademi, Hans Hansen, som også mangler et sted at arbejde. Jeppe og Jeg drøner København tynd i hans hvide VW varevogn på udkik efter ledige lokaler. Han kører som død og djævel og taler som et vandfald. Jeg begynder at tvivle på holdbarhed i vores kommende fællesskab, men lader alligevel begivenheder føre os videre. Lever trods alt stadig efter mit 7 års princip.

Valg lander bag Toftegårds plads i Valby. Det gamle F. L. Smidth fabriksområde. En ældre dame viser os rundt. Hun har en liste med kvadratmeter og priser på de store haller. Hans er tropet op i en sølvgrå stationcar som har "familiefar" skrevet ud over det hele. Jeg bliver mere og mere bekymret.

Både priser og lokaler er selvfølgelig horrible. Vi bliver alligevel ved at presse den søde dame for at se noget større og vildere. Til sidst ender vi i en 1500 kvadratmeters hal med 10 meter til loft. Hans mener ikke, der er plads nok til os alle tre. Efter mit korte indtryk af de to høje herre i forhandlingsmode, er jeg dog tilbøjelig til at give ham ret. Det er allerede tydeligt, at dette trekløver stiler direkte mod selvdestruktion. Jeppe og Jeg kikker på hinanden med et indforstået blik. Hans er dygtig, klog og flink, men hvis dette skal fungere, er vi nødt til at nøjes med to. Vi er interesseret, siger jeg skråsikkert til dame og beder hende om telefonnummer på hendes chef. Det viser sig, at chef er hendes søn, lille Steen.

Lille Steen møder os på plads dag derpå. Kun "lille" i sin mors øjne naturligtvis. Han er ligeså høj som Jeppe og hummerrød i hoved af stress. Heldigvis møder han os med smil og store armbevægelser. Efter en længere rundtur på plads er vores lokale skrumpet ind til 172 kvadratmeter med 4 til loft. Det gamle snedkeri på F. L. Smidth. Industrielt. Råt. Historisk stemningsmættet. Inspirerende. Ikke så stort som vores kollektive selvoptagelse, men super sejt som atelier. Vi får lov at lægge depositum i form af kunst, laver en hurtig handel med "ædel Steen," som vi døber ham, og flytter ind med det samme.

Vi deler snedkeri på langs. Jeppe mod port så han kan køre ind og ud med sin varevogn. Jeg tager den fjerne og mere private afdeling til stille kontemplation. Vi indretter os forskelligt. Vi opfører os forskelligt. Mens jeg bruger tid på at skabe nogle hyggelige rammer med bløde stole, hylder,

pc 5/10/12 11.26

Deleted: ,

pc 9/9/12 21.08

Deleted: j

skrivebord og computer, er Jeppe gået i gang med at male, inden han får pakket ud. Hans energi fylder rum til bristepunkt og smitter, så også jeg må male før tid. Hvor Jeppe øser af sin enorme energi, spæder jeg til fællesskab med kritik og kommentarer under kunsts tilblivelse. Inden længe har vi fundet en arbejdsrytme og tilpasser os hinanden i sådan en grad, at det er til gensidig gavn og fornøjelse.

pc 5/10/12 11.27

Deleted: j

Øksnehal

Jeg holder foredrag for arbejdsløse kunstnere i Art Lab på Nørrebrogade. Mening er, at jeg skal inspirere igangsættere. Vis hvordan man kan klare sig som kunstner uden offentlig støtte. Selvfølgelig er mine metoder ikke helt rene i kanter, men måske kan det virke inspirerende at se en kunstner i trods? Det er svært at mærke effekt af min monolog. Mavefornemmelse siger mig, at det er spild af energi. Mens jeg pakker taske for at gå, kommer én fra publikum op til mig. Kvinde på min alder. Klædt i jakkesæt. Kort, rødligt hår. Store, energiske og intellegente øjne. "Hej, jeg hedder Mette. Arbejder for Øksnehal. Vi har et hul i kalender i december. Vil du mene, at du kan fylde 5000 kvadratmeter med kunst, hvis du får tre måneder til at forberede?" Jeg føler mig stadig høj og mægtig efter den lange enetale, så det falder ikke svært at sige "Ja, naturligvis!" "Godt, så vender jeg tilbage til dig senere på uge." Mette går og efterlader mig som et stort spørgsmålstegn?

pc 9/9/12 21.09

Deleted: .

pc 5/10/12 11.27

Deleted: ,

Ringer som lovet. "Det lader til, at de er interesseret i at udstille artmoney. Kan du komme til møde kl. 14?" Jeg render begejstret over til Leonardos hus og deler den gode nyhed. Vi pakker os ind i hans gamle Mercedes og kører ind til Øksnehal på Kvægtorvet. Møde finder sted på et kontor i den fjerne ende. Mette tager imod i reception, og følger os gennem den store hal som er brolagt med grå sten. Eftermiddagssol falder smukt gennem ovenlys og åbenbarer støvdans i orange stråler. På kontor møder vi Per og Per. Den ene, Per Gundelach, er direktør. Den anden, Per Lang, er leder af udstillinger. Mette er "udstillings-Pers kæreste" og arbejder freelance.

pc 9/9/12 21.10

Deleted: s

pc 9/9/12 21.09

Deleted: p

Deres tilbud lyder på, at vi får den store udstillingsplads i én måned. Budget lyder på kr. 3 millioner! Penge som skal bruges på kulturelle gøremål for ikke at figurere som overskud. Øksnehal ligger under Københavns kommune og må derfor afstemme regnskab i slutning af hvert år. Deres professionelle arbejdsteam vil opsætte og nedtage udstilling. Deres sekretær vil assistere i at søge sponsorer. Der stilles også en pressechef til rådighed, så vi kan få lidt omtale. Jeg synes, det lyder genialt!

Leonardo sidder og brummer under sin blå hat. "Hvad får vi for det?" Hans spørgsmål overrumpler mig, da vi ikke havde diskuteret det inden ankomst. Per og Per bliver lidt stive i ansigter, men løsner lidt op, da Mette skærer ind og foreslår en månedsløn. Da Leonardo begynder at brokke sig over beløbs størrelse, må jeg gøde lidt olie på vande og fastslå, at vi accepterer de kr. 50.000 som vi deler lige over. Situation rækker båd så voldsomt, at vi nær kæntrer. Jeg kan godt se Leonardos pointe men føler stadig, at vi har været usandsynlig heldige og bør være taknemmelige. Denne mulighed må ikke smuldre bort på grund af ussel mammon.

pc 5/10/12 11.27

Deleted: ,

Arbejde går i gang dag efter. Møde med Per Lang om udstillings koncept og udformning. Per har prøvet det før og opfinder flere gode modeller. Vi sætter os på den med glasmonter. Per bestiller 100 montere fra Hebsgaard Glas. Hver montre måler 1x1x2 meter. Fordeler glaskasser i et nøjsomt grit over hele areal med en bred gennemgang i midt. For ende af gang opsættes en bank dekoreret med lånte Montana kontormøbler. På en til lejlighed bygget trævæg bag bank hænges fire paneler

med artmoney, samt tekst: "Bank of International Art Money." i store, fede, gråmalede flamingobogstaver. Vi inviterer 100 kunstnere til at lave en installation i hver sin montre. De 100 kunstnere, samt de ekstra kunstnere vi kan skrabe sammen, får tilbudt at sætte artmoney i vores bank. Vi skal så bemænde bank hver dag og derfra veksle artmoney til kroner blandt besøgende. Som prik over "i" bortauktioneres installationer over den nye Internet shop, Auktionshus.com.

Penge fra salg går ubeskåret til "Læger Uden Grænser." Derfor giver titel på udstilling sig selv: "Penge Uden Grænser."

Man ved jo aldrig, hvad man kaster sig ud i, når man kaster sig ud i det uvisse. Mavefølelse hvisker "Chance of a lifetime." Samtidig føler jeg en urolig vished om, at vi går en opslidende arbejdsbyrde imøde. Der er ikke andet for end at give den gas og gennemføre det storstilede stunt så godt som muligt. At trække følehorn til sig nu ville være utilgiveligt.

Øksnehal inviterer en række kendisser til at udstille med "Up-and-coming." De bedes høfligt om at indmelde sig i artmoney projekt på lige fod med andre kunstnere. Mange ignorerer anmodning. For dem drejer det sig om noget andet. Vi skal bruge nogle få kendte til at trække opmærksomhed og accepterer stiltiende de andres afslag. De kendte nyder rampelys og det velgørende formål. Win win. Loose loose. Nogle kendisser trods dog alligevel forfængelighed og indleverer tre artmoney som påkrævet. Alle 100 deltagere indlever et A4 ark til katalog som pressechef hjælper med at sammensætte. Det bliver til et overdrevent flot bogværk på omtrent 1 kilo.

Jens.com er kommet med et særligt ønske. Han vil gerne udstille sin krop. Dertil kræves en montre i plexiglas, så han kan åbne og lukke sin kasse uden fare for at skære sig. Øksnehal sætter plexi montre i produktion, og Jens.com gør sig klar. Jeg får arrangeret et pizzasponsorat fra en biks på Istedgade til den nøgne kunstner, så han ikke skal sulte.

Det lykkes at indhente godt 200 kunstnere i løbet af ret kort tid. Det hjælper gevaldigt at kunne tilbyde det attraktive udstillingssted som madding. Leonardo og Jeg er oppe at køre på udvikling, og den daglige spænding opvejer det hårde slid. Leonardo har dog fået så travlt med skabelse af sin egen installation, at han ikke kan afse tid til at hjælpe med det praktiske. Det gør selvfølgelig, at jeg må rende lidt hurtigere end planlagt. Min installation er tekst "Money talks." som bliver indgraveret på en 40 kilo gravsten på Vestre Kirkegaards huggeri. Den leveres direkte til min montre, så der er ikke så meget arbejde involveret. Jeg trasker alligevel rundt og bliver lidt bitter. Det er også nemt at lade sig sære, når man er træt og overarbejdet. Godt humør og næstekærlighed kræver overskud.

Fremtidsjapaner

Igen er det en blanding af økonomisk nød og higen efter ny lærdom som sender mig i skole. Jeg begynder på Japansk på UNI og kommer hjem med et tungt læs bøger i uforståelige tegn. Efter en rus tur, hvor jeg må erkende min fremskredne alder, går skole i gang for fuld hammer. Det er relevant og interessant. Jeg er japansk gift og kommer godt fra start. Det varer dog ikke længe, inden det bliver for meget. Studie kræver 35 timers obligatorisk skolegang samt tilsvarende antal timer lektielæsning. 70 timer om uge!

Min dagligdag hænger ikke sammen. Barn, stor udstilling og fuldtids studie. Efter et par uger indhentes jeg af udmattelse og må give op. For anden gang springer jeg fra universit og lander blødt

pc 9/9/12 21.12

Deleted: .

pc 9/9/12 21.13

Deleted: .

pc 5/10/12 11.27

Deleted: c

pc 9/9/12 21.13

Deleted: .

pc 5/10/12 11.27

Deleted: .

pc 5/10/12 11.28

Deleted: u

pc 9/9/12 21.13

Deleted: .

pc 5/10/12 11.29

Deleted: .

pc 9/9/12 21.13

Deleted: .

pc 9/9/12 21.14

Deleted: et

på SU i en periode. Jeg lover mig selv, at det bliver sidste gang. Jeg dropper skoledrøm og lader hverdags lærdom slå til. Hvis jeg skal lære japansk, må det blive som autonom fremtidsjapaner.

Penge uden grænser

Kort inden fernisering lykkes det endelig at fange en taler. Gennemgang af en liste potentielle navne giver flere afslag end ventet. Emnet "artmoney" er åbenbart en varm kartoffel. Forbavsende nok er det tidligere direktør for Danmarks Nationalbank, Erik Rubinstein, som indvilliger. Ingen er bedre kvalificeret. Vi havde ikke turde håbe på et "ja" fra Danmarks bankverdens absolutte ikon i egen person. You just never know!

To uger over tid og der er stadig ikke indkaldt til pressemøde. Det er uhyre vigtigt at få omtale på udstilling som der er brugt store ressourcer på. Jeg går til pressechef, Lola, igen, igen og spørger, hvad der sker. Forklaring gør mig stum. Hun har lavet en underhåndsafale med Politiken. Lovet dem eneret til historie om den nye globale pengeseddel. Desuden har hun travlt med andet og må videre i sin tekst. De hårdeste slag kommer som regel fra venner og kolleger. Ikke fra fjender og fremmede. Mat i knæ sætter jeg mig ved montanabord og gemmer mig under den høje, sorte tryllehat. Drømmer mig hen hvor malerier gror. Må selv trække en kanin op af ingenting. Business as usual.

Det går jo ikke det her. Jens.com er ved at installere en computer i sit plexiglas montre. Han får øje på mig og kommer over. "Hvad er der galt?" "Der bliver ikke noget pressemøde!" Jens.com satses også på at få noget omtale. Vi bliver hurtigt enige om at tage sag i egen hånd. Der er installeret telefon på mit interimistiske kontor, så jeg går i gang med at ringe til aviser. Jens.com har mobil på sig og kontakter sine forbindelser. I løb af en times tid har vi fået hul igennem til en række medier som lover at lave noget på udstilling. Jeg siger ikke noget til Lola. Hun opdager det nok alligevel, så snart at historie er begyndt at sive.

Tid nærmer sig, og vi har allerede fået masser af medieomtale. Jens.com får en god aftale med Ekstrabladet om at skrive dagbog fra sin montre som udgives på helsider hver uge. Jeg har kontaktet en række andre aviser, samt Politiken som alligevel gerne vil skrive en større sag. Også TV er på, samt en række mindre radiostationer. Lola giver mig den kolde skulder. Hun er professionel men ikke særlig fleksibel. Vi taler nødigt med hinanden. Selvom det skaber en dårlig stemning, har det været nødvendigt.

De dukker alle sammen op til fernisering sammen med godt 700 gæster. Øksnehal's sortklædte personale dækker et gigantisk bord med champagne og pindemadder. Der mangler ikke noget! Jens.com har i sidste øjeblik fået fat i en varmeblæser. Temperatur er droppet, og han skal jo holde en hel måned som den nøgne mand. Et lille skilt på hans montre reklamerer for, at han sælger sperm til barnløse kvinder for cool cash. Titel "Mennesket er verdens hårdeste valuta" sætter Jens.com's installation i forbindelse med artmoney's dybeste principper.

Direktør for Øksnehal, Per Gundelach, stiger op på talerstol og byder velkommen. Han bærer sorte briller, sorte bukser og sort rullekrave. En langtidsholdbar designløsning i det mørke nord. Per slutter med at præsentere aftens taler, og Hr. Rubinstein træder op på talerstol. Allerede da han rømmer sig i mikrofon udgyder lyd en overbevisende autoritet. Der bliver død stille i sal. "Artmoney er ingen trussel mod den danske krone." lægger han ud. Jeg står bagerst i rum og smågriner for mig

pc 5/10/12 11.30

Deleted: j

pc 5/10/12 11.30

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.31

Deleted: til alle

pc 5/10/12 11.31

Deleted: m

pc 9/9/12 21.14

Deleted: ,

selv. Det virker uvirkeligt. Så kommer en længere udredning om artmoney som global, alternativ valuta og mobil kunst. Rubinstein forklarer pædagogisk, hvordan artmoney er med til at ”gøre kunst gennemsigtig”. De små, cirkulerende værker afslører, hvad som rører sig på atelierer verden over. ”Vi får lov at smugkikke og ser menneskes skabelse i småbidder. Vi spejler os selv. Da der ingen censur er, vises den fulde vifte af udtryk. Det hele menneske. Det er interessant som kunstkoncept. Spændende som indsigt i det menneskelige væsen på tværs af kulturelle skel.” Han taler langsomt, smukt og klart. Budskab går rent ind. Gæster sluger det råt. Jeg sluger det også råt, og funderer over hvor sandt og naturligt det lyder, når det kommer fra en autoritær figur. Journalister grifler løs for at fodre morgendags nyheder med gårsdags begivenheder.

pc 9/9/12 21.14

Deleted: .

Rubinstein afrunder tale og anbefaler gæster at investere i artmoney med det samme. Jeg småløber rundt om de mange folk og sætter mig klar på kontorstol. Tager den høje hat på. Effekt indtræffer øjeblikkeligt. Mens den aldrende legende forsigtigt træder ned fra det høje podium, rykker horder af kunstsultne og let berusede ferniseringsgæster op mod vores bank. Jeg bliver nødt til at skubbe montanabord en meter længere ud fra reol for at give dem plads. Jeg mister overblik mellem de mange kroppe som maser rundt for at komme først til de bedste artmoney. Lukker mine øjne for ikke at panikke. Fokuserer på den brusende lyd af kæmpende kunstsamlere. Den hektiske flok er nemmere at kapere som én organisme.

Heldigvis kommer en håndfuld frivillige kunstnere til assistance. Vi organiserer os lyn hurtigt. Én noterer serienummer og kunstners navn fra solgte artmoney. En anden tager imod penge. En tredje pakker artmoney i poser. Det er godt at være flere. Der er styr på det. Godt humør spreder sig. Selv Lola smiler sødt op til os bag sin champagne. Vi sælger over 400 artmoney på en times tid og lukker derefter bank for at nyde den festlige fernisering.

De 700 ferniseringsgæster er skåret ned til et par hundrede. Per og Per genner os over i PH cafe, hvor der er linet op med drinks og dj. Folk fester igennem. Maya er gået hjem med den lille. Jeg burde dyrke nogle kontakter, men føler mig fjern og fremmed. Dags begivenheder marcherer hen over mit indre blik med tusinde fødder. Det er nu, der burde mingles, men jeg orker det ikke. Alle kendisser og vigtige kulturkanoner samlet på en lille plet opblødt i sprut og begejstring. Sikke en chance! I sted for at gå til det overophedede menneskefad, gemmer jeg mig i cafes fjerne hjørne med en kold fadøl. Jeg har stadig ikke lært at bage, mens ovn er varm.

pc 5/10/12 11.31

Deleted: .

pc 5/10/12 11.31

Deleted: .

Another day at the office

Øksnehal fører de sejeste åbningstider. Alle uges dage fra 10-18. Bank skal bemandede 7 dage om uge i en hel måned. Jeg er virkelig kommet på arbejde. Min kære partner, Leonardo, har travlt og kan ikke være med til at passe artmoney biks. Hvad fanden er jeg så? Kontorspaser? Jeg bliver sur. Han dukker op af og til for at drikke kaffe og ryge smøger, men han tilbyder ikke at afløse mig. Det er svært at sluge de menneskelige udfordringer, alligevel prøver jeg gang på gang at følge den ”Xanderske filosofi” og accepterer omstændigheder i sted for at forsøge at manipulere dem. En slags Caribisk ”Zen.”

pc 9/9/12 21.15

Deleted: .

Imidlertid er der kommet mange henvendelser, fra andre kunstnere som gerne vil give en hånd. Jeg laver en vagtplan og fordeler navne over de mange timer. Det er en stor hjælp, når en kunstner tager den varme stol. Jeg kan gå efter pizza til Jens.com eller strække de stive vinterben. Det er fedt med selskab. Det er ensomt under spot i det store lokale. Særligt den første uge. Et historisk snefald har

lukket alle veje. Sal er så godt som tom. Kun de ansatte og os indsatte færdes i det enorme lokale. Vi må kravle over driver og kæmpe os herind. Jens.com passer sig selv bag sit plexiglas. Han lytter til rap musik, skriver på sin bærbare og ryger lange baner af hjemmerullede cigaretter. Fra min stol ligner han et levende bål med sit store, røde hår og den evige røg som stiger op fra hans firkantede hule. Hver dag henter jeg pizza som vi deler, mens vi taler kunst, samfund og penge. Jeg vandrer mellem de 100 installationer og kan dem efterhånden udenad. Tid bliver lang og kedelig, når man har god tid til at nyde den.

Omsider ryddes de generende snedriver og folk strømmer ind som smeltevand. Mange medier har dækket os, og nu giver det pote. Særligt Jens.com har været meget på. Han optræder i "Go´morgen Danmark," et populært TV program. Det skaber opmærksomhed land over. Siden stenalder har den nøgne krop bibeholdt sin popularitet. En tissemand på fjernsyn kan stadig få familie Danmark op af sofa. Vi besøges af alt fra folkeskoleklasser til pensionistgrupper. I Jylland arrangeres busture til København med det ene formål at se den nøgne forfatter. Selv om vi er sneet inde en uge, sætter Øksnehal besøgsrekord for denne måned!

Jens.com har besøg af et ældre ægtepar. Pludselig må han trodse sit eget påbud og forlade montre. Han spankulerer splittetnøgen over de grå brosten og lander sin bare røv i det sorte læder på en Montanastol. "Hvad så, Jens.com, det er jo ikke frokost endnu?" Jens.com piller en lille ciraret ud af sin store kæft, og peger mod ægtepar som står parkeret ved den tomme montre. "Det er hende den gråhårede dernede." "Hvad med hende?" spørger jeg uforstående. "Hun er rejst helt fra Himmerland for at strippe. Hun vil sidde nøgen med mig i min montre! Det går sku ikke, eller hvad? Og hendes mand er med. Det er deres bryllupsdag, for fanden!"

Jeg ifører mig den høje hat og følger Jens.com tilbage til montre. Han hopper ind igen, mens jeg pænt hilser på de to Jyder. "Nudist Nana," præsenterer hun sig. "Og det er min mand Herluf." Herluf nikker bekræftende og stikker mig en behåret hånd. Nudist Nana er tynd som et strygebræt og grå som ståluld. Bag de tykke brilleglas skærer et par insisterende øjne igennem som diamanter. At dømme efter det blik hun besidder, nytter det ikke at debattere. Jeg vælger at rose hende for sit mod og tilbyder, at hun kan strippe foran montre, hvis hun absolut må være nøgen. Derimod kan hun ikke kravle ind til Jens.com, da vi må overholde de gældende sikkerhedsforanstaltninger. Nudist Nana accepterer, og jeg går tilbage til min post. Herfra vidner jeg Nudist Nana klæde sig af og vandre højtideligt som en hunløve rundt i mellem de 100 glasbure. Herluf går over på den anden side af gade og venter på en café. Han er ikke oplagt til den slags på sin bryllupsdag. Can't blame him! Men hvad Nudist Nana skal, det skal Nudist Nana!

Langt om længe når vi sidste udstillingsdag. Kunstnere inviteres ind i et lille baglokale for at få udbetalt penge fra salg af artmoney. Afregning af solgte montre installationer overlades til auktionshus.com, som skal formidle penge videre til læger uden grænser. De to artmoney kunstnere Torsten og Erik hjælper mig med at dele kontanter ud. Vi har fyldt de mange penge i en sort affaldssæk. Efter uddeling stemmer regnskab ned til sidste krone. Ufatteligt! Penge er beskidte og fedtede. Mine hænder er sorte som tjære. 120.000 kroner i små sedler svarende til 1200 transaktioner. Not bad! Alle penge går ubeskåret til deltagende kunstnere. Ingen kommission. Temmeligt dårligt. Arbejdsbyrde har været overvældende. Jeg er totalt udbrændt og savner kompensation. Vores løn fra udstilling går til betaling af katalog, så der er ikke noget cash tilovers. Jeg lover mig selv at tilføje en kommission en anden gang. Live and learn.

pc 5/10/12 11.32

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.32

Deleted: ,

Money, money, money

Jeppes von Jessen får mere og mere travlt. Han ser ud til at nyde travlhed og knokler løs, som om han har fået for meget sukker. Plan er at brande sit efternavn på samme måde som tøjmærker. Han går ikke den traditionelle vej med censurerede udstillinger og gallerier. I stedet arrangerer han en serie "Jessen fester," hvor han præsenterer sine værker (mærker) og sælger direkte uden mellemmand.

Jessen fester er totaloplevelser med foredrag af kendisser, digtere som får den suttet af under oplæsning, liveshow med pornomodeller og nogle DJ's som er oppe i tid. Der er altid en velforsynet bar. Til én af hans fester ender jeg ude bagved, med en mandelig pornomodel som lærer mig at puste ild. Så længe man ikke sluger og ikke bekymrer sig om den dårlige smag, så er det en fed fornemmelse at sprøjte to meter ild ud af sin kæft.

Det er nemt at sælge kunst til en underholdt, lalleglad og beruset forsamling under dunkende rytmer fra dyb bas i store højtalere. Særligt når man selv er ædru. Og Jeppe drikker jo ikke. Han benytter en adresseliste fra sin skoletid på Herlufsholm kostskole og inviterer de unge velhavere. Addicted to spending. De har masser af løse penge. Penge er et centralt i alt Jeppe beskæftiger sig med. At dømme efter god bevægelse i hans lager, ser det ud til at Jappes strategi virker!

Mine salg går også godt. Jeg kender ikke så mange rige men går i stedet direkte til tops i virksomheder. Jeg har droppet kunstforeninger og sælger kunst uden den obligatoriske udstilling. Det sparer arbejde og producere en større indtægt. Desværre smutter der en portion menneskelig kontakt, når jeg kun taler med chef. Atelierleje på kr. 10.000 skal hentes hjem hver måned, så der er god grund til at være aggressiv og målrettet.

Vores atelier er i forvandling. Der bliver mere fokus på markedsføring, salg og regnskab. Mindre på den navlebeskuende kunstudvikling. På kaffepauser taler vi både kunst og penge og deler vores erfaringer. Jeg lider dog under en mangel på inspiration og kunstnerisk engagement. Det er bekymrende, men svært at gøre noget ved i en presset situation.

Jeg får bøvl med skattevæsen. De sender pludselig en fiktiv regning på 80.000 kr. Jeg må til torskigilde og forsvare mig. Regning bliver sat ned til 10.000 kr. Enten betaler jeg eller de fratager mig ret til selvstændigt erhverv. Jeg forstår ikke hensigt med at kaste en fiktiv kæmperegning efter en fattig borger. De tror ikke på, at man kan leve så billigt og antager, at jeg snyder. Tyv tror hver mand stjæler. Jeg får en afdragsordning og må slå mig tilfreds. Surt og uretfærdigt. Tilbringer efterhånd alt for meget tid bag skrivebord. Jeg maler ikke i samme hast, som jeg sælger, og det tynder ud på mine hylder. Den positive udvikling er nok ved at få en ende.

En del kunstnere har bedt os sælge deres artmoney via BIAM's web site. Det lyder som et rimeligt forslag. Leonardo og jeg har talt om at lave en virksomhed ud af BIAM i lang tid, uden der er sket noget. Vi mødes hos ham i Sydhavnen og lægger vores kort på bord. "Jeg kan ikke klare det længere, Leonardo. All talk no action. Vi opererer helt forskelligt og ender altid med modstridende meninger. Vi er nødt til at gå hver til sit." Leonardo er enig. Jeg foreslår, at han overtager artmoney projekt, så jeg kan vende tilbage til mit maleri på fuld tid. Han afslår. Det efterlader ikke anden udvej end, at jeg så overtager den fakkell. At lukke artmoney projekt som netop er ved at åbne sig er ikke en mulighed. Det betyder, at jeg fremover skal lave det daglige arbejde alene, mens Leonardo

pc 5/10/12 11.33

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.34

Deleted: Der er ikke noget at raffe om.

pc 9/9/12 21.18

Deleted: j

figurerer som en slags ambassadør uden pligt og ansvar. Det lyder trods alt bedre end evig konflikt. Vi skilles som venner. Jeg må finde en ny samarbejdspartner med forstand på IT.

Via Round Table kommer jeg i kontakt med et firma, som gerne vil lave et nyt web site, der kan sælge artmoney online. De hedder "Aheadofeverything ApS" og har kontor ned til Sortedamsdosseringen på Østerbro. Vi kører derned i Leonardos Mercedes. Direktør, Daniel Bukdahl, er to meter høj. Mørkt hår. Brune opmærksomme øjne. Utrolig venlig og imødekommende. En rigtig charlatan! Det varer ikke længe, inden vi svinger godt sammen, og jeg føler mig tryk. Ahead tilbyder at lave et site imod 20 % ejerskab. Vi bliver enige om at starte virksomhed op med det samme. Det er lidt underligt, at Leonardo ikke er med længere men stadig sidder med til bords. Vi sidder midt i en forretningforhandling. Og dog. Nu skal jeg lige minde mig selv om, at der stadig er tale om kunst!

Mellem de forskellige virksomhedsformer vælger jeg ApS. Anpartsselskab lyder fornuftigt, da jeg ikke mister mit hjem, hvis vi går konkurs. Et ApS koster kr. 125.000. Det er mange penge. Jeg laver en aftale med et revisorkontor i Hellerup og kører derop med Markus Mørk. Markus's kamera er stadig fast inventar, hver gang der sker noget af betydning for begivenheders gang.

Revisor har hjemme i et stort, hvidt ambassadelignende hus i samme kvarter som de rigtige ambassader. Med Markus klar bag kamera, ringer jeg på. En ældre, anstændigt udseende sekretær lukker os ind og leder os op ad en snoet trappe til revisor, Bjørn på første sal. Den store, venlige mand åbner dør til sit kontor, stikker en varm og blød lab frem og byder velkommen. I døråbnings modlys lever hans skikkelse fuldt op til sit navn.

Bjørn skeler mistroisk mod Markus's linse men lader stiltiende film fortsætte. Vi træder ind i et stort, lyst lokale med udsigt til en frodig baghave. Der hersker orden i designermøbler og de mange mapper i Bjørns reoler. Selv skrivebord er som støvsuget for papir. En fladskærm er det eneste som skyder frem af den blanke plade. Vægge er prydet med kunst af kendte navne. Kraftige farver i kraftige guldrammer. Jeg tager det som et godt tegn.

Jeg lægger min medbragte kuffert på det tomme bord. Bjørn er blevet briefet om mødes indhold og glæder sig til at se den nye valuta. Hans velplejede fingre trommer utålmodigt på den blanke bordkant. Jeg åbner låg og præsenterer stolt 100.000 kr. i artmoney. Bjørn efterser mine sedler og tæller dem op. "Det stemmer!" Han accepterer bevis for 125.000 i værdier og udsteder et ApS dokument. BIAM ApS er nu et firma, og jeg skal vende mig til at være direktør. Vi takker og går. Bjørn vinker til kamera og lukker kontordør bag os. That's it!

Computer betyder tid. Spild af tid. Oceaner af tid. Det er svært nok at komme op med et ordentligt design på papir. Det lykkes dog efter en uge. Men at få design ind på computer er en ufattelig langsommelig proces, hvor jeg må kikke over skulder på IT-nørder fra en fjern planet. Jeg pendler på cykel mellem lejlighed i Sydhavnen og kontor ved Sortedamsdossering. Får masser af motion. Tilbringer kun sparsomme timer på atelier. Føler mig mere som kontorassistent end billedkunstner. Jeppe von Jessen arbejder om dag. Jeg dukker først op på atelier efter mørkes frembrud. Vi ses kun sjældent.

Efter et halvt års tid er Aheadofeverything endelig klar til at lancere det nye site. Resultat er det gamle, hjemmestrikkede site langt overlegent. Design er holdt i grå toner og i stil med B&O. Det første man ser er BIAM's logo, de syv cirkler, gråt i gråt. Kun ved at klikke på cirkler, kan man

pc 5/10/12 11.46

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.46

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.47

Deleted: ,

komme ind. Jeg har undladt at skrive "enter," da vi må regne med, at brugere er blevet vant til at navigere. Kun syv cirkler. Rent og elegant. Professionelt. En grå kontrast til IT verdens overflødhedshorn af kulørte farver og bevægelige og støjende forstyrrelser. Herligt!

Dette nye "Content management system," eller CMS, tillader mig at redigere i tekst, indsætte foto og uploade artmoney. Kunstneres registreringsartmoney har Leonardo allerede skannet, så de overføres fra det gamle site. De artmoney som kunstnere ønsker at sælge, derimod, ligger i stakke på mit skrivebord og venter på at blive uploaded. Jeg har købt en ny computer, printer og skanner for artmoney og er klar til at kaste mig over den voksende opgave. Det er altid svært at starte noget nyt. Ud over at sætte sig ind i teknologi, kræver dette idiotarbejde rigtigt mange mandetimer!

Allerede fra day one begynder folk at købe artmoney online. Jeg får flere bestillinger hver uge og glæder mig over, at posthus ligger på den anden side af gade. Kunstnere bombarderer mig med artmoney til online galleri. Det overrasker mig, at der er så stor villighed til at producere kunst til så små penge. Jeg skanner som besat og rejser mig sjældent fra kontorstol.

I mellemtid får Jeppe vind i sine sejl. Hans branding projekt er ved at bide sig fast i Danmark, og mange kender hans navn. Han laver cover til det nye rapalbum med "Klovn," den absolut hotteste rapper lige nu! Bemaler designertøj til modeshow. PH-lamper til product promotion. Samtidig sælger han flere værker til højere priser. Penge fra kunst investerer han i produktion af en gigantisk bog om sig selv med tekstanalyser på hans kunst af en række eksperter. Bogproduktion løber op i knap 400.000 kr. og er den største kunstbog, jeg har set på dansk grund. Jeg skriver selv et indslag, som tager udgangspunkt i vores daglige omgang.

Mens Jeppe kæmper med "The Art of Business," synker jeg dybere ned i den bløde stol med ømme skuldre og sviende øjne. Jeg har netop afleveret en bestilling på 416 artmoney til medicinal virksomhed Novo Nordisk. Det er hårdt arbejde at behandle så mange enkeltværker på trods af al teknologi og systemer – eller også på grund af samme. Hviler ud med kaffe og chokolade mens jeg dagdrømmer synkront med "konen med æggene." Artmoney projekt kræver al opmærksomhed. Der er ikke andet for end at følge med og lade være med at spekulere på, hvor det fører hen. One never knows, does one?

Ved indgangsport til F. L. Smidth's område hænger en postkasse, som tømmes når vi husker det. Imellem gamle gratisaviser og reklamer finder jeg et brev fra Finanstilsyn. Det er kun fordi, jeg skal bruge nogle aviser til at tørre pensler i, at jeg tager post med tilbage. Brev, som jeg først antog var en reklame, viser sig at være et yderst seriøst brev. Finanstilsyn påstår i deres skrivelse, at jeg overtræder § 7, stykke 5 i lov om finansiel virksomhed. Det er lidt muntert at paragraf har nummer 7! På den måde falder det godt i tråd med øvrige projekter. Ellers er der ikke så meget at grine af. Det korte af det lange er, at jeg benytter ord "bank" i strid med dansk lov, og derfor står til 4 måneder i fængsel. Damn!

Jeg ringer straks. Finanstilsyn forsikrer mig om, at det ikke er nogen spøg. Jeg kan jo anke min sag til erhvervsankenævn, foreslår en nøgtern mand i rør. Det gør jeg så.

Mere nyt liv

pc 5/10/12 11.47

Deleted: c

pc 9/9/12 21.18

Deleted: er

pc 9/9/12 21.18

Deleted: ved at få

pc 9/9/12 21.18

Deleted: ,

pc 9/9/12 21.19

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.48

Deleted: t

pc 5/10/12 11.48

Deleted: a

pc 5/10/12 11.49

Deleted: b

pc 9/9/12 21.19

Deleted: er i rivende udvikling og

pc 5/10/12 11.51

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.51

Deleted: ,

Det er svært og anstrengende at passe sin baby, når man er mig. Maya har det på samme måde, når hun er hende. Det er svært at være far og mor, når man gerne vil være sig selv. Årsag til det andet barn er et håb om, at to jævnaldrende børn vil finde hinanden så underholdende, at mor og far kan få lidt fred og ro, mens de leger. Vi har ingen til at babysitte og længes efter lidt voksenliv. Maya håber på en pige, men det betyder ikke så meget. Selv om vi er dødt trætte af ble og gråd, så er vi blevet glade for barn nummer ét. Skulle barn nummer to blive en dreng, så kommer vi nok også til at holde af ham.

pc 5/10/12 11.51

Deleted: e

Etter kom for tidligt. Toer melder sig på sin planlagte fødselsdag. Vi tager en taxi ud til Hvidovre hospital. Maya får lov at ligge i et stort bad og nyde sine veer i det varme vand. Smerte er den samme som sidst, men omgivelser lidt mere behagelige. Jeg tegner hende ligesom sidst, men kun indtil barn banker på.

pc 5/10/12 11.52

Deleted: ,

Det går pludseligt meget hurtigt, og der er ingen tid til kunstpauser. Ud kommer toer på knap tre timer. Barns hoved smutter som en mandel. Mens krop stadig er gemt i hul, begynder den lille at skrike. Maya finder overskud til at løfte sit hoved fra pude og kikke ned. Derfra hvor jeg står, ligner det en krop med to hoveder, og jeg kommer til at le. Det gør hun også midt i sin smerte. Efter det korte evighedsøjeblik sætter næste ve ind som en syl. Rest af barn kommer ud på én gang. Jordmor løfter den lille op og lader ham sprælle. Det er selvfølgelig en dreng! Så bliver det nok også lidt nemmere for de to at lege.

Vi tager hjem samme dag. Fantastisk! Maya er blevet rigtig god til at føde! Storebror er pavestolt og satans jaloux på samme tid. Virkelighed træder et skridt nærmere. Jeg føler den samme indre lykke, som da etter kom til verden. Vi har i sandhed skabt vores egen lille familie. To drenge giver god mening. Jeg forstår endelig, hvorfor man kan elske at lave børn. Føler mig rig.

Fine Frederiksberg

Jeg lægger rør på og går ud til Maya med den gode nyhed. Hun sidder på vores lille balkon under sol og læser et stort, kulørt dameblad. Siden jeg kom tilbage fra min "rejse" har vi været skrevet op til en andelslejlighed på Frederiksberg. Just in case. Jeg havde glemt alt om det. Freja Fristed fra art club skrev os på den eksterne liste. Efter flere år i sin forening sidder Freja nu i deres bestyrelse. "Vi kan få en lejlighed, hvis vi handler med det samme, skat!"

Vi kender godt Frejas "palads" på Frederiksberg. Det gule, glade, gale hus på hjørne af Kronprinsessegade og Holger Danskes Vej. Freja bor i den største lejlighed. En gammel, nedlagt forretning. Freja har flere gange, og tit flere gange i træk, inviteret den hårde kerne hjem på afterparty efter en god art club. Der er altid gang i Freja. Hun forstår at feste og er utrolig gavmild og kærlig af natur. Minder fra hendes hus og den grønne baggård er lutter fryd og gammen. Hvis vi ikke tager imod det friske tilbud, ryger vi af liste og får aldrig fod indenfor igen. Der er ikke andet at gøre. Vi pakker sammen og søger mod grønnere græsgange.

Det er alt for kort tid at bo i ejerlejlighed, hvis det skal kunne svare sig. Efter at have betalt bank, advokat og ejendomsmægler går handel lige i nul. Heldigvis tager Danbolig mod 10 % i artmoney, så der tjener vi alligevel 7.000 kr. til et nyt komfur. Til gengæld sparer vi pludselig penge. Andelsbolig er ikke så dyr at købe. Vi kan betale uden at låne. Derudover er husleje super billig. Oven i køb flytter vi fra fra 50 til 70 kvadratmeter. It's all good.

Sølle, søde, feminine, fine Maya har måttet udstå hovedstads hårde og brutale områder længe nok. Islands Brygge. Sydhavn. Nørrebro. Sydhavn igen. Nu ser hun pludselig lys og er lykkelig. På Frederiksberg er livlige små kvalitetsbutikker og cafeer. Frederiksberg center hvor hun kan handle i al slags vejr. Gader virker rolige og velplejede. Folk går i pænt og rent tøj. Selv alkoholikere er pæne og rene og drikker hvidvin i glas sted for bajer af flaske. Og så er der Frederiksberg have og ZOO! For at understrege den markante forskel, får vi halvdel af vores forsikringspenge retur, fordi der simpelthen er halvt så mange indbrud som i Sydhavnen! Vi er rykket fra lands fattigste kommune til lands rigeste med kun 7 km afstand!

Nede ad samme gade får vi institutionsplads. Maya har lige langt til arbejde, men behøver nu kun at cykle ad pæne gader hele vej til kontor. Jeg har også lige langt på atelier, men må kæmpe mig over Valby bakke for at nå frem. Heldigvis for mig findes der stadig lange skygger i Valby med en sær blanding af butikker, bolig og industri. Jeg må have en smule snavs for at kunne trives som ”pæn” familiefar.

Det er et helvedes arbejde at renovere lejlighed. Vi er nødt til at flytte tre gange indenfor et år i samme kompleks, inden vi får en lejlighed i rimelig størrelse. Hver gang er vi nødt til at sige, ja tak. Køb og sælg og spille efter regler. Det ender med, at vi bor på tredje sal på Kronprinsessevej 7. Efter denne sidste renovering sætter jeg hæle i og siger stop. Home will be home.

Nine to five

Jeg er punkteret og desillusioneret. Der males ikke længere på mit atelier. Jeppe er flyttet. Jeg sidder alene med kæmpe husleje og tørre pensler. Der er ikke andet for end at opgive mit kunstneriske hjørne og flytte.

Jeg er heldig at få tilbudt et baghus bag Cafe Bartof på Nordre Fasanvej 46. Jeg tager imod og går atter i gang med en storstilet renovering af det 100 år gamle smedehus som er fyldt med fugt og skimmelsvamp. Har den slags arbejde da ingen ende?

Jeg flytter inventar fra det store atelier i Valby til det lille rum på Frederiksberg. Det lader sig naturligvis ikke gøre. Efter at have skilt mig af med alt som lader sig smide ud ringer jeg til Joakim V. Andersen. Han er storsamler og har masser af lagerplads i sin virksomhed. Jeg forærer Joakim alle malerier over 1 meter. Orker simpelt hen ikke andet. Rest sætter jeg ned i den fugtige kælder, i håb om at de overlever. De store værker fylder for meget. Hellere forære dem bort end at se dem rådne op. Det vil tage mig år og dag at få dem solgt. Jeg bestiller en transport og vinker farvel til min pension. Det er med en køn blanding af sorg og lettelse. Tab og gevinst. Kunstvirksomhed er skåret ind til ben. Tilbage er artmoney projekt. Jeg omdanner rum til kontor. Får installeret telefon og bredbånd og organiserer den resterende bankbeholdning alfabetisk i kasser.

Det passer fint ind i familie med nine to five. Jeg afleverer børn om morgen. Maya henter dem klokken 16. Jeg kommer hjem til aftensmad klokken 18. Det er godt at være to om hushold og børnepleje. Vores drenge trives og vokser og udvikler sig. Det samme gør BIAM. Jeg tjener kun småpenge, men klarer lige de faste udgifter.

pc 5/10/12 11.52

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.52

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.52

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.53

Deleted: ,

Det er tilfredsstillende at se sit projekt gro. Der kommer flere udstillinger og flere kunstnere. Flere virksomheder og værter. Hver dag bringer nye oplevelser, succes og skuffelse i skøn forening. Det er hverken sjovt eller sundt at sidde foran en skærm, men Internet bringer mig til gengæld i kontakt med kreative i fjerne lande. Der er blevet tale om fast arbejde. Uden løn vel at mærke.

Det er så godt og så kedeligt. Sådan er mit liv. Godt og kedeligt. Når man udfordrer sit liv, bliver det farligt, spændende og ensomt. Det er lige meget, hvad man vælger. Enten er liv kedeligt eller ensomt. Begge følelser skuffer og smerter. Begge følelser dræber en fyr med trang til eventyr. Jeg føler mit liv er gået i stå. Nu handler det om at indrette sig så behageligt som muligt for at lindre sin smerte, mens de sidste dråber livskraft tører ud. Samtidig er fokus ændret fra mit til deres. Fra egoist til "buddhist." Jeg må sætte kone og børn i første række, artmoney i anden række, penge i tredje række, mig selv i fjerde række og min kunst i sidste række, hvor det langsomt visner bort, som den finger man kan undvære.

Auktionshus.com

Selvom husleje er halvveret, så er det svært at få BIAM's stadig mere krævende økonomi til at hænge sammen. Jo mere det vokser, des dyrere bliver det at drive. Jeg må poste egne midler i projekt for at dække underskud. Ind imellem sælger jeg et maleri eller holder et foredrag og tjener lidt ekstra til at holde mit ApS kørende. Der er ikke udsigter til at BIAM bliver nogen indbringende virksomhed. Ingen udsigt til at BIAM's web site kan fornyes, og dermed ingen udsigt til at artmoney projekt kan udvides og udvikles, som det bør. Synd og skam da der ligger et stort potentiale og venter.

Jeg beslutter mig for at gå en tiggerrunde. Spørge om nogen vil sponsorerer BIAM, så utopiske planer kan realiseres. Jeg tager det pæne tøj på og vandrer fra virksomhed til virksomhed. Fra millionær til millionær. Fra afslag til afslag. Forståeligt nok. Hvem vil støtte utopi i et samfund bygget på fornuft?

Det er med overraskelse i min stemme, at jeg svarer telefon, da Helle Messe, fra Auktionshus.com, pludselig ringer. Den grønne lænestol som har fulgt mig i årevis er sparet væk, så jeg sætter mig til rette i min farfars gamle kontorstol. Lytter og lærer. Deres afslag uge forinde tolkede jeg som et punktum. Nu foreslår hun i stedet, at Auktionshus.com kan være interesseret i at købe sig ind i BIAM som økonomisk partner. Den havde jeg slet ikke overvejet. Nogen tør tro på det umulige!

Senere på Auktionshus.com's hovedkontor i Herlev. Stort mødelokale. Store armbevægelser. Stor forventning. Big gamble. Big risk. Big deal. Daniel Bukdahl har forberedt mig så godt på hans kontor nede af samme gade, at jeg er ganske mundlam. Han er spændt og har allerede antaget sin forsvarspositur, godt tilbagelænet, hænder foldet bag nakke, sine lange ben udstrakt og sine lange sko i bevægelse som en vifte. Vi må vente 30 minutter i en kommissionssofa, inden de får tid. Jeg føler mig allerede mør, inden vi kommer i gang.

Helle byder velkommen flankeret af to smarte sekretærer i høje sko, stramme nederdele og opsat hår hvis navne glemmes så hurtigt, de bliver sagt. Helle er høj og troner majestætisk over sine hofdamer. Virker 20 år ældre end sin alder. Mrs. Jekyll and Hyde i egen person. Der er ingen tvivl om rollefordeling her i butik. Vi sætter os til rette og småsnakker, mens vi venter på Mr.

pc 5/10/12 11.53

Deleted: .

pc 5/10/12 11.53

Deleted: .

pc 5/10/12 11.53

Deleted: n

pc 9/9/12 21.21

Deleted: n

Auktionshus.com. Daniel lægger ud med en imponerende charmeoffensiv som desværre preller professionelt af på Mrs. Jekyl.

Dør åbner og afslører et stort stativ af en mand. Hvad skal der dog blive af mig mellem disse 2 meters skabninger? Der skal jo også en del til at matche Helles fysik, så jeg forstår godt, han må være stor.

Kalle Bergfjord træder ind og lader dør lukke bag sig med et dunkelt smæld. ”Godt at se dig igen, Lars!” råber han ned til mig, som om han forsøger at nå mig fra et højtliggende plateau. Jeg husker først nu, at Helle og Kalle var gæster ved en fest, jeg holdt i mit gamle atelier i Valby. Han går omkring bord og serverer et lidt for slapt håndtryk til det imponerende korpus. Daniel rejser sig for at måle, hvem er højst. Jeg tror de tangerer hinanden.

Kalle sætter sig på ”Kalles plads” for bordende. Efter et par hurtige vittigheder på halvsvensk fra en basstemme, som burde lyde fra en teaterscene, er det Helle som overtager. Hende med de lange bukser på. Det eneste barometer for Helles følelsesmæssige tilstand er en stigende og faldende rødme på bryst og hals. Jeg følger interesseret med og forsøger efter bedste evne at holde farve i god afstand fra hage af frygt for, at hun skal koge over.

Det er Daniel, som sætter Helle i kog. De er som to hanvæddere på en bjergskråning i det Sibiriske forår. Uden tvivl begge skåret af samme eg. Top professionelle forretningsfolk med lidt for heftigt temperament. Der må være tale om urkræfter. Dårlig kemi. Hvert ord er en syl. Hvert blik et lyn. Det går galt fra start og ender med et brag, netop som den røde farve ryger op i Helles kinder. Vi bliver bedt om at gå.

Jeg følger Daniel tilbage til hans kontor, hvor han klasker opgivende sammen på sin stol med en kop kaffe. ”Det funker sku’ ikke” konkluderer han og stirrer tomt frem for sig. ”Hun er en heks!”

Jeg har befundet mig i en puppe af handlingslammelse forårsaget af ren og skær mindreværd. Nu vågner jeg pludselig til dåd, og ser en fabelagtig redningsplan flyde til havs. ”Vent her, Daniel, jeg kommer tilbage om lidt!” Jeg spæner ud af dør, op af gade og når netop at fange Mrs. Jekyl som hun åbner dør til sin Range Rover. Med hurtige vendinger og iherdige bevægelser haler jeg forhandling i land, inden jeg får min pust. Helles skuldere synker en anelse og hun lyser op i et velsignet smil. ”OK, lad os så blive partnere. Men det er på betingelse af, at Daniel trækker sig ud!” Jeg står stadig og trækker efter vej, mens jeg hører mig selv sige ”Ja, naturligvis!”

Tilbage hos Aheadofeverything udreder jeg situation for Daniel. Vi bliver enige om, at det bliver, som det bliver. Han advarer mig mod heks og ønsker mig held og lykke, som den gode mand han er. ”Jeg trækker mig.”

Lidt forvirret dasker jeg ud i industrikvarter. Smider min sorte taske i græs og sætter mig på Auktionshus.com’s pæne plæne. Er det godt eller skidt det her? Ringer efter en Taxi. Strækker mig på ryg og ridder afsted på lammeskyer og tankestreger. Ventetid er lille mands trøstepræmie i et stresset samfund.

Markus Mørk henter mig i sin smarte, brune spacevan. ”Har du overvejet om det er klogt, Lars?” spørger han, mens vi bevæger os ud af København. ”Jeg ser det bestemt som en mulighed. Hvor der er handling, findes forvandling. Hvor der er bevægelse, er der liv. Jeg tager det som en oplevelse, og

pc 5/10/12 11.54

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.55

Deleted: ,

en vigtig del af den kreative proces i dette kunstprojekt.” forsøger jeg med Daniels advarsel i frisk erindring. Det er endnu et skridt ad begivenhers gang.

Inden længe parkerer vi under et træ på Bellevuevej i Klampenborg. Markus tager sit evige kamera i hånd, og vi bevæger os ned mod Kalle og Helles hus i bedste dokumentarstil. Ringer på og venter med kamera tændt. En høj Helle åbner for sine to lavstammede gæster. Deres lille terrier, ”Abba,” springer op ad mine ben. ”Velkommen til. Træd indenfor. Kalle kommer om lidt. I kan hænge Jeres overtøj i gardedroben og vente i stuen!” siger Helle, med et høfligt smil og nik til Markus’s linse.

pc 5/10/12 11.55

Deleted: ,

Kalles advokat har udarbejdet en udførlig kontrakt. Markus er kameraflue på væg, mens vi skriver under og taler om vores nye samarbejde. Det hele forløber hurtigt og smertefrit i en ånd af leg og optimisme. Indenfor en halv time er vi på vej tilbage til København, og efterlader 49 % af BIAM hos den driftige forretningsmand. Det er en god øvelse i tillid.

pc 5/10/12 11.56

Deleted: ,

Højeste prioritet er et nyt, fuldautomatisk web site, som kan aflaste mit manuelle idiotarbejde på BIAM’s kontor. Jeg får anbefalet et ungt, smart bureau. De kalder sig WORK og holder til i et stort, åbent kontormiljø på Vesterbrogade. Mikkell, hedder den unge, energiske direktør. Han udstråler al den positive og begejstrede energi, som BIAM savner. Det er sjovt og spændende at holde møde hos ham. Både Kalle og Jeg gør en dyd ud af at møde til tid, og de indledende træf virker effektive. Efter lidt forhandling får vi et fast tilbud på kr. 300.000, samt en solid deadline. Det lyder dyrt i mine øre, men da et andet firma tilbyder samme arbejde for en million, beslutter jeg, at det er en god aftale. Snart derefter har vi et færdigt layout, og WORK’s teknikere går i gang med at udvikle.

pc 5/10/12 11.56

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.56

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.56

Deleted: design

10 år

Den tid nærmer sig, hvor vores samarbejde skal lanceres i offentlighed. Jeg har fået tilbudt en udstilling i ”Pressen” i Politikens Hus. Nok det største udstillingsrum i vores lille hovedstad. BIAM’s 10 års fødselsdag og lancering af det nye samarbejde lægges sammen. Jeg planlægger en omfattende udstilling og gigantisk fest for at skylle det hele ned. Mens WORK arbejder på det nye software, går jeg i krig med at stable det hidtil største artmoney event på ben.

Kalle trækker sig tilbage og passer sin biks. Jeg møder WORK med jævne mellemrum. De viser mig løbende de nye sider, og forsikrer at projekt kører på skinner. Den store udstilling er et voldsomt arbejde. Jeg beder artmoney kunstnere om hjælp, og får 51 henvendelser om frivillig arbejdskraft. Jeg tegner et skema, og plotter de mange navne ind efter tid og evner.

pc 5/10/12 11.57

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.57

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.57

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.57

Deleted: ,

Da udstilling foregår i et avishus, skal artmoney handle om ytringsfrihed. Udstillings titel hedder ”forbudt kunst.” 200 kunstnere indsender hver en ”forbudt” artmoney, som skal registreres og sorteres. Jeg hænger dem alle op i en skov for ende af den store sal. På væg projekterer jeg fotos af de indsendte værker, så man kan nyde dem i stor format. For at demonstrere artmoney for folk, planlægger jeg 7 cirkler, hvor handlende kan opsætte en bod. I de mange boder skal man kunne bruge artmoney som betalingsmiddel.

Til afterparty skal der drikkes. Med lidt held får jeg en sponsoraftale med Bear Beer, Franz Kola samt et firma med dansk produceret vin. De første 400 øl er for free. Rest kan vi sælge af og afregne med Bear bagefter. Det samme princip gælder de andre drinks. Bear tropper op med to paller øl, to køleskabe og tre ”Beargirls.” Det ser flot ud!

Musik. Aftens hovednavn bliver DJ Troels Mundvig, som er kendt fra P3. To mindre kendte DJ's varmer op.

Freja Fristeds søn, Loke, er blevet stor. Han er en typisk ung fyr med sortfarvet strithår fuld af krem, og hip hop dress. Hun har slæbt ham med i art club siden han var 5, så han er godt vant med fester. Loke får den tjans at tage gæsters tøj for en 10'er. Han inviterer 4 identiske venner med på arbejde, og jeg skal ikke bekymre mig mere om den sag.

pc 5/10/12 11.58

Deleted: ,

Så er det tid. 51 frivillige har gjort et fantastisk stykke arbejde. De har indtaget deres pladser ved de mange poster i den store sal. WORK er ved at sætte det nye site op på computere. Auktionshus.com har leveret en computerstand, hvorpå folk selv kan prøve det nye site af. Jeg står klar ved stand og glæder mig til at åbne for vores site som den første. "Er alt på plads Mikkel?" kalder jeg ned til WORK's unge direktør, som sidder ved deres bord i den anden ende. "Alles klar!" kalder han tilbage. Jeg trykker på "on." Et billede toner frem. "Shit!" tænker jeg højt. Det er ikke som aftalt. Slet ikke! Jeg klikker videre gennem artmoney.org og finder, at der mangler en masse funktioner. De få som findes virker ikke. Sites design er heller ikke som aftalt. Den er helt gal!

pc 5/10/12 11.58

Deleted: ,

"Der står en kødrand af gæster udenfor! Skal jeg åbne dørene, Lars?" Kalder en pigestemme oppe fra Pressens hoveddør. Jeg er stivnet i skam og ærgrelse. Mærker raseri koge op og forsøger at beherske mig. "Ja, du kan godt åbne døren nu, det er tid!" svarer jeg, påtaget optimistisk, og sluger en tør kamel.

Går over til bord med WORK. "Hvad fanden er det?" hvæser jeg til Mikkel, og peger på hans computer. "Det er jo ikke, hvad vi har aftalt!" "Vi kunne ikke nå at blive helt færdige," undskylder han sig uldent, og fortsætter, "Vi er her jo til at klare Jeres artmoney salg manuelt, så det skal nok gå alt sammen!" Hvad siger man til den slags?

Gæster er begyndt at myldre ned ad den brede trappe. Bøjler rasler. Kapsler åbnes. Mennesker mumler. Der kommer liv i vores udstilling. Der er ikke tid til et skænderi. Jeg har brug for et hold muntre WORK assistenter. Antager derfor en tilfreds mine, og klapper Mikkel på skulder. "OK, så går det løs, lad og få en god oplevelse ud af den store dag!"

pc 9/9/12 21.24

Deleted: i

De syv cirkler med artmoneymodtagende boder kommer på arbejde. Det ser ud til at gå som planlagt. Det vrimler med gæster, og det store rum virker pludseligt mere overkommeligt. Der går en times tid, og jeg gør mig klar til velkomsttale. Der skænkes champagne på Auktionshus.com's regning, og jeg går i samråd med Kalle.

Kalle og Jeg træder op på scene. Jeg holder en kort intro og siger skål. Hundrede af gæster skåler tilbage. Kalle får en mikrofon. Han fortæller om vores samarbejde, og hvorledes Auktionshus.com kan bidrage til at udvikle artmoney. De finansierer det nye site og betaler mig løn, så jeg kan koncentrere mig uden at skulle arbejde ved siden af. Han undlader naturligvis at fortælle, hvor lidt jeg får i løn, og jeg synes det lyder lidt for flot, men hvad? Det er jo en festdag, og vi skal holde vores fane højt!

pc 5/10/12 11.58

Deleted: ,

Rest af den store begivenhed forløber fint. Dag bliver til nat, og boder erstattes af vridende danseskroppe. Den tunge bas fra Troels Mundvig diskner op og tilfredsstillende dansehungrende masser

pc 5/10/12 11.58

Deleted: ,

til fulde. Der er godt gang i både øl og vin, og der basker en god stemning mellem berusede natteravnene.

Ovenpå en vellykket "10 års fødselsdag" cykler jeg ned til WORK med en skyagtig efterbrandert, som sætter Vesterbros trafikstøj på behagelig afstand. "Hej, Mikkel, hva' så?" Den unge direktør prøver at forklare sin gennemførte brøler og holder fast i, at det ikke er "vores skyld." Jeg kikker mig forvirret rundt i deres kontor efter andre mulige kandidater? De smarte IT folk lever åbenbart i en klokke af forblændede selvfornægtelse. Dyb indånding. Høfligt på gensyn. Tålmod og standhaftighed. Den slags fortsætter i evighed.

Jeg trækker min cykel. Vandrer ud ad port og drejer til højre. Fortsætter ad fortovej ad Vesterbrogade mod Valby bakke ad Helvede til. Hvad skal det hele føre til? Så skete det alligevel. Jeg blev sku' til noget! Og hvad så? Skal jeg være glad eller sur? Hvad er mening med det hele? Behøver jeg en mening, eller skal jeg slå mig til tåls med at eksisterer?

Jeg trækker min cykel og får intet svar. Fortsætter med at fortsætte. Forlænger begivenheders gang for hvert skridt. For hver tanke. For hver glæde og skuffelse. Jeg er, hvad jeg var, og bliver hvad jeg er. Sådan er det, når det er. Ingen pris at vinde. Ingen opgave at løse.

Men. Det "intet", jeg skuer over Valby bakke er slet ikke så ringe endda. Jeg fortsætter. Målrettet mod ingenting. Trækker et smil på sure læber. Svinger den frie arm. Mærker frisk luft over skallet isse. En måge krydser en jet over by. Nye stråler af sollys i mine øjne. Føler en tåre. Det er ikke slut endnu. Det er lige begyndt, og jeg lever!

Epilog

Historien om atmoney har ingen begyndelse. Ingen slutning. Ligesom historien om et liv. Man husker ikke begyndelsen og når aldrig at opleve slutningen. Denne historie er min historie.

Forskellig fra andres historie. Andres version. Forskellig fra min egen, hvis jeg skulle skrive den igen. Det er en historie, jeg føler behov for at formulere. For et publikum. For mine børn. For min fars eftermæle. I særdeleshed for mig selv. Oplevelser som har formet mit liv på godt og ondt.

At kaste lys over helheden for at begribe blot en smule af hvem jeg er og hvorfor. Processen med at renskrive mine dagbøger. At identificere historien mellem kaotiske kastetekster. At udvælge passager af særlig betydning. At skære bort. At huske. At glemme. Det ville være for nemt at kalde det terapi. Jeg har ikke til hensigt at heale mig selv. Tvært imod. I bedste fald ønsker jeg at begribe mig selv. Favne hele pakken. Acceptere tingenes tilstand og lære at leve med mig selv, som den jeg var, den jeg er, og den jeg bliver. Leve i en foranderlig verden. Jeg vil gerne lave om på mig selv. Lave om på verden. Mærke jeg eksisterer. Først må jeg begribe og acceptere. Så kan jeg håbe at styre begivenhedernes gang mod ønsker og drømme.

I skrivende stund er Daddy død. Han efterlod en åben dør. En åben invitation. Et åbent spørgsmål. Et åbent sår. Et savn. En påmindelse om at bestræbe sig på at søge mod lykken. Glæden. Kærligheden. Selv om man ikke når frem. At insistere. At sænke farten til den hastighed man trives bedst ved. At bestræbe sig på at leve det liv man lever. Elske dem man holder af. At bestræbe sig på at bedre verden ved at bedre sig selv. Snart er det hele slut, sagde Daddy og fik ret. Nu er det nu. Dengang var det også nu, men det er det ikke længere. Nu er det da. Ingen konklusion.

pc 5/10/12 11.59

Deleted: ,

pc 5/10/12 11.59

Deleted: Der er ikke så meget at raffe om.

pc 5/10/12 11.59

Deleted: ,

pc 5/10/12 12.00

Deleted: ,

Hvad med artmoney? Hvad er det? Hvorfor er det? Hvad kan det? Nogle gange bliver jeg så træt. Så træt af kunst. Så træt af arbejde. Af forventninger. Pligter. Planer. Nogle gange bliver jeg så træt.

Andre gange gribes jeg af inspiration. Vil male. Vil udstille. Vil skabe. Skabe kunst. Bevægelse. Sammenhold. En bedre verden. Det er aldrig det samme og derfor altid det samme. Man må regne med det uberegnelige.

Artmoney er ude af mine hænder. Beskyttet mod min trang til destruktion. Trang til at nulstille. Heldigvis. Artmoney er ude af mine hænder, fordi det er fordelt på mange. Det er sikret mod mig selv. Mod min træthed. Mod mismod. Gemt af vejen til bedre tider.

Artmoney er der stadig, når jeg gribes af inspiration. Drives videre hvorfra det slap. Mod utopi. Mod drøm. Mod vind. Det er betryggende at vide.

Artmoney viser kunst fra mange til mange. Originale værker. Originale tanker. Originale øjeblikke. Originale oplevelser fra originale mennesker. Mange kan skrive historien om artmoney. Artmoney er penge som bytter hænder. Penge på en ny måde. En smuk måde. En ægte måde. Fordi det er kunst. Fordi det har noget på hjertet. Fordi det berører den enkelte samtidig med at berøre mangfoldigheden. Artmoney har ikke noget centrum. Intet sted at samle trådene. Det er kaotisk. Artmoney er oprindelig inspiration i myriader af udtryk. Artmoney kan blive rigtigt stort, hvis vi tør. Artmoney kan ændre samfundet til noget godt. Artmoney er, hvad vi gør det til. Hvis vi gør.

Historien om artmoney handler ikke om artmoney. Kunst skal ikke handle om kunst. Intet behøver være, hvad det er. Det kan forhindre det i at blive, hvad det kan blive. En utopi.

pc 9/9/12 21.26

Deleted: kk